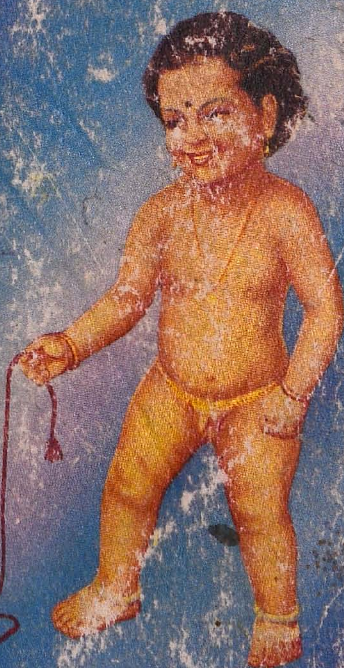
மண்ணியல் சிறுதேர்

ஆனந்த நிலையம்

முதுபெரும்புலவர் பண்டிதமணி

மு. கதிரேசச் செட்டியார்

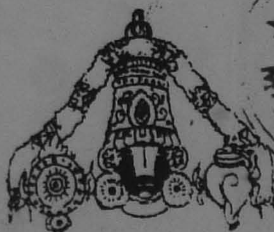
உ

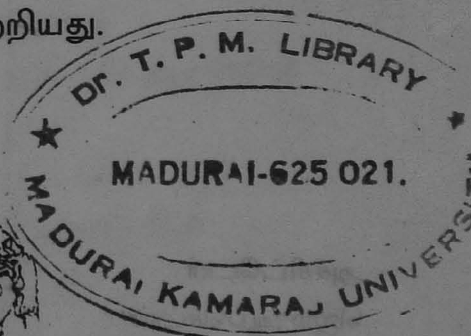
கணபதி துணை

மண்ணியல் சிறுதேர்

[மிருச்சகடிகம்]

மகாமகோபாத்தியாய முதுபெரும் புலவர்
சைவசித்தாந்த வித்தகர் பண்டிதமணி
மு. கதிரேசச் செட்டியார்
மொழிபெயர்த்தியற்றியது.

ஆனந்த நிலையம்
29/5 ரங்கனாதன் தெரு,
முதல் மாடி, தி. நகர்,
சென்னை 600 017.

முதற் பதிப்பு : 1933
இரண்டாம் பதிப்பு : 1967
மூன்றாம் பதிப்பு : 2000

சைவமும் தமிழும் தழைத்து இனிது ஓங்குக.

விலை ரூபாய் நூறு

RS : 100/-

அச்சிட்டோர்
ஜெம் ஆப்செட்ஸ்
20, சாமி ஆசாரி தெரு,
ராயபேட்டை, சென்னை - 14.
✆ : 841 68 38, 851 55 10

இந் நூலைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டுத்தந்த ஜெம் அச்சகத்தாருக்கும், மற்றும் இந் நூல் வெளிவர உதவிய அனைவருக்கும் எங்களது நன்றி உரித்தாகுக.

தாய் மொழியாகிய தமிழை மறப்பது தாயை மறப்பதற்கு ஒப்பாகும். இந் நூல் போன்று பல தமிழ் இலக்கிய நூல்கள் வெளிவர தமிழ் மக்கள் அனைவரும், இன்றைய இளைய தலைமுறையினராகிய மாணவர் சமுதாயமும், நல்லாதரவு தருவதுடன், பாரதியின் கூற்றுப்படி தமிழ் மேலும் வளர பிற நாட்டு நல் சாத்திரங்கள் நம் தாய் மொழியில் பெயர்த்திடல் வேண்டுமென்ற உறுதியுடன் இந் நூலை வெளியிடுகிறோம்.

இங்ஙனம்,

ஆனந்த நிலையத்தார்.

90 ஆண்டுகளாக சிறப்பாக நடைபெற்றுவரும்

மேலைச்சிவபுரி - சன்மார்க்க சபையின்

“கணேசர் செந்தமிழ் கல்லூரி”யை

- அரும்பாடுபட்டு வளர்த்த -

பழ. சிதம்பரம் செட்டியார், சேதுக்கரசி ஆச்சியின்

- பேரன்,பேத்தி -

கயிலைமணி சிவ ஸ்ரீ சிதம்பரம், B.Sc., B.G.L,

சேதுக்கரசி என்ற மணிமேகலை, M.A.

பண்டிதமணியின் வரலாறு

பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் தலைசிறந்த தமிழ்மணி. நகரத்தார் மரபில் தோன்றிய பெருமணி. புலவர்க்கெல்லாம் புலவராய் விளங்கிய அறிவு மணி. இருபதாம் நூற்றுண்டின் உரையாசிரியருள் ஒப்பற்ற தமிழ்மணி.

பண்டிதமணி, மகிபாலன்பட்டியில் 16-10-1881-இல் பிறந்தனர். கல்வியில் ஆராக்காதல் கொண்டு தமது சொந்த முயற்சியால் கணக்கற்ற நூல்களைத் தாமே கற்றனர். தென் மொழி, வடமொழியாகிய மொழிகளில் கற்றுத் துறை போகிய காரணத்தால் அறிஞரின் அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்றனர். எம் சபையினரால் "பண்டிதமணி" என்ற பட்டத்தையும், புலவர் பெருமக்களால் "முதுபெரும் புலவர்" என்ற பட்டத்தையும், அரசினரால் "மகாமகோ பாத்தியாய" என்ற அரிய பட்டத்தையும் பெற்றனர்.

இவர்கள் பண்டைய தமிழ்ச் சங்கம்போல ஒரு சங்கம் அமைத்துத் தமிழும் சைவமும், நலனும் வளனும் பெற்று ஓங்க அவாவினர். அவ்விருப்பமே மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபை தோன்ற வித்தாயிற்று. இன்று இச்சபை நாளும் வளர்ந்து, தனித்தமிழ்ப் புலவர் கல்லூரியாம் "கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி" முதலாய உறுப்புக்களோடு சிறந்து பண்டிதமணி அவர்களின் பெரும் நினைவுச் சின்னமாக நிலவு கிறது.

இச்சபையின் வாயிலாகவே, பண்டிதமணியின் நூலகள் முதன்முதலில் வெளிவந்தன. சபையின் வளர்ச்சியிலும், வாழ்விலும் பண்டிதமணி ஊன்றிய பற்றும், உறுதியான அன்பும் கொண்டு ஒல்லும் வகையெல்லாம் உதவினர். ஆதலின் சன்மார்க்க சபையார், தம் அன்பையும் நன்றியையும் காட்டும் முகத்தான் அன்னாருக்கு மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் தலைமையில் ''பண்டிதமணி'' என்ற பட்டத்தை வழங்கினர். இச்சிறப்புப் பெயரே பின்னர் கதிரேசனாரின் இயற்பெயரினும் மிகுதியாக வழங்கிற்று.

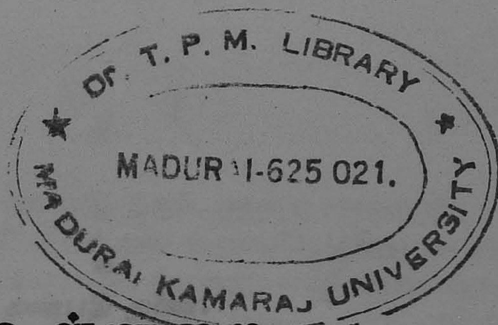
இவர்கள் தம் நுண்ணிய மதியால் நூல்கள் சிலவற்றிற்கு உரை வகுத்தனர். வடமொழியினின்றும் சில பெரும் நூல்களைத் தமிழாக்கம் செய்தனர். சமயத் துறையின் தெளி அறிவால் தேர்ந்த சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினர். இ இயங்களைச் சுவைப்படவும், நகைச்சுவை ததும்பவும் செ பெருக்காற்றுவதில் இவர்களுக்கு ஈடு இவர்களே யா இவர்கள் ஏறாத மேடையோ, தலைமை வகிக்காத மாநாடுகளோ அந்நாளில் இல்லை எனலாம்.

இவர்களால், திருவாசகத்தின் பகுதிகளாகிய திருச்சதகம், நீத்தல் விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை ஆகியவற்றிற்குப் பேருரையும். மண்ணியல் சிறுதேர், சுக்கிர நீதி, சுலோசனை, உதயண சரிதம், கௌடிலீயம் ஆகிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும், உரைநடைக்கோவை, சமயக் கட்டுரைகள், நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்களின் சீர்திருத்தம், சுவாமிநாத விநாயகர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி ஆகிய பல பனுவல்களும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்குக் கிடைத்தன.

பரந்த புகழும், செறிந்த அறிவும் கொண்டு விளங்கிய பண்டிதமணியவர்களை, அண்ணாமலையரசர் விரும்பி அழைத்துத் தமது பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் கட்டிலில் அமர்த்தி அக்கழகத்திற்குப் பெருமை சேர்த்தனர்.

பண்டிதமணியவர்கள் சங்கப் புலவர்கள்போலச் செம்மாப்பும், சீர்த்தியும், செல்வாக்கும் கொண்டு பெருவாழ்வு வாழ்ந்தனர். ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகள் இடையறுது தமிழ்ப்பணி புரிந்த "கதிர்மணி" 24-10-1953-இல் திடீர் என ஒளிக்கற்றைகளைச் சுருக்கி மறைவதாயிற்று. இறைவனை எந்நாளும் வழுத்திய நெஞ்சும், திருவாசக உரையை அயராது எழுதிய திருக்கைகளும் இவ்வுலகின் ஓய்வு பெற்றுச் சென்று சிவன் திருவடிக்கீழ் உய்தி பெற்றன.

"சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லாரும் ஏத்தப் பணிந்து".

உள்ளுறை

உ
கணபதி துணை.

முகவுரை

வெண்பா

நல்லபல நூலின் நறுஞ்சுவையும் மெய்ப்பொருளும்
வல்லே யுணர மதியுதவி—மெல்ல
உடலிற் புகுந்தென் உளம்உருக்கும் வள்ளல்
கடவுட் களிற்றுமுகன் காண்.

மக்கள்வாழ்க்கையிற் பொறி கருவியாக நுகரப்படும் இன்பங்களினும் அறிவு கருவியாக நுகரப்படும் இன்பமே சிறந்தது என்பது பெரியார் துணிபு. சிறுபான்மை பொறிகள் துணைநிற்ப நுண்மாணுழைபுலங்கருவியாக நுகரப்படும் அத் தூய இன்பம் யாதென ஆராயப்புகுவேமாயின், அது நூலின்பமாகவே முடியும் என்பது அறிஞர்கண்டது. நுண்ணறிவாகிய ஒண்ணிதியுடையார்க்குப் பிறபொருள்களால் வரும் இன்பங்கள் எல்லாவற்றினும் சுவைநலமிக்க நவையிலா நூல்களாற் பெறப்படும் இன்பமே விழுமியதாகும். மதிவலியில்லார்க்கு இவ் வின்பப்பேறு கிடைத்தற்கு அரியதாகலின், அன்னார் தாம் படைத்த பொருள்வலியளவே பொறிகருவியாகப் பெறக்கடவ இன்பத்தில் இறுமாந்து, அப்பொருளற்ற நிலையில் அதன் காரியமாகிய அவ் வின்பத்தையும் இழந்து வருந்தும் நிலையினராவர். அறிவுகருவியாக அடையப்படும் நூலின்பம் யாண்டும் உலப்புடையதாகாது. வருந்துதற்குரிய பிரிவு இதற்கு இன்று என்பது யாவரும் உணர்வர்.

பொருளாற் படைக்கும் இன்பம் வளர வளர அதற்குக் காரணமாகிய பொருள் சுருங்கித் தேயும் என்பதும், அறிவாற் படைக்கும் இன்பம் வளர வளர அதற்குக் காரணமாகிய அறிவு மேன்மேலும் வளர்ச்சியடையும் என்பதும் யாம் உணர்ந்து வருகின்றேம். தானும் வளர்ந்து தன் மூலத்தையும் வளர்க்கும் நூலின்பமே மக்கட்டன்மைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்ருகும். இத்தகைய தூய நல்லின்பத்தைப் பயக்கும் நூல்கள், சொல்லானும் பொருளானும் இனிமைமிக்குப் பயில்வார்கருத்தைத் தம் வயப்படுத்துச் சுவைபல கனியப்பெற்றுக் கிளேக்கக் கிளேக்கக் கருத்துவகையால் அறிவுதிளேக்க இடனளித்துத் தெளிவு மேற்கொடு மிளிரும் நிலேயினவாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பது புலநலஞ்சான்ற கலேவல்லார் துணிபாகும். மக்களுக்கு இன்றியமையா அறப்பகுதிகளே வரலாற்று முறையில் வைத்துச் சுவைநலந்தோன்ற வெளிப்படுத்த எழுந்த நூல்களேயே மேற்குறிப்பிட்ட இலக்கணங்கள் அமைந்த காப்பியங்கள் என்று பெரியார் கூறுப.

இக்காப்பியக் கவிஞர்களின் அருஞ்செயலே அறிவரும்பு மலரத் துணேபுரிவதாகும். சிறந்த காப்பியமணஞ் செறியப் பெற்ற மதிமலரே மக்கள் வாழ்க்கைக்கு எழில் செய்யும் அணிகலனுகும். இங்ஙனம் திருந்திய அறிவுக்குப் பொருந்திய நல்லுணவாய்த் திகழ்ந்து இன்புறுத்தும் காப்பியங்கள் பற்பல மொழிகளினும் பல்வேறுவகையினவாகப் புலவர் பெருமக்களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையுள் நாடகக் காப்பியம் என்பதும் ஒன்று. இஃது உயரிய நோக்கங்கள் தோன்றச் சுவைபொதுள ஆக்கப்படுமாயின் இதனினும் சிறப்ப இன்பப்பேற்றுக்கு எதிர்பார்க்கப்படுவது வேறு இராதென்று கூறலாம். இதற்குரிய இலக்கணங்கள் வடமொழியில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. நம் அமிழ்தனேய தமிழ்மொழி, இயல் இசை நாடகம் என முத்திறப்படுத்தப் பட்டு நிகழ்ந்தமுறையை நோக்குவேமாயின், இதன்க்ண் அவ்விலக்கணங்கள் பண்டைக்காலத்தில் எத்துணே விரிவாக

அமைந்திருந்தன என்பது புலனுகும். இற்றைஞான்று நம் தீந்தமிழில் நாடகப்பகுதிகள் ஒருசிலவன்றி முழுதும் காண் டற்கில்லை. ஒருமொழியில் ஒருகாலத்தில் ஒருபகுதி விரி வாக அமைந்து பிறிதொருகாலத்தில் அப்பகுதி எக்காரணத் தாலோ குறைந்துவிடுமாயின், அக் குறைவை நிறைவிக்க வேண்டுவது அம்மொழிப்பற்றுடையார்க்குரிய கடமையாகு மன்றோ!

இக் குறிக்கோளைக் கடைப்பிடித்தே தமிழில் நாடகக் கலையின் வளர்ச்சி கருதி வடமொழியிலுள்ளதொரு பெரிய நாடகத்தைத் தமிழாக்க முற்பட்டேன். மொழிபெயர்த்து அதர்ப்படயாத்தலையும் தமிழ்நூல்வகையுள் ஒன்ருக வைத் துத் தொல்காப்பியனுர் அறுதியிட்டு உரைத்தனராதலின், அவர்கட்டளையை மேற்கொண்டு நூலியற்றல் தமிழ்மொழி யாளர்க்குப் பொருந்தியதாகும் என்பது என்துணிவு. இத் துணிவுபற்றித் திருவருட்பாங்கால் மொழிபெயர்த்தியற்றிய 'மண்ணியல்சிறுதேர்' என்னும் இந் நாடகத்திற்கு முதனூல் வடமொழியில் 'சூத்திரகன்' என்னும் அரசரால் இயற்றப் பட்ட 'மிருச்சகடிகம்' என்பதாகும்.

வடமொழிக்கலைகளிற் சிறந்தபயிற்சியும் நெடுங்கால உலகவாழ்க்கையும் சிவபத்திப்பெருந்திருவும் உடையராய்ப் புவியுலகாட்சியும் கவியுலகாட்சியும் ஒருசேரப்பெற்று இற்றைக்கு 1500 ஆண்டுகளுக்குமுன்விளங்கிய 'சூத்திரகன்' என்னும் அவ் வரசர், சுவைகளுக்கெல்லாம் நிலைக்களமாக வடமொழியில் ஆக்கியளித்த 'மிருச்சகடிகம்' என்னும் இது, நாடகவகைகளுள் 'பிரகரண'த்தின்பாற்படுவதாகும்; 382 சுலோகங்களைத் தம்மகத்தேகொண்ட பத்து அங்கங் களையுடையது. உவகைச்சுவையும் அவலச்சுவையும் இதன் கட் பெருவரவினவாகக் காணப்படும். கவிதிலகமாகிய காளிதாசமகாகவியின் காலத்திற்கு முன்னுள்ளவரும், நாட கக் கவிகளின் நிரலில் முன்வைத்து எண்ணப்பட்டவரும், பற் பல நாடகங்களின் ஆசிரியருமாகிய பாசமகாகவியினுல் 'சாருதத்தம்' எனப் பெயரிய நாடகம் ஒன்று இயற்றப்பட்

டுளது. அதனையே விரித்து விளக்கி 'மிருச்சகடிகம்' என்னும் புத்துருவாக்கி இவ் வாசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கண்ட உண்மையாகும். முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி அவர்மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுதல் நன்றெனக் கண்டமையாற்போலும், அச் சாருதத்தத்திற்கண்ட சுலோகங்கள் பல அப்படியே இதன்கண் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

இதன்கண் உள்ள கதையமைப்புக்கள் அறிவுடையார் பாராட்டத்தக்கன. வெற்றெனத் தொடுத்தலாக எதனையும் இதன்கட் காண்டலரிது. "இவ்விடத்து இது வேண்டியதன்று" என்று எண்ணும் நிலையில் அமைந்ததுபோற் காணப்படும் ஒருபகுதியைப் புலனுடையார் உற்றுநோக்குவாராயின், அதன் இன்றியமையாமை அவர்க்குப் புலனாகும். மக்கட்பகுதியினரின் பல்வேறு இயல்புகளை மிகவும் வியக்கத்தக்கமுறையில் எடுத்து விளக்கிச் செல்லும் இப்பிரகரணம், தன் ஒருசிறுகூற்றால் சூத்திரக மன்னர் திறமையையும் பெருங்கூற்றால் நாடகப்பேராசிரியராகிய பாசமகாகவியின் ஆற்றலையும் தன்னகத்தேகொண்டு மிளிர்தலைக்கண்டு, இது தமிழிற் சிறந்தமுறையில் மொழிபெயர்க்கப்படின் தமிழறிஞர்க்குப் பயன்விளைக்கும் என்னும் உறுதியுடையனாய் இப் பணியிற் றலைப்படலானேன. வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்க்கப்படும்நூல் முதனூல் நயத்தை இழந்துவிடாமலிருக்கவேண்டும் என்பதும், அம்மொழியில் அதனைப் பயிறற்குக் கருவிநூற்பயிற்சி முதலிய தகுதி எத்துணை வேண்டப்படுகின்றதோ, அத்துணைத் தகுதி மொழிபெயர்ப்புநூலைப் படிப்பார்க்கும் வேண்டப்படும்நிலையில் இஃது அமையவேண்டும் என்பதும் என் கருத்து. இக் கருத்தைச் சிறந்த கடைப்பிடியாகக் கொண்டமையால் இம் மொழிபெயர்ப்பு நடித்தற்குச் சில மாறுதலைப்பெறும்நிலையில் அமையினும், படித்தற்குத் தகுதிவாய்ந்ததாக இருக்கும்வண்ணம் செய்யப்பட்டது. முதனூலிலுள்ள சுலோகங்கள் ஒன்றும் விடாமல் தமிழில்

சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு பாவும் பாவினமுமான செய்யுள் வடிவில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. முதனூலில் அமைந்த சுலோகங்கள் 382 ஆகும். அவை தமிழில் 371 செய்யுட்களாகப் பெயர்த்தியற்றப்பட்டன. ஒரு சில இடங்களில் தொடர்நிலையாக அமைந்த இரண்டு மூன்று சுலோகப் பொருள்கள், தமிழில் ஒரே ஆசிரியப்பாவில் அமையச்செய்தமையால் முதனூலிலுள்ள எண்கள் பதினொன்று தமிழிற் குறையலாயின. நாடகபாத்திரங்கள் ஒருவரோடொருவர் உரையாடுங்காற் குறிப்பிற்பொருள்தரப் பேசிய உரைநடைகளுக்கும் செய்யுட்களுக்கும் வேண்டும் இடங்களிலெல்லாம், கருத்துக்களை விளக்கி வினைமுடிபுகாட்டிப் பொருள்விளங்க ஆங்காங்கு அடியிற் குறிப்புரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

நாடக இலக்கண அமைதிகளும் சுவைகளும் இந்நூலுள் இன்ன இன்ன இடங்களில் இவ்வாறிவ்வாறு அமைந்தன என்பது இதன் 'அணிந்துரை'யாலும், தலைவன் தலைவியர் முதலிய பாத்திரங்களின் இயல்புகளும் ஆங்காங்குக் கவி கருதிய நுண்ணிய குறிக்கோள்களும் வரலாற்றுமுறையில் உலகம் அறிந்து கோடற்கு உரிய சிறந்த ஒழுக்கமுறைகளும் சுவைத்தின்புறற்கு உரிய பகுதிகளும் இன்ன என்பது 'ஆராய்ச்சிமதிப்புரை'யாலும் அறிந்துகொள்ளக்கிடத்தலின், அவற்றை யான் ஈண்டு விரித்திலேன். இதன்முகமாக வெளிப்பட்ட அறங்களைத் தொகுத்துக் கூறப்புகின்,

சுவைபல மலிந்து நவையற விளங்கும்
மாட்சிமிக் குடைய 'மண்ணியல் சிறுதேர்'
என்னுமிந் நாடக நன்னூற் கண்ணே
செல்வம் படைத்துழி நல்குர வாளர்க்கு
ஈதலும் வறுமை யியைந்த காலை
நோதல் தவிர்ந்து நுவல்கடன் ஆற்றலும்
அடைக்கலப் பொருளை ஆவியின் ஓம்பலும்
புகலடைந் தோரைத் தகவுறப் போற்றலும்
இன்னுயிர் நண்பர்க் கின்னல் நேர்ந்துழித்
தன்னுயிர் வெறுத்தலும் மன்னுயி ரோம்பலும்

இன்னாசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்தலும்
வினைப்பயன் நுகர்வுழித் தெய்வம் வெறாமையும்
ஈந்துபொருள் வறத்தல் இனிதெனக் கோடலும்
அரசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றாதலும்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலும்
ஊழ்வினை கடத்தற் கொல்லா தாதலும்
பெருமையும் சிறுமையும் பிறப்பான் அன்றிக்
கருமச் சார்பால் வருமெனத் தெளிதலும்
கற்பின் மாட்சியும் காதலின் பெருமையும்
உண்மைக் காதற் குயரிய குணங்களே
அண்மைக் காரண மாதலும் மற்றஃது
எத்துணை யிடர்ப்பா டியையினும் இகவாது
அத்துணை வளர்ச்சி யடையும் என்றலும்
சூதும் களவும் தீதியல் காமமும்
ஒல்லா வொழுக்கென ஒரூஉதலும் பொல்லாக்
கயமையிற் றீய பயனே விளைதலும்
காதற் சுவையினும் பேதறு நட்பே
விழுமிய தாதலும் இழிவுறுந் தீய
நட்பினைக் களைதல் நன்றெனக் கோடலும்
அடிமை நிலையினும் அறம்பிற ழாமையும்
தீயவன் தலைவ னாய காலை
அவன்வழி நிற்றல் தவறுடைத் தாதலும்
மனையறத் தியைந்த மாண்புடைப் புதல்வனே
எனையபல் பொருளினும் இன்பொரு ளாதலும்
ஒன்றிய அன்பின் ஒருவர் உஞற்றிய
நன்றி மறவாமை நலஞ்செயும் என்றலும்
மாண்மிகு மானமே பூணென மிளிர்தலும்
அருளறம் துறவிற் குரிய தாதலும்
அறந்தலை நின்று திறம்ப வின்றித்
தெய்வங் கொள்கை யுய்தி யளித்தலும்
ஆகிய இவையும் பிறவும் அமைந்து
நன்புலங் கொள்வோர்க் கின்பஞ் செய்யுமால்.

இந்நாடகம் மிகவிரிந்த அளவினதாதலின் கற்பார்க்குப் பயன்படுமென நினைந்து இதன் கதைச்சுருக்கமும் நாடக பாத்திரங்களின் பெயர்விளக்கமும் எழுதி இதனுடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலை இங்ஙனம் மொழிபெயர்த்து வெளியிட வேண்டுமென்று யான்கொண்டகருத்தைப்பாராட்டி இதற்கு வேண்டும் உதவிகளை அவ்வப்போது செய்துவந்ததோடு, சிறந்தமுறையில் அழகுற அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியவர்கள், புதுக்கோட்டை அரசினராட்சியுட்பட்ட 'மேலைச்சிவபுரிக் கண்உள்ள சன்மார்க்க சபையினர்' ஆவர். சன்மார்க்கசபை வெளியீடுகளில் இது நான்காவதாக வெளியிடப்படுகின்றது. மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்கசபை இற்றைக்கு இருபத்து நான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் திருவருட்பாங்கால் தோன்றித் தமிழன்பர்களுக்குப் பற்பல நற்பயன்களை விளைத்துவருகின்றது; ஆண்டுதோறும் தமிழ்நாட்டுச் சிறந்த கல்வியாளர்களை அழைத்துச் சொற்பொழிவுகள் செய்வித்தும், தன் அங்கமாகவுள்ள தமிழ்க்கலாசாலைமுகமாக மாணுக்கர் பலர்க்கும் தொடக்கக்கல்விமுதல் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்துப் பிரவேசவகுப்பு, பாலபண்டித வகுப்புவரையுள்ள பாடங்களை நல்லாசிரியர்களைக்கொண்டு பயில்வித்தும், தமிழார்வமிக்க எளிய மாணுக்கர்சிலருக்கு உண்டி உறையுள் முதலியன அளித்தும், இன்னோரன்ன நூல்வெளியீடுகளைச் செய்தும் தமிழ்மொழியை வளர்த்துவருதலை யாவரும் உணர்வர். இதன் தலைவராகிய என் அன்பர் திரு. வ. பழ. சா. பழ. சாமிநாதன் செட்டியாரும் அவர்தம் அன்புரிமைச் சோதரர்களும் அவர்கள் சிறிய தந்தையார் புதல்வர்களும் இச் சன்மார்க்கசபையை நாளும் போற்றி வளர்த்துவருகின்றனர். சைவமும் தமிழும் தழைத்தினிதோங்கச் சிவபிரான் திருவருட்பாங்கால் தோன்றிய சன்மார்க்க சபையும் அதன் பரிபாலகர்களும் நீடுவாழ்கவென வாழ்த்துதலையன்றி வேறுசெயற்பாலது யாதுளது?

மகாமகோபாத்தியாய தாட்சிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர் வே. சாமிநாதையரவர்கள் சேது சமத்தானத்து

மகாவித்துவான் உப. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்கள் முதலிய பெரியார்கள் அருளிய சிறப்புப்பாயிரங்களும் மதிப்புரைகளும், அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியர்ஆக இருந்த அருட்டிரு. சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் செவ்விதினுராய்ந்து நாடகஇலக்கண முறையைத் தழுவிஎழுதியுதவிய அழகிய அணிந்துரையும், அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் திரு. சோமசுந்தர பாரதியார் எம். ஏ., பி. எல்., அவர்கள் அரிதின் ஆராய்ந்து தமிழ்ப்பெருங் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரக்கதையுடன் இயைத்துச் சுவைததும்ப எழுதியுதவிய ஆராய்ச்சிமதிப்புரையும், இந்நூற்கு மிகவும் அணிசெய்து திகழ்கின்றன. இப்பெருந்தகையாளர்கட்கெல்லாம் என் உளமார்ந்த வணக்கத்தையும் நன்றியறிவையும் புலப்படுத்திக்கொள்கின்றேன். அணிந்துரையையும் ஆராய்ச்சிமதிப்புரையையும் எழுதுங்கால் அடிகளும் பாரதியாரும் முறையே தங்கியிருந்த இடங்கள் மாவலிகங்கைக்கரையிலுள்ள குளிர்பூஞ்சோலையும், கொடைக்கானல் மலையும் ஆகும். இங்ஙனம் வாய்த்த இடங்களாலும் அன்பினுலும் உடல்குளிர உளங்குளிர அமைந்த நிலையில் எழுதப்பட்டனவாதலின், அவை சொல்லானும் பொருளானும் இனிமைபயந்து படிப்பார் புறஅகக்கருவிகளைக் குளிர்வித்து இன்புறுத்தும் நிலையில் அமைந்துள்ளன.

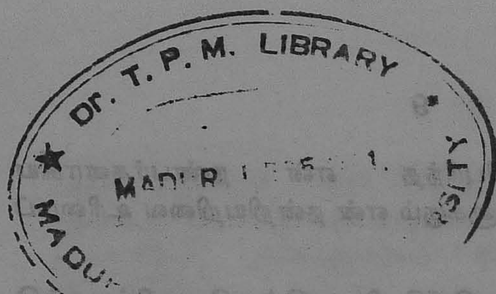
இந் நாடகநூல் பதிப்பிடுங்கால் இதன்கண் அச்சுப்பிழை நேராமல் திருத்தஞ்செய்து உதவியவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ் உதவிப்பத்திராதிபராகிய என் அரியநண்பர் டி. கே. இராமாநுஜையங்கார் அவர்களாவர். இந் நூல் அச்சுவனப்புற அமைதற்குக் காரணம் இவர்கள் அன்புமுகமாக மேற்கொண்ட அரியமுயற்சியே யாகும். இதனை அச்சிடுதற்குமுன் பிரதிகள் எழுதுவித்தும் ஒப்பு நோக்கியும் உதவிபுரிந்தவர்கள் மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபைத் தலைமைத்தமிழாசிரியர் திரு. மு. அருணுசலம்பிள்ளையவர்கள் ஆவர். இவ்விருமெய்யன்பர்களுக்கும் மொழி

பெயர்க்குங்கால் உதவிபுரிந்த என் நண்பர்களாகிய வடமொழிப் பண்டிதர்களுக்கும் என் நன்றியறிவை உரிமைப் படுத்துகின்றேன்.

ஒன்றுக்கும் பற்ருத சிறியேனை இச் செயலிற்புகுத்தி நிறைவேற்றியருளிய எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடி மலர்களை நெஞ்சார நினைந்து வாழ்த்துகின்றேன்.

சாரதாவிலாசம்,
மகிபாலன்பட்டி,
1—9—1933.

இங்ஙனம்,
மு. கதிரேசன்.

சிறப்புப்பாயிரம்

சென்னை மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி
டாக்டர்

வே. சாமிநாதையரவர்கள் இயற்றியவை

சீர்த்தவொரு பானங்கப் பூரணநா டகமென்று
சிறந்தோர் போற்றும்
ஆர்த்தசுவை வடநூலைக் கவிகளிடை விரவுரைநூல்
ஆக்கிக் கற்றோர்
ஏர்த்தமொழி பெயர்ப்பென்று மதித்திடமண் ணியல்சிறுதேர்
என்னும் பேரால்
கூர்த்தசுவைத் தமிழினளித் திட்டனன்யா ரவனென்னிற்
கூறக் கேண்மின்! (1)

தூமேவு குமரகுரு பரமுனிவ ஞராய்ந்து
சொற்ற தாய
ஏமேவு கல்வியே கற்புடைய பெண்டிரெனும்
இன்க விக்குத்
தேமேவும் இலக்காயோன் புலவர்பால் அன்புடைய
சீலம் மேயோன்
மாமேவு மகிபால நகர்வாழும் கதிரேச
வணிகர் ஏறே. (2)

சிறப்புப்பாயிரம்.

இராமநாதபுரம் சேதுசமத்தானத்து மகாவித்துவான்

உ. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்கள்

இயற்றியவற்றில் சில

1 பருச்சகட ஆழியினு ருண்டுபடர் செல்வத்
துருச்சகல முங்கொளுயிர் வாழுமியல் போதும்
மிருச்சகடி கப்பெயர்வி ளங்குபெரு நூலைக்
கருச்சமைய வைத்தவடி விற்றமிழர் காண.

2 கத்தியவ கைக்கினிய கட்டளையி தென்னப்
பத்தியவ கைக்குமுரை யாணியிது பன்ன
உத்தியின்வ ழாதுமொழி யிற்பெயர வுய்த்தான்
மெத்தியசி றப்பினிவன் யாவனென விள்வேன்.

3 தொடைவயிர வன்றளிதொ ழுஞ்சிறுகு ளத்தூர்
உடையவன்கு லத்துமகி பாலநக ரோங்க
நடையினிலு யர்ந்தொளிர்முத் துக்கருப்ப னன்பே
றடையவுத யஞ்செய்கதி ரேசனெனு மண்ணல்.

4 முளைப்பருவந்தொட்டுமணமொய்த்ததுளவம்போல்
இளப்பருவ மேயறிவொ ளிக்குரிய ஞானன்
விளைத்தபழ நூல்பயில்வி நோதமதி னுள்ளந்
திளைத்தனன்மு னைச்செனன வாசனைசி றந்தே.

5 பாலினிமை தேனினிமை பன்மணமொ டூருங்
காலினிமை நீரினிமை காணினிமை காதன்
மாலினிமை யாவுமதி யாலிதய மாந்தும்
நூலினிமை யிற்பினென நுண்ணிதறி வந்தான்.

6 முற்கடல்கு டித்தமுனி வன்முகன்வ ழிந்த
நற்கடல்கு டித்ததனை நாடுநக ரெங்குஞ்
சொற்பொழிதல் செய்துயர்க லைப்பயிர்வ ளர்க்க
அற்பழிவி லாதபுய லாயினனி வண்தான்.

7 மலைப்பொருள்படைத்தவர்தமக்குள்விழைவெல்லாம்
விலைப்பொருள் கொடுத்தடைவரேனுமெழுமைக்கும்
நிலைப்பொருளி னுக்குநிலை யில்பொருளொவ் வாமற்
கலைப்பொருள்கி டைப்பரிய தென்றுணர்வு கண்டு.

8 தனம்வளர வெண்ணிமுயல் தன்கிளைஞர் பக்கல்
மனம்வளர மன்னியிவன் செய்பணிய ளப்பில்
இனம்வளர்க வென்றிவனி யற்றுகழ கங்கள்
தினம்வளர்தல் கண்டறிஞர் சிந்தைகளி கூர்வர்.

9 கற்றவர்வி யக்கவறி யக்கழக மேவப்
பெற்றவரு வக்கவறி வற்றவரு மோரச்
செற்றவர்வி ருப்பமொடி னிக்கவிவ ணுய்ந்து
சொற்றவரு மைப்பொருள்சொ லாதவர்கள் யாவர்.

10 மன்னவனண் ணுமலைம தித்தபெரு நண்பன்
என்னினிய சிந்நயனெ னப்புலமை மிக்கோன்
பொன்னினிய மங்கைபுல மாமகள்பொ ருந்தித்
தன்னினநி லைக்கநெறி யின்னதென விள்வோன்.

11 தந்தைதர வந்தபெய ரிற்றன்புல மைக்கு
வந்தவுயர் பண்டிதம ணிப்பெயர்மு னிற்க
இந்தநல நாடுமுத லீழம்வரை யெங்குங்
கொந்தினிசை நாறவவை யத்தலைமை கொள்வோன்.

12 முன்பல்வடநூல்கள்தமிழான்மொழிபெயர்த்தோன்
தென்பழைய நாட்டணிக லந்திகழ வுள்ளோன்
மன்புலவர் வாழ்கெனவ ழுத்தவிவ னின்னும்
நன்பலசி றக்கநெடு நாளினிது துய்த்தே.

அணிந்துரை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்
தமிழ்ப்பேராசிரியர் ஆக இருந்த

சுவாமி விபுலாநந்தரவர்கள்

எழுதியது.

ஈழத்து நடுநாட்டிலே மாவலிகங்கைக்கரையிலே எழி லாரும் இளமரக்காவின் மருங்கணைந்த குளிர்பூஞ்சோலை யொன்று உளது. மண்மடந்தையின் மார்பிற் கிடந்த மலர் மாலையெனத் திகழும் அப் பூம்பொழிலின்பாங்கர் அன்பு டையாரொருவரது திருமனையிற் சின்னாட்டங்கியிருந்து, இளவேனிற்பருவம் இறுவதன்முன்னர்த் தமிழ்நலங்கனிந்த நல்விருந்தாகிய 'மண்ணியல் சிறுதேர்' என்னும் இந் நாடகக் காப்பியத்தினைப் படித்துப் படித்து உளமகிழ்வெய்தினேம்.

சூத்திரகன் எனப் பெயரிய வடமொழிக்கவியரசர் யாத் தமைத்த 'மிருச்சகடிகம்' என்னும் பிரகரண நாடகத்தின் நேர்மொழிபெயர்ப்பாகிய இம்மண்ணியல்சிறுதேர் தண்கதிர் மதியமும் இளவேனிலும் தலைப்பெய்த பூம்பொழில்போன்று இதயத்திற்கு இனிமைபயப்பது. தண்ணளிநிறைந்த தலைவ ராகிய சாருதத்தர் தண்கதிர்மதியம் போல்வார்; அவரது உயர்குணங்களில் ஈடுபட்ட வசந்தசேனை இளவேனிற் பொலிவுடையாள். ''எழின்மிகும் இவர்தாந் துய்த்த இன்ப நன்னிலை'' இந் நாடகத்தினது தலைமைப்பொருள் (ஆதிகாரி கம்) ஆகும். கீழ்மகனாகிய சகாரன் வசந்தசேனையின்பால் வைத்த பொருந்தாக் காதலும், அதனால் எய்திய நிகழ்ச்சி களும், அறநெறிவழுவிய பாலகன் என்னும் அரசனை இடைக்

குலத்து உதித்த ஆரியகன் என்னும் நல்லோன் ஊழ்வினை வலியால் வென்று உச்சயினீ நகரத்தில் மணிமுடிபுனைதலும், ஆரியகற்கு உயிர்த்தோழனாகிய சருவிலகன் வசந்தசேனையின் தோழியாகிய மதனிகையைப் பெறுதலும், சூதாட்டத்திலே தோல்வியடைந்த சம்வாககன் பௌத்தமதத்துறவியாதலும், தனக்கு நன்றிபுரிந்த வசந்தசேனைக்கு உற்றுழியுதவலும் என்றின்னன தலைமகற்குப் பயன்தருவவாகிய பிற நிகழ்ச்சிகளாதலின் இவை சார்புப்பொருள் (பிராசங்கிகம்) ஆவன். சருவிலகன் மதனிகை கதை தொடர்ந்து நீண்டு வருதலின் கிளைக்கதை (பதாகை) யெனக் கொள்ளற்குரியது.

மேற்குறித்தவற்றை உளங்கொள்வதற்குக் கதைத் தொடர்பை யறிவது இன்றியமையாததாதலின், அதனை ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறுவாம்.

"அவந்திதிகழ் அணிநகரில் அந்தணர்தங் குலத்துதித்த" சாருதத்தர் வரையாதுகொடுக்கும் வண்மையினர்; இளமையில் வறுமைநேர்ந்துளாராயினும் தம் உயர்குணங்களினின்றும் சிறிதும் வழுவாதொழுகிவந்தார். ஒருநாள் மாலைக்காலத்திலே இவர் தேவபூசையை முடித்துக்கொண்டு நண்பனாகிய மைத்திரேயனைநோக்கி நாற்சந்திகூடுமிடத்துப் பிராமிமுதலிய தெய்வங்களுக்குப் பலியைக்கொடுக்கும்படி பணித்து இரதனிகையென்னும் பணிப்பெண்ணையும் அவனோடு உடனனுப்பினர். உச்சயினீநகரில் அரசுபுரிந்த பாலகன் என்னும் அரசனது மைத்துனனாகிய சகாரன் வசந்தசேனையைத்தொடர்ந்து அவளை வலிதிற்பற்றும் நோக்கமாக விடனோடும் சேடனோடும் வீதியில் வருவோன் இருளிலே தடுமாறி இரதனிகையின் கூந்தலைப் பற்றுகின்றான். இத்தருணத்திலே திறக்கப்பட்டிருந்த வாயிலினுட்புகுந்த வசந்தசேனை சாருதத்தரது முன்னிலையை யடைகின்றாள். காமதேவாயதனம் என்னும் பூஞ்சோலையிலே கண்டநாள்முதலாகத் தனதுள்ளத்தைச் சாருதத்தர்பாற்போக்கிய வசந்தசேனையானவள் குலமகளாகிய தூதை உறையும் மனையினுட்

புகுதல் தகவன்றென எண்ணிப் புறத்தே நிற்கின்ருள். அவளை இன்னுள் என்றறிந்த சாருதத்தர் அன்புரைகூறலும் அவள் தனது அணிகலன்களை அவர்பால் அடைக்கலமாக வைக்கின்ருள். பின்னர், சாருதத்தர் அவளைக் கொண்டு சென்று அவளது இல்லத்து உய்த்து மீளுகின்ருர். இவ்வள வோடு அணிகலன் அடைக்கலம் என்னும் முதல் அங்கம் முடிகின்றது.

சூதர்நிலை என்னும் இரண்டாம் அங்கத்தினுள்ளே, சூதாட்டத்தில் தோல்வியடைந்த சம்வாககன் வசந்தசேனை யின்முன்னிலையை யடைந்து தான் முன்னுளிலே சாரு தத்தருக்குப் பணியாளனுக இருந்த வரலாற்றினைக் கூற, வசந்தசேனை அவ்வுரைகேட்டு அகம்மிகமகிழ்ந்து அவனது கடனைத் தீர்த்துவிடுதலும், பின்னர், அவன் உலகவாழ்க்கை யில் வெறுப்புற்றுத் துறவுபூணுதலும், அத்துறவியைத் தறிமுறி யென்னும் யானை பற்றுதலும், கன்னபூரகன் அவனை விடுவித்தசெய்தியை வசந்தசேனைக்கு அறிவுறுத் தலும் கூறப்பட்டன.

கன்னமிடல், சருவிலகன்பேறு, புயன்மறைப்பு, வண்டி மாற்றம், ஆரியகனைக்கோடல், வசந்தசேனைதுன்பநிலை, வழக் காராய்ச்சி, தொகுத்துக்கூறல் என நின்ற ஏனைய அங்கங் களின் உள்ளுறை பொருளை அடிக்குறிப்புக்களிற் கண்டு தெளிந்துகொள்க.

நாடகவகை பத்தினுள் இதனைப் பிரகரணத்தின்பாற் படுத்துவர். பிரகரணத்தின்கதை கவியினுற் கற்பிக்கப் பட்ட கதையாயிருத்தல்வேண்டும். நிகழ்ச்சி பூவுலகத்தில் நடக்கவேண்டும். தலைவன் அமாத்தியன் (மந்திரி), விப்பிரன், வணிகன் என்னும் வகையில் ஒருவனுய்த் தீரசாந்தனுய், அபாயமுற்றவனுய் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றி னையும் கருதியபொருளாகக் கொண்டவனுய் வருதல் வேண் டும். தலைமகள் தலைமகனது மனைவியாகிய குலமகளாகவா வது விலைமகளாகவாவது இருக்கலாம். குலமகள் மனையி

விருத்தல்வேண்டும். விலைமகள் புறத்தேயிருக்கவேண்டும். குலமகள் தலைவியாயின் சுத்தம் எனவும், விலைமகள் தலைவி யாயின் விகிர்தம் எனவும், இருவரும்வரின் சங்கீர்ணம் என வும் பிரகரணம் மூவகைப்படும். சங்கீர்ணப் பிரகரணத்திலே தூர்த்தர்பலர் தோற்றுவர். மண்ணியல்சிறுதேர் சங்கீர்ணப் பிரகரணம் என்பது தெளிவாகின்றது.

சாருதத்தன் தீரசாந்தன் என்னும் வகையினைச் சேர்ந்த தலைவனுவான். தலைவர் நால்வகையர்; ஆடல் பாடலில் ஈடுபட்டு இன்புற்றிருக்கும் மென்னீர்மையோன் உவகைமேவிய தலைவன் (தீரலலிதன்) ஆவான்; பொறை யும் அடக்கமும் நற்குணமனைத்தும் பொருந்திய இருபிறப் பாளன் தண்ணளிமேவிய தலைவன் (தீரசாந்தன்) ஆவான்; மேன்மையும் பொறையும் கருதியதுமுடிக்கும் ஆற்றலுமுடை யோன் மேன்மைமேவிய தலைவன் (தீரோதாத்தன்) ஆவான்; வெகுளியும் பொறாமையும் மேவித் தற்புகழ்ந்து மந்திரதந்தி ரங்களில் வல்லவனுப் அகங்காரம் மேற்கொண்டிருப்போன் தறுகண்மேவிய தலைவன் (தீரோத்ததன்) ஆவான். பெருமை யும் உரனும் நால்வகைத் தலைவர்க்கும் உரிய. அறிவும் ஆற் றலும் புகழும் கொடையும்" ஆராய்தலும் பண்பும் நண்பும் பழிபாவம் அஞ்சுதலும் பெருமைப்பால. கடைப்பிடியும் நிறையும் கலங்காது துணிதலும் வலியின்பால. இவையனைத் தும் சாருதத்தரிடத்திற் காணப்படுவன.

" நற்குணத்தேன் மிக்க நளினமலர் சீலவொளி
மிக்க மதியிடுக்கண் மேவினுர்—ஒற்கமெலாம்
வீட்டுமிடம் வேலையுட்சீர் மிக்கமணி யாமவரை
நாட்டிலறி யாரெவரோ நன்று "

என்னுஞ் சந்தனகன் வாக்கும், (செ. 199.)

" கருதுமுயர் நம்பிக்கை வேர்வீழ்த்து
வினையமெனுங் கவடு போக்கி
அரியகுணத் தளிரீன்று பெருமிதமா
மலர்பூத்தே யடைந்தோர்க் கெல்லாம்

தருமளிசால் கொடையாகுங் கனிநிறைந்த
சான்றேருஞ் தருவின் கண்ணே
மருவியவன் புறவினராம் புட்களெலாம்
இன்புற்று வதியு மேமெகால் !" (செ. 138.)

என்னும் வசந்தசேனை வாய்மொழியும் சாருதத்தரது மாட்சி மிக்க உயர்குணங்களை வெளிப்படுத்துவ.

தலைவரோடுற்ற தொடர்பினைநோக்கத் தலைவியர் எண்வகைப்படுவரென நாடகநூலாசிரியர் கூறுவர். எண் வகையோராவார் : ஸ்வாதீநபர்த்ருகை, வாசகசஜ்ஜை, விர கோற்கண்டிதை, கண்டிதை, கலகாந்தரிதை, விப்பிர லப்தை, ப்ரோசிதப்பிரியை, அபிசாரிகை என்ப. குறியிடத் துத் தலைவனை நாடிச்சென்றமையால் வசந்தசேனை அபிசா ரிகையாவாள். சேற்றிற் பிறந்த செங்கமலம்போன்ற இம் மடவரல் நற்குணங்களுக்கு உறைவிடமாயினுள் ஆதலின் ஆரியகன் என்னும் அரசன் இவளைக் குலமகளிர்க்கு உரிய "வது" என்னும் சொல்லால் அழைக்க அருள்செய்துள் ளான். கற்புக்கு அணிகலனுகிய தூதையும் இவளை உடன் பிறந்தாளெனக் கொண்டு பாராட்டினுள். இவள் இறந்தா ளென எண்ணி அவலித்த விடனது வாய்மொழியாக அமைந்த செய்யுள் படித்துப்படித்துச் சுவைத்தற்குரியது :—

"நாகரிக நீர்நிறைந்த நதியைக் காணேன்
நலமிகுசீர் இரதியவள் நகரஞ் சார்ந்தாள்
ஆகமொளிர் அணிகளுக்கோ ரணியே யின்ப
ஆடலினுற் பொலிசுமுக அணங்கே யந்தோ !
வாகைமிகுங் குணநிதியே முறுவ லாய
மணற்குன்றே என்போல்வார் மகிழும் வாழ்வே
ஓகைதரும் எழிற்பண்ட நிலைய மாய
ஒருமதனன் அங்காடி யொழிந்த தந்தோ." (செ. 260.)

"காமக்கிழத்தி தன்மகத்தழீஇ ஏமுறுவிளையாட்டிறு இக்கண்" தலைமகள் அவளைநோக்கி, "மாசில் குறுமகள் எவன் பேதுற்றனை, நீயுந் தாயை யிவற்கென" ப் புலந்துகூறும் மர

யும், புதல்வனை நோக்கிச் "சிறுபட்டி, ஏதிலார் கையெம்மை யெள்ளுபு நீதொட்ட—மோதிரம் யாவோயாங் காண்கு" என்றலும், தலைவனை நோக்கி ". அணியொடு வந்தீங்கெம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி" என்றலும், இவைபோல்வனவும் தமிழ்வழக்காயினும் ஈண்டுப் பொருந்துவ ஆகா ; வசந்த சேனை கணிகையர் குலத்துதித்தும் உயர்குணம் அமையப் பெற்ருள் ஆதலின், சாருதத்தரது செல்வத்திருமகனைக் கண்டு இவள்கூறும் வாசகங்கள் கன்னெஞ்சினையும் கரைக் கும்நீர்மைய. இச் சிறந்தபாகமே இந் நாடகத்திற்கு மண் ணியல் சிறுதேர் என்னும் பெயரினைத் தந்துநின்றது.

தலைவனுக்கு நண்பனுகிய மைத்திரேயன் என்பான் விதூ டகனுவான். சருவிலகன் உயர்குலத்து உதித்தும் மதனிகை பாற்கொண்டவிழைவினுலே கன்னமிடலாகியஇழிதொழிலைச் செய்து அவளைப்பெறுகின்ருன். அங்ஙனமாயினும், நண்பனு கிய ஆரியகனுக்குத் துன்பம்நேர்ந்ததெனக் கேள்வியுற்ற வுடனே தான் நுகரவிரும்பிய இன்பத்தினை வெறுத்து நட்புக் கடன் தீர்க்க விரைந்துசெல்கின்ருன்.

"நண்பரும் பெண்டிரும் நரர்க்கிப் பூமியில்
ஒண்பொருளென்பவூ றுற்ற விப்பொழுது
எண்படும் அன்பினுல் இயைந்த நண்பனே
பெண்பலர் தம்மினும் பெரிய ருவனுல்" (செ. 131.)

என்னும் செய்யுள் அவனது பெருந்தகைமையைப் புலப் படுத்துகின்றது. ஆரியகன் இடைக்குலத்திற் பிறந்தா ணுயினும் அரசர்க்கு உரிய அருங்குணங்கள் நிரம்பப்பெற்ரு ணுதலின் ஊழ்வலி அவனை யரசனுக்கியது.பாலகன் அறநெறி வழுவியொழுகினுனுதலின், அவன்கீழமைந்த நீதிபதியும் துன்றயறிந்து முறைசெய்தற்கு இயலாதவனுயினுன். நாட கப் பொருளினையும் நாடகபாத்திரரையும் ஒருவாற்ருன் ஆராய்ந்தாம். இனிச் சந்தி சுவை என்னும். இவற்றை ஆராயப்புகுவாம்.

"அணிகலன் அடைக்கலம்" "சூதர்நிலை" "கன்னமிடல்" என்னும் மூன்று அங்கமும் முகமாகச் "சருவிலகன் பேறு" "புயன்மறைப்பு" என்னும் இரண்டங்கமும் பிரதி முகமாக அமைந்துநின்றன. "வண்டிமாற்றம்" "ஆரியகனைக் கோடல்" "வசந்தசேனைதுன்பநிலை" என்னும் மூன்றங்கமும் கருப்பம் என்னும் மூன்ருஞ் சந்தியாவன. "வழக்காராய்ச்சி" யும், "தொகுத்துக்கூறல்" என்னும் பத்தாம் அங்கத்தில் வசந்தசேனை தோற்றுதற்கு முன்னுள்ள பாகமும் விளைவு ஆகும். பத்தாம் அங்கத்தின் எஞ்சிய பாகம் துய்த்தல் ஆகும்.

கவிச்சுவைததும்பும் தமிழ்ச்செய்யுள் முந்நூற்றெழுபத்தொன்று (371) வடமொழிச்சுலோகங்களுக்கு நேர்மொழி பெயர்ப்பாக இந்நாடகக் காப்பியத்திற்கு அணியெனத் திகழ்கின்றன. இவைதம்முள் ஒருசிலவற்றை ஒன்பான் சுவைக்கும் உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுவாம்.

உவகைச்சுவை (சிருங்காரம்)—*22, 33, 110, 139, 165, 166, 167, 170, 171, 182, 183, 184, 185.*

பெருமிதச்சுவை (வீரம்)—*3, 43, 44. 46, 76, 132, 133, 138, 201, 291, 297.*

இளிவரற்சுவை (பீபற்சம்)—*66, 68, 69, 120, 121, 122, 123, 146, 176, 177, 178, 179.*

வெகுளிச்சுவை (ரௌத்திரம்)—*60, 232, 290.*

நகைச்சுவை (ஹாஸ்யம்)-*19, 23, 27, 37, 92. 236, 242, 256.*

மருட்கைச்சுவை (அற்புதம்)-*55, 80, 150, 160, 163, 175, 192, 218, 349, 350, 351, 352.*

அச்சச்சுவை (பயோற்கர்ஷம்)-*15, 17, 18, 20, 58, 114, 222.*

அவலச்சுவை (கருணை) - இந்நாடகக்காப்பியத்தினுள் இச்சுவை பெருவரவிற்று. *7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 34,*

35, 36. 51, 53, 260, 265, 306, 315, 317, 318, 320, 321, 333, 337, 344, 345.

நடுவுநிலைச்சுவை (சமப்ரகர்ஷம்)-48, 128, 129, 130, 199, 200, 204, 205, 219, 224, 225, 231, 248, 251, 274, 296, 311, 327, 334, 355, 370. இவற்றினுள் 224 ஆம் செய்யுள் வீடுபேற்றிற்கு மார்க்கங்கூறிற்று.

இந்நாடகத்தினுள் வெகுளிச்சுவை (ரௌத்திரம்) மிகவும் அருகிவருதலை நோக்குக. ஒன்பதுசுவைகளையும் நவமணிகட்கு ஒப்பிடலாமாதலின் "மண்ணியல்சிறுதேர்" நவமணிக்குவையினைத்தாங்கி நடப்பதென்பது பெறப்படுகின்றது.

சுவை பற்றுக்கோடாக எழுந்த நால்வகைவிருத்திகளுள் இளிவரல் வெகுளி யிவற்றைச்சார்ந்துநிற்கும் ஆரபடிவிருத்தி ஈண்டைக்கு இயலாமையை நோக்குக. சாத்துவதியும் கைசிகியும் "பரந்திசை யெய்திய பாரதி விருத்தியும்" இந்நாடகத்தினுட் பொருந்திநின்றன. துன்பம்பற்ருது நற்குணம், ஆண்மை, தனக்கென வாழாப் பெருந்தகைமை, இரக்கம், நேர்மை என்னும் இவற்ருேடு பொருந்திநடப்பது சாத்துவதி விருத்தி; ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் காமம்நுகரும் இன்பவிளையாட்டினைவிரித்துக்கூறுவது கைசிகி விருத்தி. பாரதிவிருத்தி பிரரோசனை வீதி பிரகசனம் ஆமுகம் என நால்வகைப்படும். இந் நாடகத்து முன்னுரையினுள் ஆமுகமும் பிரரோசனையும் அமைந்துநின்றன. ஆமுகம் பிரஸ்தாவனை எனவும்படும். சூத்திரதாரன் நடியையோ மாரிஷனையோ விதூடகனையோ விளித்துத் தனது கருமம் ஏதோ பேசுவதுபோலச் சொல்வன்மையினுல் நாடகத்துப் பொருளைக் குறிப்பாக உணர்த்துவது ஆமுகமாகும். சபையோரின் உள்ளத்தில் மேல்வருவனவற்றைப் பார்ப்பதற்கு அவாவுண்டாகும்படி எடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் புகழ்ந்துகூறுதல் பிரரோசனை எனப்படும். பிரஸ்தாவனையினுள்ளே சூத்திரதாரன் [illegible]மையை வருணிப்பதும் மைத்திரேயனை "உணவிற்குத் [illegible]ாக இருக்கவேண்டும்"

எனக் கேட்பதும், முதலங்கத்தினுள் மைத்திரேயன் சாருதத்தரது நல்குரவினை எடுத்தியம்புவதும், பின்னர்ச் சாருதத்தன் தோன்றி,

"வறுமையும் மரணமும் மதித்து நோக்குறின்
வெறிதரு மரணமே விரும்பற் பாலதாம்
நெறிபிறழ் வறுமையிற் றுன்பம் நீண்டதச்
செறிதரு மரணத்திற் சிறிது துன்பமே." (செ. 9.)

என உரைப்பதும் நாடகத்தினுட் "சிறிதாகத் தோன்றிப் பலபட விரிவெய்தி நடக்கும் நாடகக் கருத்தாகிய" பீஜத்தை உணர்த்துகின்றன. நல்லோர் நல்கூர்ந்தாரெனினும் அவர் தமது செம்மையிற் சிதைவுறார் என்பதே இந்நாடகக் கருத்தாகிய பீஜமாகும்.

இந்நாடகத்தினுள் வரும் அழகிய செய்யுட்களுட் பல வறுமைத்துன்பத்தை வருணித்துரைப்பன. கணிகையர் நீர்மை, கீழ்மக்கள்நீர்மை. சூதினியல்பு, நீதிமன்றம், களவு நூல், இசைநூலென்பன பிறபொருள் வைப்பாக இந் நாடகத்தினுட் காணப்படுவன.

சங்கப்புலவரும் சைவச்சான்றோரும் சேர்த்துவைத்த செழும்பொருணிதியை ஈட்டி யியற்றி அவையறிந்தீயும் வண்மைசான்ற வணிகமணியெனத் தமிழகம் போற்றும் பண்டிதமணியவர்கள் இம் மொழிபெயர்ப்பினை நோக்கக் கவிமணியெனவும் விளங்குகின்றார்கள். தமிழ்நலங்கனிந்த செவ்விய பாடல்களாகிய நவமணிக் குவையைத் தாங்கி இம் "மண்ணியல்சிறுதேர்" நடக்கின்றதென முன்னர்க் காட்டினும். கவிச்சுவைததும்பி மாட்சிமிக்க பாடல்கள் ஒரு சிலவற்றைத் தொகுத்துக்கோடலும் ஒருசார் பயன்தருவ தாதலின் அப்பயன் நோக்கி ஒரு சில பாடல்கள் குறிப்பிடற் பாலன. அவைதாம்: 43, 46, 79, 80, 115, 117, 131, 139, 141, 142, 143, 146, 149, 150, 156, 160, 161, 162, 165, 171, 182, 186, 199, 218, 230, 245, 249, 254, 260, 265, 281, 283, 290, 296, 324, 329, 330, 331, 332, 344, 346, 349, 350, 351, 352, 360, 370.

பக்கந்தோறும் காணப்படும் அடிக்குறிப்புக்கள் நூற் பொருளைத் தூய்மைசெய்து நுணுகியுணர்வதற்கும், நூனயத்தினைக்கண்டு மகிழ்வுறுதற்கும் கருவியாக அமைந்து நின்றன. உரைநடை தெள்ளிதினியன்ற சொற்களா னமைந்து உள்ளுந்தோறும் இனிமைபயப்பது.

இதன் முதனூலோடு தொடர்புடைய மற்றொரு நாட கத்தினைக் குறித்துப் புறவுரையாக ஒருசில கூறுதலும் பய னுடைத்தாகும். திருவநந்தபுரத்து மகாமகோபாத்தி யாய ஸ்ரீமாந். கணபதிசாத்திரியாரவர்கள் குறிப்புரை யோடு வெளிப்படுத்திய "சாருதத்தம்" என்னும் வட மொழி நாடகம் ஒன்று உளது. பாசமகாகவி யியற்றிய சாருதத்தம் என்னும் மிச்ரப்பிரகரணம் என அந்நூற் றலை யிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கில முகவுரையிலே பதிப் பாளராகிய சாத்திரியாரவர்கள் குறிப்பிட்ட சில விஷயங் களை மொழிபெயர்த்துத் தருவாம். "சூத்திரகனியற்றிய கீர்த்தி வாய்ந்த மிருச்சகடிகத்திற்குச் சாருதத்தம் என்னும் இந்நாடகம் அடிப்படையாவதெனச் 'சுவப்நவாசவதத்தம்' என்னும் நூலினது முகவுரையினுள்ளே ஏற்கனவே கூறி யுள்ளோம். முதலங்கத்தினமைப்பிலே இரண்டிற்கும் அத் துணை வேறுபாடில்லை. சாருதத்தத்தில் வசந்தசேனையைப் பின்றொடர்வாரிருவர்; மிருச்சகடிகத்தில் விடன், சேடன், சகாரனென மூவர். மிருச்சகடிகத்தின் இரண்டாமங்கத்திற் காணப்படும் மாதுரன், த்யூதகரன், தருத்துரகன் என்போர் சாருதத்தத்தில் வரவில்லை; சம்வாககன் சாக்கிய சிரமண னுகாது பரிவிராட் ஆகின்றான். மூன்றும் அங்கம் இருநாட கங்களிலும் ஒத்தபான்மையது. நான்காமங்கத்திலே மதனிகை சஜ்ஜாலகர் (சருவிலகர்) உரையாடுதல் வசந்த சேனையின் செவிப்படுந்தருணத்திலே விதூடகன் இடையே தோற்றுகிறான்: விதூடகன் போயினபின்னரே சஜ்ஜாலகன் வசந்தசேனையின்முன் வருகிறான்; மிருச்சகடிகத்தில் இவ் வங்கம் வேறுவகையாக நடக்கிறது. ஆரியக பாலகர் கதை சாருதத்தத்தில் யாண்டுங் காணப்படவில்லை. சாருதத்தத்

திற் குறிப்பாகச் சுட்டப்பட்டவை மிருச்சகடிகத்தில் விரிவுறக் கூறப்படுகின்றன. சகாரனது வழுநிறைந்த வாக்கியங்கள் சாருதத்தத்தில் ஒருசிலமாத்திரம் உள்ளன. சூத்திரகன் அதனை அளவுகடந்து விரித்திருப்பது நோக்கற்பாலது. சாருதத்தத்துச் சுலோகங்கள்பல மிருச்சகடிகத்திற் பேதமின்றி வந்துபயில்கின்றன.''

பண்டிதமணியவர்கள் அளித்த நல்விருந்தாகிய இந் நாடகக்காப்பியமானது தமிழறிஞர்க்குத் தீஞ்சுவை பயப்பதெனக்கூறி இவ் வணிந்துரையை முடிக்கின்றும்.

திருக்கோணமலை,
24—7—1933.

சுவாமி விபுலாநந்தர்.

ஆராய்ச்சி மதிப்புரை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ப்பேராசிரியர்

திரு. சோமசுந்தரபாரதியாரவர்கள்

எழுதியது.

பண்டிதமணி திரு. மு. கதிரேசச்செட்டியாரவர்கள் தமிழாக்கித் தந்த மண்ணியல்சிறுதேர் என்ற நாடகத்தைப் படித்து மகிழ்ந்தேன். இது தமிழினுக்கே ஆக்கந்தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நாடகமாயினும், சிலப்பதிகாரம்போல இதுவும் இயற்றமிழ்வகையான நாடகக்காப்பியமேயாகும். சிலப்பதிகாரம் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுள். இது பாட்டிடைவைத்த உரைவகைப்பனுவல். முன்னது தனித்தமிழ் முதனூல். பின்னது மொழிபெயர்ப்பு வழிநூல் இவ்வளவே இவற்றுள் வேற்றுமை. இவற்றிடைக் காணப்பெறும் ஒப்புமைகளோ மிகப்பலவாம். இரண்டும் இயற்றமிழ்ப் பனுவல்கள். இசையொடும் இசைந்த பாட்டுடையவேனும் இசைத்தமிழ்வகையுமன்று; கூத்தியற்கூறும் நாடகத் தமிழ்ப்பகுதியுமன்று.

மக்களால் மதிக்கப்பெறும் பொருளனைத்தையும் தமக்குப் பொருளாகக்கொண்டுவழங்கும் இயற்றமிழ்ப்பனுவலெல்லாம்,பாட்டும்பாவினமுமான அளவியற்செய்யுட்களும், நூல் உரை பிசி முதுமொழி மந்திரம் கூற்று என அறுதிறப்பட்டு அடியளவற்ற செய்யுட்களுமாக இவ்விருவகையுள் அடங்கும் (தொல். பொருள். சூ. 387, 477-478).

செய்யுள் பனுவல் என்னுஞ் சொற்கள், பொதுவில் நூலெனவழங்கும் பொருளவாம். அசை சீர் தளை யாப்புறவு

ஓசை நோக்கம் வனப்பாதி யுறுப்புக்களையும் நல்லவினைத் திறம், ஒல்லும் நடைத்துறைகளையும் கொண்டு, அகம் புறம் என்று இருதிறப்பட்டு, மக்கள் மனத்தை இன்புறுத்தி, என்னிலர் எனினும் எவரையும் எல்லாம் உடையராக்கும் அறிவையும் விருந்தெனவளர்க்கும் மருந்துணுவாவது பாட்டு. சூத்திரம் ஒத்து படலம் பிண்டம் என நான்கு வகைப்பட்டுப் புலவர்பிறருக்கு அறமருத்துதற்குரிய கருவியாவது நூல் (தொல். பொருள். சூ. 479-481).

உரையோ எப்பாலவர்க்கும் தப்பாதுதவும் கொழு கொம்பாய் அறிவருமைசுருங்கி எள்ளரும் ஆட்சியருமை பெருகிப் புலன்வல்லார் இயற்றப் பல்ன்மிக உதவுங் கலனு கும். எஞ்சிய பிசிமுதலாயவை ஈண்டு வேண்டப்படாமை யின் விரிக்கவேண்டா.

இனி, உரைவகைநடை நான்கெனமொழிப. அந் நான்கனுள் இம் மண்ணியல்சிறுதேர், பாட்டிடைவைத்த குறிப்புவழித்தாய உரைநடையாகும் (தொல். பொருள். சூ. 486).

இதன் முதனூல் அல்லது மூலநூல், வடமொழிநாடக வகையுள் ஒன்றான பிரகரணமுறையிற் சூத்திரகன் என்னும் வேந்தனல் ஆக்கப்பட்டதென்பர். இப்பிரகரண இலக்கணம், இயற்றமிழிற் புலனெறிவழக்குடைய பாட்டுப்பனுவல்களை யும் நாடகத்தமிழில் உலகவழக்கொத்துநடக்கும் கூத்தை யும் போலாது, இயற்றமிழ்ப்பகுதியிலேயே நாடகவழக்கா றெனத் தொல்காப்பியர் வகுத்து விளக்குவதைப் பெரும் பாலும் ஒத்துள்ளது.

மிருச்சகடிகம் எனும் வடமொழிப் பிரகரணநாடகத்தை மண்ணியல்சிறுதேர் என்னும் தமிழ்ப்பெயருடன் மொழி பெயர்த்துதவிய ஆசிரியரை, இருபெருமொழியின் திருவுவந் துயர்ந்த பருணிதர்புகழும் பண்டிதமணியென முன்னமே தமிழகம் நன்கறியும். இப்புலவர், தென்சொற்கடந்து திளைப் பவர்; வடசொற்கடற்கும் எல்லைகாணக் களிப்பவர்; சைவ

மும் தமிழும் தழைய அரிய பல விரிவுரைகள் இயற்றுவதும், இனிய புதிய புத்தகங்கள் எழுதித் தமிழுலகுக்கு உதவுவதுமே தமக்கு உரிய காலப்போக்காகக்கொண்டு வாழ்பவர். இவர், தமிழகம் முன் முற்றும் அறியப்பெறு ஏதிலராயிருப்பினும், இந்நாடகம் ஒன்றே இவருக்குப் பொன்றாப் புகழ் தரத்தக்கதாம்.

இஃது, இப்புலவரின் நிறைநூற்கலவித்திட்பத்தையும் மிறைபடா மதியொட்பத்தையும் ஒருங்குநிறுவுஞ்சான்றாக நிலவுவதாகும். 'சேரிமொழியிற் செவ்விதிற் கிளக்கும்' கூத்து முதலிய நாடகத்தமிழ்நடையைவெறுத்துச் செயிர் தீர்ந்த செந்தமிழ்ச்செய்யுண்மொழியாற் சீர்புனைந்துயாத்த அழகுடையது இப்பனுவல் (தொல். பொருள். சூ. 549).

எழிலோடு இயல்நெறி எளிமையும் இயைந்த இலக்கணச் செவ்வியுமுடையது இயற்றமிழ் என்றும், அதனால் புலவரிடை மட்டே வழக்காறுடைய வடவாரியச் செயற்கைச் செம்மொழியில் எழுதப்பெற்ற முதனூலிற் புலமையற்ற பாத்திரங்களைச் சேரிமொழியொத்த சிதைந்த பாகதச் சொற்களாற் பேசவைத்த முறை, இனிய இயற்றமிழ்நூலில் இடம்பெறல் இன்றியமையாததன்று என்றும் கருதி, அதனை விலக்கிப் பயில்வார்க்கு மொழிநயமுந் தோன்ற இயற்கைச் செந்தமிழியன்மொழியிலேயே நம் புலவர் இந்நாடகத்தை எழுதிச்செல்வர்.

அன்றியும், இடையிடையே தொடுக்கப்பெற்ற பொருட்டிட்பமும் நடைநயமும் புணரயாத்த பலதிறப்பட்ட பாவும் பாவினமும் இவர் புலமைநலத்தைப் புலனுறுத்துகின்றன. இவை பலவற்றாலும் இந்நாடகம் நடிக்கப்பெறுவதினும் படிக்கப்படுவதற்கே பெரிதும் பயன்படுவதாகுமென்பதும் வெளிப்படை.

இதில் ஆசிரியர் நாடகபாத்திரங்களின் பேச்சளவில் அவ்வவர் உளக்கிடை ஒழுக்கம் நோக்கம் நிலைமைகளைப் படிப்பவர் எளிதின் உணருமாறு யாப்புறவுசெய்தமைத்த செவ்வி மிகவும் பாராட்டற்பாலது. இத்திறம் முதனூலாசிரி

யரைப் பெரிதும் பொறுத்ததாயினும், இத்துறையில் மொழி பெயர்ப்பாளரின்பொறுப்புக் கொஞ்சமல்ல. செயற்கைச் செம்மொழியான ஆரியநடைப்போக்கும் இலக்கணமுறையும் சொல்லாட்சித்துறைகளும், இயற்றமிழியல்புக்கும் இலக்கணப் போக்கு கிளவியாக்கமரபுகளுக்கும் இயைபு மிகவுடையவல்ல என்பது அறிவாருக்கு, வடமொழிநாடகத்தைத் தமிழில் நாடகநூல் நயங்குறையாமல் மொழி பெயர்த்துத்தருவதன் அருமை வெட்டவெளியிட்ட ஒளியெனவிளங்கும்.

வடமொழிபயிலாத எம்மனோரால் முதனூலோடு ஒத்து நோக்க இம் மண்ணியல்சிறுதேர் எத்துணைச் சிறப்புரிமை கொள்வதென்று அளந்து அறுதியிடற்கில்லை; எனினும், பலரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள மிருச்சகடிக நாடகங்களைப் படித்த நான் ஈண்டுத் துணிந்துகூறற்கு உரியது ஒன்று உளது.

ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக்கொண்ட பாவலரொருவரின் மொழிபெயர்ப்பையும், வடமொழிக்கு விசேட உரிமைபாராட்டும் பார்ப்பனவித்தகரொருவர் மொழி பெயர்ப்பையும் ஆங்கிலத்தில் நான் படித்துளேன். அவற்றைப் படிக்குங்கால் இயலமைவிற் சிறப்பவினைநயம் ஓரார் வருந்தி யாத்த திருந்தாச்சிற்றில்போல, இயல்போடு எழில் சிவணுது மொழிபெயர்ப்பாளரின் முயற்சியளவையே அவை விளக்கிநிற்கக்கண்டேன்.

நம் பண்டிதமணி ஆரியம்போல் தமிழும் தமிழேபோல் ஆரியமும் விரும்பிப்பயின்ற வித்தகரென்பது இம் மண்ணியல்சிறுதேரைப் படிப்பவருக்கு விசதமாகும். இயலொழுக்காய் முதனூல் இதுவே எனத்தக்க எழில்வளமும் நடைநலமும் சுவைபலவும் செறிந்தொளிரும் செவ்வியுடையது இந்நூல்.

இனி, இந்நூலுள், ஆங்காங்கே ஆசிரியர் தெரித்துரைக்கும் அடிக்குறிப்புக்கள், இவர் புலமைநுணுக்கத்தையும்

தொனியலங்காரமுதலிய காவியநலங்களை நுனித்துணர்ந்து அனுபவிக்கும் இவர் மதிநுட்பத்தையும் இனிதுவிளக்கும். உதாரணமாக: மூலத்தில், வசந்தசேனை பொருள்வறந்த சாருதத்தனைக் காதலியாது மீட்கக்கருதிய சேடி, மல ருதிர்ந்த மாமரத்தைச்சுரும்பு விரும்பாது எனக் கூறக்கேட்ட வசந்தசேனை, அதனுலன்றோ சுரும்புகள் மதுகரங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன என்று கூறியதாக வாளாகூறப்பட்டுள்ளது. இதற்குக் குறிப்பு எழுதுங்கால், தேனைப் பிறருண்ணத் தேடி வைத்துத் தான்நுகரா வண்டுக்கு மதுவைச் செய்துதருவ தால் "மதுகரம்" எனப் பெயர்வந்தபொருத்தத்தை விளக்கு முகமாக, அவ்வெளிய அறிவற்ற சுரும்புபோலத் தம் நலத் தைப் பிறர்பொருட்டு ஆளும் பொருட்பெண்டிர் ஒழுக்கத் தில் தனக்குள்ள வெறுப்பையும், தன் எழில் இளமைநலத் தைத் தகவுடைய சாருதத்தனைக்கூடித் தானே தன் மெய்க் காதலுடன் அனுபவிப்பதில் தனக்குள்ள வேட்கையையும் வசந்தசேனை இக் கூற்றுல் விளக்கியதாகக் காட்டுகின்ருர். இது பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

இப்படியே இந்நூலிற் பலவிடத்தும் ஆசிரியர் தரும் அடிக்குறிப்புக்கள் நூல்வனப்பை வளப்படுத்தும் விழுப்ப மும் நுணுக்கமும் உடையவாய்ச் செல்லுகின்ற செவ்வி யறிந்து மகிழவேண்டும்.

இதிற் பலபாத்திரங்களையும் இயலளவிற் சித்திரித்துள்ள வினைத்திறமும் அவரவர் சொல்லாடலில் அவரவர் இயல் பைப் பொறிப்பதுடன், ஒவ்வொருவரும் இந்நாடக நோக் கத்துக்கு இயலுரிமை உடையராதலையும் கோடாமற் குறை யாமல் நிறுவிய நுட்பமதியொட்பமும் தமிழ்நடைச் செவ்வி யும் பொருளொடுபுணர்ந்த பாட்டுக்களின் எழில்வளமும் திட்பமும் தனித்தனியே வியாசங்களாக விரிக்கத்தகும் நிலையின.

பாயிரமொன்றில் ஆயிரம் அழகையும் அளந்து அறுதி யிட முயல்வது அவசியமும் பொருத்தமும் இல்லையாதலால் விரித்தற்கு அஞ்சி விடுக்கின்றேன்.

இந்நூலின் உரைநடைவளத்தை இதனைப் படிப்பவர் அனைவரும் சுவைத்துணர்வர்.

அன்றிப் படிப்பவர் உளத்தைக்கவரும் பாக்களின் பான்மையை ஒரு சிறிது இப்பாயிரநடையில் வேண்டா வெறுக்கையாய் இயலமைவில்வந்துபுகுஞ் சில பாவடிகளைக் கொண்டே ஒருவாறு மதித்தறியலாம். விதந்து சில சிறந்தனவாய் எடுத்துரைத்தல் அருமையொடு மிகையுமாகும்.

பொதுவாக இந்நாடகப் பாட்டுக்களைச் சுவையுணர்ந்து படிப்பவர்கள், நம் பண்டிதமணி, வள்ளுவர் திருத்தக்க தேவர் மணிவாசகர் மூவர் சேக்கிழார்—அன்ன தெய்வப் புலவரின் இறவாப் பாசுரங்களிற் பல்காற்பயின்று பழுத்த பாவன்மையும், சொல்லைத்தொடுக்குங் கல்லாப்புலவர்தம் பொல்லாப் புலமை போலாது கற்றுக் கனிந்த நாவன்மையும் உடையர் என்பதை நன்கு கண்டு தெளிவர்.

புதிய முறையில் இந்நூலை ஆராய விரும்புவோரைத் தூண்டற்கு உதவுமாறு, ஒருமுறை படித்த அளவில் நான் இதிற் கண்ட நயங்களுட் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிட இடம் இரப்பேன்.

இதன் கதைச்சுருக்கமாவது:—வேசையர் இயலொழுக்கத்தை வெறுத்த இளமையும் எழிலும் வளங்கொளும் பரத்தை வசந்தசேனையென்பவளும், பழுதற்ற பார்ப்பனர் குலத்துதித்து, மாசற்ற வணிகரறம் மேற்கொண்டுவாழ்ந்து, அருளொடும் அன்பொடும் திறனறிந்து தீதின்றிவந்த பொருளையெல்லாம்விருந்தோம்பித்தக்கார்க்குவேளாண்மை செய்துலந்து வறுமைபூண்ட சாருதத்தன் என்பவனும் தம்முள் மெய்க்காதல்கொண்டதும், அக்காதல் காரணமாக இருவரும் பல அல்லலுழந்து அவலமுற்றதும், இறுதியில் அறந்தலைகாப்ப, இவர்க்குக் கேடுசூழ்ந்த கயவன் சகாரனும் அவன் மைத்துனமன்னன் பாலகனும் அறக்கழிவுபூண்டு அழிவெய்தக் கருத்தொருமித்த இக்காதலரிருவரும் ஆதரவு பட்டு அறத்தான்வரும் இன்பந்துய்க்கப்பெற்றதுமேயாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வணிகன் கோவலன் காதலித்த மாதவிகதைக்கும் இங்குச் சாருதத்தன்பாற் காதல்கொண்ட கணிகை வசந்தசேனைகதைக்கும் உள்ள பல பெரிய ஒற்றுமைகளும் சில அரிய வேறுபாடுகளும் மிகவும் பாராட்டற்பாலன.

மாதவியும் வசந்தசேனையும் பரத்தையராய்ப் பிறந்தும் கற்பறத்தையே காமுற்றுர்; வணிகரைக் காதலித்தார்; அன்புற்ற காதலரைப் பிரிந்து பலவாறு அல்லலுற்று அவலப் பட்டார்; தூயசிந்தையோடு சீலநெறிதிறம்பாத் தம் வாழ்க்கையால் மெய்க்காதற்றிறத்தையும் அன்பறத்தையும் விளக்கிச் சிறந்தார்.

இன்னும், இவ்விருநாடகத்துள்ளும் கவனித்தற்குரிய பிற ஒப்புமைகளும் உண்டு.

பரத்தைகாதலாற் பரிபவமுற்றுவந்த கோவலனுக்கு, அவன் காதற்பரத்தையைக் களிப்பித்துவக்குமாறு, தன் பெற்றேர்பாற்பெற்ற விலையற்ற மணிப்பரற் பொற்சிலம்பைக் கொடுத்து பகிழ்ந்த அவன் அறமனைக்கிழத்தி கண்ணகியேபோல், வசந்தசேனைக்கு வழங்குதற்கு வறுமையால் வழியற்றுவருந்திய சாருதத்தனுக்கு, அவன் மனையறத் துணைவியான தூதையும் தன் தாய்வீட்டிலிருந்துபெற்ற விலைமதிக்கவொண்ணு இரத்தினமாலையை விரும்பிச்சேர்ப்பிக்குஞ்செய்தி, ஒருமனப்பெண்டிரின் கற்பறங்காழ்த்த சிந்தையின் செவ்வியும் பரித்தியாகவுளப்பான்மையும் ஒளிரச் செய்கின்றது.

பெருங்குடிப் பெண்டிராய்ப் பிறந்து அளிநிறைந்த இளகிய மனத்தினராய் வளர்ந்தும், கண்ணகியும் தூதையும், மறக்கற்புடைமையால் தத்தம் கணவர்பிரிவிற் பேதுற்ற மனத்தராகித் தறுகண்மையெய்தி, மற்றுஞ் சுற்றத்தார்க்கு உற்ற கடனையும் மறந்து தம்முயிரைத் திரணமாக நினைந்து களையத் துணிகின்றனர்.

பரத்தையராயினும் மாதவியும் வசந்தசேனையும் கழி பெருங்காதலுடைமையால், முறையே தம் தலைவர்தம் பிரிவால் உணங்கிய உளத்தராய் வன்கண்மையற்ற கையறவோடு கற்பறங்காத்துத் தம் காழ்த்த காதலைக் கவினுறுத்து கின்றனர்.

இவருள்ளும், வளஞ்செறி செல்வச்செவ்வியிற் கோவலனை அவன் பொருளொடும் இளமைநலம்வறக்க நுகர்ந்த மாதவி அவன் பிரிவின்பின் பெரிதும் வளர்ந்த தன் காதற் பயன் கைவரப்பெறாது தாபதநிலைமேற்கொண்டு நோன்பால் மெலிந்து நொந்தாள்.

''நண்ணு நீள்வெயிற் காலத்தில் நல்லநீர்த் தடம்போல், உண்ணும் வேட்கையை மக்களுக்கு ஒழித்தலால் உலர்ந்து,'' (செ. 44.) நல்குரவால் நட்டோரும் புறக்கணிக்கும் நிலையில், ''வறியனாயினும் குலவொழுக் குடையநன் மகனே, முறைமையின், முயன்று அடைதரற்கு உரியவன்'' (செ. 255.) ஆவன் என்று தேர்ந்து, காதலறமொன்றே கடைப்பிடித்துச் சாருதத்தன்பாற் பொருளின்மையைப் புறக்கணித்து, அவன் பொருட்டே அன்பு செலுத்திய வசந்தசேனையின் தூயகாதல் அவளையும் அவள்காதலனையும் தலைக்காத்து இறுதியிலின்பம் ஊட்டுகிறது.

பின்னும் காண்பாம்:—கோவலனும் சாருதத்தனும் பெரும்பொருள்வணிகராய்ப்பிறங்கிய பெரியர். இருவரும் இசையினில் வல்லுநர். கற்பறமனைவியர் இருக்க இருவரும் கணிகையர்காதலாற் பிணிபடுகின்றனர். எனினும், கோவலன் தானும் தன் தலைவியும் இளமையும் எழிலும் வளஞ்செய வளரும் காசறு காதற்கனி தினம் நுகர்ந்து களித்துவருமிடையே, மாதவிக்குத் தன்மேற் காதல்கதுவா முன்னம் கேவலம் இளமைக்கிடைந்து கடலன்ன காம முழந்து, அன்பின்விழையாது பொருள்விழைந்த வேசை மறுகினில் விற்க விடுத்தமாலையைப் பொன்தந்துவாங்கி, மனையறம் மறந்து காதல்மனைவியையும் துறந்து, பொருட்

பெண்டின் புன்னலந்தோய்ந்து, தன் பெரும்பொருளும் அருநலமனைத்தும் உடன்வறந்து ஒய்ந்தான்.

சாருதத்தனோ, நாற்பதாண்டளவும் அனைத்தறம் ஓம்பி மாசறவாழ்ந்து தன் அளவிலாப்பொருளை யாரும் நன்குவப்பத் தனக்கெனலின்றி யாவையும் வழங்கி நல்லறம் எவைக்கும்சிறந்ததோர் நிலையமாய் நின்றவன். இளமையால் மகளிர் எழிலினால் தளர்வுறுவுளத்தன்.

கன்னிமைகனிந்துமுற்றிக் காமுறக் கமழுங் காமத்து இன்னறுங் கனியைத் துய்க்கக் கணவுனுக்கு அருத்தி நாளும் களித்து உளந்தளிர்க்கும் காதலறமனைவி கண்ணகிபோலாது, அறனுற்றி மூத்த தூதை, குன்றியும் காமமில்லாக் குறையா நிறையினள்; காழ்த்த கற்புறுசிந்தையளாய்க் கணவனுக்கு மனையறவேள்விநல்லாற்றில் துணைநின்று 'மனைத்தக்க மாண் புடையளாகித்' 'தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகை சான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலா'துவாழுஞ் சீலமுடையயள்.

இப் பெண்ணரசியைக் கண்ணேபோற்பேணி, அவள் கணவனும், கண்ணியமும் அன்பும் நாளும் பெருகப் போற்றி வருவான். எனினும், காதல்வறந்த கற்புக்களஞ்சியத்துக்கு ஆடவர்காதல் உளவறட்சிநீக்கிக் குளிர்வித்துத் தளிர்ப்பிக் கும் ஆற்றல் இல்லையன்றே! மேரி காரில்லியின் உலகாதிக்கம் (Temporal Power) எனும் நவீனகத்தில் மாசற்ற கற்பென் னுந் திண்மையுடைய கோமனைவியோடு நடுப்பருவம்வரை வழுவறவாழ்ந்த பரங்கியரசன் (French King), பின் தன்னைக் காதலித்த ஏழைப்பெண்ணைக்கண்டபோது நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து அவள்பால் நேயமுற்றுமிளிர்ந்த கதையறிவாருக் குக் காதற்சிறப்பும் அதன் திறமும் தெரிக்கவேண்டா. அறமனைக்கிழத்தியின் கற்பறமதிப்பே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு மனையறநடத்திக் காதற்சுவை உணராதுவாழ்ந்த சாருதத்தன் தன்பாற் காதலூறிக் கனிந்தசிந்தையளான வசந்தசேனை இன்பவுவகையின் இராகமுற்று, அன்பால்

தனைத் தழீஇ மகிழ வலிய வந்தபோது, உவந்து உளங்கனி யாது பசையாது, நாகரிக நீர்நிறைந்த நதிபோலும் குணவதியாய்த் திகழ் திருவைத் தீமையொருவினளைச் சினந்து கசந்து அதுக்கி வெறுத்தொதுக்குவது இயல்பாமா? அன்றியும், இவ்விருவரும் முன் பிறரைக் காதலியாத் தூய வுளத்தராய்க் காமதேவாயதனம் என்ற உய்யானத்தில் ஒருவரை யொருவர் முதலிற் கண்ட கணமே இருவரும் மாறிப் புக்கு ஒருவர் மற்றொருவர் தூய மறுவறும் இதய மெய்தி மாறிலாதிருக்கலாயினர்; அதனால் முதற்காட்சியில் எழுந்து காழ்த்த தலைக்காதல் நிலைத்து வளர் மனத்தின ராயினார்.

இவ் விருவேறு காதற்கதாபாத்திரரிடைக் காணப்படும் அன்பொழுக்க வேறுபாடு, கோவலன் சாருதத்தன் என்னும் இருவர் மனப்பாங்கையும் வினையாட்சியையும் வேறுபடுத்த வும் காண்போம்.

காமக்கடலில் ஆழ்ந்துழந்த கோவலன், ஊக்கம் அடி யறுக்கப்பட்டுக் கொடுவினை அடர்த்தபோது மனமடிந்து அறவினையாட்சியில் திட்பமின்றித் தற்காப்பில் உரனழிந்து பொற்கொல்லன் வஞ்சத்தால் எளிதில் உயிர்துறக்க லாயினான்.

சாருதத்தனோ அறனாற்றிக் காழ்த்தநெஞ்சில் தூயகாதல் வேரூன்றித் தழையத் தான் கயவனான சகாரன் தொடுத்த வஞ்சவல்வழக்காலும் கொடுங்கோல்வேந்தன் குரூரத்தா லும் கொலையொறுப்புக்கு ஆளாயபோதும் மனமிடியாது, அவலத்தாற் கசந்தவுளம் கொதித்து விதியையும் தெய்வத் தையும் வீணே பழித்திழித்துப் பாழ்போகாது, நெஞ்சத்துச் சான்றாண்மை கோடாது நின்று ''மதிவலி மாற்றும் விதிமுத லாக,வலியவர் கூறிய வல்லுரை வழக்கால், அரிதின் ஏறிட்ட துரிசுளேன் எனினும், யான்புரி நல்லறன் வான்திறல் உடைய தேல், ஆதரம் பெருக்குங் காதற் கிழத்தியாம், மானமார் வசந்தசேனையே (இறந்தனளாகக் கருதப்பட்டும் அவள்)

வானில், பொன்னுடல் பெற்றுப் பொலிவுற்று இருப்பினும், இந்நில வரைப்பின் எவ்விடத்து உறினும், இப்பொழுது ஈங்கு மெய்ப்பொலிவோடு, வந்து தன் இயற்கை வண்மை சால் குணத்தால், என்பழி துடைத்தே இன்புறுத்துகவே" (செய். 346) என்று நன்னம்பிக்கையுடன் சூளுறவு கூறத் துணிவு பெற்றான். "குணநலம் ஒழுக்கம் ஆர்ந்த கூரெழில் தோணியன்ன—துணைவியால் நல்லூழ் கூட்டத் துன்பமாங் கரையிகந்த-புணரியைக் கடந்து" (செ. 360) பொற்புறு வாழ்வும் உற்றான். அறமறவா வாழ்க்கையாலும் தூயவள் அறக்காதற்றுணையாலும் சாருதத்தன் தீவினையுலந்தும், அற மனைவியைத் துறவாமல் அவளும் வாழ்த்த, வாகைமிகுங் குணநதியும் ஓகைதரும் எழிற்பண்ட நிலையமுமாய் ஒரு மதனன் அங்காடித் திருவான வசந்தசேனையின் ஓவாக்காத லையும் உலப்புறுக் கூட்டுறவின்பத்தையும் உரிமைகொண் டான்.

ஆகவே, காதலற்ற காமத்தில் ஈடுபட்ட கோவலன், மனையற மாண்பையும் வாழ்வையுமே இழக்க நேர்ந்தது. குறையற்ற காதலாற் சாருதத்தன் புகழொடு புணர்ந்த இனிய புனிதப் புதுவாழ்வு பெறலாயினன்.

இவ்விரு கதையிலும் காதலரிடைத் தூதுபோவோர் பழுதற்ற பார்ப்பனராவர். இது தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்குக் கும் மரபுக்கும் அமைவுடைத்து என்பது தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தாலும் தெளியப்படும் (பொருள்-சூ. 177).

இரு நாடகத் தலைவர்களின் அவலத்துக்கும் முதற்கார ணம் கயவர் இருவரின் வஞ்சகமெனினும், முடிவில் முனைத்து வந்துறுப்பது காமவயப்பட்டு ஆராயாமற் கொலை யொறுப்பை விதித்த அரசரிருவரின் அறக்குறைவேயாகும்.

இதில், பாரெழுந்தபோதெழுந்த பழங்குடிப்பிறந்த பாண்டியன், தன் காதலறமனைவியின் ஊடலைத் தவிர்க்க விரையும் விருப்பாலும், தட்டான் ஒத்த சிலம்புக்கரி போக்கிய வஞ்சத்தாலும், உளந்திகைத்துத் தீரஆராயாமற்

கொலைவிதித்து அறம்திறம்பினன். எனினும், உண்மையறிந்ததும் தன்பிழை நாணிக் கோவறங்கோடிய பழிதுடைப்பான் வல்வினை வளைத்த கோலைத் தன் செல்லுயிரால் நிமிர்த்துத் துறக்கஞ் சேர்ந்தான்.

வடவாரியம் தென்தமிழ்—நாகரிகம் இரண்டினுக்கும் மூலநிலமல்லாத இடைநாட்டு மன்னன் பாலகனே, மணவாத தன் காமக்கிழத்திபாற் காழ்த்த பாசத்தால் இருண்ட உளத்தனுய்க் குற்றமற்ற ஆரியகனைச் சிறைப்படுத்தியதுமன்றிக் கொல்லாமல் நாட்டினின்றும் பொருளோடு அகற்றப்பணித்த நீதிபதிகருத்தையும், 'குற்றமிழைப்பினுங் கொல்லுதற் குற்றம் மறையோன் உரியனலன்' என்ற மனுவுரையையும் புறக்கணித்து மைத்துனக்கயவன்—மணவாக் கன்னிமகன்—சகாரன் வேண்டியாங்குக் குடிப்பிறந்த குணக்குன்முன சாருதத்தனைக் கழுவேற்றிக் கொன்றுவிடப் பணித்தான். அறத்தினிறுதி வாழ்நாட்கிறுதி. அஃது உறுதியாதலால் அப் பாலகன் ஆரியகனுல் வேள்விநிலத் தாடுபோல வெட்டப்பட்டு இறக்கின்முன்.

இவையெல்லாம் காவியநீதி (Poetic Justice)யின்பாற்பட்ட நாடக நயங்களாகும்.

இனி, இதில் அரிய இனிய சில சந்தர்ப்பங்கள் சிந்தித்து மகிழத்தக்கன. தன் காதற்கிழவனுன சாருதத்தன் சிறுவனை வசந்தசேனை சந்திப்பதும், அவன் முகத்தில் தன் காதலனை மீட்டுங் கண்டு அவள் அன்புறுவதும், அவன் வறுமையறியாக் குழவிப்பருவத்தால் விளையாட விரும்பிய பொற்றேர் இயற்றத் தன் அணிகலன்களை அவள் பரிந்தளிப்பதும் மிகவும் வனப்பு உடையவாகும்.

மேலும், வறுமையால் தன் நற்முய் அணிபூணக் காணு அச்சிறுவன், வசந்தசேனையை 'இவள் உன்தாயாவாள்' என்ற செவிலிக்கு, 'என் தாயாயின் இவள் எப்படி அலங்காரம் உடையளாயினுள்' என்று அவலத்துடன் கூறுவதும், அது சுட்டிய அவன் குல வறுமைத் துனியைப் பொறுக்க

வொண்ணுமல் வசந்தசேனை பசைந்து கசிந்து கண்ணீர் மல்கிப் பருவரல் உறுவதும், பிறகு தன் கலன்களைக் கழற்றி விட்டு, 'இப்பொழுது உன் தாயாயினேன்' எனக் கூறித் தன் அணிகளை அவனுக்குப் பொற்பாண்டில் செய்துகொள்ளத் தருவதும், அவள் அருளவலத்தாற் கண்கலங்கியதை அணி கலன் தருவதில் தயங்கியதாகக் கருதி அவன், அணிகலனைப் பெறேன் என மறுப்பதும், அவள் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு, ''கலன் கொள்க'' என்று அவனையிரந்து பரிந்து உவப்பிப்பதும் படிப்பவர் உணர்வைப் பறிகொள்ளும்.

இனி, இதனினும் அவலச்சுவை மிகுமிடம் தூதை தன் கணவனைக் கழுவேற்றக் கொண்டுசென்ற செய்தி கேட்டுத் தீப்பாயப் போவதும், தன் சிறுவனும் சேடியும் தடுத்துத் துயருறுவதும், அவர்களை விலக்கி அவள் புணரெரிபுகப் போவதுமாம். ஈண்டுத் தற்கொலை தகாதெனத் தடுத்த மைத்திரேயனுக்குக் கணவனைக் கழுவேற்றினர் எனும் செய்தி கேட்பதினும், தனக்கு எரிநெருப்புத் தட்பம் உடையது என்றும், அத்தகைய அமங்கலச்சொல் தன் செவிப் புகுவதைத் தடுப்பதற்குத் தற்கொலைப்பாவங்கூடத் தகுஞ் செயலாகும் என்றும் அவள் கூறி, எரிமருங்கேறி நெருங்குவதும் கன்னெஞ்சையுங் கரைத்துருக்கும்.

தான் தீப்புகுவதைத் தாழ்க்கும் தடையாய்நின்ற குழந்தையைத் தான்சொல்லியாங்குப் பிடித்துவைத்துத் தன்னை நெகிழவிட அருகுநின்றூர் அனைவரும் மறுத்துவிடக் 'கொலைஞர்கள் கொண்டுசென்ற எம்பெருமான் இனி உன்னைக் காப்பாற்றமாட்டார்' என்று அவள் ஏங்கும் தருணம், சாருதத்தன் ஓடிவந்து, ''யானே என்மகனைக் காப்பேன்'' என்று வாரியெடுத்துத் தழுவ, எரிவாய் இறங்கப்போகும் தூதை கண்டு களித்துக் கணவனையும்அவன் இறவாமற் காத்த கணிகையையும் வாயார வாழ்த்தி வசந்தசேனையைத் தன் தங்கையாகப் பேணிப் பாராட்டுவதும், யாரும் பாராட்டத் தகுவதாகும்.

அப்போது தூதை எரிப்புகுந்து இறவாமையே தனக்குப் புதிய பெருவாழ்வாகுமென வசந்தசேனை உரைத்துவந்தது, அவளது கள்ளமற்ற உள்ளத்துயர்வை ஒளிரச்செய்கின்றது.

இனி, விப்பிர வணிகனுன சாருதத்தன் சால்பொடு பண்டமாற்றம் செய்யத்தகும் பொருளாயமைந்த வசந்த சேனையின் குணச்செல்வப் பெருக்குக்கெல்லாம் மூலதன முண்மை, கணிகையர்குலத்துப் பிறந்தும் கௌரவ புத்தியும் கருணையும் உடைய அவளன்னைபாற் காணலாகும். சாருதத்தனைக் காணுமுன், பொருள் வறந்த அவன் நேசம் தன் மகளுக்கு வேண்டாவெனக் கருதி விலக்க முயன்றுவந்த இவள், சாருதத்தனை நீதிமன்றத்தில் நேரிற்கண்டதும் அவன் எழிலுருவநலம் தன்மகள் காதலைப் பயன்படுத்துமென மதித்ததோடு அமையாது, அவன் முகப்பொலிவு கொண்டு அவன் உயர்குணத்தையும் உடனே நுனித்துணர்ந்து பாராட்டுகிருள்; தன்மகளை அவள் கலன் கருதி இவன் கொலைபுரிந்தானெனச் சகாரன் கூறியபோது, இழிந்த பொருள் காரணமாகத் தகாத செயலைச் சாருதத்தன் செய்பவனல்லன் எனத் துணிந்து கூறித் தன் ஆழ்ந்த மதிநுட்பத்தையும் மனிதரை மதித்தறியும் அறிவுடைமையையும் புலப்படுத்துகிருள்; பிறகு சாருதத்தனே வசந்தசேனையைக் கொன்று அவள் கலன்களை அபகரித்திருக்க வேண்டுமென்று பலர் பல கரிபோக்கி விளக்கியும், நீதிமன்றத்தார் வசந்தசேனை கலன்களை அவளுக்குக் காட்டி 'இவை வசந்தசேனைக்கு உரியனவா?' என்று வினவுங்கால், அவள் தன் மகளிறந்த பருவரலையும் மறந்து சாருதத்தனைக் காக்கும் நோக்குடன் அவை தன்மகள் கலன்களல்ல என மறைக்க முயலுகின்ருள். முடிவில் வசந்தசேனை இறந்துபட்டனளென்று நம்பி அவளிறந்தபின் வாழ்வதினும் சாதலே இனிதாகக் கருதிய சாருதத்தன், தானே கொலைபுரிந்த குற்றவாளியெனப் பிறர் நம்பும்படி மாற்றம் கூற, நீதிபதி வேறுவழி காணுது அவனைக் கொலையொறுப்புக்கு ஆளாக்க நினைத்தபோது இக் கிழவி, தன்மகளை அவன் கொன்றவன்

ஆயினும், அக்கொலை வழக்கில் விசேட சம்பந்தமுடையவள் தானேயாகையால் உண்மைவாதியான தானே அவனுயிரை இரப்பதாயும், கொல்லாமல் அவனை மன்னித்து விடுதலை பண்ணுமாறும் நீதிபதியைக் குறையிரப்பது, அவள் உயர் குணத்தையும் உளவிலாசத்தையும் விளக்குவதாகும். இனைய தாய் வயிற்று உதித்த வசந்தசேனை நற்குணமேலீட்டால் நாளும் உயர்ந்து சிறந்தது இயன்முறையென்பதும் அறிந்து மகிழத் தக்கது. இது நிற்க.

சருவிலகன், மதனிகைபால் தனக்குள்ள கழிபெருங் காதல் காரணமாக, அவளடிமைநிலையை விலைகொடுத்து அழிக்கும் அளவற்ற ஆர்வத்தால் அதற்குப் பொருள்தேடப் பிறிதுவழி காணாது சாருதத்தன் வீட்டிற் கன்னமிட்டு ஆங்கேஅடைக்கலமாக வசந்தசேனை வைத்த சில கலன்களைக் களவாடுகின்றான். கட்ட கலன்களை நிலைத்த வஞ்சநஞ்சு கவராத நெஞ்சினனாகையால் வசந்தசேனைபால் மதனிகை விடுதலைக்கு விலையாகச் சேர்ப்பித்து,மதனிகை சுதந்தரத்தை யாசிக்கிறான்.அவளும்உண்மையை ஊகித்தறிந்துஅவனுக்கும் மதனிகைக்கும் நலம்ஆற்றக்கருதி மதனிகையை அவனுக்குத் தருகின்றாள். இப்படித் தன்னுயிரையும் அறத்தொடு மானத்தையுமே இழக்கநேரும் இழிவோடு அபாயமும் நிறைந்த களவுத்தொழிலைப் புரிந்து தன் கழிபெருங்காதற்கிழத்தியைக் கைக்கொண்டு மணந்து களிக்கச்செல்லும் தருவாயில் தன் நண்பனான ஆரியகனைஅரசன் சிறைவைத்தசெய்திகேட்டான். உடனே தன் நெடிது காழ்த்த காதலையும் காதலியின் அவலத்தையும் மறந்து, நண்பன் இடுக்கண் களைவதே தனி முதலறமாகக்கொண்டு மதனிகை அபலையான தன்னைத் தன் தகப்பனிடஞ் சேர்ப்பித்துச் செல்லுமாறு நயந்து இரக்கவும், அக் காதற்கடன் ஆற்றவும் தாழாது வழியிடையே அவளைப் பண்டிக்காரனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு விரைந்து ஆரியகனைச் சிறைமீட்கச் செல்லுகின்றான். இஃது இவன் இயற்பெருங் குணத்தையும் இனிய நட்புக் காழ்த்த உளப்பாங்கையும் விகசிக்கச் செய்கிறது. இனைய நல்லியல்புடைமையாலன்றோ

இறுதியில் இவன் புதிய அரசியலிற் பெருமையும் பதவியும் பெறுவதோடு சாருதத்தனையும் வசந்தசேனையையும் முடிவில் அவர்கள் அறவொழுக்கத்துக்குத் தக்கவாறு பெருமைப் படுத்தும் பேறும் பெறுகின்றான். அறத்தாறு வீண்போகாது என்பதை இச் சருவிலகன் சரிதமே உதகரிக்க உதவுவதாகும். இதுவும் இந்நாடகத்தைக் கவின்செய்யும் இனிய இயலற அமைப்புக்களுள் ஒன்றென்பது கருதி மகிழத்தக்கது.

இனி, செல்வத்தில் தெவிட்டலும், நல்குரவில் நசைமிக லும் மக்கள்பால் இயல்பாதலை மைத்திரேயன் முதலங்கத் தொடக்கத்திற் கூறுவதும், சனியை முதுமையில் தொடரா மல் இளமையில் வந்து கழியும்படி விரும்பும் முதுமொழி பொதிந்த அறிவுடைமையைச் சாருதத்தன்,

"துக்க மாங்கடல் துளைந்த வற்
கின்பமீத் தோன்றுதல் நலமாகுந்
தக்க தாஞ்சுக வாழ்க்கையில்
உற்றவன் தரித்திர முற்றக்கால்
புக்க தேகத்தின் சுமையொடு
நடைப்பிணம் போன்றுநின் றுழல்வானல்.
(செ. 8.)

என விளக்குவதும் படிப்பவர் மனத்திற் பதியும்.

"பொருளின்மை துன்பமெலாம் பயக்கும் மூலம்.'
(செ. 12.)

என்ற சாருதத்தன் கூற்று,

"நல்குர வென்னு மிடும்பையுட் பல்குரைத்
துன்பங்கள் சென்று படும்."

என்னும் குறட்கருத்தை நினைவுறுத்துவதாகும்.

ஈன்ற தாயானும் பிறன்போலநோக்கப்படும் நல்குரவின் வலியைச் சாருதத்தன் கூற்றாகப் பின்வருங் கவிகள் விளக் கித் தெளிக்கின்றன.

"இல்லாமையால் ஒருவன் சொல்வழியின்
மனைவிமக்கள் இசைவார் அல்லர்
பொல்லாமை பலவிளையும் அன்புமிக
நட்டோரும் புறக்க ணிப்பர்
புல்லாது வலிகுறையும் ஒழுக்கமெனும்
மதியொளியும் பொன்றும் அந்தோ!
ஒல்லாது பிறர்புரியுந் தீவினையும்
அவன்செயலா உலகங் கொள்ளும்" (செ. 34.)

"எல்லாரும் என்னை எளிமைப் படுத்துரைப்பர்
அல்லாதெவன்உண்மை ஆதரிப்பான்-பொல்லாஇவ்
வையந் தனில்ஆண்மை மாற்றும் வறுமைபிறர்
ஐயம் உறற்கேது வாம்" (செ. 179.)

இப்பாவடிகள்,

"இற்பிறந்தார் கண்ணேயும் இன்மை, இளிவந்த
சொற்பிறக்குஞ் சோர்வு தரும்"

"நல்கூர்ந்தார் சொற்பொருள் சோர்வுபடும்"

என்ற குறளடிகளின் பொருளை வலியுறுத்தக் காண்பாம்.

"கரியினது கவுள்வெறுமை கண்டிரியும்
வண்டினம்போற் காண்என் இல்லம்
அரியவளம் ஒருவியதென்று அணுகுறாது
இரப்போர்கள் அகல்கின்றார்" (செ. 10.)

என்று இனிய இயலுவமை எடுத்தாளும் புலமைநலன் யாவரையும் எஞ்ஞான்றும் இன்புறுத்தும். இக்கவியின் ஈற்றடியில்,தான்இழந்தபொருள்பற்றிக்கவலாதசாருதத்தன் தன் வறுமைகருதி வாராமல் விலகும் விருந்தினரான "பெரியவர்தம் மனமுவக்கப் பேணாத துன்பம் பேதுறுக்கு மாலோ" என்று பிரலாபிப்பது, இச்சால்புக்கடனறிகாட்சிப் பெரியோன் இடனில்பருவத்தும் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கா உளத்தனாய்ச் செயும் நீர செய்யாதமைகலாவாறு நல்கூர்ந்த நயனுடைமையை நன்கு நாட்டுகிறது.

இனி, பல பாத்திரங்களின்வாய் வரும் உவமைகள், அவரவர் பிறப்பு ஒழுக்கம் உளப்பாங்கு இனத்தியல்புகளுக்கு ஏற்புடையவாய், விரிக்கும் பொருளை விளக்குதற்கு உரிய எடுத்துக்காட்டாய் அமைந்து நாடகத்தை அணிசெய்கின்றன.

"தாழ்குடிப் பிறந்த தருணி போல
அலைமின் ஓரிடம் நிலையுத லின்றே"

"யாழ், ஊடிச்சினக்கும் காதலியைப்போல
மடியேற்றித் தைவரப்பெறுகின்றது."

"இழிக்கப்பெற்ற நற்குடிப்பிறந்தானைப்போல
எருமைக்கடா நெட்டுயிர்க்கின்றது"

"தயிரன்னத்தால் வயிறுநிரம்பிய அந்தணனைப்
போலக் கிள்ளைகள் நன்மொழிகளைப் படிக்கின்றன"

"மதன்தூதாகிய நாகணவாய்ப்புள், தலைவனாற்
பெருமை பெற்று இறுமாந்த வேலைக்காரியைப்
போல ஓசையிடுகிறது"

எனவரும் இனைய பலவும் சிந்தித்து மகிழத்தக்கன.

"பெண்கள் வடமொழி பயிறலும்,ஆடவர் இசைபாடுதலும் நகைவிளைக்கற்பாலன" என்று விதூடகன் கூறுவது சுவைக்கத்தக்கது.

சருவிலகன் தன் காதலியின் அடிமைநிலையகற்றும் ஆதரத்தாற் பொருள்வேண்டிச் சாருதத்தன் வீட்டிற் கன்னமிடுவதும், அது சம்பந்தமாகக் களவுநூலுள்ளிட்டுத் தான் கற்ற கல்வியெல்லாம் உபயோகிக்கும் விமரிசையும், பூசுரன் பூணூலும் கன்னத்துளையளத்தற்கும் அணிகளின் கடைப்பூட்டகற்றற்கும் கதவுத்தாழ் இழுத்தற்கும் பாம்பு முதலியன கடித்தால் உடனே விடமேறுமற் கடியிடத்தைச் சுற்றிக் கட்டற்குமாக இவ்வாறு களவுக்கு உதவுங் கருவியாவ

தைக் கவித்துக் களிக்கும் அவன் மனப்பாங்கும், அற்றம் நோக்கி அரிய நினைந்து உடனுளும் அவன் வினைத்திறமும், சுவர்களின் தன்மைக்கேற்பத் துளையுருவைச் சமைக்க எண்ணும் அவன் அறிவின்திறமும் ஆகிய இவையெல்லாம் மூன்றும் அங்கத்திற் படிக்கப் பயன்தரும்.

அவ்வாறே நான்காம் அங்கத்தில் வசந்தசேனை வீட்டு வர்ணனையும், ஐந்தாம் அங்கத்தில் மழைவனப்பும் முழுவதும் படித்துப் பாராட்டற்பாலவாகும். விடன் பரத்தையர் இயல்பை விளக்கும் 29, 30ஆம் கவிகள் படிப்பவர் உளங் கவரும்.

சகாரனது கயமையும், அவனுடைய பொருளற்ற நெடு மொழிகளும், அச்சமும், அதனோடு இயைபுடைய ஆசையும், காதலற்ற கழிகாமமும், ஈரமில்லாக் கொடுமையில் உவப்பும் ஆகிய இவையெல்லாம் மேலளவில் நகையும் ஊன்றி நோக்க இரக்கமும் துனியும் பெருக்குவனவாம்.

சருவிலகன் சேடன் சந்தனகன் முதலியோர் தத்தம் நிலைக்கு உரிய கடனாற்றுவதிற் சிலபோது சிறு தவறுகள் இழைப்பினும் அறங்கொல்லும் தகாத செயலில் வெறுப்புடையவராய் நெஞ்சடியில் நேசக்கடனாற்றுந் திண்மை நிலைத்தவராய் நடப்பது, கேவலம் மக்களின் நிலைகொண்டு அவர் உளத்தியல்பையும் உண்மையொழுக்கையும் மதித்தற் கில்லை; செல்வரிடைக் கயமையும் வறியரிடைச் சீலமும் பெரிதும் இருத்தல்கூடும் என்ற உண்மையை உறுதிப்படுத்து கிறது.

சாருதத்தனது பொருள்வறந்தநிலை அவன் பெரு மிதத்தை வளர்ப்பதாகும்உண்மையை வசந்தசேனை நுனித்து உணர்கின்றாள். தன் சிறிய சுருக்கத்துப் பெருமைவேண்டிக் கைம்மாறு தரவியலாது தான் நல்கூர்ந்தநிலையிற் பொருட் பெண்டிர் குலத்துப் பிறந்த வசந்தசேனை தன்பால் வலிந்து காதல்காட்டினும்,அவளுக்குத் தான் மீட்டு உதவக்கூடாமை

கருதிச் சாருதத்தன் அவளைச் சேட்படுத்தி அகலும் இயல்புடையன். அதனால் கைம்மாறு வேண்டாத் தன் மெய்க் காதலால் அவனோடு தான் கற்புறவொன்றே காமுறுவதை அவனுக்கு அறிவுறுத்தி, அவன் அதனை நம்பித் தன்னை யாட்கொள்ளும்வரை தன் கழிபெருங்காதலை அடக்கிக் காத்து, அவனை இணக்குஞ் சூழ்ச்சி முடித்துத் துணிவெய்திய பின், தாழ்ச்சியுள் தங்காது முயல்வதே கருமம் என்று வசந்தசேனை தன் தோழியிடம் 2-ஆம் அங்கத்திற் கூறிய கூற்று அவள் காதற்றூய்மையையும் சாருதத்தனது மானஞ்சான்ற மனமாண்பையும் ஒருங்கு உதகரிக்கும் இனிய சான்றாகி மிளிரும்.

சாருதத்தன் சான்றாண்மை பண்புடைமைகளை அறன் கடைநின்றாரெல்லாம் அறக்கடையனான விடன் வாயாலும் கொலையையே குலத்தொழிலாகக் கொண்டுடைய சண்டாளர் வாயாலும் விகசிக்கச் செய்த கவித்திறம் கவினுடையது.

''நல்லோர் துயர்க்கடலை நாடிக் கடக்குமணை
எல்லா உயர்குணமும் ஏற்றநிதி'' (செ. 326.)

என்று அவனைக் கழுவேற்றும்பணி பெற்றுப் பருவரலுறும் சண்டாளனும்,

''கலைபயி லறிஞர்தம் நிலையளந்து உணர
உற்றகண் ணாடி: பற்றுநற் செய்கைக்கு
ஒல்லும் நற்கட்டளைக் கல்லே; ஒழுக்கமாம்
படுகரை கடவாக் கடலே; பலர்க்கும்
ஆதர வானோன்; நோதர யாரையும்
இழிவுறக் கருதான்: பழிதபு மக்கட்கு
உளவுயர் குணன்எலாம் ஒளிர்தரு நிலையம்''
(செ. 46.)

என்று தூர்த்தனான விடனுமே கொண்டாடவற்றாகும் சாருதத்தன் பெருமை படிப்பார் உளத்தைப் பரவசப்படுத்தும்.

" இயல்பு, வடிவொடு பொருந்துதல் வழக்கே'(செ. 285.)

என்ற இயலுண்மைக்கேற்பச் சாருதத்தன் தோற்றமே அவன் பெருமையைக் கரிபோக்கி நிறுவுகிறது. இதனு லன்றே ஒழுக்கந்தவறிய கோவலனுடன் நின்ற கண்ணகியையும் அவன்பாற் கண்ட எளிமை கருதிப் பரிகசிக்கத் துணிந்த கடையொழுக்க விடனினத்து மற்றெரு கீழ்மகனுங்கூடச் சாருதத்தனைக் கண்டு எள்ளாது பராவுகின்றுன்.

பாவமறியாப் புனிதரைப் பார்க்குமளவிலேயே, அறம் அறியா விடர்களின் விடமனமும் கூசி மடியும் என்ற உண்மையை விடன்கூறும் சாருதத்தன் மெய்க்கீர்த்திகளும், 'என்விழிகள் நற்குலமகளைப் பார்த்தலிற் பயமுறுமம்ம' (செ. 237.) என்று அவன் சகாரனிடம் கூறிய இயன்மொழியுமே வலியுறுத்தும்.

பரத்தைபாற் காதலைப் பரிகரிக்கும்படிவேண்டிய மைத்திரேயனுக்குத் தன் வறுமைநிலையே வசந்தசேனையிடம் தன் காதலை மீறவிடாது தன்னை மீட்குமென உரைக்குஞ் சாருதத்தன் கூற்ருக,

''அடரும் எண்ணங்கள் வறியற்கு எப்பொருளினும் அணுகி
முடிவிற் கேடுறீஇ யவற்றின்மீண் டுள்ளத்தே மூழ்கும்''
(செ. 145.)

என்று எடுத்துக்காட்டிய செய்யுளடிகள், மனேவியல் பற்றி நுனித்தறியத்தகும் உண்மையைத் தெளிவிப்பதுடன் கவிநலத்தையும் கவினுறக் காட்டுமன்ருே?

இன்னும் இந்நாடகத்திற் சில உண்மையியல்புகளும் நுண்பொருள்களும் அரிய நல்ல வழக்கங்களும் காணப்படுகின்றன. அவை, ஆசிரியர் தம் கூரியமதியால் தேறிய இயற்கைத்தத்துவங்களைத் தம் நூற்போக்குக்கு உதவுமாறு கையாளுந்திறமையைக் காட்டும். அவற்றுள் ஒன்றிரண்டை மட்டும் இங்கு மாதிரிக்குச் சுட்டுகின்றேன். வலம் இடமாக

வும் இடம் வலமாகவும் உருமாற்றித் தோற்றும் கண்ணுடியியல்பைப் பிராமணஞ்கிய தன்னுடைய விபரீதநிலைக்கு உவமையாக விதூடகனும், வெளிப்பட்ட கணத்திலேயே மறையவல்ல விரைவுடைய பெண்பாம்பின் செலவை மாறுபடு மகளிர் மனத்துக்கும், நிலையற்ற செல்வத்துக்கும் உவமமாகச் சருவிலகனும் எடுத்துக்கூறுமுகத்தால் இவ்வுண்மைகள் தெளிக்கப்படுகின்றன. இன்னும் பலவிடத்தும் இனைய பல இயல்பு நயங்களை எடுத்தாளக் காணலாம்.

தந்தை தாய் இருவர் வழியிலும் பழுதற்ற பார்ப்பனர் வழி வந்த சாருதத்தன் வாணிகத் தொழிலை மேற்கொண்டொழுகியதால், அறந்தலைநின்ருனேனும் அவன் வைசியஞகவே நடத்தப்பெறுகின்றனன். பார்ப்பனர்தெருவிற் குடியிருக்கவும் ஒண்ணுமல், வணிகர்வீதியிலேயே வசிக்க வேண்டியவனுகிருன். கணிகையர் குலத்து உதித்த வசந்தசேனை, தன் தூய வொழுக்கத்தாற் குலமகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு "வது" எனும் பட்டவரிசையும் குலமகளிர் உடையுரிமைகளும் பெறுகின்ருள். ஆரியகன் இடையனுயினும் அரசனுக அங்கீகாரம் பெறுகின்ருன். கணிகையர்வீட்டு அடிமைத் தாசியான மதனிகை பார்ப்பனனுன சருவிலகனுக்கு மனைவியாகிருள். ஆக்வே அக்காலத்திற் பிறப்பால் மட்டும் சாதியுரிமைகள் ஏற்படாமல், அவரவர் ஒழுக்கம் செய்தொழில்வேற்றுமைகளால் வருணமுறை வரிசையுரிமைகள் வழங்கப்பெறும் வழக்காறுண்மை வலியுறுகின்றது.

மேலும், இம்முறை அக்காலத்தவர்களின் மனமொத்த ஆட்சியுடையதென்பது,

"சண்டாளர் தம்குலத்தில் தாம்பிறந்தேம் ஆயினும் உன்
சண்டாளர் அல்லேம் தகவுநனி—கொண்ட
பெருமை யுடையாரைப் பேதுறுக்குந் தீயர்
கருமமுறு சண்டாளர் காண்" (செய். 334.)

எனும் இந் நாடகக் கடையங்கத்துச் சண்டாளன் கூற்ருலும் நிலைபெறுவதாகும்.

இந்நாடகத்துச் சாருதத்தனுகிய சுத்த சித்திரத்தில் ஒரு சிறிய மாசு ஊரக் கண்டு மனமுளைபவரும் உளராகலாம். தனக்குப் பலவாறு கேடுசூழ்ந்து ஆற்றிவரும் சகாரனையும் இரங்கியளிக்கும் செவ்விய மனவியல்புடையவன் இவன் என்பதை நம் பண்டிதமணியவர்களே அடிக்குறிப்பில் விசதப்படுத்தியும் இருக்கிறார்கள். ''பிறர்பழியும் தம்பழியும் நாணுவார் நாணுக்கு உறைபதி'' என்னும் இலக்கணத்துக்கு இலக்காய் ஒழுகும் இவன், தனக்குத் தவறிழைத்த பாலகவேந்தனைச் சகாரன் வஞ்சத்தால் நொந்துள தன் மனம் வெந்து,

''பகையுரை பற்றியோ பார்ப்பனனும் எனைத்
தகவறக் கொல்லுதி; சாற்றும் இச்செயலால்
அடுநர கிடைநின் குடிவழி மக்களொடு
கடிதின் வீழ்ந்து படுதுயர் உறுகவே'' (செ. 312.)

எனச் சபிக்கின்றான். இறுதியில், பாலகன் இறந்துபட்டானெனச் சருவிலகன்கூறக் கேட்டபோதும் இரங்காமல் அவன் இறப்பினால் மகிழ்கின்றான். இவன் மனம் இன்னலால் இறுகிற்றேனும் இவ்விரண்டிடத்தும் இவன் செயல் இவன் இயற்பெருமையோடு ஒவ்வாத குறையாகவே நிற்கும். கைகிகந்த தண்டம் விதித்த வேந்தனுக்கு அதுவே அடுமுரண் தேய்க்கும் அரமாகி, அவனையழித்தது அறத்தாறு எனினும் அவன் அழிவில் மகிழ்ச்சி காட்டியது சாருதத்தனுக்கு மதியின் மறுப்போல அவன் புகழை மாசுபடுத்துங் குறையாகவே நிற்பதாகும்.

இப்பனுவல் இயலெழில் உயர்வுகளும் புலமைநலங்களும் நாடகவளமும் செறிந்துள்ள செவ்விநோக்கியேபோலும், இதனைத் தமிழாக்கத்தக்கதெனத் தெளிந்து தேர்ந்து பண்டிதமணி மொழிபெயர்த்து உதவினரென்று எண்ணக் கிடக்கின்றது.

கல்லூரிகளில் உயர்தரவகுப்புமாணவருக்கு உதவத்தக்க உரைநடைநூல் நாடகங்கள் தமிழில் இல்லை எனக் குறை

கூறும் இந்நாளில், இதனையுதவிய பண்டிதமணியை, இது காறும் தக்காரைப் புறக்கணிக்கும் தமிழகமும் சருவகலா சாலைகளும் இனி மிகவும் பாராட்டத் தாழ்க்கமாட்டா எனப் பெரிதும் நம்புகிறேன்.

இனைய பல தொண்டாற்றித் தமிழ்வளர்த்து நெடுவாழ்வும் வளர்புகழும் நிதிவளமும் நிதம்வளர, நம்புலவர் உரிமை பெறப் பல்லாண்டு கூறுகின்றேன்.

இருப்பு:
கொடைக்கானல்
26–5–1933

ச. சோமசுந்தரபாரதி
பசுமலை, மதுரை.

மண்ணியல் சிறுதேர்க் கதைச்சுருக்கம்

அவந்தி தேயத்திலேயுள்ள அழகிய தலைநகராகிய உச்சயினீ நகரத்திலே அந்தணர்குலத்திலே வேதவேள்வி முதலிய வைதிக கன்மங்களை முறைப்படி செய்துவந்த உயர்குடியிலே சாகரதத்தனுக்குப் புதல்வனாகச் சாருதத்தன் என்பான் தோன்றினான். இவன் பிறப்பால் அந்தணனாயினும் வாணிகத் தொழிலை மேற்கொண்டு பொருளீட்டி வணிகர்தெருவில் வாழ்ந்தமையால் வணிகன் எனவும் வழங்கப்பட்டான். இவன் அன்பு தயை ஈகை அறப்பற்று கடவுட்பத்தி முதலிய உயர்குணங்களையுடையனாய் இளம்பருவத்தே கற்பிற்சிறந்த தூதை என்னும் பெண்ணை மணந்தான். நற்குண நற்செய்கை மிக்க அக் கற்பரசியாகிய தூதையின்பால் இவற்கு உரோகசேனன் எனப் பெயரிய ஒரு புதல்வன் பிறந்தான். அக் கற்புடைமனைவியோடும் செல்வப்புதல்வனோடும் பெரும்பொருளுடையனாய் இல்லறவாழ்க்கையை இனிதுநடாத்திக்கொண்டிருக்குங்கால், தான்படைத்த திரண்டபொருள் முழுதையும் வறியார்க்கும் புலவர்க்கும் இசையாளர் முதலியோர்க்கும் ஈந்து இளமைப்பருவத்தே வறியனாயினான்.

இந்நிலையில், அந்நகரிற் கணிகையர் குலத்தில் தோன்றிய வசந்தசேனையென்பாள், இளமையும் எழிலும் உடையளாய் நற்குண நிலையமாகவும் மிகப்பெருஞ்செல்வமும் பல கட்டுக்களையுடைய உயர்ந்த மாளிகையும் உடையளாய் நல்வாழ்க்கையில் திகழ்ந்தும் விளங்கினாள். அவள் ஒருநாள் அந்நகரத்துமக்கள் எல்லோரும் இளவேனிற்காலத்து இன்ப நுகர்ச்சிப்பொருட்டு நகர்ப்புறத்தே அமைந்த காமதேவாயதனம் என்னும் உய்யானத்தை அடைந்தனராகத் தானும் ஆண்டுப்போந்து அங்குவந்திருந்த வாணிக வள்ளலாகிய சாருதத்தனைக் கண்டாள். அவ் வசந்தசேனை விலைமகளிர் குலத்துப் பிறந்தாளாயினும் குலமகளிரொழுக்கத்தையே

பற்றிநின்றவளாதலின், பொருள் விழையாது அச் சாருதத் தன் குணங்களுக்கு ஈடுபட்டுக் காதலுற்ருள். சாருதத்தனும் அவள்காட்சியில் ஈடுபட்டானுயினும், தன் பொருளற்றநிலே கருதி அவளே அடைய முயன்றிலன். இங்ஙனம் ஒருவரை யொருவர் தம் உள்ளமீர்த்தலால் இருவரும் மாறிப் புக்கு இதயமெய்திப்பின் தத்தம் உறையுளே யடைந்தனர்.

இவர்கள் நிலே யின்னவாக, அந்நகரத்து அரசன் பாலக னுடைய காதற்கிழத்தியின் உடன்பிறந்த மணவாக்கன்னி மகன் சமத்தானகன் எனப் பெயரிய சகாரன் என்பான் காதற்சுவை யறியானுய்த் தன்னே விரும்பாதநிலேயில் அவ் வசந்தசேனேயை வலிந்து பற்ற மிக்க முயற்சியுடையனுய் இருந்தான். ஒருநாள் மாலேக்காலத்து இறுதியில் வசந்த சேனே தெருவில் தனியே நடந்து போதலேக் கண்டு அவ் வறிவிலாச் சகாரன், தன் துணேவராகிய விடன் சேடன் இவர்களுடன் நயந்தும் அச்சுறுத்தியும் பல பேசி அவளேப் பின்ருெடர்வானுயினுன். அவ்வமயத்திற் சாருதத்தன் தன் இல்லத்தில் தேவபூசையை நிறைவேற்றிப் பிராமி முதலிய தெய்வங்களுக்குப் பலிதரத் தன் பார்ப்பனத் தோழனுகிய மைத்திரேயனேயும் அவனுக்குத் துணேயாக இரதனிகை என்னும் பணிப்பெண்ணேயும் விளக்குடன் வெளிச்செலவிடுத்தான். அவர்கள் வாயிற்கதவைத் திறந்த தும் சகாரனுல் மிகநெருக்கித் தொடரப்பட்ட வசந்த சேனே, அவற்கு அஞ்சி அவன் வாய்மொழியால் திறக்கப் பட்ட இல்லம் சாருதத்தனது என உணர்ந்து அதனுட்புகுந் தனள். சகாரன் தன் முயற்சி பயனுருமையாற் சூள்கூறிச் சென்ருன். தன் இல்லத்திற்கு வந்த வசந்தசேனேயைச் சாருதத்தன் உபசரித்து அவள் கொடியவர்க்கு அஞ்சி அடைக்கலமாகத் தந்த பொற்பணிமுடிப்பைத் தன் வீட்டிற் பாதுகாப்பில்வைத்து அவளுக்குத் துணேயாகச் சென்று அவளே அவள்வீட்டில் விடுத்துத் திரும்பினுன்.

தன் இல்லம் எய்திய வசந்தசேனே, மற்ருநாள் தன் சேடி மதனிகையுடன் சாருதத்தன்பால் தனக்குள்ள காத

லைப்புலப்படுத்து உரையாடிக்கொண்டிருக்குங்கால், சூதில் தோற்று, மாதுரன் சூதன் இவர்களுக்கு இறுக்கக்கடவ பத்துப்பொன்களின்நிமித்தம் அவர்களால் துரத்தப்பட்டுத் தன்பக்கல் அடைக்கலம் புகுந்த சம்வாககன் என்பான், முன் சாருதத்தற்கு உடம்புபிடிக்குந் தொழில்புரிந்தவன் என்று தெரிந்து, சாருதத்தனிடத்துள்ள அன்பால் தன் பொன் வளையலைக் கொடுத்து அவன் கடனைத் தீர்த்தாள். அச் சம்வாககன் உலகப்பற்றையொழித்து அப்பொழுதே பௌத்தசந்நியாசியாயினன்.

இஃதிங்ஙனமாக, ஒருநாளிரவு சாருதத்தன் இரேபிலனது இசையைக் கேட்டு இன்புற்றுத் தன் இல்லமெய்தித் துயில்புரிவானாயினன். அவனால் இரவில் வசந்தசேனையின் பொற்பணிமுடிப்பைப் பாதுகாக்க நியமிக்கப்பட்ட மைத்திரேயன் அதனை உள்ளிடத்தே வைத்துத் தானும்உறங்கினன். இந்நிலையில் வசந்தசேனையின் பணிப்பெண்ணாகிய மதனிகையின்பாற் காதல்மேற்கொண்ட சருவிலகன் என்னும் பார்ப்பான் ஒருவன் அவளைத் தனக்கு உரிமையாக்குதற்குரிய பொருளில்லாமையாற் சாருதத்தனது இல்லத்திற் கன்னமிட்டு உட்சென்று அப்பொற்பணி முடிப்பைக் கைப்பற்றித் தன் தகாத செயலுக்கு வருந்தி வெளிச்சென்றான். மற்றைநாட் காலையில் அப்பொற்பணிக் களவுக்கு வருந்திய சாருதத்தன் பழிக்கு ஆளாகாவாறு கற்பரசியாகிய அவன் மனைவி தந்த இரத்தினமாலையை மைத்திரேயன் வசந்தசேனைக்குக் கொடுக்க எடுத்துச்சென்றான்.

இதற்கிடையில் வசந்தசேனை, தன் இல்லத்திற் சாருதத்தனது ஓவிய உருவத்தில் ஈடுபட்டிருக்குங்காற் சகாரன் பொருளுடனனுய்த்த வண்டி வர, அதன்கண் ஏறிச்செல்லப் பணித்த தாயைச் சினந்து மறுத்துரைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வமயம் சருவிலகன் போந்து கள்விற்கொண்ட பொற்பணியை மதனிகையின் கருத்துப்படி வசந்தசேனையிடம் சேர்த்து, மதனிகையை அவள் தரப் பெற்று, உவகையோடு திரும்பி வருங்கால் இடையே தன் நண்பனாகிய

ஆரியகன் என்னும் இடைச்சிறுவன் பாலகன் என்னும் அரசனாற் சிறைப்படுத்தப்பட்ட செய்தி கேட்டு, மதனிகையை அவள் பெற்றோர்பாற்போக்கி நண்பனைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கச் சென்றான். பின்னர், மைத்திரேயன் வசந்தசேனையின் இல்லம் எய்தி அவள் செல்வநிலை கண்டு வியப்புற்று உபவனத்தில் அவளைக் கண்டு இழக்கப்பட்ட அடைக்கலப் பொற்பணிக்கு மாற்றுப்பொருளாக இரத்தின மாலையைக் கொடுத்து வருத்தத்துடன் திரும்பினான்.

அன்றிரவில் முகிற்கூட்டங்கள் விண்ணிற்செறிந்து மழைபெய்தன. சாருதத்தன் மைத்திரேயனது வரவை எதிர்பார்த்திருக்குங்கால், மைத்திரேயன் வந்து நிகழ்ந்தது கூறி வசந்தசேனையின் வரவைத் தெரிவித்து அவ் விலைமகள் நட்பை வெறுத்தொழிக்கவேண்டும் என்றான். சாருதத்தன் அவள் உயர்குணங்களைப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தான். இந் நிலையில் மழைக்காலிருளில் வசந்தசேனை. விடன் சேடி இவர்கள் துணையுடன் சாருதத்தனது இல்லத்தையடைந்து அவன் களவிலிழந்த தன் அணிகலன்களை அவற்குக்காட்டி மகிழ்வித்து, அன்றிரவு அங்குத் தங்கி அவனோடு இன்புற்றிருந்தாள்

மற்றைநாள் அதிகாலையில் தன்வண்டியில் வசந்தசேனையை யேற்றி அழைத்து வரும்படி சேடனுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சாருதத்தன் புட்பகரண்டகம் என்னும் பூஞ்சோலையை யடைந்தான். வசந்தசேனை துயில்நீத்து எழுந்து இரத்தின மாலையைத் தூதைக்கு அனுப்பத் தூதை மறுத்துவிட்டாள். அவ்வமயம் ''யான் விளையாடுதற்குஇம்மண்வண்டிவேண்டா; பொன்வண்டி வேண்டும்'' என்று சாருதத்தன் புதல்வன் உரோகசேனன் அழுதுகொண்டிருத்தலை வசந்தசேனை கண்டு மனம்நெகிழ்ந்துருகித் தன் பொற்பணிகளைக் கழற்றி அக் குழந்தைக்குக் கொடுத்துப்'பொன்வண்டி செய்துகொள்ளுக' என்று கூறிவிட்டுச் சாருதத்தன் வண்டியிற் புறப்படச் சித்தமாக இருந்தாள். சாருதத்தனுடைய சேடன், வண்டி விரிப்பை எடுத்துவருதற்பொருட்டு வண்டியோடு வேற்

றிடஞ் சென்றிருக்குங்கால், சகாரன் சொற்படி தாவரகன் என்னும் சேடன் கொணர்ந்த வண்டி, தெருவிற் பிற வண்டிகள் மிகுதியாகப் போக்குவரத்துச் செய்தமையால் தடைப்பட்டுச் சாருதத்தன்வீட்டு வாயிலில் ஒதுங்கிநின்றது. வசந்தசேனை தீயூழ்வலத்தாற் சகாரன் வண்டியிலேறினுள். அவ்வமயம் சிறைப்பட்டிருந்த ஆரியகன் விலங்கை முறித்துக் காவலர் பின்றொடர மறைந்து ஓடி வந்து சாருதத்தனுடைய வண்டியைக்கண்டு சேடன் வருத்தமானகன் பேச்சினுல் அது சாருதத்தனது என்று அறிந்து அதன் பின்புறமாக ஏற, வசந்தசேனை ஏறினளென எண்ணிச் சேடன் வண்டியைச் செலுத்தினுன். வழியிடையே ஆரியகனைத் தேடிப் பிடிக்கவந்த படைவீரர் இருவருள் சந்தனகன் உண்மையறிந்து வீரகனைத் துன்புறுத்தித் தன் வாட்படையை ஆரியகனுக்கு ஈந்து தன் நண்பனுகிய சருவிலகனைத் தேடிச் சென்றுன்.

இது நிற்க, புட்பகரண்டகம் என்னும் பூஞ்சோலையிற் சாருதத்தன் வசந்தசேனையின் வரவை எதிர்பார்த்திருக்குங்கால் வண்டி வந்தது. அதன்கண் இருந்த ஆரியகன் சாருதத்தனை அடைக்கலம் புகுந்து வரலாறு கூறச் சாருதத்தன் அவற்கு அன்புரை கூறி ஆறுதலளித்து நட்புக்கொண்டு தன் வண்டியிலேயே மறைவாகப்போக்கி வழியில் தீநிமித்தமுண்டாகத் தன் இல்லம்நோக்கிச் சென்றுன்.

இஃது இங்ஙனமாக, சம்வாககனுகிய பௌத்தசந்நியாசி, சகாரனது பூந்தோட்டத்துள்ள புட்கரிணியில் ஆடையொலிக்கச்சென்று, சகாரனுல் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டு, விடன் வேண்டுகோளால் விடுதிபெற்று வெளிச்சென்றுன். சகாரன் விடனேடு பூஞ்சோலையின் அழகில் ஈடுபட்டுத் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அமயம், தாவரகன் என்னும் சேடன், அறியாமல் ஏறிய வசந்தசேனையுடன் வண்டியை ஓட்டிவந்தான். அவன் குரலோசை மாருக இருத்தலால் ஐயமுற்ற வசந்தசேனையைக் கண்டு சகாரன் அஞ்சி விலக, உண்மை உணர்ந்த விடன் வசந்தசேனைபால்

இரக்கங்கொண்டு அவளைச் சகாரன் அறிந்துகொள்ளாமற் செய்யப் பலவாறு முயன்றும் அது பயன்செய்யாதொழிய, முடிவிற் சகாரனைநோக்கி, "வசந்தசேனை நின்னைக் கூடுதற்கு வந்திருக்கின்றாள்" என்றான். அதுகேட்டு மகிழ்ந்த சகாரன் பலவாறு காதலுரை பகர்ந்து வசந்தசேனையின் காலில் வீழ்ந்து வேண்டவும் அவள் அவனைச் சினந்து வெறுத் தொதுக்கினாள். அது பொறாத சகாரன் வண்டியினின்றும் அவளை யிறக்கிக் கொலைசெய்யத் துணிந்து, விடனையும் சேடனையும் அத்தகாத செயலில் தலைப்படவேண்டினான். அவர்கள் மறுத்துப் பற்பல நீதி புகன்று தடைப்படுத்தவும் கேளானாய்த் தானே கொலைசெய்ய முற்பட்டான். விடன் மீண்டும் வலிந்து தடைப்படுத்தினான். அதன்பின் சகாரன் தனக்கு அவ்வெண்ணமில்லையென்று வஞ்சவுரை பகர்ந்து சேடனைத் தேடும்படி விடனைப்போக்கித் தானே காமுகனாய் நடித்து மீண்டும் வசந்தசேனையை வேண்டினான். அவள் மறுத்துரைக்கவே, அது பொறானாய் அவளைச் சாமாறு கழுத்தைக் கையால் நெரித்தான். வசந்தசேனை உயிர்ப்பு அற்று நிலத்தில்வீழ, இறந்தனள் என்று கருதிச் சகாரன் ஒருபுறத்தே யொதுங்கியிருந்தான். அப்பொழுது விடன் சேடனுடன் வந்து நிகழ்ந்தது கண்டு பலவாறு வருந்தி, இச்சகாரக் கயவன் இக்கொலைக்குற்றத்தைத் தன்பால் ஏற்றவுங்கூடும் என்று நினைந்து அவனை அச்சுறுத்தி அவன் நட்பையும் ஒழித்துச் சருவிலகன் சந்தனகன் என்னும் இவர்கள் இருக்கும் இடந்தேடிச் சென்றான். சகாரன் வசந்தசேனையின் உடலைச் சருகுகளால் மூடிவிட்டுச் சேடனைத் தன்னில்லத்து மேன்மாளிகையில் விலங்கிட்டுவைத்து, "வசந்தசேனையைச் சாருதத்தன் கொன்றான்" என்று வழக் குத் தொடர எண்ணி நீதிமன்றம் சென்றான். அதன்பின், பௌத்தசந்நியாசியாகிய சம்வாககன் மீண்டும் அங்கு வந்து தன் துவராடையைக் கழுவி அச்சருகுக் குவியலில் உலர வைத்தான். அது மூச்சுக்காற்றால் அலைதலைக்கண்டு உற்றுப் பார்த்து, ஒரு பெண்ணின் கை வெளிப்படுதலை யறிந்து,

இலேகளை விலக்கி முன் தனக்கு உதவி புரிந்த அம்மையெனத் தெளிந்து வருந்தித், தண்ணீர் கொடுத்துக் களைதீர்த்து நிகழ்ந்தது உணர்ந்து, தன் பௌத்தமடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று ஆங்குள்ள தருமசகோதரியின் பக்கல் இருத்தினுன். இங்ஙனமிருக்க:

சாருதத்தன்மேற் கொலைக்குற்ற வழக்குத் தொடர்வதாக எண்ணிச் சென்ற சகாரன், ஆடையணிகலன்களால் தன்னையலங்கரித்துக்கொண்டு நீதிமன்றம் சென்று ஏவலன் முகமாகத் தன்கருத்தை நீதிபதிக்கு அறிவித்தான். நீதிபதி இவன் கயமையை நினைந்து முதலில் மறுத்துப் பின் தனக்கு ஏதம் விளையுமென அஞ்சி வழக்கைக் கூறும்படி கட்டளையிட்டான். சகாரன் மகிழ்ந்து பலவாறு தற்பெருமை பேசிப் பின் "புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்துள் வசந்தசேனையைப் புகுவித்து அவள் அணிகலன்களின நிமித்தம் எவனே கொலைசெய்துவிட்டான்" என்று வழக்குக் கூறினுன். நீதிபதி, அவ்வழக்கு வசந்தசேனையின் தாயைப்பற்றியதென் உணர்ந்து அவ்ளை யழைத்துவரச் செய்து அவளுரையால் அது சாருதத்தனைப்பற்றியது என்றறிந்து அவனையும்அழைத்து விசாரித்தான். சாருதத்தன், "வசந்தசேனை அவள் இல்லத்துக்கு எவ்வாறு சென்ருள் என்பதை யான் அறியேன்" என்றுகூற, அவ்வமயம் முன் சந்தனகனுல் துன்புறுத்தப்பட்ட வீரகன் நீதிமன்றம் புகுந்து கூறிய மொழியால் வசந்தசேனை சாருதத்தன்வண்டியிலேறிச் சென்ருள் என்பது வெளியாயிற்று. புட்பகரண்டகம் என்னும் பூஞ்சோலையில் மரம்வீழ்ந்து மற்ெருருபெண் இறந்துகிடக்க, அவளுடலைக் கண்டுவந்து வீரகன் கூறியதால் பெண் கொலையுண்மையும் வெளிப்பட்டது. இந்நிலையில் உரோகசேனற்கு வசந்தசேனை முன்தந்த அணிகலன்களைத் திருப்பி அவளிடங்கொடுக்கும்படி அனுப்பப்பட்ட மைத்திரேயன், வழியிடையே சாருதத்தன் நீதிமன்றத்துக்கு அழைக்கப் பட்டதைக் கேள்வியுற்று வசந்தசேனையினிடம் செல்லாமல் நீதிமன்றம்நோக்கி வந்தான். வந்து நிகழ்ச்சியுணர்ந்து சகார

ஞேடு கைகலந்து கலகம்விளேத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அவன் கக்கத்தினின்றும் அணிகலன்கள் வீழ, அவை வசந்த சேனேயுடையன என்பது சாருதத்தன்முகமாக வெளிப் பட்டது. இவ்வெல்லாச் சான்றுகளேயும் உணர்ந்த நீதிபதி தன் மனச்சான்றுக்கு மாருகச் சாருதத்தன் குற்றவாளியென அரசற்கு அறிவித்தான். அரசன் பாலகன் சாருதத்தனேக் கழுவேற்றும்படி கட்டளேயிட்டான். நீதிபதி அரசனுணே யைக் கொலேஞர்க்கு அறிவிக்கச் செய்து போயினன்.

கொலேஞராகிய சண்டாளர் கொலேக்குற்றத்தைப் பறைமுகமாக வெளிப்படுத்திச் சாருதத்தனே அலரிமாலே யணிவித்துக் கொலேக்களத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். வழியிடையே சாருதத்தன் கொலேஞர் அனுமதிப்படி மகனே யும் மைத்திரேயனேயும் கண்டு பிரிவிரக்கங்கூறிப் புதல்வற்குப் பூணூலேயீந்து கொலேஞரோடு தெருவழியாகப்போம்போது, சகாரனில்லத்து மேனிலத்தில் விலங்கிடப்பட்டிருந்த தாவ ரகன் என்னும் சேடன் இறப்பையும் பொருட்படுத்தாது, வள்ளலாகிய அச்சாருதத்தனேப் பிழைப்பிக்க நினேந்து மேனிலத்துச் சாளர வழியாக நிலத்தில் வீழ்ந்து விலங்குமுறி யப்பெற்றுத் தெய்வவயமாக உடற்கு ஊறின்றியெழுந்து வந்து, "வசந்தசேனேயைக் கொலேசெய்தவன் சகாரனே; சாருதத்தன் அல்லன்" என்று உரக்கக் கூறினன். அதுகேட்ட கொலேஞர் திகைப்புற்று ஆங்கு வந்த சகாரனே வினவச் சகாரன், "பொற்காப்பைத் திருடியது குறித்து இவனே விலங்கிட்டு வைத்தேன். அதுபற்றி இவன் இவ்வாறு கூறு கின்ருன்" என்ருன். கொலேஞர் அதனே யுண்மையெனக் கொண்டு, சாருதத்தனேக் கொலேக்களம் அடைவித்துக் கழு வேற்ற முயன்றனர்.

இஃதிங்ஙனமாக, முன்னர் வசந்த சேனேயைப் பௌத்தமடம் சேர்ப்பித்த சம்வாககன் என்னும் துறவி, அவளேத் தேற்றிச் சாருதத்தனில்லத்துக்கு அழைத்து வருங்கால், வழியிடையில் நிகழ்ச்சிகளின் உண்மை யுணர்ந்து வசந்தசேனேக்குக் கூற, அவள் பதைபதைத்து அத் துறவி

யுடன் விரைந்து வந்து சாருதத்தனைக் கண்டு கழுவேற்றலைத் தடைப்படுத்தினாள். சாருதத்தன் தன் அருமைக் காதலி வசந்தசேனையைக் கண்டு தழுவி யுவகை பூத்தான். துறவி சகாரன் செய்த தகாத செய்கைகளை விளக்கிக் கூறினான்.

இந்நிலையில், சித்தன் மொழிப்படி ஆரியகன் என்னும் இடைச்சிறுவன், பாலகன் என்னும் அரசனைக் கொன்று, அர சியலைத் தன்வயப்படுத்துத், தனக்குத் துணைபுரிந்த சாருதத் தனை விடுவித்து, அவற்குக் குசாவதி என்னும் தலைநகரி லிருந்து அரசுபுரியும்படி அரசியலை வழங்கியிருக்குஞ்செய்தி யைச் சருவிலகன் மூலமாகச் சாருதத்தற்குத் தெரிவித்தான் அவ்வமயம் சாருதத்தன் வேறு புகலற்றுத் தன்னையே சரணம் அடைந்த சகாரனைத் துன்புறுத்தாமற் போக்கிக் கற்பரசி யாகிய தன் மனைவி தூதை, தன்பிரிவாற்றாது தீப்புகுந்நிலையி லிருப்பதைச் சந்தனகன்மூலமாக அறிந்து மயக்கமுற்றான்.

பின்,சருவிலகன் தேற்றத்தேறி வசந்தசேனை சருவிலகன் என்னும் இவர்களுடன் தன் இல்லத்தின்பாங்கர் விரைந்து சென்று, இரதனிகை மைத்திரேயன் உரோகசேனன் இவர் கள்சூழத் தீப்புகும்நிலையில் நின்ற தன் தருமபத்தினியைக் கண்ணுற்று ஆறுதலளித்துப் புதல்வனையும், மைத்திரேயனை யும் தழுவி இரதனிகைக்கு அன்புரை கூறி மகிழ்ந்தான். ஆரி யகன் என்னும் அரசன் வசந்தசேனையைக் குலமகளிர்க்குரிய 'வது'என்னுஞ் சொல்லால் வழங்குமாறு பெருமைப்படுத்திய செய்தி சருவிலகனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. தூதையும் வசந்தசேனையும் உடன்பிறப்புரிமை பாராட்டி ஒருவரை யொருவர் தழுவிக்கொண்டனர். சம்வாககன் என்னுந் துறவி பௌத்தமடங்களெல்லாவற்றிற்கும் தலைவனாகவும், தாவரகன் என்னும் சேடன் அடிமைத்தன்மையினின்றுவிடுதி பெறவும், கொலைவினைஞராகிய அச்சண்டாளர்கள் மற்றைச் சண்டாளர்களெல்லோர்க்கும் தலைவராகவும் பெருமைப் படுத்தப்பட்டனர். சாருதத்தன், தன் காதலிமார் புதல்வன் பரிசனங்கள் ஆகிய இவர்களுடன் கூடி அறம்பலபுரிந்து

திறம்பலில்லாத நல்வாழ்க்கையில் தலைப்பட்டு இன்புறுவான் ஆயினன்.

வெண்பா

சீர்த்தி மிகும்வசந்த சேனையெனும் பெண்மணியும்
ஆர்த்தகுணச் சாருதத்த அண்ணலும்—பேர்த்தபெருந்
துன்பமெலாம் உண்மைத் துணையறத்தி னூற்போக்கி
இன்பநெறி நின்றார் இவண்.

இந் நாடகபாத்திரங்களின் பெயர்விளக்கம்

ஆரியகன்—தன்னைச் சிறைப்படுத்திய உச்சயினீ நகரத்தரசனாகிய பாலகனை வென்று அரசுரிமைபெற்ற இடைச் சிறுவன்; தனக்கு உதவிபுரிந்த சாருதத்தன் முதலியோர்க்கு நலம்புரிந்தவன்.

இரதனிகை—சாருதத்தனுடைய பணிப்பெண்; தலைவன் தலைவியர்மாட்டுப் பேரன்புடையவள்.

*இரேபிலன்—ஓர் இசைப்பாடகன்.

உரோகசேனன்—சாருதத்தனுக்கு அவன் அறமனைக்கிழத்தி தூதையினிடத்துப் பிறந்த அருமைப் புதல்வன்; இவன் விளையாடுதற்கு அமைந்த மண்வண்டி பற்றிய செய்தியே இந்நாடகத்திற் சிறந்த சுவை நலமுடையதெனக் கண்டு முதல் நூலாசிரியர் இந் நாடகத்திற்கு "மிருச்சகடிகம்" எனப் பெயரிட்டனர்.

எழுத்தாளன்—நீதிமன்றத்திருந்து வழக்குமுறையை எழுதுபவன்.

ஏவலன்—நீதிமன்றத்தை அலகிட்டுத் தூய்மைப்படுத்துதல் முதலியன செய்யும் பணியாள்.

கன்னபூரகன்—வசந்தசேனையின் ஏவலன்; தறிமுறி என்னும் களிற்றால் பௌத்தசந்நியாசிக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை யொழித்தவன்.

---

*இப்பக்கத்திலும் பின்வரும்பக்கங்களிலும் இவ்வடையாளம் (*) இடப்பட்டோர் அரங்கப்பிரவேசமில்லாதவர்கள்.

கிழவி—வசந்தசேனையின் நற்றாய்; நீதிமன்றஞ்சென்று சாருதத்தனைக் கண்டிரங்கி அவனை விடுவிக்க முயன்றவள்.

கும்பீலகன்—வசந்தசேனையின் வரவைச் சாருதத்தனுக்குத் தெரிவிக்க வந்த சேடன்.

சகாரன்—உச்சயினீ நகரத்தரசன் பாலகனுடைய காதற்கிழத்தியின் சோதரன்; சமத்தானகன் என்னும் பெயருடையவன்; மணவாக்கன்னி மகன்; வசந்தசேனையைக் கொலைத்துன்புறுத்திச் சாருதத்தனை அக்குற்றத்துக்கு ஆளாக்கியவன்; பிழைபடப் பேசலும் மாறுபட்ட செய்கையும் உடையவன்.

சண்டாளர்கள்—ஆகிந்தன் கோகன் என்னும் பெயரினையுடையார்; சாருதத்தற்கு விதித்த கொலைத்தண்டத்தை நிறைவேற்ற நியமிக்கப்பட்டவர்கள்.

சந்தனகன்—இவன் பாலகனுடைய படைத்தலைவருள் ஒருவன்; ஆரியகனைத் தேடுதற்கு நியமிக்கப்பட்ட சயன் சயமானன் மங்கலன் புட்பபத்திரன் என்னும் படைவீரர்களுக்குத் தலைவனுவான்; சிறையினின்றும் வெளிப்பட்டுச் சாருதத்தன் வண்டியில் மறைவிற் சென்ற ஆரியகற்குத் துணைபுரிந்தவன்.

சம்வாகனன்—முதலிற் சாருதத்தற்கு உடம்பு பிடிக்குந் தொழில்புரிந்து பின் சூதிற்பட்ட கடனை வசந்தசேனையுதவியால் இறுத்துப் பௌத்தசந்நியாசியானவன்.

சருவிலகன்—மதனிகையினிமித்தம் சாருதத்தன் வீட்டிற் கன்னமிட்டுப் பொற்பணிகளைக் கவர்ந்த களவுநூல் வல்ல பார்ப்பனக் கள்வன்; ஆரியகன் என்னும் இடைச்சிறுவன் பாலகமன்னனை வென்று அரசு கோடற்குத் துணைபுரிந்தவன்.

சாருதத்தன்—இவன் இந்நாடகத் தலைவன்; வறுமையிற் செம்மைமிக்க வள்ளல்; பல அல்லலுக்காளாகி

அறந்தலைகாப்ப முடிவில் நல்வாழ்விற்றலைப்பட்டவன்.

*சித்தன்—ஆரியகனுக்கு அரசு கிடைக்குமென்று வருங்கால நிகழ்ச்சியறிந்து கூறியவன்.

சூத்திரதாரன்—இவன் நடன் எனவும் கூறப்படுவான்; நாடகத் தொடக்கத்தில் தன் மனைவியாகிய நடியுடன் உரையாடுமுகமாக நாடகக் கருப்பொருளைக் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துக் கூறியவன்.

சூதன்—சூதிற் சம்வாககனை வென்று பொருள்பெற்றவன்.

*சூர்ணவிருத்தன்—சாருதத்தற்கு மணமூட்டப்பட்ட மேலாடையை மைத்திரேயன்முகமாக அனுப்பினவன்.

செட்டி—நீதிமன்றத்தில் தண்டமாக இறுக்கப்படும்பொருள் முதலியவற்றை யாராய்ந்து எண்ணுதல் முதலிய வினை செய்பவன்.

சேடன்—1. சகாரனுடைய ஏவலன். 2. சாருதத்தனுடைய ஏவலன். 3. வசந்தசேனையினுடைய ஏவலன்.

சேடி—1. வசந்தசேனையினுடைய பணிப்பெண். 2. தூதையின் பணிப்பெண். 3. சாருதத்தனுடைய பணிப்பெண்.

தருத்துரகன்—இவன் மாதுரனோடு கலகம் விளைவித்துச் சம்வாககனுக்கு உதவிபுரிந்த மற்றொரு சூதனாவான்.

தாவரகன்—சகாரனுடைய வண்டியோட்டும் ஏவலன்; தன்னுயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் சாருதத்தனுக்கு உதவிபுரிய முயன்றவன்.

துறவி—முதலிற் சம்வாககனாகவிருந்து பின் உலகவாழ்க்கையைத் துறந்து பௌத்த சந்நியாசியானவன்; கொலைத் துன்பத்தினின்றும் வசந்தசேனையைத் தெளிவித்து ஆறுதலளித்தவன்.

தூதை—இவள் சாருதத்தனுடைய மனைவி; கணவன் கொலைத்தண்டம் விதிக்கப்பட்டது கேட்டுத் தீப்புக முயன்ற கற்பரசி; வாழ்விலும் தாழ்விலும் மனநிலை திறம்பா மாண்புடையவள்.

நடி—சூத்திரதாரனாகிய நடன்மனைவி.

நீதிபதி—சகாரனுடைய பொய்வழக்கை மனச்சான்றுக்கு மாறாக ஏற்று வசந்தசேனையைக் கொன்றவன் சாருதத்தன் எனக் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு வருத்தத்துடன் தீர்மானித்து அரசற்குத் தெரிவித்தவன்.

பந்துலர்—விலைமாதரில்லங்களில் உண்டு உடுத்துத் திரிபவர்.

*பரபிருதிகை } வசந்தசேனையின் ஏவலர்.
*பல்லவகன் }

***பாலகன்**—உச்சயினி நகரத்திருநது அரசுபுரிந்த அரசன்; அறம்பிறழ்ந்து சாருதத்தனுக்குக் கொலைத்தண்டம் விதித்து ஆரியகனால் அரசிழந்து உயிர்துறந்தவன்.

மதனிகை—வசந்தசேனையின் சேடி; சருவிலகன் காதலித்தது தெரிந்து வசந்தசேனையால் அவற்குக் கொடுக்கப் பட்டவள்.

மாதுரன்—இவன் சூதாடுகளத்தலைவன்; சபிகனெனவும் கூறப்படுவான்.

மைத்திரேயன்—இவனே இந்நாடகத்தில் விதூடகனாவான்; நாடகத் தலைவனாகிய சாருதத்தன்பால் அளவிகந்த பேரன்புடைய பார்ப்பனத் தோழன்; வறுமைக் காலத்தும் அவனைப் பிரியாது வேண்டுவன செய்தவன்; தன் தலைவன் பிரிவில் உயிர்விடவும் துணிந்தவன்.

வசந்தசேனை—இந் நாடகத்தில் முக்கியமான தலைவி இவளே: பிறப்பால் விலைமகளாயினும் குலமகளிரொழுக்க மேற்கொண்டு வறுமைநிலையெய்திய சாருதத்தன்

குணங்களில் ஈடுபட்டு அவனைக் காதலித்து அடைந்தவள்.

வருத்தமானகன்— சாருதத்தனுடைய வண்டியோட்டுஞ் சேடன்.

விடன்—1. சகாரனுடைய தோழன்; வசந்தசேனையின் துன்பநிலைக்கு இரங்கிச் சகாரனுடைய நட்பை வெறுத்தவன்; சாருதத்தன் பெருமையைப் பாராட்டிப் பேசும் இயல்பினன். 2. வசந்தசேனை சாருதத்தன் இல்லத்துக்கு வருங்கால் மழைக்காலிருளில் அவளுக்குத் துணையாக வந்தவன்.

வீரகன்—இவன் பாலகமன்னனுடைய படைத்தலைவருள் ஒருவன்; ஆரியகனைத் தேடுதற்கு நியமிக்கப்பட்ட விசல்லியன் வீமாங்கதன் தண்டகாலன் தண்டசூரன் என்னும் படைவீரர்களுக்குத் தலைவன்; சந்தனகனால் துன்புறுத்தப்பட்டு நீதிமன்றஞ் சென்றவன்.

—

மண்ணியல் சிறுதேர்

முதல் அங்கம்

[1]முன்னுரை

[2]வாழ்த்து

1. உரை[3]பரி யங்க யோகின் இருக்கை
தளராது யாத்த கிளர்மாசுணக்கச்சு
இருமடங்கு சுற்றிய எழில்முழங் தாளும்,
[4]வளியுள் அடக்கலின்[5] உளநிகழ் வுணர்வெலாம்
அறுதலும் அதனாற் பொறிவகை அடக்கமும்,
தத்துவ நோக்கில் தன்னில் தன்னையே

---

[1]இதனை முதனூலார் ஆமுகம் எனவும், பிரஸ்தாவனை எனவுங் கூறுவர். நடியாதல் விதூடகனாதல் துணைநடனாதல் சூத்திரதாரனோடு உரையாடுதல் இதன்கண் நிகழ்தல் இலக்கணம்.

[2]இதனை முதனூலார் நாந்தீ என்ப. நாந்தி என்பது அரங்க வழிபாடாகும். அரங்கத்திற்கு அதிதெய்வமாக விளங்கும் நந்திதேவரைப்பற்றி நிகழ்தலின் நாந்தி எனப் பட்டது. படைப்புக் காலத்தில் இறைவன் அருட்கூத்து நிகழ்த்துங்கால் அப்பெருமானது சங்கற்பமாத்திரையில் நந்திதேவர் அரங்கமாந் தன்மை யெய்தினர் என்ப. ஆதலின் அரங்க வழிபாடு நாந்தி என்று வழங்கலாயிற்று.

[3]பரியங்கம் - வீராசனம். [4]வளியுள்ளடக்கல் - பிராணா யாமம். [5]உளநிகழ்வுணர்வு-சித்தவிருத்தியாகிய புலனுகர்ச்சி யுணர்வுகள்.

[1]உட்புறக் கரணம் ஒழிவுறக் காண்டலும்,
உடையனுயத் தன்னை யடைவோர் தெளிதர
நிருவிகற்பத்தின் நேரும் வாதனை வித்து
இரிதலிற் செம்பொருட் பிரிவறப் பற்றுபு
[2]மன்னுயிர் எல்லாம் நன்னர் இன்புற்று உயச்
சங்கரன் மேற்கொள் சமாதி
எங்கணும் நும்மை இனிதுகாத் தருள்கவே[3].

---

[1]ஏனையோர்க்குப்போல இறைவற்கு உட்புறக் கரணம் காண்டற்கருவி யன்மையான் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

[2]சங்கரன்மேற்கொள் சமாதிக்குப்பயன் கூறியவாறு. ''பிறர்புரியுந் தவங்களுக்குரிய பயன்களைத் தரவல்ல இறைவன், தானே தவம்புரிதல் யாதோ ஒரு கருத்துப்பற்றி நிகழ்வதாம்'' என்பர் குமாரசம்பவ நூலாசிரியர்.

[3]இவ்வாழ்த்துச் செய்யுளால் இந்நாடகக் காப்பியக் கருப்பொருள் குறிப்பிற் கொள்ளப்படும். அது வருமாறு:- சங்கரன் என்னுஞ் சொல் இன்பத்தைச் செய்பவன் என்னும் பொருளதாகலின், அது வசந்தசேனையைப்புலப்படுத்தும். சமாதியென்பது உள்ளத்து நிகழும் அவளது காதலைக் குறிக்கும். நிருவிகற்பத்தின் – அணிகலன் முதலிய இன்மையால். வாதனைவித்து-தொன்றுதொட்டுள்ள செல்வம். இரிதலில்– கேடெய்திய நிலையிலுள்ள. செம்பொருள்-அந்தணனாகிய சாருதத்தன். அவனைப் பிரிவறப் பற்றுபு மேற்கொண்ட காதல் என்க. இனி, சங்கரனுக்கு விசேடணமாக வுள்ள வெல்லாம் வசந்தசேனைக்குக் கொள்ளல்வேண்டும். பரியங்கம் – கட்டில்; அமளிக்கண் என்பதாம். மாசுணம் – பாம்பு. அதனால், இருமடங்கு சுற்றப்பட்ட முழந்தாள் என்பது நாகம்போல் இறுகுறத் தலைவனைத் தழுவுதலால் அவன் முழந்தாளோடு இயைந்த முழந்தாளையுடையவள் என்பதையும், வளியுள்ளடக்கலால் உளநிகழ்வுணர்வெல்லாம்அற,அதனாற் பொறிவகையடக்கம் என்பது அந்தக்கரணமும் பொறி

2. [1]உலகம் ஈன்ற உமைகர மின்னலின்
மலர நீருண்டு இருண்ட மழையென
நிலவு நீலகண் டன்திருக் கண்டமே
அலகில் மன்னுயிர் யாவும் புரக்குமால்.

(வாழ்த்துரை முடிந்தபின்)

சூத்திரதாரன்— சபையோரின் [2]மகிழ்ச்சியைத் தடைப்படுத்தும் இப்பயனற்றசெயல் ஒழிக "[3]யாங்கள்

புலன்களுந் தலைவனையன்றி வேறு பொருள்களிற் செல்லாமல் அவனொருவனையே பற்றி நிற்கப்பெற்றவள் என்பதையும் 'தத்துவ நோக்கில்...காண்டலும்' என்பது உண்மைக்காதற்கு நிமித்தமான சிறந்த குணநலன்களை அவன்பாற் காண்டலால் தன்பால் அவனைத் தன்னினும் இனியனாகக் கொண்டு உட்புறக் கரணங்களுக்குப் பிறபொருள் ஒழிவெய்தக் காண்கின்றவன் என்பதையும் குறிப்பனவாம். வசந்தசேனை சாருதத்தன்பாற் கொண்ட உண்மையான காதற் சிறப்பே இந் நாடகக் காப்பியத்திற் சிறந்த சுவைப்பொருளாகத் திகழ்ந்து இன்புறுத்தும் என்பது இதன் திரண்ட கருப்பொருளாம் என்க.

[1] ஈண்டும் மேகத்தைப்போல இரப்போரது நல்குரவு வெப்பத்தைப் போக்கவல்ல சாருதத்தனை மின்னலையொத்த வசந்தசேனை தழீயினள் என்னுங் காப்பியக் கருப்பொருள் புலனாதல் உணர்க.

[2] மகிழ்ச்சி-நாடகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்னும் உவகை.

[3] கவி காப்பியங்களின் பெருமையையும் நடன் முதலியோர் மாண்பையும் வெளிப்படுத்துவது பிரரோசனை யென்னும் பகுதியாம்; அதன் தொடக்கம் இதுவாகும்.

[1]மண்ணியல் சிறுதேர் (மிருச்சகடிகம்[2]) எனப் பெயரிய இப் [3]பிரகரண நாடகத்தை நடாத்தும் முயற்சியுடையேம்'' என்னும் இதனை யான் பெரியோர்களுக்கு வணக்கஞ் செய்து தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

[4]இந்நாடக கவியோ,

3. தந்தியின் நடையுஞ் சகோரநேர் விழியும்
இந்துநேர் வதனமும் எழில் நிறை யாக்கையும்
புலமையும் புகழும் அலகிலா வன்மையும்
இகல்தெறும் ஊக்கமும் பகர்சோர் வின்மையும்

---

[1] மண்ணுன் இயன்ற சிறிய தேர்.

[2] மிருத் - மண்; சகடிகா - சிறுதேர்; சிறுர் விளையாடுதற்கு உரியது. அதனையுடையது இந்நாடகமாதலின் இதனை ''மிருச்சகடிகம்'' என்பர் முதனூலாசிரியர். சாருதத்தன் வறுமையால் அவன் புதல்வன் உரோகசேனன் விளையாடுதற்கு மண்ணுற் செய்யப்பட்ட சிறுதேர் அமைந்தது என்று இதன் ஆறும் அங்கத்திற் கூறப்படும்.

[3] பிரகரணம் நாடகவகைகளுள் ஒன்று; கவி தன்னறிவால் நிருமிக்கப்பட்ட கதையினையுடையதும், விட்புல நிகழ்ச்சி முதலியனவின்றி உலகியல்களை விரிப்பதும், தலைவனாக: அமைச்சன், அந்தணன், வணிகன் என்னும் இவருள் ஒருவனையும், தலைவியாக: குலப்பெண், கணிகை என்னும் இருவருள் ஒருவரையேனும், அன்றி இருவரையும் ஒருங்காக வேனுங் கொண்டு நிகழ்வதும், தலைவன் அறம் பொருள் இன்பங்களிற் பற்றுடையனாகவும் பலவகை இடையூறுகளை யுடையனாகவும் அமையப் பெறுவதும் இப் பிரகரண இலக்கணமாம். ஏனை நாடகப் பொதுவிலக்கணங்கள் எல்லாம் இதற்கு உரியனவாம்.

[4] இதனை இயற்றிய புலவர்.

மறையுணர் திறனும் நிறைதவப் பொருளும்
நேரலர் களிறெலாம் போரின் அடக்கும்
செய்கையின் மிக்க கைவன் மையும்
உடையவன் இருக்கோடு அடைதரு சாமமும்
[1]எண்ணும் [2]இன்பமும் திண்ணிய [3]வேழமும்
பற்றிய கலைகளும் முற்ற உணர்ந்தோன்
அரனரு ளாலே [4]இருளகன்று ஒளிரும்
நாட்டமும் பெற்றேன் ஈட்டு பல்பொருள்
பரிமகம் புரிந்து பார்முழு தாண்டோன்
அரசர்தம் குலத்து விரசுசூ டாமணி
உரிமையின் அரசுதன் ஒருமகற்கு ஈந்துபின்
ஒருபது நாளுடன் ஓங்குநூ றாண்டு
மருவிஇவ் வுலகில் வாழ்ந்துமா [5]வேள்வியில்
பூத்தரும் அங்கியிற் புகுந்த
சூத்திர கன்னென ஏத்துமன் னவனே.

---

[1] எண்-கணித நூல். [2] இன்பம் - காம நூல். [3] வேழம்- யானை நூல். [4] இருள் அகன்று ஒளிரும் நாட்டம் - இருட் படலம் என்னும் நோய் நீங்கப்பெற்ற கண். அன்றி மயக்க முதலியன நீங்கிய ஞான நாட்டம் எனினுமாம்.

[5] "ஸர்வஸ்வாரம்" என்னும் பெயரினையுடைய வேள் வித் தீயிற் சரபங்கனைப்போற் புகுந்தவன். பத்துநாளுடன் கூடிய நூறு யாண்டுவரை நிலவுலகத்தில் வாழ்ந்து பின் வேள்வித்தீயிற் புகுந்தான் என்று இக்கவியே தன்னைக் கூறி யது, கணிதநூலுணர்ச்சியானும், முன்னரே துணிந்துவைத் தமையானுமாம் என்ப. தன்காலத்தின் பின்னுள்ளோரால் இந்நாடகம் பிரயோகிக்கப்படுமென்பது துணிந்து இறந்த காலத்தாற் கூறினன்.

இக்கவியரசாற் செய்யப்பட்ட இந்நாடகத்தில்,

4. [1]அவந்திதிகழ் அணிநகரில் அந்தணர்தம்
குலத்து உதித்தே [2]அரிய ஞகி
நிவந்திளமை தனில்வறுமை நேர்ந்துளோன்
சாருதத்தன் என்பான் நேயம்
உவந்துஇவன்தன் உயர்குணத்தாற் பிணிப்புண்டு
கணிகைகுலத்து ஒருத்தி யுற்ருள்,
சிவந்தருநல் விளவேனிற் பொலிவுடையாள்
அவள்வசந்த [3]சேனை யென்பாள்.

5. எழில்மிகும் இவர்தாம் துய்த்த
இன்பநன் [4]நிலையும் [5]சூழ்ச்சி
தழுவலும் வழக்கின் மாருந்
தன்மையும் கயவர் மேற்கொண்டு
ஒழுகும்அவ் இயல்பும் மற்றை
ஊழ்வினை யூட்டு மாறும்
முழுவதும் நிலவச் செய்தான்
முன்னுசூத் திரகன் என்பான்.

---

[1] அவந்தி திகழ் அணிநகர்—அவந்தி தேயத்திலே யுள்ள அழகிய தலைநகராகிய உச்சயினீ நகரம். [2] அரியன் – வணிகன்; பிறப்பால் அந்தணனும் தொழிலான் வணிகனும் ஆவன்.

[3] சேனையென்பது இறுதியில் அமையக் கணிகையர் குலத்துப் பெண்களுக்குப் பெயர்கோடல் விதி என்ப.

[4] 'நிலையும் நீதி' என்னும் பாடமும் பொருந்தும்.

[5] சூழ்ச்சி-உபாயம்; தடையாகவுள்ளவற்றைக் கடந்து ஒருவரை யொருவர் கூடுதற்கு மேற்கொள்ளப்படுவது.

(சுற்றிப்பார்த்து) ஓ! நமது நாடகசாலை பாழடைந்துளது; பாடகர்கள் யாங்குப் போயினர்? (நினைவு கூர்ந்து) ஆம் அறிகின்றேன்.

6. மக்கள் இல்லதொ ரில்லமும் பாழ்;நல
மிக்க நண்பர் இல் வாழ்க்கையும் பாழ்;செலும்
திக்கு முற்றும் சிறுதகை யோற்குப்பாழ்;
[1]ஒற்க மிக்கவற்கு ஒல்லுவ யாவும்பாழ்.

இசை பாடியாயிற்று, நீண்ட நேரம் இவ்விசை பாடினமையான், முதுவேனிற் காலத்திற் கடுங்கதிர்க் கிரணங்களால் உலர்ந்த தாமரைக்கொட்டைபோல் துடிக்கின்ற கருமணிகளையுடைய என் கண்கள், பசியினுற் சுழலுகின்றன. ஆதலின், என் மனைவியை யழைத்துச் சிறிது பழஞ்சோறு உண்டோ? இன்றோ? என்று கேட்பேன். ([2]காரிய நிமித்தமும் நாடக நிகழ்ச்சியும் பற்றிப் பாகதமொழியிற் பேச வேண்டியவனாகின்றேன்) அந்தோ! அந்தோ! நெடுநேரம் இசைபாடினமையான், உலர்ந்த தாமரைத்தண்டு போல என் உடலுறுப்புக்கள் உணவு வேட்கையால் வாடுகின்றன. ஆதலின், இல்லமெய்தி மனைவியால்ஏதாயினுஞ் சித்தஞ் செய்யப்பட்ட

---

[1] ஒற்கம் - வறுமை. வறுமையாளற்கு எல்லாம் பாழ் என்பதாம்.

[2] தூய வடமொழியிற் பேச இயலாதவர்கள் பிராகிருதத்திற் பேசுதல் இயல்பு. தமிழ் இயற்கைமொழி யாதலானும், இதன்கண் இழிசனவழக்குக்கு விதியின்மையானும் பயில்வார்க்கு மொழிநயமுந் தோன்றச் செந்தமிழ் மொழியிலேயே எழுதப்படும்.

துண்டோ? இன்றோ? என்று அறிவேன். (சுற்றிப் பார்த்து) இதுதான் நமது இல்லம். இதன்கட் புகுகின்றேன். (புகுந்து பார்த்து) ஆச்சரியம்! ஈது என்னை! நம் வீட்டில் வேறு மாதிரியான ஏற்பாடுகள் உள்ளன. வழியெல்லாம் நீண்ட கழுநீர் வெள்ளத்தை யுடையன. இரும்பு முதலிய உலோகங்களாலாய பாண்டங்களை ஈர்த்தலாற் கரியதும், அதனால் வேறு பல நிறங்களை யுடையதும் ஆகிய இந்நிலம் திலகத்தான் அலங்கரிக்கப்பட்ட மங்கைபோல மிகவும் விளக்கமுற்றுளது. இவ்விடத்துள்ள அடிசில் நறுமணத்தாற் கிளர்ந்தெழும் பசி என்னை மிகவுந் துன்புறுத்துகின்றது. நம் முன்னோரான் ஈட்டப்பட்ட வைப்புப் பொருள் வெளிப்பட்டது கொல்! அன்றி, யானே பசி மிகுதியால் இவ் வுயிருலகத்தை அன்னமயமாகப் பார்க்கின்றேன்கொல்! நம் கிருகத்தில் பழஞ்சோறும் இல்லையே! பசியோ என் ஆற்றலைக் கடந்து மிகவும் துன்புறுத்துகின்றது. இவ்விடத்தில் எல்லாம் புதிய தொடக்கங்களாகவுள்ளன. ஒருத்தி சந்தன முதலிய கலவைகளைப் பிசைகின்றாள். மற்றொருத்தி மலர்களைத் தொடுக்கின்றாள். (நினைவு கூர்ந்து) ஈது என்னை? நிற்க. மனைவியையழைத்து உண்மையைக் கேட்டறிகின்றேன். (வேடசாலைக்கு எதிரே பார்த்து) நங்காய்! இங்கு வருக.

நடி—(வந்து) ஐய! இதோ வந்தேன்.

சூத்திரதாரன்—காதலீ! நின் வரவு நல்வரவாகுக.

நடி—ஐய! இன்ன காரியம் செய்தல் வேண்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள்.

சூத்திரதாரன்—பெண்ணே! ("நெடுநேரம் இசை பாடினமையால்" என்னும் இது முதலியவைகளைக்

கூறி) நம் வீட்டில் ஏதாவது உண்ணத்தக்கது உண்டோ? இல்லையோ?

நடி—ஐய! எல்லாம் இருக்கின்றன.

சூத்திரதாரன்—யாது யாது இருக்கின்றது?

நடி—அவையாவன:—அக்கார அடிசில், நெய், தயிர், அரிசி, தாங்கள் உண்டற்கு உரிய மற்றைச் சுவைப் பொருள்கள் முதலிய எல்லாம் உள்ளன. இவ்வாறே என்றும் இருக்குமாறு தங்கள் குலதெய்வங்கள் அருள் செய்க!

சூத்திரதாரன்—நம்வீட்டில் இவ்வெல்லாம் உள்ளனவா? அன்றிப் பரிகசிக்கின்றாயா?

நடி—(தனக்குள்) பரிகசிக்கின்றேன். (வெளிப் படையாக) ஐய! [1]அங்காடியில் உள்ளன.

சூத்திரதாரன்—(சினத்துடன்) ஆ! இழிந்தவளே! இத்தகைய நினது அவா சிதைவுறுக. இப்பொழுது [2]வளைவு சுவர்க்கு ஆதாரமாக இடப்படும் அடுக்குச் செங்கலைப்போல் என்னை உயரத் தூக்கி வீழ்த்தியமை யால் நீயும் கேடுறுவாயாக.

நடி—ஐய! பொறுத்தருள்க. பொறுத்தருள்க. இது பரிகாசமன்றோ?

---

[1] அங்காடி-கடைத்தெரு. வெல்லம் நெய் முதலிய எல்லாம் கடைத்தெருவிலுள்ளனவென்று பரிகசிக்கின்றாள்.

[2] இவ்வுவமை பலவகையான சுவைமிக்க உணவமைக்கப் பட்டன என்று அவனுக்குப் பேரவாவை வளர்த்துப் பின் இவ்வெல்லாம் கடைத்தெருவில் உள்ளன என்று பரிகசித்து விருப்பங்களை வீழ்த்தினமையைப் புலப்படுத்தும்.

சூத்திரதாரன்—அங்ஙனமாயின், இவ்வேற்பாடுகளெல்லாம் புதியனபோற் காணப்படுகின்றனவே. ஒருத்தி சந்தன முதலிய கலவைகளைப் பிசைகின்ருள்; மற்ருெருத்தி மலர்களைக் கட்டுகின்ருள்; இந்நிலம் பஞ்ச வன்ன மலர்களின் சேர்க்கையால் விளங்குகின்றது. ஈது என்னை?

நடி—இன்று நோன்பு தொடங்கியிருக்கிறேன்.

சூத்திரதாரன்—இந்நோன்புக்குப் பெயர் யாது?

நடி—"கட்டழகுள்ள கணவன்" என்பதாகும்.

சூத்திரதாரன்—மாதராய்! இதற்குப் பயனெய்தல் இவ்வுலகத்திலா? உம்பருலகத்திலா?

நடி—ஐய! உம்பருலகத்தில்.

சூத்திரதாரன்—(சினத்துடன்) பாருங்கள்! பாருங்கள்! பெரியோர்களே! என்னுடைய சோற்றுச் செலவினுல் இவள் உம்பருலகத்துக் கணவனைத் தேடுகின்ருள்.

நடி—ஐய! அருள்க. அருள்க. தாங்களே மறுபிறப்பிலும் கணவனுக வேண்டும் என்பதே[1].

சூத்திரதாரன்—இந்நோன்பை எவன் உனக்கு உபதேசித்தான்?

நடி—தங்கள் அன்புமிக்க நண்பர் தூர்ணவிருத்தர்.

---

[1] இந்நோன்பின் பயனுகுமென்று முடிக்க.

சூத்திரதாரன்—(கோபத்தோடு) ஆ! இழிதகவ! சூர்ணவிருத்த! புதிய [1] மணப்பெண்ணின் குழற்கற்றை போல நின்னை [2] மணப்பொருள்களாற் பூசிப் புனைந்து சினமிக்க பாலகன் என்னும் அரசன் வெட்டிவீழ்த்தலை எப்பொழுது காண்பேன்!

நடி—ஐய! அருள்க! உம்பருலகத்திலும் தங்களையே பற்றியது இந்நோன்பு. (என்று அடிக்கண் இறைஞ்சுகின்ருள்.)

சூத்திரதாரன்—நங்காய்! எழுக. இந்நோன்பு யாரால் நிறைவேறல் வேண்டும்? கூறுவாயாக.

நடி—நம் போன்ருர்க்குத் தகுதியான நிலையிலுள்ளாரும் இந்நோன்பில் உண்டற்கு உரியவருமாகிய [3] ஓர் அந்தணரால்.

சூத்திரதாரன்—பெண்ணே! அங்ஙனமாயின் செல்க. யானும் நம் போன்ருர்க்குத் தகுதியான அந்தணர் ஒருவரை உணவுக்கு அழைத்து வருகின்றேன்.

நடி—தங்கள் கட்டளைப்படியே. (என்று போய்விடுகின்ருன்).

---

[1] மணப்பெண்ணின் குழற்கற்றை பூசிப் புனைந்து கட்டப்படுதல்போலச் சூர்ணவிருத்தனையும் பூசிப் புனைந்து கொலைப்படுத்த வேண்டும் என்பது கருத்து.

[2] கொலைப்படுவோற்கு உரிய சந்தனம் மாலை முதலியவற்ருல்.

[3] ஓர் அந்தணரால் நிறைவேறல் வேண்டும் என்று முன் வாக்கியத்தோடு முடிக்க.

சூத்திரதாரன்—(உலாவி) ஆச்சரியம்! அங்ஙன மாயின் இச்செல்வம் நிறைந்த உச்சயினீ நகரில் [1] நம் போன்ருர்க்குத் தகுதியான அந்தணரை எங்ஙனம் தேடுவேன்? (பார்த்து) [2] சாருதத்தருடைய நண்பராகிய மைத்திரேயர் இதோ வருகின்ருர். நிற்க. கேட்கின் றேன். மைத்திரேயரே! தாங்கள் எம் இல்லத்தில் இன்று உணவிற்குத் தலைவராக இருத்தல் வேண்டும்.

(வேடசாலையில்)

ஓ! தாங்கள் மற்ருேரந்தணரை உணவுக்கு அழைத் துக் கொள்ளுங்கள். யான் இப்பொழுது வேருெரு செயலில் முற்பட்டிருக்கின்றேன்.

சூத்திரதாரன்—ஐயரே! நிறைந்த உணவு; பகைமை யும் இன்று; தக்ஷிணைப்பொருளும் கிடைக்கும்.

(பின்னரும் வேடசாலையில்)

ஓ! இப்போது சற்றுமுன்னர்த்தானே மறுத்துரைத் தேன். அடிக்கடி என்னைத் தடைசெய்யும் இந் நிர்ப்பந் தம் என்னை?

சூத்திரதாரன்—இவன் மறுத்துரைத்துவிட்டான். நிற்க. மற்ருேர் அந்தணரை உணவுக்கு அழைக்கின் றேன். (என்று போய்விடுகின்ருன்.)

முன்னுரை முற்றிற்று.

---

[1] இழிகுலமும் வறுமையும் ஒருங்குடைய நம் போன்ருர் என்க.

[2] சாருதத்தருடைய நண்பர் என்றதனுல் வறுமைநிலைப் பட்டிருக்கும் இவர் நமக்கு இணங்குவர் என்பது கருத்து.

அணிகலன் அடைக்கலம்

[விதூடகன் மேலாடையொன்றைக் கையிலேந்தி வருகின்றான்.]

[1]மைத்திரேயன்—("மற்றோர் அந்தணரை" என முன் சொல்லிய அதனையே கூறிக்கொண்டு) மைத்திரேயனாகிய யானும் பிறர் உணவுக்கு அழைத்தற்கு உரியனாயினேனே! ஆ! நல்குரவுத் துன்பமே! பஞ்சாப் பறக்கச் செய்கின்றாயே. பெருமையிற் சிறந்த சாருதத்தரது செல்வத்தால் இரவும் பகலும், மிக முயன்று நன்கு சித்தம் செய்யப்பட்டனவும் நெய் பெய்தமையால் நறுமணம் கமழ்வனவுமாகிய கொழுக்கட்டைகளை உண்டு தேக்கெறிந்து, அவற்றை இல்லத்தினுள்ளே நான்கு வாயில்களும் ஒன்றுகூடும் வழியிடைக்கட் பற்பல உண்கலங்கள் சூழவிருந்து, ஓவியம்எழுதுபவன்போல் விரல் நுனிகளால் தொட்டுத் தொட்டு எறிவேன். நகரச் சதுக்கங்களில் திரியும் ஊரேறுபோல் [2]வாயசைத்துக் கொண்டிருப்பேன். அத்தகைய யான் இப்பொழுது சாருதத்தரது வறுமையால் [3] மாடப்புறுப்போல் எவ்

---

[1] விதூடகன். [2] வாயசைத்தல் - அசைபோடல்; அது உணவு நிறைந்தமையால் நிகழ்வது.

[3] மாடப்புறு, பலவிடங்களிலும் அலைந்து உணவு தேடி உண்டு மாலைப்பொழுதில் பழகிய ஓரிடத்தை யடைந்து உறங்குதல்போல, மைத்திரேயன் சாருதத்தரது வறுமையால் உணவுக்கு வேறு பல இடங்களிற் சென்று உறங்குதற் பொருட்டு அவர் இல்லத்தை அடைகின்றான் என்பதாம்.

விடத்தினுந் திரிநது படுத்துறங்குதற் பொருட்டு இவ் விடத்தை அடைகின்றேன். மாட்சி மிக்க சாருதத் தருடைய அன்புள்ள நண்பரான சூர்ணவிருத்தர், "தேவகாரியம் நிறைவேறியபின் மாண்புமிக்க சாருதத் தர்பால் இது சேர்க்கற்பாலது" என்று கூறிச் சாதி மலர்களான் மணம் ஊட்டப்பட்ட இம்மேலாடையை என்பால் தந்தனர். ஆதலின், பெருமை மிக்க சாருதத் தரைப் பார்க்கின்றேன். (சுற்றிப் பார்த்து) இதோ சாருதத்தர் தேவபூசையை நிறைவேற்றி இல்லுறை தெய்வங்களுக்குப் பலியை எடுத்துக்கொண்டு இங்கே வருகின்ருர்.

(அதன்பின், குறிப்பிட்டபடி சாருதத்தனும்
இரதனிகையும் வருகின்றனர்.)

சாருதத்தன்— (மேலே பார்த்து வருத்தத்துடன் பெருமூச்செறிந்து)

7. அந்நாளின் இல்வாயி லிட்ட[1]பலி
[2]சாரசத்தோடு அன்னக் கூட்டம்
மன்னுநின் றப்பொழுதே உண்டுகளித்து
உலாவுறுநல் வளங்கள் தீர்ந்த
இந்நாளிற் [3]புற்புதர்கள் தோன்றிநெருங்
கவ்விடத்தே [4]என்பில் யாக்கை

---

[1] பலி-பூதபலியாகப் போடப்படும் அரிசி முதலியன. [2] சாரசம்-வெண்ணுரை. [3] புற்புதர்கள் தோன்றுதல், பணி யாளர் முதலியோர்போக்குவரத்துஇன்மையானும் தூய்மை செய்யப்படாமையானுமாம். [4]என்பில் யாக்கை-புழு.

மூன்றுங்கின் றுண்டொழிக்க வீழ்தருமால்
[1]வித்தினங்கள் முறையே யம்ம!

(என்றுகூறி மெல்லமெல்லச் சுற்றிவந்து
இருக்கின்றான்.)

விதூடகன்—இதோ பெருமான் சாருதத்தர் இருக்கின்றார். ஆதலின், இப்பொழுது இவர்பக்கலிற் போகின்றேன். (அணிமைக்கண் எய்தி) தங்களுக்கு மங்கலம் உண்டாகுக. தங்கள் நலம் வளர்க.

சாருதத்தன்—ஓ! எக்காலத்தும் இனிய நண்பனாகிய மைத்திரேயன் வந்தனன். நண்ப! நின் வரவு நல்லதாக இருக்க வேண்டும்.

விதூடகன்—தங்கள் கட்டளைப்படியே. (இருந்து) ஓ! நண்பரீர்! நும் அன்பு மிக்க நண்பராகிய சூர்ண விருத்தர் "தேவகாரியம் நிறைவேறியபின் மாண்பு மிக்க சாருதத்தர்பால் இது சேர்க்கற்பாலது" என்று கூறிச் சாதி மலர்களான் மணம் ஊட்டப்பட்ட இம் மேலாடையைத் தந்தனர். (என்று கொடுக்கின்றான்.)

(சாருதத்தன் அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு
தன்னிலையை எண்ணி வாய்வாளாதிருக்கின்றான்.)

விதூடகன்—ஓ! சிந்தித்தல் என்னை?

சாருதத்தன்—நண்ப!

8. [2]மிக்க தாகிய இருட்பிழம்பு
உற்றுழி விளக்கொளிப் பயன்போலத்

---

[1] வித்தினங்கள்-நெல், பயறு முதலியன.

[2]இச்செய்யுட் பொருள், 'சிந்தித்தலென்னை' என்று விதூடகன் கேட்டதற்குச் சாருதத்தன் விடை கூறியதாகும். திருவொழிந்த நிலையில் உடலையொழிக்க எண்ணியும் உடற்

துக்க மாங்கடல் துளைந்தவற்கு
இன்பமீத் தோன்றுதல் நலமாகும்
தக்க தாஞ்சுக வாழ்க்கையின்
உற்றவன் தரித்திரம் உற்றக்காற்
புக்க தேகத்தின் சுமையொடு
நடைப்பிணம் போன்றுநின் றுழல்வானல்.

விதூடகன்—ஆ! நண்பரீர்! இறப்பு, வறுமை என்னும் இரண்டனுள் யாது தங்களால் விரும்பற் பாலது?[1]

சாருதத்தன்—தோழ!

9. வறுமையும் மரணமும் மதித்து நோக்குறின்
வெறிதரு மரணமே விரும்பற் பாலதாம்;
[2]நெறிபிறழ் வறுமையிற் றுன்பம் நீண்டதச்
செறிதரு மரணத்திற் சிறிது துன்பமே.

விதூடகன—ஓ நண்பரீர்! கவலுதல் ஒழிக. முன்னர் இரப்போர்க்கு ஈத்துவந்த செல்வராகிய

பிணிப்பு விட்டிலதே என்னும் கருத்தால் சாருதத்தற்கு இறப்பினும் உயிர் வாழ்க்கை மிக்க துன்பம் தருவதாயிற்று என்பது சிந்தனைப்பொருளாம்.

[1] சாருதத்தன் உடற்சுமையையுடையனு யிருத்தலால் வறுமையுற்றும் உடலைவிடாதிருத்தல் அவற்கு விருப்பமாம் போலும் என எண்ணி மரணத்தினும் வறுமைத் துன்பம் குறைந்ததாகும் என்னும் ஊகத்தை மேற்கொண்டு இவ் வாறு வினவினன்.

[2] இறப்புத் துன்பம் உறவினரைவிட்டொழியும் அவ்வள விற் சிறிது காலம் நிற்பது.வறுமைத் துன்பம் உடலொழியுங் காறும் நீண்டகாலம் நிற்பது.

தங்கள் குன்றிய நிலையும், [1] விண்ணவர்கள் உண்டு எஞ்சிய பிரதமைப்பிறை போலமிகவும் அழகுடையதே.

சாருதத்தன்—நண்ப! எனக்குப் பொருளைப்பற்றிய துன்பம் இல்லை. பார்க்க.

10. உரிமையிலாக் காலத்தின் உலர்ந்துறைந்த
மதத்தின்வரி யுற்றுத் தோன்றும்
கரியினது கவுள்வெறுமை கண்டு இரியும்
வண்டினம்போற் காண் என் இல்லம்
அரியவளம் ஒருவியது என்று அணுகுருது
இரப்போர்கள் அகல்கின்ருர்அப்
பெரியவர்தம் மனம் உவக்கப் பேணுத
துன்பம்டே துறுக்கு மாலோ.

விதூடகன்—ஓ நண்பரீர்! [2] விடமுட்களையுடைய வேட்டுவன் என்னும் ஒருவகை வண்டுகளுக்கு அஞ்சிய இடைப்பையல்கள் காட்டில் எங்கெங்கு அவற்ருற் பீடிக்கப் படுதல் இல்லையோ அங்கங்கு விளையாடித்

---

[1] "முதற்கலையை அங்கியும், இரண்டாங் கலையைச் சூரியனும் உண்ணுகின்றனர்" என்னும் அறநூற்படி சந்திரகலைகள் தேவர்களுக்கு உணவாதலால் அக்கலைகளின் குறைவு பிறர் நலத்தின் பொருட்டு நிகழ்ந்து விசேட அழகு செய்தல்போலச் சாருதத்தரது வறுமை பிறர்க்கு ஈதலால் நேர்ந்ததாதலின் அதனை மிக்க அழகுடையது என்ருன்.

[2] விடமுட்களையுடைய வண்டுகளுக்கு அஞ்சி அவற்ருல் துன்புறுத்தப்படாத இடங்களில் இடைப்பையல்கள் திரிதல் போலப் பிறர்க்கு ஈந்து தாமும் அனுபவிக்கும் நல்லோர் களின் கொடை அனுபவங்களுக்கு அஞ்சி உலோபிகளைச் செல்வம் அடைகின்றது என்பது கருத்து.

திரிதல்போல இவ்இழிந்த செல்வமாகிய பழஞ்சோறு எங்கெங்கு உண்ணப்படுதல் இல்லையோ அங்கங்குச் செல்கின்றது.

சாருதத்தன்—நண்ப!

11. [1]ஊழ்வலியாற் பொருள்வரலும் உற்றதுபோ
தலும் இயல்பே. உண்மை யாக,
வாழ்தருநல் வளமில்தால் வருங்கவலை
யொருசிறிதும் மனத்துட் கொள்ளேன்.
வீழ்தரும் அப்பொருளின்றி வெறிதுறுவோன்
தனைக்கண்டு விரும்பு நட்பிற்
சூழ்தரும் இம் மாக்களெலாஞ் சுளிக்கின்றார்
ஈது என்னைச் சுடுமா லம்ம!

12. [2]நல்குரவால் நாணமுமந் நாணத்தாற்
பீடழிவும் நண்ணும் அத்தால்
மல்குமவ மதிப்புறுமற் றஃதகத்தே
மகிழ்வின்மை யதுமா வின்னல்
நல்குமத னற்பகுக்கும் உணர்வொழியும்
அஃதொழிய நவிலுங் கேடு
பல்குமிதனல் அந்தோ! பொருளின்மை
துன்பமெலாம் பயக்கு மூலம்.

---

[1] செல்வம் மின்னலைப்போலத் தோன்றி மறைதலின் நிலையற்றது. அறிஞர் நட்பு நிலையுடையது. அங்ஙனமிருந்தும் இப்பொழுது அந்நட்புச் செல்வ நிலைக்கு ஏற்றவாறு தன்னியல்பின் வேறுபடுதலைக் காண வருநதுகின்றேன் என்பதாம். "கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி கிளைஞரை, நீட்டி அளப்பதோர் கோல்" என்பது ஈண்டுக் கருதற்பாலது.

[2] நாணம் இரப்போரையும் செல்வரையும் காணுங்கால் உண்டாவது. அவமதிப்புறுதல், 'இல்லாரை யெல்லாரும்

விதூடகன்—ஓ நண்பரீர்! அச்செல்வமாகிய [1]பழஞ் சோற்றையே நினைந்து துன்புறல் வேண்டா.

சாருதத்தன்—நண்ப! ஆடவனுக்கு வறுமை யானது,

13. [2]சிந்தனை பற்பல உந்துகா ரணமாம்;
நிந்தனை நண்பரால் வந்துறப் புரியும்;
உள்ளிப் பிறர்நனி யெள்ளற்கு ஏதுவாம்;
அகைவேற் றுருக்கொள் பகைமையும் ஆகும்;
மேவற் சுற்றமும் ஏவன் மாக்களும்
சினமுறச் செய்யும்; மனமுறக் கலந்த
காதலி கொடுமையுங் காடுறை வேட்கையும்
போதரப் புரியும்; வீதரும் உள்ளத்து
இன்னுத் தீநனி தின்னுது,
எரிக்குமால் அந்தோ! விரிக்குமாறு என்னே?

எள்ளுவர்' என்பதானும். ஒளியின் இன்மையே இருளாதல் போல மகிழ்வின்மையின் முதிர்ந்த நிலையே பெருந்துன்பமாக முடிதலின் "அது மாவின்னல் நல்கும்" என்பதாம். துன்பத் தாற் பற்றப்பட்டவன் தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என் பதை உணராஞதலின், "பகுக்கும் உணர்வொழியும்" என்று கூறப்பட்டது. வறுமை யொன்றே காரண காரிய முறையாக நின்று இறப்பிறுதியாகவுள்ள எல்லாத் துன்பங்களேயும் தரு தலான், "துன்பமெலாம் பயக்கு மூலம்" எனப்பட்டது.

[1] விதூடகனுக்குப் பழஞ்சோற்றில் விருப்பம் உண்மை யாற் பொருள் இங்ஙனம் உபசரிக்கப்பட்டது.

[2] சிந்தனை உடலோம்பல் முதலியவற்றிற்குஉரிய உபாயம் ஆராய்தல் முதலியன. விரும்பியதைத் தடுத்தலானும் விரும் பாததைத் தருதலானும் உலகத்தில் ஒருவற்கு மற்றொருவன்

[1]ஆதலின், நண்ப! இல்லுறை தெய்வங்களுக்குப் பூசை செய்தாயிற்று. செல்க. நீயும் நாற்சந்தி கூடுமிடத்துள்ள பிராமி முதலிய தெய்வங்களுக்குப் பலியைக் கொடு.

விதூடகன்—யான் போகேன்.

சாருதத்தன்—எதற்காக?

விதூடகன்—இங்ஙனம் பூசிக்கப்பட்டும் தெய்வங்கள் தங்களுக்கு அருள் செய்திலவாதலின், அத்தெய்வங்களைப் பூசித்தலால் வரும் பயன் யாது?

சாருதத்தன்—நண்ப! அங்ஙனமன்று. இல்லறத்தானுக்கு இது [2]நித்தியகன்மமாகும்.

பாற் பகைமை நிகழும்; வறியவனிடத்துக் காரணமின்றி நிகழும். இது பற்றியே வறுமை, "வேற்றுருக்கொள் பகைமையுமாகும்" என்று கூறப்பட்டது. சினமுறச் செய்தற்குக் காரணம் அன்னார்க்கு வேண்டுவன கொடாமையேயாம். காடுறை வேட்கைக்குக் காதலி கொடுமையே காரணம் என்க. இன்னாத்தீ-வறுமைத் துன்பமாகிய நெருப்பு; அது விரைந்து அழித்துவிடின் நன்றும், துன்ப நுகர்ச்சி நெடிதிராதாகலின். விரைந்துயிர் போக்காது எரித்தல் மிக்க துன்பம் தருமாதலின், "தின்னாது எரிக்குமால் அந்தோ" என்று மிகுதுயர்க் குறிப்புக் காட்டப்பட்டது.

[1] யான் வறுமையால் இழிக்கப்பட்டிருத்தலானும், அதனால் வெளிச்சேறற்கு நாணமுடையேன் ஆதலானும் வெளித்தெய்வங்களுக்குப் பலியை நீயே கொடுக்க வேண்டும் என்று சாருதத்தன் விதூடகனை நோக்கிக் கூறியது.

[2] நித்திய கன்மம், செய்யாதவழிக் கேட்டிற்குக் காரணமாதலின் பயனை ஆராயாது இன்றியமையாது செயற்பாலது என்பதாம்

14. [1]பூசனை செயல்முறை பொருந்த நித்தியம்
வாசகம் உடலொடு மனத்தி னுற்செயும்
மாசறும் அன்பர்க்கு மகிழ்ந்து தெய்வங்கள்
நேசமொடு அருளுமால் நினைத்தல் என்னையே.

ஆதலிற் செல்வாயாக. பிராமி முதலிய தெய்வங்களுக்குப் பலியைக் கொடு.

விதூடகன்—ஓ! யான் போகேன். வேறு எவனுவது ஒருவனை ஏவுங்கள். இடப்பக்கத்தில் வலப்பக்கவுருவமும், வலப்பக்கத்தில் இடப்பக்க வுருவமும் தோன்றும் கண்ணுடியின் நிழல்போலப் பிராமணனுகிய எனக்கு எல்லாம் விபரீதமாக முடிகின்றன. மேலும், இம் மாலைக் காலத்து இறுதியில், இவ் விராச வீதியில், விலைமகளிரும், விட சேடர்களும், அரச உறவினருமாகிய இவர்கள் திரிகின்றனர். ஆதலின், தவளையை விரும்புகின்ற கரும்பாம்புக்குப் பெருச்சாளி எதிர்ப்பட்டதுபோல் யான் எதிர்ப்பட்டு அவர்களாற் கொல்லுதற்கு உரியனுவேன். நீங்கள் இங்கிருந்து என்ன செய்வீர்கள்?

---

[1] பயனுராய்ச்சியில்லாத கன்மம் நூலில் விதிக்கப்பட்டது வீணெனின், இன்றியமையாமையை வலியுறுத்தற்கு இச் செய்யுள் எழுந்தது. இது, "தன் கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல், என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே" என்னும் அருட்பாசுரப் பொருளைத் தலைக்கண் தாங்கி நிற்றல் அறிக. பொறிகளின் எல்லைக்கு மேற்பட்ட பொருளைப்பற்றி உய்த்துணர முயறலினும், விதியாக உள்ளவற்றைக் கடனுக மேற்கோடலே நன்று என்பதாம்.

சாருதத்தன்—நிற்க. யான் தியானத்தை நிறைவேற்றுகின்றேன். [1]சற்று இருக்க.

(வேடசாலையுள்)

நில். வசந்தசேனே! நில்.

([2]அதன்பின் விடன், சகாரன், சேடன் இவர்கள் பின்தொடர வசந்தசேனை வருகின்றாள்.)

விடன்—வசந்தசேனே! நில்; நில்.

15. [3]ஈதென்னை மேன்மையெலாம்
இரிதரநீ அச்சத்தாற்
பாதநடம் பயின்றொளிரும்
பான்மையதை உந்துகின்றாய்;
காதுவன சரன்தொடரக்
கலக்கமுறு மான்பிணைபோல்
மீதணங்கின் அசைகடைக்கண்
மிகநோக்கி ஓடுகின்றாய்.

---

[1] கணிகை முதலியோர்களின் போக்குவரவு ஒழிந்தபின் போகலாம் என்பது கருத்து.

[2] சாருதத்தன்பாற் காதல் கொண்டு அவனை நோக்கி வரும் வசந்தசேனையை, அவள் விரும்பாதிருக்கும் நிலையில் விடனும் சகாரனும் வலிந்து பற்றப் பின்தொடர்ந்து -கின்றனர் என்பதாம்.

-ல் காரணமாகப் பின்தொடரும் எங்களைக் குறித்து -ல் வேண்டும் என்பான் "ஈது என்னை" என்றான். -மயெலாம் இரிதர எனவும், நடம்பயின் -தாகிய பாதம் எனவும் இயைத்துப் -இரிதரல்-நீங்கல். அணங்கின் அசை -அணங்கு-வருத்தம்; நடுக்கமுமாம்.

[1]சகாரன்—நில்; வசந்தசேனிகே! நில்.

16. [2]தாவல் [3]நடத்தல் [4]தட்டழிந்து ஓடல் என்?
வாலைநீ யருள்க. [5]காலன்நின் பக்கல்
உருஅன் ஒண்டொடி வெருஅது நிற்க.
நெருப்புத் திரளின் உருப்புற வீழ்தரும்
இறைச்சித் துண்டென என்மனங் காமனால்
வெதுப்பப் படுதலை மெல்லியால் உணர்தி.

சேடன்—அம்மே! நில்; நில்.

17. பீலிநிறை வேனில்மயில் போலவுறு பீதி
யால் எனது பக்கலின் அகன்றுபெயர் கின்றாய்;
[6]பாலடவி யுற்றஒரு கோழியிளம் பார்ப்பின்
மாலுறவிரைந்தெனது மன்னன்வரு கின்றான்.

விடன்—வசந்தசேனே! நில்; நில்.

18. வல்லுளியி னாற்பிளக்கும்
மனோசிலையின் முழைபோல
எல்லியலார் செங்குவளை
யினஅரும்பு குழல்சொரிய

---

[1] சகாரன் சொற்கள் பொருளின்மை, முன்னொடுபின் முரணுதல், கூறியதுகூறல், மாறுகொளக்கூறல், உவமைவழு, உலகவிருத்தம், தேயவிருத்தம், நியாயவிருத்தம், நூல்வழக்கொடு மாறுகொள்ளல், ஏதுவின்மை, பயனின்மை முதலிய வழூஉக்களை உடையனவாம். இக்குற்றங்களை இவன் சொற்களில் ஆங்காங்கு உணர்க.

[2] [3] [4] கூறியது கூறல். [5] உலக விருத்தம். மேல்வருவனவற்றையும் இவ்வாறுணர்க.

[6] அடவியின்பால் என்க.

மெல்லியசெவ் வாடைநுனி
வீழ்காற்ருல் மிகஅசையப்
புல்லியநல் ளிளவாழை
போல்நடுங்கிப் போதல்என்னே !"

சகாரன்—நில்; வசந்தசேனிகே! நில்.

19. [1]மதனன் [2]உருவிலி [3]மன்மதன் தன்னை
[4]மயக்கமெற்கு உறுத்த இய்க்குதி யம்ம!
இரவிற் படுக்கையில் இன்துயில் நீக்குதி;
[5]அஞ்சிப் [6]பயத்தால் வஞ்சிநீ [7]தாவுதி;
[8]தட்டழிந்து ஓடுதி; விட்டெனைச் [9]செல்லுதி.
[10]இராவணன் தன்பால் எழில்மிகு குந்தி
தராதலத்து உற்ற தன்மை போல
என்பால் எய்திய இயல்பினை யன்றே.

விடன்—வசந்தசேனே!

20. நங்காயென் கால்வைப்பின் நின்காலின்
வைப்பு நனிசிறக்க
இங்கார் [11]கலுழனைக் கண்டு அஞ்சு
பாம்பின் இவர்தல் என்னே!

---

1 2 3 7 8 9 கூறியதுகூறல்.

4 தனக்கு நேர்ந்த காம நோயையும் உறக்கம் இன்மை யையும் வசந்தசேனையின் குற்றமாக ஏறிடுதல் நியாயவிருத்த மாம்.

5 6 பொருளின்மை. 10 உவமைவழு.

11 "கலுழனைக் கண்டு அஞ்சு பாம்பு" என்னும் உவமை யால் எளிதிற் பிடிக்கத் தக்கவள் என்பது புலனும்.

தங்காது யான்விரைந்து ஏகலை
மேற்கொளிற் சார்பவனன்
மங்காதி ரான்.நிற் [1]றகைதற்கு
[2]உழப்புற்று வந்திலனே.

சகாரன்—பெரியோய்! பெரியோய்!

21. இவளோ, கர்சினைப் பறிக்குங் காமன் கைக்[3]கசை;
வாடல்மீன் உண்போள் ஆடல் மகளே;
இழிவுறும் அவாவினள்; இவள்குடி கேடி;
பிறர்வயப் படாதவள்; விறன்மதன் பேழை;
பரத்தையர் சேரியின் இருத்தலை யுடையாள்;
[4]வேசை; [5]விலைமகள்; ஆசைப் [6]பரத்தையென்று
இவ்[7]வொரு பான்பெயர் யானிட் டழைத்தும்
இன்னுமென் பால்விருப் பியைந்திலள் என்னே!

விடன்—
22. [8]அசைகின்ற ஒண்குழை யானது
உராய அணிகதுப்பை
நசைகா முகர்தம் நகவிரல்
தைவரும் யாழையொப்பாய்!

---

[1] தகைதல்-தடுத்தல். [2] உழப்பு-முயற்சி. [3] கசை-சம் மட்டி; சாட்டையுமாம். [4 5 6] கூறியதுகூறல்.

[7] பதினொரு பெயர் கூறிப் பத்து என முடித்துக் காட்டியது மாறுகொளக் கூறல்.

[8] ஒண்குழை அணிகதுப்பை உராய என்க. கதுப்பு-கன்னம். ஓடுகின்ற வசந்தசேனை அச்சத்தால் அடிக்கடி திருப்பிப் பார்த்தலின் கன்னத்திற் குழை உராய்தலைக் கண்டான் என்க. காமுகர் நகவிரலால் தடவப்படுதலானும் பொதுமையானும் எழில் இன்னிசை உடைமையானும் வசந்த

மிசைமா முகில் ஒலி கேட்டு அஞ்சு
சாரசப் பேட்டின் எனே
இசையாது அணங்கின் தடுமாறிச்
செல்லல்என்? ஏந்திழையே!

சகாரன்—

23. [1] கணகண வென்ன அணிகலன் ஒலிசெயப்
பீடுறும் இராமற்கு அஞ்சி யோடும்
சீலத் திரௌபதி போலச் செல்லல் என்?
மங்கல விசுவாவசுவின் தங்கையாய்த்
தங்கிய சுபத்திரை தன்னை அநுமான்
கவர்ந்தாங்கு ஒப்ப விரைந்து பற்றுவேன்.

சேடன்—

24. [2]மன்னனையுங் கூடி மகிழ்வுறுத்து வாயாயின்,
பின்னை யிறைச்சி பெறுவாய்பன் மீன்களொடு.
மின்னனையாய் இவ்வூண்மிக அளித்தான் தானிறந்த
பின்னும் அவனுடலைப் பேணுமால்நாய்களெலாம்.

விடன்—நங்காய்! வசந்தசேனே!

சேனையை யாழ் ஒக்கும் என்பதாம். அணங்கு-அச்சம். விடன் முதலியோர்பால் நாணம் அச்சம் முதலியன இன்றி ஒழுகும் இயல்பமைந்த விலைமகளாகிய நீ என்னைக் கண்டு அஞ்சி ஓடுதல் எற்றிற்கு என்பான் 'செல்லல்என்?' என்றான் என்க.

[1] இச்செய்யுளில் ஆகமவிருத்தம் உண்மை காண்க. ஆங்கு ஒப்பு கூறியது கூறல்.

[2] சேடனைப் போன்ற இழிந்தோற்கு நாயினிடத்து மிக்க மதிப்புண்டு என்பதும், இறைச்சி மீன் முதலிய உணவுகளே சிறந்தன என்பதும் இயல்பாதலின் அவர்கள் பயின்ற பொருள்களே ஈண்டு உவமை முதலியனவாகக் கொள்ளப் பட்டன.

25. [1]விண்ணூர்ந்து இலங்குபன் மீன்போற்
பலவுரு மேவி ஒளிர்
தண்ணூர் இடுப்புத் தடமணி
மேகலை தாங்கமுகம்
எண்ணூர் மனோசிலைச் சுண்ணத்
திலகம் இயைய அம்ம!
நண்ணு நகரதெய் வம்போல்
நடத்தலென் நாமுறவே!

சகாரன்—
26. [2] காட்டிலோர் நரியினை ஒட்டுபல் நாய்போல்
நின்னைக் கவர்வான் உன்னித் தொடர
எங்களை யீர்க்கும் அங்கனாய்! என்மனம்
வேருடன் அரித்து [3]விரைவிற் [4]கடுக
[5]ஒல்லையின் ஓடல்என்? சொல்லுதி யம்ம?

வசந்தசேனை—[6]பல்லவக! பல்லவக! பரபிருதிகே! பரபிருதிகே!

---

[1] ஒளிர் மணிமேகலையை இடுப்புத்தடம் தாங்க, முகம் திலகம் இயைய, நாமுற நகர தெய்வம்போல் நடத்தல்என்? என முடிக்க. நாம்-அச்சம். நகர தெய்வம் என்றதனால் அந் நகரத்தில் இவளினும் சிறந்தார் இல்லை என்பதாம்.

[2] நரி ஈண்டுப் பெண்நரி. அதனைப் புணரத் தொடர்வது ஆண் நரியாகவும், நாய் தொடர்ந்ததுபோல் என்றதனால் இஃது உவமை வழு. சகாரன் இழிகுலத்தானாதலின் அவன் எடுத்தாளும் உவமையும் இழிந்ததாயிற்று.

[3] [4] [5] கூறியது கூறல்.

[6] இவர்கள் பணியாளராவர்.

சகாரன்—(அச்சத்தோடு) ஐய! ஐய! [1]மனிதர்கள்! மனிதர்கள்!

விடன்—அஞ்சவேண்டா. அஞ்சவேண்டா.

வசந்தசேனை—மாதவிகே! மாதவிகே!

விடன்—(நகைப்போடு) மடவோய்! வேலையாட்களைத் தேடுகின்றாள்.

சகாரன்—ஐய! ஐய! பெண்களையா தேடுகின்றாள்?

விடன்—ஆம்.

சகாரன்—நூறு பெண்களாயினும் கொன்று விடுவேன்; யான் சூரன்.

வசந்தசேனை—(யாருமில்லாமையை நோக்கி) ஐயையோ! பரிசனங்களும் விட்டகன்றனரே? இவ்விடத்தில் யானே என்னைப் பேண வேண்டியவளாகின்றேன்.

விடன்—தேடுக. தேடுக.

சகாரன்—வசந்தசேனிகே! [2]பரபிருதிகையையாயினும், [3]பல்லவகனையாயினும், இளவேனிற் காலத்துள்ள ஏனைய எல்லாப் பொருள்களையுமாயினும் கூவி அழை; கூவி அழை. யான் தொடர்ந்து பற்றுங்கால் உன்னைக் காப்பாற்றுபவன் யாவன்?

27. [4]குந்திமகன் தசமுகனும் கூறுசம தக்கினிமுன்
தந்தமகன் விமனும்மின் தனைக்காக்க வல்லுநரோ?

---

[1] மனிதர்க்ள் என்ற அளவில் அஞ்சும் இயல்பினன். தன் வீட்டின்மாத்திரம் ஆரவாரம் உடையானென்பது கருத்து.

[2] பிரபிருதிகை-குயில். [3] பல்லவகம்-தளிர். இவை இளவேனிற்காலத்திற் சிறப்புறுவன.

[4] குந்திமகன் தசமுகன் என்றதும் சமதக்கினி மகன் வீமன் என்றதும் ஆகமவிருத்தங்களாம். துச்சாதனன்

சந்தமலர்க் குழற்கற்றை சரியஇழுத் திப்பொழுதே
முந்துறுதுச் சாதனன்செய் முன்வினையின்
முயல்வேனல்.

ஏடி! பார்க்க; பார்க்க.

28. கைவாளும் கூரியதுன்
கவின்தலையுந் திரும்பியதான்
மெய்யாக அத்தலையை
[1]வெட்டுவனோ? கொல்லுவனோ?
எய்யாது நீயோடல்
இனியமைக. இந்நிலத்தில்
உய்யாறல் உடல்நீக்கம்
உறுங்காலம் நெருங்கியுளான்.

வசந்தசேனை—ஐய! யான் பெண்பாலன்றே?

விடன்—ஆதலால்தான் உயிருடன் இருக்கின்றாய்.

சகாரன்—ஆதலால்தான் கொன்றிலேன்.

வசந்தசேனை—(தனக்குள்) [2]இவன் பொருட்டுச் சாந்தமொழி கூறுதலும் அச்சத்தை விளைக்கின்றதே! ஈதுஎன்னை? நிற்க. இவ்வாறு கூறுகின்றேன். (வெளிப்படையாக) ஐய! என்பாலுள்ள அணிகலன்களுள் எதனையாவது பெற எண்ணம் உண்டா?

திரௌபதியை மயிர்பிடித்திழுக்குங்கால் வீமன் முதலியோர் வாளா இருந்தனர். அதுபோல், யான் நின்னை இழுக்குங்கால் என்னைத் தடைப்படுத்துவார் யாருமிலர் என்பதாம்.

[1] வெட்டுவனோ கொல்லுவனோ என்பது கூறியதுகூறல்.

[2] பாம்புக்குப் பால் வார்த்தாலும் அது விளைக்கும் பயன் நஞ்சாதல்போல என்க.

விடன்—வேண்டியதில்லை. நங்காய்! வசந்தசேனே! பூந்தோட்டத்துக் கொடிக்கணுள்ள மலர்கள் பறிக்கத் தக்கன அல்ல; ஆதலின் அணிகலன்கள் வேண்டா.

வசந்தசேனை—அங்ஙனமாயின் இப்பொழுது வேண்டுவது என்னை?

சகாரன்—திருமாலையொத்த என்னை [2]வரபுருடனாகிய [3]மனிதனுக நீ விரும்ப வேண்டும்.

வசந்தசேனை—(சினந்து) [4]சாந்தம்! சாந்தம்! செல்க. இழிசொற்களைக் கூறுகின்றாய்.

சகாரன்—(கைகொட்டிச் சிரித்து) ஐய! ஐய! பாருங்கள்; பாருங்கள். என்னை [5]'வருக; [6]மெலிகின்றாய்; [7]வாடுகின்றாய்' என்று கூறுதலான், இக் கணிகைச் சிறுமி என்பால் மிகவும் காதலுடையளாயினாள்.

---

[1] நின்னை அலங்கரித்துக் கண்டு இன்புறுதலேயன்றி நின் அணிகலன்களைக் களைய விரும்பவில்லை என்பது கருத்து. முழுதும் தரினும் வேண்டா என்பது தோன்ற "அணிகலன்கள்" எனப் பன்மையாற் கூறினான்.

[2] வரபுருடன்-காமுகன்; மணமகன். [3] புருடன் என்று முன்கூறிப் பின்னும் மனிதன் என்றது பொருளின்மையாம்.

[4] கேட்கத் தகாதன கேட்டலால் உண்டாம் பாவம் நீங்குக என்பதாம்.

[5] வசந்தசேனை "சாந்தம் சாந்தம் அபேஹி" என்று கூறியதை, "ச்ராந்தோஸி, க்லாந்தோஸி ஏஹி" என்று தன் மயக்கவுணர்வால் மாறுபடவுணர்ந்து, சகாரன் இவ்வாறு கூறுகின்றான். அபேஹி-போ. ஏஹி-வா. ச்ராந்தோஸி க்லாந்தோஸி-வாடுகின்றாய்.

[6 7] கூறியது கூறல்.

[1]யானோ பிறவூர்களையாவது, நகரங்களையாவது அடைந்தவன் அல்லேன். பெருமாட்டி! ஐயனாகிய விடனது தலையை என் [2]கால்களால் தொட்டுச் சத்தியம் கூறுகின்றேன். நின்னையே இடைவிடாது தொடர்ந்து வந்தமையான் மெலிவுற்றவனாகவும் வாட்டமுற்றவனாகவும் உள்ளேன்.

விடன்—(தனக்குள்) ஆ! இம்மூடன்! "சாந்தம்" என்று சொல்லியதன் பொருளுணராது "வாட்டம்" என்று மாறுபடவுணர்கின்றான். (வெளிப்படையாக) வசந்தசேனே! நின்னால் கணிகையர் நிலைக்குத் தகாத சொற்கள் கூறப்பட்டன. பார்க்க.

29. அணியிழாய் வரைவின் மகளிர்தம் வாழ்க்கைக்கு
அருந்துணை யிளைஞரென் றுணர்தி.
கணிகையாம் நீநல் [3]வழியிடைத் தோன்றிக்
காணுபூங் கொடியினை யொப்பாய்!
தணிவிலாக் காம வுடலினைப் பொருட்குத்
தரும்விலைப் பொருளெனத் தாங்கி

---

[1] வாடுதற்கு நிமித்தம் வேறு இன்று என்பதாம்.

[2] கைகளால் தொட்டு என்றுதல், விடனது கால்களை என் தலையால் தொட்டு என்றுதல் கூறற்பாலதனைக் கால்களால் தொட்டு எனக் கூறியது ஒழுங்கின்மை.

[3] வழிக்கண் உண்டாகிய பூங்கொடியை ஒப்பாய் என்றதனாற் பூஞ்சோலைக்கண் உண்டாகிய கொடியைப்போல் ஒருவற்கு உரியளல்லள் என்பதும், வழிச்செல்வோர் எல்லாரானும் பொதுவாக மலர் முதலியன கொள்ளப்படுதல் போல் இவள்பால் அடைவோர் எல்லாரானும் இவள் நலம் நுகர்தற்கு:உரியதாம் என்பதும் புலனாதல் அறிக.

நணியதானல்லாய் விருப்பொடு வெறுப்பு
நாடிநீ சமமெனக் கோடி.

30. அந்தணனும் அறிஞனுந்தாழ் குலத்துதித்த
அறிவிலனும் தோய்வர் வாவி;
கொந்தணவுங் கொடிவளைதல் மயிற்கன்றி
வாயசமுங் கூடக் கூடும்;
முந்துறுமுக் குலத்தவர்போற் பிறர்கடத்தற்கு
உரியதுமாம் மொழியுந் தோணி.
அந்[1]தடம்பூங் கொடிநாவா யனையைநீ
யாவரையும் அடைதற் பாலாய்.

வசந்தசேனை- [2]குணமன்றோ காதற்குக் காரணம். வலிந்துபற்றல் காரணமன்று.

சகாரன்-ஐய! ஐய! பிறப்பினாலேயே பிறர்க்குரியள் ஆகிய இவள் காமதேவாயதனம் என்னும் பூஞ்சோலை யிற் கண்டதுமுதல் வறியவனாகிய சாருதத்தன்பாற் காதல் உடையளாய் என்னை விரும்புகின்றாளில்லை. அச் சாருதத்தன் இல்லம் இடப்பக்கமுள்ளது. நம் கை களினின்றும் இவள் நழுவிவிடாதபடி ஐயன் செய்தல் வேண்டும்.

---

[1] தடம், கொடி, நாவாய் அனையை என்றதனால், யாவர்க்கும் உரிய பொதுமகள் என்பது போதரும்.

[2] காதலும் வலிந்துபற்றுதலும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் பட்டனவாம். குலமகளிர்க்குக் குணம்நோக்கிக் காதல்செய் தல் இயல்வதன்று; என்போன்ற விலைமகளிர்க்குக் குணம் நோக்கிக் காதல்செய்தலும் அக்குணமுடையார்க்கு உரிமை யாதலும் பொருந்துவனவாம். ஆதலின், "யாவரையும் அடைதற்பாலாய்" என்று கூறியது பொருந்தாது என்ப தாம்.

விடன்-(தனக்குள்) அறிவிலான்; யாது [1]சொல்லத் தகாததோ அதனையே கூறுகின்றான். பெருமை பொருந்திய சாருதத்தரையா வசந்தசேனை காதலித்தாள்! "[2]இரத்தினம் இரத்தினத்தோடு கூடி விளங்கும்" என்னும் இது நன்கு உணர்ந்து கூறப்பட்டது. ஆதலின், எய்துக. இம்மடவோனால் யாதுபயன்? (வெளிப்படையாக) [3]கானீன! வாணிகத் தொழிலையுடைய அச் சாருதத்தரது இல்லம் இடப்பக்கத்திலா இருக்கின்றது?

---

[1] சொல்லத்தகாதது சாருதத்தனில்லம் இன்ன இடத்தில்என்பது. அதனை இவளறிந்தால் விரைந்து அவ் விற்கண் புகுவாள் என்பது கருத்து.

[2] இரத்தினம் இரத்தினத்தோடு கூடி விளங்கும் என்றதனால் புருடரத்தினமாகிய சாருதத்தன் பெண்மணியாகிய வசந்தசேனையோடுகூடி இன்புறல் தக்கதே என்பது புலனும்.

[3] கானீனன்-(மணஞ்செய்யப்படாத) கன்னிகை புதல்வன். அரசன்மாமனுக்கு மணஞ்செய்யப்படாத கன்னியிடத்துப் பிறந்தவனாதலின் சகாரன் கானீனன் ஆயினான். 'காணேளிமாத:' என்னும் பாடம் இப்பொருளைக் குறிப்பதாம். 'காணேளி பிராத:' என்றும் மூலபாடம் உண்டு. அதற்கு அரசனுடைய மணஞ்செய்துகொள்ளப்படாத காமக்கிழத்திக்கு உடன்பிறந்தான் என்று பொருள் கோடல் வேண்டும். எங்ஙனமாயினும் அரசனுக்கு மைத்துனனாவன் என்பது போதரும். சாஹித்யதருப்பணத்தில் சகாரன் இலக்கணம் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. "மதம், மானம், அறிவின்மை, இழிகுலப்பிறப்பு, பொருளுடைமை, காமக்கிழத்தியின் உடன்தோன்றல், அரசற்கு மைத்துனனாதல் இவையுடையான் சகாரனாவான்."

சகாரன்-ஆம். இட்ப்பக்கத்தேதான் அவன் வீடுள்ளது.

வசந்தசேனை-(தனக்குள்) ஆச்சரியம்! இடப்பக்கத்தே அவர் இல்லம் உள்ளதென்பது உண்மையே. காதற்கிழவனைக் கூட்டுவித்தலால், இக் கொடியவன் இழைத்த தீமையும் நன்மையாயிற்று.

சகாரன்-ஐய! ஐய! பேரிருளில், உழுந்துக்குவியலுட் புகுந்த [1]மையுருண்டைபோலப் பார்த்திருக்கும் பொழுதே வசந்தசேனை மறைந்துவிட்டாள்.

விடன்-அம்ம! இருள் வலியது; அதனானன்றே,

31. [2]ஒளியிடைப் பரந்துசென் றெல்லை யெய்திய
நளியிருட் புகுதலில் தடையை நண்ணுமென்
களிவிழி யிமைப்பில காணுங் காலையும்
முளைதரும் இருளினுன் மூடல் போன்றவே.

32. புல்லிருள் எனதுடல் பூசல் போலும்விண்
வல்லையின் அஞ்சனம் வழங்கல்போலுமால்
நல்லன செய்கிலார் [3]புணர்ப்பின் நண்ணிய
அல்லுறு மென்விழி யவமுற் றுள்ளவே.

சகாரன்-ஐய! ஐய! வசந்தசேனிகையைத் தேடுகின்றேன்.

---

[1] நிறம் கருமையில்லாமையால் வசந்தசேனையை மையுருண்டையாக உவமித்தது உவமைவழு.

[2] சென்று புகுதலால் நண்ணும் விழியென முடிக்க. நளியிருள்-திணிந்த இருள். இல்லத்தின் அருகில் அதன் நிழல் மிகுதியால் இருள் மிக்கதென்பது கருத்து.

[3] இன் ஒப்புப்பொருளில் வந்தது.

விடன்—கானீன! நீ அறிகின்ற அடையாளம் யாதேனும் உண்டோ?

சகாரன்—ஐய! ஐய! அ:து எத்தகையது?

விடன்—அணிகலன்களின் ஓசையாதல், கூந்தலின் இயற்கை மணத்துடன் கூடிய மாலைமணமாதல் அவ் அடையாளமாகும்.

சகாரன்—[1]மாலைமணத்தைக் கேட்கின்றேன். இருள் நிரம்பிய மூக்கினாலோ அணிகலன்களின் ஓசையை நன்கு வெளிப்படையாகக் காண்கின்றேனில்லை.

விடன்—[2](மறைவாக) வசந்தசேனே!

33. நீர்தங்கு மேகத் திடைக்கண்
மறைந்தமின் னேர்தரநீ
கார்தங்கு முன்னிரு ளிற்கட்
புலனிற் கரந்தனையால்.
தார்தங்கும் இம்மண மும்நூ
புரத்தின் தனியொலியும்
சூர்தங்கு நீயுளை யென்றே
குறிப்பிற் றுலக்குறுமே.

---

[1] மூக்கினால் நுகரத்தக்க மணத்தைக் கேட்கின்றேன் என்றதும், செவியினாலறியத்தக்க ஓசையை மூக்கினாற் பார்க்கின்றேன் என்றதும், மண்ணைமறைக்கும் இருள் மூக்கை மறைத்ததென்றதும் உலகவிருத்தங்களாம்.

[2] 'ஜநாந்திகம்' என்று முதனூல் கூறும். திரிபதாகை யாகச் செய்யப்பட்ட கையால் ஒருவனை மறைத்து அவை யோருணரும்படி மற்றொருவனோடு மறைவில் உரையாடல் இதன் இலக்கணம்.

வசந்தசேனே! கேட்டனையா?

வசந்தசேனை—(தனக்குள்) கேட்டேன். கருத்தையும் உணர்ந்தேன். [நிருத்தத்தாற் சிலம்புகளைக் கழற்றி மாலைகளையும் போக்கிச் சிறிது நடந்து கையினால் தடவிப் பார்த்து] அம்ம! சுவரைத் தடவுதலான் அறியப்பட்டதன்றே இப் பக்க வழி. கையுறுத்தலால் வீட்டின் வாயில் வழி அடைக்கப்பட்டதாக உணர்கின்றேன்.

சாருதத்தன்—நண்ப! தியானத்தை நிறைவேற்றினேன். ஆதலின் இப்பொழுது செல்க. பிராமி முதலிய தெய்வங்களுக்குப் பலியைக் கொடு.

விதூடகன்-ஓ! யான் போகமாட்டேன்.

சாருதத்தன்—அந்தோ!

34. இல்லாமை யாலொருவன் சொல்வழியின்
மனைவிமக்க ளிசைவா ரல்லர்;
பொல்லாமை பலவிளையும்; அன்புமிக
நட்டோரும் புறக்க ணிப்பர்;
புல்லாது வலிகுறையும்; ஒழுக்கமெனும்
மதியொளியும் பொன்றும் அந்தோ!
ஒல்லாது பிறர்புரியுந் தீவினையும்
அவன்செயலா உலகங் கொள்ளும்.

35. பொருளிலான் தனைக்கூடல் அவனோடு
மொழிபகர்தல் புரியார் யாரும்;
பரிவிலாத் தனிகர்மனை நலங்குறித்துச்
சென்றக்காற் பார்ப்பா ரெள்ளி;
உருவிலாக கந்தையுடுத் துவன்;நாணி
உடையார்க்கண் டொதுங்கிச் செல்வன்;

[1]திருவிலா மைம்மிகவும் இழியாரும்
பாதகமாச் செப்ப லாமால்.

36. [2]நல்குரவே! நினைக்குறித்து
நானிவ்வா றயர்வுறுவேன்:
மல்கியநட் புரிமைகொடு
வாழ்கின்ருய் என்னுடலில்.
புல்கியநீ யிதெனதென்
றெண்ணுறுமப் பொருண்முடிபை
அல்கியயான் உடனீப்பின்
யாண்டடைவாய் இனியென்றே.

விதூடகன்-(நாணத்துடன்) ஓ! நண்பரே! யான் போகவேண்டுமாயின், எனக்குத் துணையாக இவ் இரத னிகை என்பாளும் வரல் வேண்டும்.

சாருதத்தன்-இரதனிகே! மைத்திரேயனைத் தொடர்ந்து செல்.

சேடி-ஐயன் கட்டளைப்படியே,

விதூடகன்-ஏடி! இரதனிகே! [3]பலியையும் விளக்கினையும் எடுத்துக்கொள். யான் வாயிற் கதவைத் திறக்கின்றேன். (அங்ஙனம் செய்கின்ருன்.)

---

[1] திருவிலாமை-வறுமை.

[2] நல்குரவே என்னையொத்த வறியவன் உலகில் ஒருவனும் இல்லை. ஆதலின், உனக்கு மிக்க உரிமையுடைய என்னுடல் ஒழியின், இத்தகைய நல்லிடம் வேறு கிடைக்கப் பெருமல் வருந்துவாயென்று நின்னைக்குறித்து யான் வருந்துவல் என்பது கருத்து.

[3] பூசைக்குரிய உபகரணங்கள்.

வசந்தசேனை-எனக்கு அருள்புரிதற்கே போலும் வாயிற் கதவு திறக்கப்பட்டது. ஆதலிற் புகுகின்றேன். (பார்த்து) ஐயோ! ஐயோ! ஈதென்னை? விளக்கு!(ஆடை நுனியால் விளக்கை அவித்து உட்புகுந்தாள்.)

சாருதத்தன்-மைத்திரேய! ஈதென்னை?

விதூடகன்-வாயில் வழி திறக்கப்பட, அவ்வழி வந்த திரண்ட காற்றால் விளக்கு அவிந்தது. ஏடி! இரதனிகே! நீ வாயில் வழியே புறப்படு. யானும், நான்கு வாயில்கள் கூடும் உள்ளிடத்திருந்து தீபம் ஏற்றி வருவேன். (என்று போகின்றான்)

சகாரன்-ஐய! ஐய! வசந்தசேனிகையைத் தேடுகின்றேன்.

விடன்-தேடு; தேடு.

சகாரன்-(அங்ஙனஞ்செய்து) ஐய! ஐய! அவளைப் பிடித்துவிட்டேன். பிடித்துவிட்டேன்.

விடன்-மடவோய்! யானன்றே.

சகாரன்-ஐயன் இவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து ஒரு பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும். (மீண்டும் தேடிச் சேடனைப் பிடித்துக்கொண்டு) ஐய! ஐய! பிடித்து விட்டேன்; பிடித்துவிட்டேன்.

சேடன்-பெருமானே! நான் சேடன்.

சகாரன்-[1]இவ்விடத்தில் ஐயன், இவ்விடத்திற் சேடன் ஐயன் சேடன்; சேடன் ஐயன். இனி நீங்கள்

---

[1] மந்தவுணர்வுடையார்க்குஒருபொருள் நினைவிற்பதிதல் அப்பொருள்பற்றிய சொல்லைப் பலமுறை கூறுதலானும்.

இருவரும் (என்னுற்குறிப்பிடப்படும்) ஒரு பக்கத் திருத்தல் வேண்டும். (மீண்டும் தேடி இரதனிகையைக் கூந்தலிற் பற்றி) ஐய! ஐய! இப்பொழுது வசந்த சேனிகையைப் பிடித்து விட்டேன், பிடித்துவிட்டேன்.

37. மன்னுமிவ் விருளின்கண் மறைந்து சென்றுதார்
துன்னுநன் மணத்திஞல்தோன்றும்நங்கையை
முன்னு [1]சாணக்கியன் முயல் திரௌபதிக்
கன்னியைப் பற்றல்போற் [2]கதுப்பிற் பற்றினேன்.

விடன்-

38. இளமையின் செருக்கிஞல் இயைந்து நற்தலத்து
உளஞெரு மகன்தனை யுளங்கொள் மங்கைநீ
தளமலர் நிறைவிஞற் றகைமை சான்றநல்
அளகமீண் டிழுப்புண அவல முற்றனை.

சகாரன்-

39. [3]சிறுமிநின் தலைக்கண் உறுங்குழல் தன்னைக்
கூந்தலைக் கூழையைப் போந்தியான் பற்றலின்,
சங்கரன் சிவனைச் சம்புவை யாதல்

அதுபற்றி 'ஐயன் சேடன்'' என மீண்டும் மீண்டும் கூறுவாஞயினன். இங்ஙனம் விட சேடர்களின் உருவங்களைப் பகுத்துணர்தலினுற்போந்த பயன் யாதுமின்ருதலின் இது பயனில்கூற்ரும்.

[1] சாணக்கியன் திரௌபதியைப் பற்றல்போலென்றது இதிகாசவிருத்தம்.

[2] கதுப்பு-கூந்தல்.

[3] இதன்கட் கூறியது கூறல் வெளிப்படை.

பொங்கர வணிந்த [1]புராரியை யாதல்
அரற்றிக் கதறுக; அழுக; புலம்புக.

இரதனிகை-(அச்சத்துடன்) ஐயன்மாராகிய நீங்கள் என்ன செய்ய முற்பட்டீர்கள்?

விடன்-கானீன! குரலொலியின் ஒழுங்கு வேருகத் தோன்றுகிறதே!

சகாரன்- ஐய! ஐய! தயிரின் மேலாடையை விரும்புகின்ற பூனை, குரல்வேற்றுமை செய்தல்போல் இத் தேவடியாள் மகள் குரல்வேற்றுமை செய்கின்ருள்.

விடன்-குரல்வேற்றுமை செய்தாளா? ஆ! ஆச்சரியம்! அன்றி, இதன்கண் வியப்பென்னை?

40. [2]நாடக வரங்கத்தின் நண்ண லானும்மேம்
பாடுறு கலைகளின் பயிற்சி யானும்பல்
[3]கூடகப் புலத்தினும் குரலின் வேற்றுமை
யாடலின் இவள்வலி யண்மி ஞளரோ.

[வந்து]

விதூடகன்- ஓ! ஓ! வேள்வியின் நிமித்தம் கொலைப்படுத்தக் கொண்டு வரப்படும் ஆட்டின் இரு

---

[1] சிவபெருமானைக் கூவியழைத்தாலும் விடேன் என்பதாம்.

[2] அரங்கம் நண்ணல், கலைப்பயிற்சி, வஞ்சகலப்புலமை ஆகிய இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் குரல்வேற்றுமைப் பயிற்சிக்குக் காரணமாகுமெனின், இவ்வெல்லாம் ஒருங்குடைய இவள், குரலை வேற்றுமைப்படுத்துதலில் வியப்பென் என்பதாம்.

[3] கூடகப்புலம்-வஞ்சகஞானம்.

தயம்போல முன்னிரவில் வீசும் இளங்காற்ருல் விளக்கு மிகவும் நடுக்க முறுகின்றது. [இரதனிகை யின் பக்கலெய்தி அவளைப் பார்த்து] ஏ! இரதனிகே!

சகாரன்—ஐய! ஐய! மனிதர்கள். மனிதர்கள்.

விதூடகன்—மாட்சிமிக்க சாருதத்தர் வறியவராக இருத்தலால், இப்பொழுது அவரில்லத்தின்கட் பிற மனிதர்கள் புகுகின்றனரே! இஃது அறமாமா? தகுதியாமா?

இரதனிகை—ஐய! மைத்திரேயரே! எனது மானக் கேட்டைப் பாருங்கள்!

விதூடகன்—[1]இம் மானக்கேடு உனக்கோ? அன்றி எங்களுக்கோ?

இரதனிகை—உங்களுக்கேயாம்.

விதூடகன்—ஈதென்ன? வலிந்து பற்றுதலா?

இரதனிகை—ஆம்.

விதூடகன்—உண்மையாகவா?

இரதனிகை—உண்மையாகவே.

விதூடகன்—(சினத்தோடு விறகுக் கழியை உயரத் தூக்கி) இது செய்யலாகாது. ஓ! தனக்குரிய இடத்தி லிருக்கின்ற [2]நாயும் வன்மையுடையதாகும். அந்தண

---

[1] பணியாளருக்குச் செய்யப்படும் மானக்கேடு அவர் தம் தலைவரையே சாருமென்பது கருத்து.

[2] பிறப்பான் இழிந்த நாயும் தன்னிடத்தி லிருக்குங்கால் ஆங்கு வரும் பிற வன்மை மிக்க பிராணிகளையும் வெல்லு

ணுகிய யானே அதனினும் உயர்ந்தவன். ஆதலின், நம் போன்றூர்களது ஊழ்வினைபோல் வக்கிரமான இவ் விறகுக்கழியால், உலர்ந்த மூங்கிலைப் பிளத்தல்போற் கீழ்மகனுகிய உனது தலையைப் புடைப்பேன்.

விடன்—மகாப்பிராமண! பொறுத்தருள்க. பொறுத் தருள்க.

விதூடகன்—[விடனை நோக்கி][1] இச்செயலில் இவன் குற்றம் புரிந்தவனல்லன். (சகாரனை நோக்கி) இவ னன்றே இக்கொடுஞ்செயல் இழைத்தவன். ஏட! ஏட! [2]மன்னவன் மைத்துன! [3]சமத்தானக! [4]கொடியோய்! [5]கூயவ! இது தகுமா? மாட்சி மிக்க ஐயர் சாருதத்தர் வறுமையுற்றுளாராயினும், அவர் [6]உயர்குணங்களால் உச்சயினீ நகரம் அலங்கரிக்கப்படவில்லையா? எதற் காக அவர் இல்லத்துட் புகுந்து ஏவல் மகளிர்க்கு இத்தகைய துன்பஞ் செய்கின்றனை?

மெனின், அந்தணனுகிய யான் ஈண்டு யார்க்கும் அஞ்சேன் என்று கருதினன் என்பதாம். இவ் வெடுத்துக்காட்டால் விதூடகனது கல்வியறிவின் இயல்பு புலனுகும்.

[1] இச்செயல்-இரதனிகையின் கூந்தலிற்பிடித்திழுத்தல்.

[2] [3] [4] [5] இவை முறையே இழிபிறப்பையும், அவன் பெயர் தன்னுல் அறியப்பட்டது என்பதையும், தகாதன செய்பவன் என்பதையும், மக்களுள் தாழ்ந்தோன் என்பதை யும் புலப்படுத்துவன.

[6] சாருதத்தருடைய கொடைமுதலிய உயர்குணங்க ளாலேயே உச்சயினீ நகரம் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது என்பதாம்.

41. [1]இழிவுநல் குரவிஞல் இயைவ தன்று பொன்
ஒழிவுறும் வறியனென் றூழிற் குண்டுகொல்!
அழிவறு செல்வஞ யார்ந்துஞ் சீலத்தின்
வழுவினன் எனினவன் வறுமை யாளனே.

விடன்-(நாணத்துடன்) அந்தணர்பெரும! பொறுத்தருள்க. பொறுத்தருள்க. [2]வேற்ருள் என்னும் எண்ணத்தாலன்றே இது செய்யப்பட்டது. [3]செருக்காலன்று. பார்க்க.

கலிவிருத்தம்

42. காமமிக் கவளையாங் கருதித் தேடினேம்.
விதூடகன்-இவளா?
விடன்-[4]பாவம் விலகக்கடவது.
[5]மாமைசால் [6]இளமைதன் வயத்தின்எய்தினுள்.
ஏமுறும் அவள்மறை வெய்த மற்றவள்
ஆமிவ ளெனநினேந் ததன்ம மெய்தினேம்.

எங்ஙனமாயினும் இச்சிறந்த மனவமைதியை மேற்கொள்ளல் வேண்டும். (என்று வாட்படையைப் போக்

---

[1] இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளாலும் சகாரன் அரசன் மைத்துனஞய்ச் செல்வமுடையவஞயிருப்பினும் ஒழுக்கம் தவறியவஞகலின், அவனே வறுமையாளன் என்பது குறிப்பிற் புலப்படுவதாம்.

[2] வேற்ருள் என்றது வசந்தசேனையை.

[3] செருக்கு—செல்வக்களிப்பு.

[4] இரதனிகையை வசந்தசேனையாக நினைந்து செய்த பாவம் விலகக்கடவது என்பதாம்.

[5] மாமை-அழகு. [6] இளமையைத் தன்வயமாகப் பயன்படுத்துபவள்-கணிகையாகிய வசந்தசேனை.

கிக் கூப்பிய கைகளையுடையவனைப் பாதங்களில் வீழ்கின்றான்.)

விதூடகன்—பெரியீர்! எழுக. எழுக. யான் அறியாமற் பழித்துரைத்தேன். இப்பொழுதோ [1]உண்மையை அறிந்து கொண்டமையாற் [2]பொறுக்கவேண்டுகிறேன்.

விடன்—தாங்களன்றே இந்நிகழ்ச்சியிற் பொறுக்கவேண்டியவர்கள். ஆதலின், ஓர் [3]உறுதி செய்வதாயின் எழுந்திருப்பேன்.

விதூடகன்—தாங்கள் (விரும்பியதைச்) சொல்லவேண்டும்.

விடன்—இந்நிகழ்ச்சியைப் பெருமான் சாருதத்தர்க்குச் சொல்லுவதில்லையென்றால் எழுந்திருப்பேன்.

விதூடகன்—சொல்லமாட்டேன்.

விடன்—

43. மாண்மிகு மறையவ மனத்திற் போந்தவிக்
கேண்மையென் தலைக்கொளுங் கிழமை
பூண்டுளேன்—
வாண்மலி கரத்தினேம் எனினு மற்றெமைப்
பூண்மிளிர் [4]குணப்படைப் பொருது வென்றனை

---

[1] குற்றமின்மையாகிய உண்மை யென்க.

[2] என் பழிப்புரையைப் பொறுக்கவேண்டும் என்பதாம்.

[3] உறுதி - விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாகக் கூறும் சூளுறவு.

[4] குணங்களாகிய படைகளால் வென்றனை யென்பதாம்.

சகாரன்–(பொருமையோடு) ஐய! எதற்காக இச் சிறு பையலுக்கு எளிமையைப் புலப்படுத்தும் வணக்கம் புரிந்து பாதங்களில் வீழ்கின்றீர்கள்?

விடன்–அஞ்சுகின்றேன்.

சகாரன்–தாங்கள் எதற்கு அஞ்சுகின்றீர்கள்?

விடன்–அச் சாருதத்தருடைய குணங்களுக்கு.

சகாரன்-எவன் இல்லத்திற் புகுந்தால் உண்ணத் தக்கது ஒன்றும் கிடைக்கமாட்டாதோ அத்தகைய சாருதத்தன்பால் உள்ள குணங்கள் யாவை?

விடன்–இங்ஙனம் சொல்ல வேண்டா.

44. [1]அண்ணல் நம்மனோர்க் களித்தலான்
மெலிவினை யடைந்தான்;
எண்ணு செல்வத்தான் எவனேயு
மிழிவுசெய் திலனல்;
நண்ணு நீள்வெயிற் காலத்தில்
நல்லநீர்த் தடம்போல்,
உண்ணும் வேட்கையை மக்களுக்கு
ஒழித்தலான் உலர்ந்தான்.

---

[1] வேனிற்காலத்து நறுநீர்த் தடாகம் இடைவிடாமல் மக்கள் பலர் உண்ணுதலால் நீர்வற்றி வருவாயின்றிக் குறைதல்போல, உலகத்து மக்கள் பலரும் நாள்தோறும் கொள்ளக் கொடுத்து மேற்பொருள் வருவாயின்றி ஊழ்வலியாற் சாருதத்தர் வறுமையுற்றிருத்தல் இழிவன்று; மேன்மையேயாம் என்பது கருத்து.

சகாரன்-(சினத்தோடு) [1]கருப்பதாசிபுத்திரனாகிய அவன் யார்?

45. [2]திண்ணியன் வீரன் பாண்டுபுத் திரனாச்
செப்புமச் சுவேதகேதுப்பேர்
அண்ணலோ? இராதை மக்களாம் ஒருப.:
தானனன் இந்திர தத்தன்
எண்ணுமிங் கிவரு ளொருவனோ? இராமன்
இசைவினாற் குந்தியின் வயிற்றில்
நண்ணிய அசுவத் தாமனோ? தருமன்
நல்கிய சடாயுவோ? புகல்வாய்.

விடன்-மூட!பெருமைபொருந்திய சாருதத்தரன்றே இவர்.

46. எளியவர்க் கெல்லாம் அளிகொடை முதலிய
பலவுயர் தன்குண பலத்தான் வணங்கிய
திருமிகு கற்பக தருவே யுலகிற்
பொருந்திய நல்லோர்க் கருந்துணை
வாழ்க்கையன்;

---

[1] பிறப்பினாலேயே அடிமைப்பெண்ணின் மகன் என்பதாம்; இஃது இழிவு பற்றியது.

[2] சுவேதகேது உத்தாலகன் புதல்வன்; பாண்டுவின் புதல்வனல்லன். ஒருபஃதானனன்-பத்துமுகங்களையுடைய இராவணன். இராவணனும் இந்திரதத்தனும் இராதையின் புதல்வரல்லர்; இந்திரதத்தன் பெருங்கதையிற் கூறப்படும் ஓர் அரசன். இராமன் குந்தியின் கணவனல்லன்; அசுவத்தாமா அவர்க்குப் புதல்வனல்லன். சடாயு தருமன் புதல்வனல்லன் இச்செய்யுட்பொருள் முழுதும் புராணவிருத்தம்.

கலைபயில் அறிஞர்தம் நிலையளந் துணர
உற்ற [1]கண்ணாடி; பற்றுநற் செய்கைக்கு
ஒல்லுநற் [2]கட்டளைக்கல்லே; ஒழுக்கமாம்
படுகரை கடவாக் கடலே; பலர்க்கும்
ஆதர வானோன்; நோதர யாரையும்
இழிவுறக் கருதான்; பழிதபு மக்கட்கு
உளவுயர் குணனெலாம் ஒளிர்தரு நிலயம்;
உயர்கண் ணோட்டமும் அயர்வறு வண்மையும்
துணிபொரு ளாக்கொளுந் தூயோன்; இன்ன
அணிதரு பன்னலம் அமைதர லானவன்
ஒருவனே உலகில் உயிருடன் என்றும்
மருவிச் சிறந்து [3]வாழ்வோன்; மற்றையோர்
அயிர்ப்பில் துருத்தியின் உயிர்ப்புடையோரே.

ஆதலின், இவ்விடத்தினின்றும் செல்வோமாக.

---

[1] கண்ணாடி தன் எதிர்ப்பட்ட உருவத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் காட்டுதல் போலச் சாருதத்தன் தன் எதிர்ப்படும் அறிஞரின் அறிவு நிலையை மனத்தான் அளந்து கண் முதலிய உறுப்புக்களான் வெளிப்படுத்துக் குறிப்பிற் காட்டுதலின், இவன் "கலைபயி லறிஞர்தம் நிலையளந்து உணர உற்ற கண்ணாடி" யாவான் என்பதாம்.

[2] கட்டளைக்கல்-உரைகல். இவன் மேற்கொள்ளுஞ் செயலெல்லாம் நல்லன எனவும், இவனாற் கொள்ளப்படா தன எல்லாம் தீயன எனவும், உலகம் அறிந்துகொள்ளற்கு உரைகல் போல்வான் என்பது கருத்து.

[3] இவன் கொடை முதலிய உபகாரச் செயல்களால் உலகத்துப் பலர் வாழ்தலின் இவன் ஒருவனே என்றும் உயிருடன் வாழ்பவனாவான்; மற்றையோர் உயிருடனிருந் தும் பிறர்க்கு உதவி முதலியன இன்மையால் துருத்திபோல மூச்சுவிடும் இயல்பினரே என்பதாம்.

சகாரன்-வசந்தசேனையைப் பிடிக்காமலா?

விடன்-வசந்தசேனை காணப்பட்டிலளே!

சகாரன்-எப்படி?

விடன்-

47. அந்தகன் பார்வை போலும்
 [1]ஆதுரன் வன்மை போலும்
மந்தன் துணர்வு போலும்
 மடியுளான் [2]சித்தி போலும்
[3]சிந்தைநைந் தலையப் பெற்றான்
 சிறந்தநூற் கல்வி போலும்
வந்தவள் பகைவ ரன்பின்[4]
 மறைந்தனள் நின்பால் நின்றே[5]

சகாரன்-வசந்தசேனையைப் பிடிக்காமல் யான் போகேன்.

விடன-இதனையும் நீ கேட்டிலை.

---

[1] ஆதுரன் - நோயாளன். [2] சித்தி - பயனெய்தல். [3] சிந்தை நைந்தலையப்பெற்றான் - தடுமாறுளத்தன். [4] இன் ஒப்புப் பொருளது.

[5] இச்செய்யுளுட் கூறிய உவமைகளுள் மந்தனதுணர்வு என்பது ஈண்டுச் சிறந்ததாகும். 'மந்தன்' என்பது சகாரனைக் குறிக்கும். முதலில் சாருதத்தனது இல்லம் இடப்பக்கம் உள்ளது என்று வெளிப்படுத்தத் தகாததொன்றை வெளிப் படுத்தியும், பின்னர் ஆண் பெண் என்னும் பகுத்தறிவின்றி விடன் சேடன் முதலியோரைப் பிடித்துக் காலந் தாழ்த்தும், ஆரவாரஞ் செய்ததொன்றே வசந்தசேனையின் மறைவுக்குக் காரணம் என்பது கருத்து.

48. கரியினை யடக்குதல் [1]கந்தின் கண்ணதாம்;
பரியினைக் [2]கலினத்தாற் பற்ற லாகுமாம்;
அரிவையர் அகத்துறும் அன்பிற் சார்வரவ்
உரிமையன்பு இன்றெனின் ஒழிதல் வேண்டுமால்.

சகாரன்—போகவேண்டுமாயின் நீங்கள் போகலாம். யான் போகேன்.

விடன்—நல்லது, செல்கின்றேன். (என்று போகின்ருன்.)

சகாரன்—ஐயனாகிய விடன் காணப்பட்டிலன். (விதூடகனை நோக்கி) ஏட! [3]காக்கைக்கால் போன்ற [4]தலைச்சிரம் உடையாய்! கொடுமை மிக்க சிறியவ! இரு. இரு.

விதூடகன்—யாங்கள் இருத்தப்பட்டவர்களாக ஆயினேம்.

சகாரன்—எதனால்?

விதூடகன்—[5]ஊழ்வலியால்.

சகாரன்—எழுந்திரு. எழுந்திரு.

விதூடகன்—எழுந்திருப்போம்.

சகாரன்—எப்பொழுது?

விதூடகன்—மீண்டும் ஊழ் நல்லதாகுங்கால்.

---

[1] கந்து - கட்டுத்தறி. [2] கலினம் - கடிவாளம்

[3] வளைந்து நீண்டு விகாரமான தலை என்பதாம். [4] தலைச்சிரம். கூறியது கூறல்.

[5] ஊழ்வலி - தீயூழின் வன்மை. அதனால் இருத்தப் பட்டவர்களாயினேம் என்பதாம். இருத்தப்படுதல்-தாழ்த் தப்படுதல்.

சகாரன்-ஏட! அழு. அழு.

விதூடகன்-யாங்கள் முன்னமே அழும்படி செய்யப்பட்டுளேம்.

சகாரன்-எதனுல்?

விதூடகன்-வறுமையால்.

சகாரன்-ஏட! சிரி. சிரி.

விதூடகன்-சிரிப்போம்.

சகாரன்-எப்பொழுது?

விதூடகன்-செல்வம் மீண்டும் மாட்சி மிக்க சாருதத்தரை அடையுங் காலத்தில்.

சகாரன்-ஏட! சிறு பையலே! வறுமை மிக்க அச் சாருதத்தனபால், பின்வரும் என் சொற்களைச் சொல்லல் வேண்டும். "பொன்மயமான அணிகலன்களையுடையவளும், புதிய நாடகக் காட்சியில் தோன்றிய நடியைப் போன்றவளும், வசந்தசேனை என்னும் பெயரினை உடையாளுமாகிய இக் கணிகைச் சிறுமி காமதேவாயதனம் என்னும் பூஞ்சோலையிற் கண்டது முதல் நின்பாற் காதலுடையளாய், எங்களால் வலிந்து தொடரப்பட்டும் நின் இல்லத்தின்கட் புகுந்தாள். ஆதலின், நீயே அவளை வெளிப்படுத்தி என் கையில் திருப்பித் தருதல் வேண்டும். தரின் நீதிமன்றத்தில் வழக்கின்றி விரைவில் தருகின்ற உனக்கு (மன்னவன் மைத்துனனுகிய) என்னோடு நெருங்கிய நட்புண்டாகும். இன்றேல் தாராதிருக்கின்ற உனக்கு இறக்கும்வரை பகைமையுண்டாகும்." இன்னும் பார்.

49. வற்றலாங் கறியும் ஆப்பி
மலிதரத் திமிர்ந்த காம்பின்
முற்றுபூ சுணியின் காயும்
முழுநெயில் வெந்த வூனும்
உற்றமுன் பனிக்கா லத்தி
னுளவிர வட்ட சோறும்
செற்றமுங் கடனுங் காலஞ்
சேறலாற் கேடுறுவால்.

இதனைச் செவ்வையாகக் கூறுவாயா? மாறுபடக் கூறுவாயா? எனது அரண்மனையின் மேல்வீட்டு வெளிப்புறத்து மாடத்தில் யானிருந்து கேட்கும்படி நீ சொல்ல வேண்டும். மாறுபடப் புகல்வாயாயின், கதவினிடுக்கில் அகப்பட்ட விளாம்பழக் குடுக்கை போல நின் தலையை மடமடவென நெரித்துவிடுவேன்.

விதூடகன்-சொல்லுவேன்.

சகாரன்-(மறைவாக) சேட! உண்மையாகவே ஐயனுகிய விடன் போய்விட்டானே?

சேடன்-ஆம்.

சகாரன்-அப்படியானல் நாமும் விரைந்து போவோம்.

சேடன்-தாங்கள் வாட்படையை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்.

சகாரன்-உன் கையிலேயே இருக்க வேண்டும்.

சேடன்-[1] இவ்வாள் [2], எம்பெருமானை ஒத்ததாகும்.

---

[1] சேடன் அவ்வாளின் சிறப்பு நோக்கி அதனைத் தன் தலைவனாக மதிக்கின்றான்; ஆதலின் அதனைத் தனக்குரிய கருவியாகக் கையாளல் ஆகாதென்றெண்ணிச் சகாரனை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுகின்றான் என்பதாம்.

[2] எம்பெருமான் - எமது தலைவனுகிய விடன்.

ஆதலின், இதனைத் தாங்களே எடுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

சகாரன்-([1]மாறுபடப் பிடித்துக்கொண்டு)

50. உன்னுசெவ் வள்ளியிற செங்கிற முற்றுப்
புறமறை வின்றி உறையினுள் உறங்கும்
வாளினைத் [2]தோளான் வாங்கி யூளையிட்டு
அரற்று முடுவலும் ஞமலியுங் குரைப்ப
ஓடுமோர் நரியின் ஓடுவன் மனைக்கே.

(இருவரும் சுற்றிவந்து போகின்றனர்.)

விதூடகன்-அம்மா! இரதனிகே! உனக்கு நேர்ந்த இம் மானக்கேட்டைப் பெருமை மிக்க சாருதத்தர் பால் தெரிவித்தல் வேண்டா. தெரிவிப்பின், வறுமை யால் துன்புறும் அவருக்கு இதனால் இருமடங்கான துன்பம் உண்டாமென்று எண்ணுகின்றேன்.

இரதனிகை-ஐய! மைத்திரேயரே! இரதனிகை யாகிய யான் நாவடக்கம் உடையாளன்றே.

விதூடகன்-ஆம். அப்படியே.

சாருதத்தன்-(வசந்தசேனையைக் குறித்து) இர தனிகே! உரோகசேனன் மாலைக்காலத்து இளங் காற்றை விரும்பினவனாய், முன்னிரவுப்பொழுதுண் டாகிய குளிர்ச்சியாற் பீடிக்கப்பட்டுளான். ஆதலின்

---

[1] மாறுபடப் பிடித்தல் - அடிப்பக்கத்தைவிட்டு நுனியிற் பிடித்தல்.

[2] 'கையினால்' என்பதை தோளான் என்று கூறியது அறி வின்மையானும்.

இவனை உள்ளிடத்தே அழைத்துச் செல்வாயாக. இம் மேலாடையால் இவனைப் போர்த்துவாயாக. (என்று மேல்ாடையைக் கொடுக்கின்ருன்.)

வசந்தசேனை–(தனக்குள்) என்னை வேலைக்காரி என்று எண்ணுகின்ருரே. (மேலாடையை வாங்கி மோந்து போர்த்துத் தனக்குள் அவாவோடு) ஆச்சரியம்! இவ்வாடை சாதி மலர்களான் மணம் ஊட்டப் பட்டது. இவரது இளமை பயன் உடையதாகவே காணப்படுகின்றது. (சாருதத்தன் அறியாவாறு தன்னை மறைத்துக்கொள்கின்ருள்.)

சாருதத்தன்-ஏடி! இரதனிகே! உரோகசேனனைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே செல்.

வசந்தசேனை–(தனக்குள்) தங்கள் இல்லத்தினுள்ளே புகுதற்கு யான் தகுதியில்லாதவளன்றே.

சாருதத்தன்-ஏடி ! இரதனிகே ! மறுமொழியுமில்லையே ! அந்தோ!

51. விதிவலியாற் பொருணீக்க
மேவுதலில் துன்பமெலாம்
உதிதருமிந் நிலைமையினை
ஒருமனிதன் அடையுங்காற்
பதிதாமுன் நட்டோரும் பகைமையரே பன்னுளாம்
மதியன்பின் ஏவலரும் மாறுபடு நிலையினரே.

(இரதனிகையின் பக்கலெய்தி)

விதூடகன்-ஒ! இவளன்றே அந்த இரதனிகை.

சாருதத்தன்—அவ் இரதனிகை இவளா? மற்றொருத்தியாகிய இவள் யார்?

52. உண்மையின் உணர்விலா துளவென் னுடையைப்
பெண்மையிற் பிழைபடப் பேதிற் சேர்த்தனன்.

வசந்தசேனை-(தனக்குள்) இதனுல் அணிசெயப் பட்டேன்.

சாருதத்தன்—
[1]வெண்மைசால் கூதிர்நாள் மேகத் தின்மறை
தண்மதி நிலவுபோல் தயங்கு கின்றனள்.

ஆ! பிறன்மனைவியைக் காண்டல் தக்கதன்றே

விதூடகன்—ஓ! ஓ! பிறன்மனைவியைக் காண்டல் என்னும் ஐயம் வேண்டா. இவ் வசந்தசேனை காமதேவாயதனம் என்னும் பூந்தோட்டத்திற் கண்டதுமுதல் தங்களைக் காதலித்தாள்.

சாருதத்தன்—ஆ! இவள் வசந்தசேனையா! (தனக்குள்)

53. உளபெருந் திருவெலாம் ஒழிந்த ஞான்றெனக்கு
அளவிகந் திவள்முகம் ஆய காமமோர்
வளமறு [2]சிறியவன் சினத்தை மானவென்
தளருடல் உறுப்பிலே சார்ந் தடங்குமால்

விதூடகன்—நண்பரீர்! இவ்வரசன் மைத்துனன் சொல்கின்ருன்.

---

[1] வெண்மைசால் மேகமென்க.

[2] சிறியவன் சினம் செல்லாவிடத்து நிகழுமாயின், கண் சிவத்தல் இதழ்கடித்தல் முதலிய அவன் உடலுறுப்புக்களின் இயக்கத்தளவில் ஒழியும்; அதுபோல் வறியவன் காமம் பயனுருது அவன் உடலுக்குத் துன்பம் விளைக்குமவ்வளவில் ஒழியும் என்பதாம்.

சாருதத்தன்—என்ன?

விதூடகன்—பொன்மயமான அணிகலன்களை யுடையவளும், புதிய நாடகக் காட்சியில் தோன்றிய நடியைப் போன்றவளும், வசந்தசேனை என்னும் பெய ரினையுடையவளுமாகிய இக் கணிகைச்சிறுமி, காமதே வாயதனம் என்னும் பூஞ்சோலையிற் கண்டதுமுதல் நின்பாற் காதலுடையளாய் எங்களால் வலிந்து தொடரப்பட்டும் நின் இல்லத்தின்கட் புகுந்தாள்.

வசந்தசேனை—(தனக்குள்) 'வலிந்து தொடரப்பட் டாள்' என்னும் இ·.து உண்மையே. [1]இவ்வெழுத் துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகின்றேன்.

விதூடகன்—ஆதலின், நீயே அவளை வெளிப் படுத்தி என்கையில் திருப்பித்தரல் வேண்டும். தரின் நீதிமன்றத்தில் வழக்கின்றி, விரைவில் தருகின்ற உனக்கு மன்னவன் மைத்துனனாகிய என்னுடன் நெருங்கிய நட்புண்டாகும். இன்றேல், தாராதிருக் கின்ற உனக்கு இறக்கும்வரை பகைமையுண்டாகும்.

---

[1] சகாரனுக்கு இணங்காமல் அவனால் வலிந்து தொட ரப்பட்டாள் என்னும் சொற்றொடரிலுள்ள ஒவ்வோரெழுத் துக்களும் வசந்தசேனைக்கு அணிகலனாக மிளிர்ந்தன. விலை மகளாகிய இவள் நம்மாட்டுக் கொண்ட காதல் பொய்யாகு மென்று சாருதத்தன் எண்ணினால் தன் முயற்சி பயனற்ற தாகுமேயென்று வசந்தசேனை எண்ணிக்கொண்டிருந்தன ளாதலின், அந்நிலையில் 'வலிந்துதொடரப்பட்டாள்' என்னும் சகாரன் கூற்று அவளுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி அளித்தலான் அணி கலனாயிற்று என்பதாம்.

சாருதத்தன்—(பொருட்படுத்தாமல்) [1]இவன் அறிவிலாதவன். (தனக்குள்) ஆ! இம்மங்கை தேவர்களுடன் கூடுதற்குத் தகுதியுடையவள். அதனாலன்றோ அவ்வமயத்தில்,

54. இல்லினுட் புகுகவென் றேவப் பட்டுமெற்
புல்லிய விதிநிலை நோக்கிப் போந்திலள்;
[2]பல்லிய லாடவர்ப் பயிற்சி யாற்பல
சொல்லுவ ளாயினுந் துணிந்து சொல்கிலள்.

(வெளிப்படையாக) நங்காய்! வசந்தசேனே! உருவத்தை உற்று நோக்காது அறியாமையாற் பரிசனமெனக் கொண்டு ஏவிப் பிழை செய்தவனாகின்றேன். அருள் செய்ய நின்னைத் தலைவணங்கி வேண்டுகின்றேன்.

வசந்தசேனை-(என்னிலைக்குத்) தகுதி யில்லாத இடத்திற் புகுந்த இதனாற் பிழைபுரிந்தவள் யானே. ஆதலின், அருள் புரியப் பெருமானாகிய தங்களைத் தலைவணங்கி வேண்டுகின்றேன்.

விதூடகன்—ஓ! நீங்கள் இருவீரும் ஒருவரையொருவர் இன்பமுற வணங்கினவர்களாய், [3]நெல்

---

[1] இவன் என்றது சகாரனை.

[2] பல ஆடவர்களோடு அடிக்கடி பழகியதால் மனத்துணிவோடுபேசும் வன்மையுடையவளாயிருந்தும், இப்பொழுது மிக்க அமைதியையும் வணக்கத்தையும் மேற்கொண்டிருத்தல் மிக்க இன்பம் தருவதென்பதாம்.

[3] நெல்விளைந்த கழனிகள் ஒன்றோடொன்று தலைப்பெய்தலாவது,ஒரு கழனியில்விளைந்த நெற்பயிரின் தலை அடுத்துள்ள மற்றொருகழனியிலும், அதன்கண் உள்ள நெற்பயிரின் தலை இதன்கண்ணும் சாய்தலாம்.

விளைந்த கழனிகள் போலத் தலையோடு தலை பொருந்தப் பெற்றிருக்கின்றீர்கள். யானும் [1]ஒட்டகக் கன்றின் முழங்கால்போன்ற தலையினால் வணங்கி உங்களிருவரையும் அருள் செய்ய (எழுந்திருக்கும்படி) வேண்டுகின்றேன். (என்று எழுகின்றான்.)

சாருதத்தன்—[2]அமைக; [3]உரிமை நட்பு நிலையுறுவதாக.

வசந்தசேனை—(தனக்குள்) இவ் வின்சொல் பொருட்டிட்பமும் இனிமையும் உடையது. இப்பொழுது மாறுபட்ட நிலையில் இங்கே வந்த யான் தங்குதல் பொருத்தமின்று. நிற்க. இங்ஙனம் கூறுகின்றேன். (வெளிப்படையாக) பெரும! யான் இங்ஙனம் தேவரீரது அருளுக்குப் பாத்திரமாயின், இவ் அணிகலன்களைத் தங்கள் இல்லத்தில் அடைக்கலமாக வைத்தற்கு விரும்புகின்றேன். அணிகலன்களின் பொருட்டே இக் கொடியவர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றனர்.

சாருதத்தன்—[4]இவ்வில்லம் அடைக்கலப் பொருள் வைத்தற்கு உரியதன்று.

---

[1] ஒட்டகக்கன்றின் முழங்கால் மேடுபள்ளமாக இருக்கும். அதுபோல விதூடகன் தலை உள்ளதென்பதாம்.

[2] குற்றம் எனதாக; நினதாக; எங்ஙனமாயினும் ஆகுக. இப்பொழுது அஃது ஆராயத்தக்கதன்று என்பது கருத்து.

[3] முன்னறியப்படாத என்னில்லத்துட் புகுந்தருளியது, எக்காரணத்தால் ஆயினும் ஆகுக. அகாரணமாக என்பாற் கொண்ட உண்மையன்பு தடைப்படாது வளர்தல்வேண்டும் என்பது கருத்து.

[4] இவ்வில்லம் சிதைவுற்றும் காப்பாரில்லாமலும் இருத்தலால் தகுதியாகாது என்பது கருத்து.

வசந்தசேனை—பெரும! இது பொய். [1]அடைக்கலப் பொருள் வைத்தல் ஆடவரிடத்தேயாம். இல்லங்களி லன்று.

சாருதத்தன்—மைத்திரேய! இவ் வணிகலன்களை எடுத்துக்கொள்க.

வசந்தசேனை—அருள் செய்யப்பட்டேன் (என்று அணிகலன்களைக் கொடுக்கின்றாள்.)

விதூடகன்—(பெற்றுக்கொண்டு) [2]உனக்கு மங்கலம் உண்டாகுக.

சாருதத்தன்—ஆ! மூட! அடைக்கலப் பொருளன்றோ ஈது.

விதூடகன்—(மறைவாக) அங்ஙனமாயின் கள்வராற் கவரப்படுக.

சாருதத்தன்—[3]சமீபகாலத்திலேயே,

---

[1] ஆடவராகிய தாங்களோ ஒழுக்கநெறி பிறழாதவர்கள். இல்லம் எங்ஙனம் இருப்பினுமென்? தங்கள்பால் இதனை வைத்தல் கொடியவர்க்கு அஞ்சிப் போந்த யான் என்னைக் காப்பாற்றிக் கோடற்கேயாம் என்று வசந்தசேனை கருதினள் என்க.

[2] அவ்வணிகலன்களைத் தனக்குத் தந்ததாக நினைந்து வாழ்த்துகின்றான்.

[3] இவ்வாக்கியம் முடிதற்கு முன்னரே விதூடக வாக்கியம் வந்தது. ஆதலின், பின்னுள்ள சாருதத்தன் சொல்லாகிய 'திருப்பிக் கொடுத்துவிடுவேன்' என்பதோடு இதனை முடிக்க.

விதூடகன்—இவள் தந்த அணிகலன்கள் நம்மி டத்து (க்கள்வர்பயத்தால்) அடைக்கலமில்லாததா கவே கருதப்படும்.

சாருதத்தன்—இவ் அடைக்கலப்பொருளைத் திருப் பிக் கொடுத்துவிடுவேன்

வசந்தசேனை—பெருமானே! இம் மைத்திரேய ரைத் துணையாகக்கொண்டு யான் என் இல்லமெய்த விரும்புகின்றேன்.

சாருதத்தன்—மைத்திரேய! இப் பெண்மணியைத் தொடர்ந்து செல்வாயாக.

விதூடகன்—தாங்களே இவ் அன்னநடையாளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றால் அரசவன்னம்போல் விளங் குவீர்கள். இவ்வேழைப் பார்ப்பானாகிய என்னை, நாற் சந்தி கூடுமிடத்துப் போடப்பட்ட உணவுப் பொருள் களை நாய்கள் கௌவுதல் போல் விளையாட்டுப் பையல் கள் நலிவுறுத்திக் கெடுப்பர்.

சாருதத்தன்—அங்ஙனமேயாக. இந்நங்கையை யானே தொடர்ந்துசெல்வேன். ஆதலின், அரசவீதியிற் கெடாதிருத்தற்குத் தகுதியான விளக்குக்களை ஏற்றல் வேண்டும்.

விதூடகன்—வருத்தமானக! விளக்குக்களைஏற்று.

சேடன்—(மறைவாக) ஆ! எண்ணெயில்லாமல் விளக்குக்கள் எப்படி ஏற்றப்படும்?

விதூடகன்—(மறைவாக) ஆ! முன்னர் எண்ணெய் நிரம்பிய அத்தகைய நம் விளக்குக்கள் இப்பொழுது

வறுமை மிக்க காமுகர்களை வெறுத்தொதுக்கும் விலை மகளிர்போல [1]நயமற்றிருக்கின்றன.

சாருதத்தன்—மைத்திரேய! அமைக. விளக்குக்கள் வேண்டா; பார்க்க.

55. காமமிகு மங்கை [2]கதுப் பெனவெளுத்துத்
தாரகையின் கணங்கள் சூழத்
தாமமிகு சந்திரன் [3]கோப் பெருந்தெருவின்
தனிவிளக்காய்ச் சார்ந்தான் அன்னுன்
சேமமிகு வெள்ளியதண் கதிர்க்கற்றை
நீர்வடிந்த சேற்றின் கண்ணே
ஏமமிகும் [4]பாலொழுக்கின் [5]இருட்குழாத்து
இடைவீழ்ந்திங் கிலகு மாலோ.

(காதலோடு) நங்காய்! வசந்தசேனே! இது நின்னில்லம். உள்ளே புகுக.

(வசந்தசேனை காதலோடு சாருதத்தனைப்
பார்த்துக்கொண்டே போகின்ருள்.)

சாருதத்தன்—நண்ப! வசந்தசேனை போய்விட்டாள். ஆதலின் வருக; நம்மில்லம் எய்துவோம்.

---

[1] நேயம் - அன்பு; எண்ணெய்.

[2] கதுப்பு - கன்னம். [3] கோப்பெருந்தெரு - அரசவீதி.

[4] பாலொழுக்கின் - இன் - ஒப்புப்பொருளது.

[5] இருட்குழாத்திடை என்றதனுல், தண்கதிரெழுச்சியின் தொடக்கம் புலப்படும். அத்தொடக்கத்தால் இருள் சிறிது சிறிதாகக் கழிகின்றது என்பதாம்.

56. இக்கோப் பெரும்வீதி யாரு மிலரன்றித்
தக்கோராங் காவலர்கள் தாமுறினு-மிக்க
இரவு [1]பலதீங் கியைதலான் வேண்டும்
கரவு தவிரவுறுங் காப்பு.

(சுற்றிவந்து) இப்பொறபணியை இரவில் நீயும், பகலில் வருத்தமானகனும் காத்தல் வேண்டும்.

விதூடகன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே.

(என்று இருவரும் போகின்றனர்.)

"அணிகலன் அடைக்கலம்" என்னும்

முதல் அங்கம் முற்றிற்று.

---

[1] பலதீங்கு - சனவழக்கமில்லாமை, கள்வர்திரிதல், இருட் குற்றம் முதலியன.

இரண்டாம் அங்கம்

சூதர் நிலை

(வெளி வந்து)

சேடி—வசந்தசேனையினிடத்துத் தெரிவிக்கவேண்டுவது ஒன்றின்பொருட்டு அவள்தாய் என்னை ஏவினாள். ஆதலின், வீட்டினுட்புகுந்து பெருமாட்டியின் அருகில் அடைகின்றேன். (சுற்றிப்பார்த்து) இப்பெருமாட்டி நெஞ்சத்தால் ஏதோவொன்றை ஊன்றி நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ஆதலின், அருகிற் செல்கின்றேன்.

(அதன்பின் இருக்கையில் இருந்தவண்ணமாய்ப் பிரிவாற்றாமை மிக்க வசந்தசேனையும், மதனிகையும் வருகின்றனர்.)

வசந்தசேனை—ஏடி! அதன்பின், அதன்பின்.

சேடி—பெருமாட்டீ! யான் ஒன்றும் கூறவில்லையே! "அதன்பின் அதன்பின்" என்பதென்ன?

வசந்தசேனை—யான் சொல்லியதென்ன?

சேடி—"அதன்பின் அதன்பின்" என்று.

வசந்தசேனை-(புருவநெரிப்புடன்) ஆம் அப்படியே,

(அணிமைக்கண் வந்து)

முதலாவது சேடி—பெருமாட்டீ! தங்கள் அன்னையார் "நீராடித் தெய்வங்களுக்குப் பூசையை நிறைவேற்றுக" என்று கட்டளையிடுகின்றார்கள்.

வசந்தசேனை—ஏடி! "இன்று நீராடல் செய்யேன்; ஆதலின், புரோகிதரே பூசையை நிறைவேற்றல் வேண்டும்" என்று தாயினிடத்து அறிவிப்பாயாக.

சேடி—பெருமாட்டியின் கட்டளைப்படியே.

(என்று போகின்றுள்.)

மதனிகை—பெருமாட்டி! நட்புப்பற்றிக் கேட்கின்றேன்; குற்றத்தை அறிய வேண்டும் என்பது பற்றியன்று. ஆதலின், இப்படியிருத்தல் என்னை?

வசந்தசேனை—மதனிகே! என்னை எத்தகையளாகக் காண்கின்றுய்?

மதனிகை—பெருமாட்டியின் நெஞ்சம் புலனுகர்ச்சியின்றியிருத்தலால், உள்ளத்தின்கட் புகுந்த ஓராடவன்பால் விருப்பம் வைத்திருக்கின்றீர்கள் என்று காண்கின்றேன்.

வசந்தசேனை—நன்கு அறிந்தனை. பிறர் உள்ளத்தை அறிவதிற் பண்டிதையாகிய மதனிகையன்றே! நீ!

மதனிகை—ஈது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி தருகின்றது. இக் காமதேவன் பகவானன்றே! இவனுல் இளம் பருவத்து ஆடவர்களுக்குத் தங்களை அடைய வேண்டும் என்னும் மகிழ்ச்சி சாலவும் வளர்கின்றது. ஆதலின், பெருமாட்டி அரசனையா? அன்றி அமைச்சர் முதலியோருள் ஒருவனையா? போற்றக் கருதியது கூறல் வேண்டும்.

வசந்தசேனை—சேடி! இன்பம் எய்த விரும்புகின்றேன்; [1]போற்றுதற்கு அன்று.

---

[1] போற்றுதல் - பொருளாளர்களை உபசரித்தல். அது விலைமாதர் இயல்பு; யான் அந்நிலையளல்லள்; குலமகளிர் இன்பம் உறுதற்கே விரும்புகின்றேன் என்பதாம்.

மதனிகை—சிறந்த கல்வி யணிகலன்களையுடைய இளைஞனாகிய ஓர் அந்தணனை விரும்புகின்றீர்களா?

வசந்தசேனை—அந்தணர்கள் என்றால் வணங்கத் தக்கவர்களன்றே!

மதனிகை—பற்பல நகரங்களிற் சென்று ஈட்டிய பொருட்பெருக்கத்தையுடைய இளைஞனாகிய ஒரு வணிகனை விரும்புகின்றீர்களா?

வசந்தசேனை—சேடி! தம் இல்லக்கிழத்தியர் அளவின் மிக்க அன்புடையர்களாயினும் அவர்களைவிட்டு அயல்நாடு சேறலான், வணிகர்கள் பிரிவினால் உண்டாகும் பெருந்துன்பத்தை உண்டாக்குபவர்கள்.

மதனிகை—பெருமாட்டீ! அரசன், அமைச்சன், அந்தணன், வணிகன் இவருள் ஒருவனையும் காமுறவில்லையாயின், இப்பொழுது தலைவியாகிய தங்களாற் காமுறப்படும் தகுதியுடையான் யாவன்?

வசந்தசேனை—சேடி! நீ என்னுடன் "காமதேவாயதனம்" என்னும் உத்தியானத்தை அடைந்தாயன்றே!

மதனிகை—பெருமாட்டீ! ஆம் அடைந்தேன்.

வசந்தசேனை—அங்ஙனம் வந்திருந்தும் ஒன்றும் அறியாதவள் போல வினவுகின்றாயே!

மதனிகை—அஃதறிந்தேன். இல்லத்துட் புகுந்த பெருமாட்டியாகிய தங்களுக்கு அருள்புரிந்த அப் பெருந்தகையினை விரும்புகின்றீர்களா?

வசந்தசேனை—அவர்பெயர் என்ன?

மதனிகை—அவரோ வைசியர் மறுகில் இருப்பவர்.

வசந்தசேனை—அவர் பெயரினையன்றே கேட்டேன்.

மதனிகை—அவரோ மாட்சி மிக்க சாருதத்தர் என எல்லாராலும் அறியப்பட்ட விளக்கமான பெயரினை யுடையார்.

வசந்தசேனை—(மகிழ்வோடு) நல்லது, மதனிகே! நல்லது. நீ நன்கு அறிந்திருக்கின்றனை.

மதனிகை—(தனக்குள்) [1]அப்படியே. (புறத்தே) பெருமாட்டி! அவரை வறியவர் என்றன்றே கேட்டிருக்கின்றேன்?

வசந்தசேனை—அதனாலேயே காமுறுகின்றேன். நல்குரவு மிக்க ஆடவனை நயந்த நெஞ்சத்தினளாகிய கணிகையே உலகத்தில் [2]இழிவில்லாதவளாகின்றாள்.

மதனிகை—பெருமாட்டி! மலர்கள் உதிர்ந்த மாமரம் உயர்ந்த சாதியாயினும், அதனை [3]வண்டுகள் எப்படி விரும்பும்?

வசந்தசேனை—அது காரணமாகவே அவைகள் [4]மதுகரங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன.

---

[1] அவரியல்பை நன்கறிந்திருக்கின்றேன்; அவரை விரும்பியது பொருத்தமன்று என்பதாம்.

[2] பொருளாசை மிக்க கணிகையர் உண்மை யன்பினரா கார் என்னும் உலகாபவாதத்தினின்றும் நீங்குதலின், இழி வில்லாதவள் ஆகின்றாள் என்பதாம்.

[3] அறிவில்லாத வண்டுகளும் விரும்பா எனின், அறி வுடைய நீ விரும்புதல் யாங்ஙனம் பொருந்தும் என்பதாம்.

[4] மதுகரங்கள் - மதுவையுண்டாக்குபவை. அவை அத் தேனைப் பிறர்பொருட்டு ஆக்குவன; அதுபோல விலைமகளிர்

மதனிகை—ஆரியே! அவரை விரும்பினையாயின், இப்பொழுது எக்காரணத்தை முன்னிட்டு விரைந்து [1]அவர்பாற் சேர்ந்திலை?

வசந்தசேனை—சேடி! அப்பெருமான் பக்கல் விரைந்து எய்துவேனாயின், அவர் கைம்மாறுகத் தருதற்கு ஆற்றல் இல்லாமையான் மீண்டும் காண்டற்கு அரியராவர். [2]அங்ஙனம் ஆகாமை குறித்தே.

மதனிகை—[3]அக்காரணம்பற்றியேயோ நீ அணிந்திருந்த அணிகலன்களை அவர் கையிற் சேர்த்தனை?

வசந்தசேனை—சேடி! செவ்வையாக நீ உண்மை தெரிந்துளாய்.

(திரைக்குப் பின்னே)

[4]ஏ! ஐய! சூதில் தோற்றமையால் தரவேண்டிய பத்துப் பொற்காசின் நிமித்தம் பிடித்து வைக்கப்பட்ட சம்வாககன் ஓடிவிட்டான். ஓடிவிட்டான்.

தம்நலத்தைப் பிறர்க்குரிய வாக்குப. யான் அங்ஙனமின்றி எனக்கே இன்பம் உண்டாக முயல்கின்றேன் என்பதுதோன்ற இவ்வாறு கூறினள்.

[1] சேர்தற்கு எளியராகவும் சேராமைக்குக் காரணம் என்? என்பதாம்.

[2] விரைந்து அடைந்திலேன் என முடிக்க. யான் அவர்பாற் கைம்மாறுபெறும் விருப்பில்லாதவள் என்பதில் அவர் நம்பிக்கை அடையும்வரை என்செலவைத் தாழ்த்தல் நன்றெனக்கொண்டேன் என்பதாம்.

[3] அவர் நம்பிக்கையெய்தும்பொருட்டேயோ.

[4] இச்சொல் சபிகனுடையது. சபிகன் - சூதாடுவோர்க்கு நடுநின்று ஒழுங்கு செய்பவன். இவன் பெயர்

ஆதலிற் பிடி. பிடி. [1]நில். நில். தூரத்திலேயே பார்க்கின்றேன்.

(திரையை உயர இழுத்தற்குமுன்னரே கலக்கத்தோடு வந்து)

சம்வாககன்.—அந்தோ! இச்சூது விளையாடல் மிகக் கொடியது.

57. [2]விரவிய காற்றளை விடுத்த வேசரி
புரைதரு கவற்றினுற் புன்கண் உற்றனன்;
இரையெனக் கன்னன்வேற் கெதிர்ப்பட் டாவியை
வரைகடோற் கசனென வல்லிற் பட்டனன்.

58. [3]சூதாடல் புரிவிப்போன் துறுமுமனம்வரை முடங்கல்
மீதார வதுநோக்கி விரைந்துமறை தரலானேன்;

மாதுரன் என்பதாம். இவன் சூதில் வென்றிகொண்ட சூதனை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

[1] நில் நில் என்பது முதலியன சூதில் தோற்றோடும் சம்வாககனை நோக்கிக் கூறப்பட்டனவாம்.

[2] காற்றளை விடுவிக்கப்பட்ட கழுதை பின்கால்களால் மிக உதைத்தல்போற் கவறுகள் பெரிதும் தோல்வியுறச் செய்து வருத்த அதனுல் துன்புற்றேன் எனவும், கன்னன் வேற்படைக்கு எதிர்ப்பட்டு ஆவி நீங்கிய கடோற்கசனைப் போலச் சூதாடு கருவியால் அழிந்தேன் எனவும் பொருளாதல் அறிக. கவறு, வல் இவை சூதாடு கருவிகள். படுதல் - அழிதல்.

[3] சூதாடல் புரிவிப்போன்-சபிகன். முடங்கல்-ஓலை. சபிகன் மனம் ஓலையெழுதுவதில் பற்றிநிற்ப அது கண்டு விரைந்து மறைந்து ஓடினேன். தாரை-வழி. இவ்வழிக்கண்

மாதாரை யிவன்காணு வகையோடி யிவ்வமயம்
ஆதார மாயெவனை யடைக்கலம்புக் கமர்வேன்
யான்?

ஆதலின், இச்[1]சூதாடுகளத் தலைவனும் சூதனும் வேறிடத்து என்னைத் தேடி இங்குத் திரும்புதற்குள் யான் கால்களாற் பின்புறமாக நடந்து இப் பாழ்ங் கோயிலினுட் புகுந்து தெய்வ வுருவம் போலாவேன்.

(பலவிதமாக நடித்து அங்ஙனம் ஆகின்றான்.)

(அதன்பின் மாதுரனும் சூதனும் வருகின்றனர்.)

மாதுரன்— ஏ! ஐய! சூதில் தோற்றமையால் தர வேண்டிய பத்துப் பொற்காசின் நிமித்தம் பிடித்து வைக்கப்பட்ட சம்வாககன் ஓடிவிட்டான். ஓடி விட்டான். ஆதலிற் பிடி. பிடி. நில். நில். தூரத்திலே பார்க்கின்றேன்.

சூதன்—

59. பொன்னுல கிறைவனைப் புகலின் றெய்தினும்
உன்னுபா தலம்புகுந் துறையினும் எனும்
பன்னுமிச் [2]சபிகனிற் பற்றல் போக்கியம்
மன்உருத் திரனுங்காத் தற்கு வல்லனோ.

இவன் காணுவகை ஓடி யாரைப் புகலெய்துவேன்? என்பதாம்.

[1] இவனைச் சபிகன் என்பர் முதனூலார்.

[2] சபிகன் நின்னைப் பற்றுதலை விலக்கிக் காக்க உருத்திரனும் வல்லன் அல்லன் என்பதாம்.

மாதுரன்—

60. [1]நடுவனும் எனேயே மாற்றி
நாமுற நடுக்க மேற்கொள்
உடலினே யுடையா யேட
உன்புக ழொளியும் வந்த
குடியின தியல்பு மாசு
கொள்ளநல் வழிக்கொள் ளாதே
அடிதொறும் இடறி யெங்கெங்கு
அலேந்துநீ யோடுகின்ருய்?

சூதன்—(அடிச்சுவடு நோக்கி) இவன் இதோ போகின்ருன். இவ்வழி இடையில் மறைந்து விட்டது.

மாதுரன்—(ஆராய்ந்து பார்த்து) ஓ! அடிகள் திருப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இக்கோயில் திருவுருவில்லாதது. ([2]ஆலோசித்து) வஞ்சகனுகிய சம்வாககன் பின்புறமாகத் திருப்பப்பட்ட கால்களால் தேவாலயத்துட் புகுந்தான் போலும்.

சூதன்— அப்படியானுல் தொடர்ந்து செல்வோம்.

மாதுரன்—மிக நல்லது.

(இருவரும் தேவாலயத்தினுட் புகுகின்றனர்; சம்வாககனேப் பார்த்து ஒருவருக்கொருவர் சங்கேதம் செய்துகொண்டு)

---

[1] நடுவன் - சபிகன். நாம் - அச்சம். நடுக்கம்-துடிப்பு.

[2] ஆலோசனேப் பொருளாவது: உட்புகுந்தன்றே வெளியே வரல் வேண்டும்; உட்புகுந்த சுவடு காணப்படவில்லே; வெளிப்போந்த சுவடு காணப்படுகின்றது. இதனுல் இது வஞ்சகச் செயலாகும் என்பதாம்.

சூதன்—[1]ஈதென்ன? கட்டையுருவமான விக்கிரகமா?

மாதுரன்—ஏட! அன்று; அன்று. இது கல்லினால் இயன்ற உருவம். (என்று பலவிதமாக அசைக்கின்றான். கண்ணாற் குறிப்புச் செய்து) இது நிற்க. வருக. [2]சூது விளையாடல் செய்வோம்.

(என்று பலவிதமான சூது விளையாடலைச் செய்கின்றான்.)

சம்வாககன்—(சூதாடலின் வைத்த விருப்பத்தால் உண்டாகிய விகாரங்களைப் பலவகையானும் மறைத்துத் தனக்குள்) ஆ!

61. அரிய தேயம் இழந்த வரசனுக்கு
உருமு போர்முர சோதையை யொப்பவிக்
[3] கருவி யாமுரு ளோசைதன் கையிலோர்
பொருளி லான்மனம் போதர ஈர்க்குமால்.

62. [4]மேருவின் உச்சியின் ஏற்றி வீழ்த்தல்போல்
சாருமிச் சூதினித் தவிர்தல் வேண்டுமென்று

---

[1] இது விக்கிரகமன்று; புருட வுருவமேயாம் என்பதாம்.

[2] சூது விளையாட்டில் விருப்பமுள்ள ஒருவன், பிறர் அவ் விளையாட்டை மேற்கொள்ளுங்காற் பார்த்துக்கொண்டு வாளா விருத்தல் இயலாதென்பது கருத்து.

[3] கருவியாம் உருளோசை-சூதாடு கருவியாகிய உருளும் கவற்றின் ஓசை. ஈண்டு உருள் கவற்றை யுணர்த்தும்.

[4] சூதினாலுண்டாம் வென்றி மேருவின் உச்சியில் ஏற்றல் போலவும் தோல்வி அதனினின்று வீழ்த்தல் போலவுமாம் என்க.

ஒரும்என் மனத்தையிக் கவற்றினேசைநல்
ஏருறு குயிலின்இன் னிசையின் ஈர்க்குமால்.

சூதன்—(கவறு வீழ்ந்தது) என் பக்கத்தில். என் பக்கத்தில்.

மாதுரன்—இல்லை. என் பக்கத்தில். என் பக்கத்தில்.

சம்வாககன்—(சமீபமான வேறேரிடத்தில் விரைந்து வந்து) என் பக்கத்திலன்றே வீழ்ந்தது.

சூதன்—இம்மனிதன் அகப்பட்டான்.

மாதுரன்—(பிடித்துக்கொண்டு) ஏட! பணயப் பொருள் கொடாதவனே! பிடிக்கப்பட்டாய். அப் பத்துப் பொற்காசுகளையும் கொடுத்து விடு.

சம்வாககன்—ஐயா! தருவேன்,

மாதுரன்—இப்பொழுதே தரல் வேண்டும்.

சம்வாககன்—தருவேன். [1]அருள் செய்தல் வேண்டும்.

மாதுரன்—ஏட! இப்பொழுதே தரல் வேண்டும்.

சம்வாககன்—தலையால் வணங்குகின்றேன்.

(என்று நிலத்தில் வீழ்கின்ருன்.)

(இருவரும் பலவாருக அடிக்கின்றனர்.)

---

[1] அருள் செய்தல்-காலந் தாழ்த்தலைப் பொறுத்துக் கோடற் கண்ணும்.

மாதுரன்—இத்தகைய நீயோ [1]சூது விளையாடுவோரின் கூட்டத்தாரால் பிடிக்கப்பட்டாய்.

சம்வாககன்—(எழுந்து கவலையோடு) சூதாடுவோரின் கூட்டத்தினாலேயே பிடிக்க பட்டேன். ஐயோ! சூதாடுவோராகிய நம்மவரது இக்கொள்கையைக் கடத்தலாகாதே! ஆதலின் எவ்வாறு கொடுப்பேன?

மாதுரன்— ஏட! பிணை கொடு. பிணை கொடு.

சம்வாககன்—அங்ஙனமே செய்கின்றேன். ([2]சூதன் பக்கலெய்தி) நினக்குப் பாதி தருகின்றேன். பாதியை எனக்கு விடல் வேண்டும்.

சூதன்—அவ்வண்ணமேயாக.

சம்வாககன்— ([3]மாதுரன் பக்கல் எய்தி) பாதிக்குப் பிணை செய்கின்றேன். ஐயன் எனக்குப் பாதியை விடல் வேண்டும்.

மாதுரன்—இதனுற் குறைவென்? அங்ஙனமேயாக.

சம்வாககன்— [4] (வெளிப்படையாக) ஐய! தாங்கள் பாதியை விட்டீர்களன்றே.

---

[1] நின் ஒழுக்கம் சூதாட்டக் குழுவினரனைவராலும் வெறுக்கப்பட்டதொன்று; ஆதலின் உன்னைப் பிடித்தது அக் குழுவின் பாலதாம்; என்னுல் மாத்திரமன்று என்பது கருத்து.

[2] தன்சொல் மாதுரன் செவியிற் படாவண்ணம் என்பது கருத்து.

[3] தன்சொல் சூதன் செவியிற் படாவண்ணம் என்பது கருத்து.

[4] இருவரும் கேட்கும்படி.

மாதுரன்—ஆம். விட்டேன்.

சம்வாககன்—(சூதனைக் குறித்து) நீயும் பாதியை விட்டனை யன்றே?

சூதன்—ஆம். விட்டேன்.

சம்வாககன்— [1]இப்பொழுது போகின்றேன்.

மாதுரன்—[2]எங்கே போகின்றாய்? அப்பத்துப் பொற்காசுகளைக் கொடு.

சம்வாககன்—ஐயன்மீர்! பாருங்கள். பாருங்கள் ஆ! இப்பொழுதே [3]ஒருவன் பாதிக்குப் பிணை செய்து விட்டமையால் அவன் பாதியைவிட்டான்; மற்றொருவன் தானே அப்பாதியை விட்டான். இங்ஙனம் முழுதும் விட்ட பின்னும் துணையில்லாதவனாகிய என்னை இப்பொழுதே முழுதும் கேட்கின்றான்.

மாதுரன்—(பிடித்துக்கொண்டு) வஞ்சக! மாதுரனாகிய யானோ நிபுணன். இவ்வஞ்சகத்தில் ஏமாற்றமடையேன்.

---

[1] கடன் தொகையாகிய பத்துப் பொற்காசுகளில் ஒரு பாதி சபிகனாலும் மற்றொரு பாதி சூதனாலும் விடப்பட்டமையால், கடன் முழுவதுந் தீர்ந்துவிட்டது. இனி என்னைத் தடைப்படுத்தல் தகாது என்பது கருத்து.

[2] நீ இப்பொழுதே கையில் தருவதாயிருந்தால் பாதியைத் தள்ளி வாங்குவேன். கொடாமலிருப்பதால் முற்றும் தர வேண்டும் என்பதாம்.

[3] ஒரு பாதி சூதனால் விடப்பட்டது; அவனுக்குப் பிணை கொடுக்கப்பட்ட மற்றொரு பாதி மாதுரனால் விடப்பட்டது. ஆதலின் இருவராலும் முழுதும் விடப்பட்டதென்பது கருத்து.

ஆதலின், பணயப் பொருள் கொடாதவனே! அவ்வெல்லாப் பொருள்களையும் இப்பொழுதே தரல் வேண்டும்.

சம்வாககன்—எப்படித் தருவேன்?

மாதுரன்—நின் தந்தையை விற்றுத் தா.

சம்வாககன்—எனக்குத் தந்தை எங்கே?

மாதுரன்—நின் தாயை விற்றுத் தா.

சம்வாககன்— எனக்குத் தாய் எங்கே?

மாதுரன்—நின்னை விற்றுத் தா.

சம்வாககன்— அருள் செய்க. என்னை அரச வீதிக்கண் கொண்டு செல்வீர்களாக.

மாதுரன்— செல்.

சம்வாககன்— அங்ஙனமே. (சுற்றி வருகின்றான்.) ஐயன்மீர்! இச் சூதுகளத் தலைவனிடத்திலிருந்தும் பத்துப் பொற்காசுகளுக்கு என்னை விலைக்கு வாங்குவீர்களாக. (ஆகாயத்தை நோக்கி) "என்ன வேலை செய்வாய்" என்று கேட்கிறீர்கள்? நும் இல்லத்தில் ஏவலாளாக இருப்பேன். என்ன மறுமொழி தராமற் போய்விட்டானே! இது நிற்க. மற்றொருவனாகிய இவனை நோக்கிப் பேசுகின்றேன். ([1]மீண்டும் அதனையே சொல்கின்றான்.) இவனும் மறுமொழி தராமல் என்னை அவமதித்துப் போய் விட்டானே! ஆ! மாட்சிமிக்க சாருதத்தர் செல்வம் இழந்திருக்குங்கால் இப்பேறிலனாகிய யான் சீவித்திருக்கின்றேன்!

---

[1] ஐயன்மீர் என்று முன் கூறிய சொற்றொடர்களையே கூறுகின்றான்.

மாதுரன்— ஏட! கொடு.

சம்வாககன்—எப்படிக் கொடுப்பேன்? (என்று வீழ்கின்ருன்.)

(மாதுரன் இழுக்கின்ருன்.)

சம்வாககன்—ஐயன்மீர்! காப்பாற்றுங்கள்; காப்பாற்றுங்கள்.

(அதன்பின் தருத்துரகன் வருகின்ருன்.)

[1]தருத்துரகன்—சூதாடலோ ஆடவனுக்கு அரியணையொன்று மாத்திரம் நீங்கிய அரசியலேயாகும்.

63. [2]மானத்தி னழிவி யாண்டும்
மதித்தலில் வண்ணத் தானும்,
வானுற்ற பொருளை யென்றும்
வழங்கலோ டழித்த லானும்
தானத்திற் பெருமா யத்தில்
தகுநெறி காண்ட லானும்
ஈனுற்ற சூது செல்வர்
இசைவுறாஉம் அரசை யொப்பாம்.

---

[1] தருத்துரகன் மற்ருெரு சூதனுவான்.

[2] இப்பாட்டில் சூது அரசையொப்பாம் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. மானக்கேட்டைப் பொருட்படுத்தாமையானும், மானக்கேடு வருமெனச் சிறிதும் எண்ணாமையானும், பொருளை ஆக்கலும் அழித்தலும் செய்தலானும், நிலப்பரப்பினின்றும் பெரிய ஊதியத்தைப் பெறுதற்குரிய வழியைப் பார்த்தலானும் முறையே அரசும் சூதும் ஒப்பாம் என்பது. தானம் - நிலப்பரப்பு; சூதாடுகளம். பெரும்ஆயம் எனவும், பெருமாயம் எனவும் கொள்க. ஆயம் - ஊதியம். மாயம் - வஞ்சகம். ஈன் - இவ்வுலகம். செல்வர் இசைவுறல் இரண்டிற்குமாம்.

இன்னும்,

64. [1]பொருள்வரல் சூதினாற் பொருந்து நண்பரும்
மருள்விழிப் பெண்டிரும் வாய்ப்பர் சூதினால்,
அருள்கொடை போகமும் அமையுஞ் சூதினால்;
உருவுறும் இவையெலாம் ஒழியுஞ் சூதினால்.

இன்னும்,

65. [2]எதிரிக் கோரிருக் கால்விழ வென்பொருள்
உதிரு மென்மெ யுலரும் பகடையாற்
பதியும் பன்னிரண் டீயும் படர்வழி
விதியிற் கட்டலின் வீவுற் றிரிவனால்.

(எதிரிற் பார்த்து) முன்னர் நமது சூதாடு களத்துக்குத் தலைவனாக இருந்த இம்மாதுரன் இதோ இங்கே வருகின்றான். நேர்வன நேர்க. கடத்தற்கு ஆற்றலில்லாதவனாக இருக்கின்றேன். ஆதலின் என் உடலை ஆடையான் மறைத்துக்கொள்வேன். (தன்னைக் காணக்கூடாதவாறு பல வகையான அபிநயஞ்செய்து மறைத்துக்கொள்ளும் துணிவுடன் இருக்கின்றான். மேலாடையைப் பார்த்து)

66. [3] நூலிற்ற திவ்வாடை நொய்ய பலதுளைக
ளாலுற் றிலங்குமிவ் வப்டரமே—சாலப்

---

[1] பொருள்வரல் முதலிய எல்லாம் வென்றியானும், அவ்வெல்லாம் ஒழிதல் தோல்வியானும் ஆமென்க.

[2] எதிரிக்குப் பன்னிரண்டு வீழ்ந்தால் அஃது யான் செல்லும் வழியைக் காட்டும்; தோற்றோடுவேன் என்பதாம்.

[3] இதனால் சூதாடுவோரின் வறுமை நிலை புலப்படும் என்பதாம்.

பிடித்துடலிற் போர்த்தநிலாப் பெற்றியாமீது
மடித்துச் சுருக்கவுறுமற்று.

அன்றி ஏனழயாகிய [1]இவன் என்செய்வான்? யானோ,

67. [2]பாதம் ஒன்றுவிண் பற்றவும் ஒன்றுதாஅய்ப்
பூத லத்திற் பொருந்தவும் இங்ஙனம்
ஆத வன்னுதித்து அண்ணிய மேல்கடற்
போதுங் காறும் புறத்தில் திரிவனால்.

மாதுரன்—கொடுக்கச் செய்; கொடுக்கச்செய்.

சம்வாககன்—எவ்வாறு கொடுப்பேன்?

(மாதுரன் இழுக்கின்றான்.)

தருத்துரகன்—ஓ! ஈதென்ன எதிரில் நிகழ்வது? (ஆகாயத்தை நோக்கி) "சூதாடியாகிய சம்வாககனைச் சூதுகளத் தலைவன் அல்லற்படுத்துகின்றான். விடுவிப்பார் ஒருவருமிலர்" என்றா நீங்கள் சொல்லுகின்றீர்கள்? இத் தருத்துரகனாகிய யான் விடுவிப்பேன். (அணிமைக்கண் எய்தி) வழிவிடுங்கள்; வழிவிடுங்கள். (பார்த்து) ஆ! வன்கண்ணனாகிய மாதுரனா? இச்சம்வாககனும் வலியிழந்தவன்.

---

[1] யான் என் செய்வேன்? என்பது பொருள்.

[2] இடைவிடாமற் பகற்கால முழுதும் அலைந்து திரிவேன் என்பான், ஒருகால் விண்ணிலும் மற்றொருகால் நிலத்தினுமாக உள்ளேன் என்றான். இவ் வெளிய நிலையிலுள்ள யான் யார்க்கும் அஞ்சேன் என்பது கருத்து.

68. [1]இரவெலாங் கொம்ப ரினடயசை வற்றே
இருந்தலை கவிழ்வுற் றுறங்கி
விரவிய சொறியை யோட்டினல் உராய்த்து
மிகுவடு முதுகெலாம் படைத்துப்
புரைதரு நாய்கள் நாடொறும் முழந்தாட்
பூட்டினிற் கௌவினின் றுட
விரவுமிச் செயலால் மெல்லிய னுமிவ்
வீணற்குச் சூதினுற் பயனென்?

நிற்க. மாதுரனையே சாந்தப்படுத்துகின்றேன் [அணிமைக்கண் எய்தி] மாதுர! வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.

மாதுரன்— (எதிர் வணக்கஞ் செய்கின்றன்.)

தருத்துரன்—ஈதென்னை?

மாதுரகன்— இவன் பத்துப் பொற்காசு கடன் செலுத்தல் வேண்டும்.

தருத்துரகன்—இக்காசு [2]பழஞ்சோற்றளவினதே.

மாதுரன்— (தருத்துரகன் தோளிடுக்கிற் சுருட்டி வைத்திருக்கும் மேலாடையை இழுத்து) ஐயன்மீர்!

---

[1] செல்வம், கவலையின்மை, உடலுழப்பின்மை, மென்மைத் தன்மை, செல்வக்குடிப்பிறப்பு முதலியவையுடையார்க்கே சூதாடல் நன்ரும். இவையொன்றுமில்லாத இவற்கு வரக்கடவ பயன் யாதும் இன்றென்பதாம். மெல்லியன் என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; வல்லுடலுடையான் என்பதாம்.

[2] பழஞ்சோறு போல மிகச் சிறியது என்பதாம்.

பாருங்கள்! பாருங்கள்! கந்தையை யுடுத்தும் இம் மனிதன் பத்துப் பொற்காசுகளைப் பழஞ்சோறென்று இழித்துக் கூறுகின்றான்.

தருத்துரகன்— ஏட! மடவோய்! அப்பத்துப் பொற்காசுகளையும் நான் கவருடலினால் வென்று தருவேன். [1]பொருளுடையான் அதனைத் தன் மார்பின் கண்ணே வைத்துக்கொண்டு வெளிக்காட்டுகின்றானா? ஏட!

69. [2]ஐயிரு காசினால் ஆனனஞ் சிவந்து
எய்தினை தனைத்தெறற்கு ஏற்றதீவினை
செய்தியைம் பொறியொடு சேர்ந்து வாழுமிந்
நொய்யவன் தன்னைநீ நோவக் கொல்கின்றாய்.

மாதுரன்— ஐய! நினக்குப் பத்துப் பொற்காசுகள் பழஞ்சோறாகும். எனக்கு இவையே நிறைந்த செல்வம்.

தருத்துரகன்—அங்ஙனமாயின் கேட்பாயாக. இவனுக்கே வேறாக இன்னும் பத்துப் பொற்காசுகளைக் கொடு. இச்சம்வாககன் மீண்டும் சூதாடல் செய்வானாக.

மாதுரன்—அதனால் ஆவதென்?

---

[1] ஒருவன்பால் ஆரவாரத்தாலும் அஃதின்மையாலும் பொருளினது உண்மை இன்மைகளைத் துணிதல் இயலாதென்பதாம். பொருளுடையான் அடக்கமாகவும் இருத்தல் கூடும் என்பது கருத்து.

[2] ஐம்பொறியுணர்ச்சியுடைய நீ அவ்வுணர்வுடைய நின் இனமாகிய இச் சம்வாககனைக் கொல்கின்றாயாதலால், உனக்கே கேடு பயக்கும் தீவினைபுரிபவனாகின்றாய் என்பதாம்.

தருத்துரகன்— வெற்றியடைவானாயின் அப்பொழுதே கொடுத்துவிடுவான்.

மாதுரன்— வெற்றியின்றேல்?

தருத்துரகன்— கொடுக்கமாட்டான்.

மாதுரன்—இனிப்பயனின்றிமொழிதல்தக்கதன்று. வஞ்சக! இங்ஙனம் தயை கூர்ந்து பேசுகின்ற நீ கொடு. சிறந்த சூது அறிவினையுடைய மாதுரனாகிய யானே சூது முறையைப் [1]பொய்ப்படுத்துவேனோ? வேறு எவனுக்கும் அஞ்சுவேன் அல்லேன். தூர்த்த! நீயே சூது விதிக்கு மாறுபட்டு ஒழுக்கம் தவறியவன் ஆகின்றாய்.

தருத்துரகன்— ஏட! யார் ஒழுக்கம் தவறியவன்?

மாதுரன்— நீயே ஒழுக்கம் தவறியவன்.

தருத்துரகன்—உன் அப்பன் ஒழுக்கம் தவறியவன். (சம்வாககனைத் தப்பியோடும்படி குறிப்பிடுகின்றான்.)

மாதுரன்— தேவடியாள் மகனே! [2]இவ்வாறே நீ சூதாடல் செய்தனை?

---

[1] வென்றவனுக்குத் தோற்றவன் கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் கொடுக்கச் செய்தலே சபிகனாகிய என் கடமை. அவன் கொடாமல் ஓடவிட்டுவிடுதல் சூது முறைமை அன்று. சிறந்த சூதனாகிய யானே அம்முறை பிழைபடச் செய்யேன் என்பது கருத்து.

[2] நெடு நாளாக இங்ஙனம் அறநெறி பிறழ்ந்து சூதாடினையோ? என்பதாம்.

தருத்துரகன்— யான் [1]இவ்வாறே சூது விளையாடல் செய்தேன்.

மாதுரன்— ஏட! சம்வாகக! அப்பத்துப் பொற்காசுகளைக் கொடு.

சம்வாககன்— இப்பொழுதே கொடுத்துவிடுவேன், எப்படியேனும் முழுதும் கொடுத்துவிடுவேன்.

(மாதுரன் இழுக்கின்றான்.)

தருத்துரகன்— மூர்க்க! யான் இல்லாதபொழுது நீ இவனைத் துன்புறுத்தலாம்; என் முன்னிலையில் அவ்வாறு செய்தல் கூடாது.

(மாதுரன் சம்வாககனை இழுத்து முடக்கிய கையினால் மூக்கிற் குத்துகின்றான். சம்வாககன் இரத்த மொழுக மயக்கமுறுதலை அவிநயஞ் செய்து நிலத்தில் வீழ்கின்றான். தருத்துரகன் அணிமைக்கண் எய்தி மீண்டும் அடிவிழாமல் தடைப்படுத்துகின்றான். மாதுரன் தருத்துரகனை அடிக்கின்றான. தருத்துரகன் திருப்பி அவனைப் புடைக்கின்றான்.)

மாதுரன்— ஏட! ஏட! வியபிசாரி மகனே! என்னை அடித்ததற்குப் [2]பயனையும் அடைவாய்.

தருத்துரகன்—ஏட! அறிவிலாய்! வழியிற் செல்லுகின்ற என்னை நீ அடித்தாய்; நாளை நீதி

---

[1] பிறர்க்குத் துன்பம் விளைவியாமலே என்பதாம்.

[2] பயன்- அரசதண்டம்.

மன்றத்தில் அடிப்பாயாயின் அப்பொழுது [1]பார்ப்பாய்.

மாதுரன்— யான் பார்ப்பேன்.

தருத்துரகன்— எவ்வாறு பார்ப்பாய்?

மாதுரன்— (கண்களைத் திறந்துகொண்டு) இவ்வாறு பார்ப்பேன்.

(தருத்துரகன் மாதுரன் கண்களைப் புழுதியினால் நிரப்பிச் சம்வாககனை ஓடும்படி குறிப்பிடுகின்றான். மாதுரன் கண்களை மூடிக் கொண்டு நிலத்தில் வீழ்கின்றான். சம்வாககன் ஓடுகின்றான்.)

தருத்துரகன்— (தனக்குள்) சூதுகளத் தலைவருட் சிறந்த மாதுரனோடு எனக்குப் பகைமை யுண்டாயிற்று. ஆதலின் இங்கு இருத்தல் நன்றன்று. "ஆரியகன் என்னும் பெயரினையுடைய இடைச் சிறுவன் அரசன் ஆவான் என்று பொருளுரையாளனாகிய சித்தன் கட்டளையிட்டுள்ளான். நம் போன்றார் எல்லோரும் அவ்வாரியகனைப் பின்பற்றுவார்கள்" என்று என் அன்புள்ள நண்பனாகிய சருவிலகன் கூறினான். ஆதலின் யானும் அவன் பக்கலையே எய்துகின்றேன். (என்று போகின்றான்.)

சம்வாககன்— (அச்சத்தோடு சுற்றிப்பார்த்து) இது முன்னர் அறியப்படாத ஒருவனுடைய இல்லம்; இதன் பக்கவழி திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின், இதன்கட் புகுகின்றேன். (உட்புகுதலை யவிநயித்து வசந்தசேனையைப் பார்த்து) பெருமாட்டி அடைக்கலம் புகுகின்றேன்.

---

[1] அவ்வரசதண்டம் யார்க்குக் கிடைக்கும் என்பதை அறிவாய் என்பதாம்.

வசந்தசேனை—அடைக்கலம் புகுந்த நீ அஞ்ச வேண்டா. சேடீ! பக்க வழியை மூடு.

(சேடி அங்ஙனஞ் செய்கின்றாள்.)

வசந்தசேனை— நீ யார்க்கு அஞ்சுகின்றாய்?

சம்வாககன்—பெருமாட்டீ! [1]பொருளாளனுக்கு.

வசந்தசேனை— சேடீ! [2]அப்படியானால் பக்க வழியைத் திறந்து வை.

சம்வாககன்—(தனக்குள்) பொருளாளனால் எனக்கு உண்டாகிய அச்சத்தின் காரணம் இவளுக்கு எப்படி எளிதாயிற்று? பின் வரும் இது நன்றுணர்ந்து கூறப்படுகின்றது.

70. ஒருங்கிய தன்வலி யளவை ஓர்ந்துபின்,
[3]சுருங்கிய சும்மையைச் சுமக்கும் ஆடவன்
நெருங்கிய தருவனம் நெடிது செல்லினும்
வருந்தலும் வீழ்தலும் வாய்த்தி லானரோ.

இவ்விடத்தில் என்னை இவள் [4]நன்கறிந்திருக்கின்றாள்.

---

[1] பொருளாளன் - கடன்கொடுத்தவன்.

[2] கடன் கொடுத்தவனுக்குக் கடனைச் செலுத்தி இருவர்க்கும் நலம் புரிவோம் என்பது கருத்து.

[3] சுருங்கிய சும்மை - தன் வலிக்குக் குறைந்த சுமை. பொருளாளற்குக் கடனைக் கொடுத்து இவனைக் காத்தல் இவள் செல்வ நிலைக்கு எளிதாதலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

[4] யான் சூதில் தோற்று வந்தேன் என்பதை நன்கறிந்துள்ளாள் என்பதாம்.

மாதுரன்—(கண்களைத் துடைத்துச் [1]சூதனை நோக்கி) ஏடா! கொடு. கொடு.

சூதன்—ஐய! நாம் தருத்துரகனேடு கலகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்திலேயே அச்சம்வாக கன் ஓடி விட்டான்.

மாதுரன்—அச் சம்வாககனது மூக்கு என் கைக் குத்தால் உடைந்து போயிற்று. ஆதலின் வா. இரத் தம் தோய்ந்த வழியைத் தொடர்ந்து செல்வோம்.

(தொடர்ந்து சென்று.)

சூதன்—ஐய! அவன் வசந்தசேனையின் இல்லத்தை அடைந்தான்.

மாதுரன்—[2]பொற்காசுகள் தொலைந்தனவோ!

சூதன்—நீதிமன்றஞ் சென்று தெரிவித்துக்கொள் வோம்.

மாதுரன்—இவ்வஞ்சகனுகிய சம்வாககன் இவ் வில்லத்தினின்றும் வேறிடத்திற்கு நாம் காணுதவாறு போய்விடுவான். ஆதலின் தடைப்படுத்திப் பிடித்து விடுவோம்.

([3]வசந்தசேனை மதனிகைக்குக் குறிப்பில் தெரிவிக் கின்ருள்.)

---

[1] சூதனைச் சம்வாககனுக மயங்கிக் கூறுகின்ருன்.

[2] ஓகாரத்தால். சம்வாககன் இருப்பிடம் அறியப் பட்டமையால் நமக்கு வரவேண்டிய பணம் போய்விடா தென்பது போதரும்.

[3] சம்வாககன் வரலாற்றை வினவுக என்று குறிப்பிடு கின்ருள்.

மதனிகை—ஐய! எவ்விடத்திருந்து வருகின்றீர்? நீர் யார்? யாரைச் சார்ந்தவர்? எத்தொழில் கொண்டு சீவிக்கின்றவர்? யார்க்கு அஞ்சுகின்றீர்?

சம்வாககன்— அம்மா? கேளுங்கள். பெருமாட்டீ! யான் பாடலிபுத்திரம் என்னும் நகரிற் பிறந்தவன்; கிராமத் தலைவன் மகன்; உடம்பு பிடிக்குந் தொழிலாற் சீவிப்பவன்.

வசந்தசேனை—ஐய! பிறர்க்கு இன்பந் தரும் நல்ல கலையிற் பயின்றிருக்கின்றீர்.

சம்வாககன்—பெருமாட்டீ! இதுவும் [1]அறியத் தக்க கலை என்று பயின்றேன். அது வாழ்க்கைத் தொழிலாக ஆயிற்று.

சேடி—ஐய! மிகவும் வெறுப்புடன் மறுமொழி கூறுகின்றீர். அப்புறம். அப்புறம்.

சம்வாககன்—பெருமாட்டீ! அதன் பின்னர், யான் என் தந்தை யில்லத்தின்கண் வந்த துறவி முதலிய வழிச்செல்வோர் கூறக் கேட்டு, முன்னர்ப் பழகியறியாத நாட்டைக் காண்டலில் விருப்பமுடையனாய் இங்கு வந்தேன். இந்நாட்டில் இவ் உச்சயினீ நகரத்தை யடைந்து ஒப்பற்ற பெருந்தகை யொருவர்க்குப் பணிவிடை செய்தேன். அப்பெருந்தகையினரோ காண்டற்கு எல்லோராலும் விரும்பத் தக்கவர்; இன்சொலாளர்; தம் கொடைப் பெருமையைப் பிறரிடங்

[1] உடம்பு பிடிக்கும் இத்தொழிலை அறியத்தக்க கலை என்று முதலிற் பயின்றேன். பின் அதுவே வாழ்க்கைத் தொழில் ஆயிற்று என்பதாம்.

கூறுபவர் அல்லர்; நன்றல்லது அன்றே மறப்பவர். பலவாறு விரிப்பதென்? கண்ணோட்டத்தால் தம் உடல் பொருள் முதலிய எல்லாம் பிறர்க்கு உரியன வென்றே உணர்ந்தவர்; அடைக்கலம் புகுந்தார்க்கு அருள் செய்யும் வள்ளல்.

சேடி—எம்பெருமாட்டியின் நெஞ்சத்துள் விளங்கு கின்ற [1]காதற் கிழவன் உயர்குணங்களைக் கவர்ந்து இப்பொழுது உச்சயினி நகரத்தை அலங்கரிப்பவன் வேறு யாவன்?

வசந்தசேனை—நல்லது! சேடி! நல்லது. இங்ஙனமே யானும் நெஞ்சத்தால் நினைந்தேன்.

சேடி—ஐய! அப்புறம், அப்புறம்.

சம்வாககன்—பெருமாட்டீ! அவர் இப்பொழுது அளியுடன் கூடிய கொடைகளால்,

வசந்தசேனை—செல்வம் இல்லாதவர் ஆயினர் கொல்?

சம்வாககன்—யான் கூறுதற்கு முன்னரே பெரு மாட்டி அறிந்தது எப்படி?

வசந்தசேனை—இதன்கண் அறிய வேண்டுவ தென்ன? குணங்களும் செல்வமும் ஒருங்கமைதல் அரிது. [2]உண்ணுதற்குத் தகுதியில்லாத வாவியில் நீர் நிரம்பியிருக்கும்.

---

[1] சாருதத்தன்.

[2] கொடை முதலியவற்றாற் பிறர்க்குப் பயன் செய்யா தவன்பாற் செல்வம் நிரம்பியிருக்கும்; கொடையாளரிடத் துச் செல்வம் சுருங்கிவிடல் இயல்பேயாம் என்பதாம்.

சேடி—ஐய! அவர் எப் பெயரினை யுடையார்?

சம்வாககன்—அம்மா! நிலவுலகத்துத் திங்களஞ் செல்வராகிய அவர் பெயரை அறியாதார் யாவர்? அப்பெருந்தகையாளரோ வணிகர் தெருவில் வசிக்கின்றவர். "மாட்சி மிக்க சாருதத்தர்" என்று பாராட்டப்படும் பெயரினையுடையார்.

வசந்தசேனை— (மகிழ்ச்சியோடு இருக்கையினின்றும் இறங்கி) ஐய! [1]இவ்வில்லம் தங்களுடையதே. சேடி! இவர்க்கு இருக்கையைக் கொடு. சிவிறி கொண்டு இளைப்பாற்று. இவ்வையர் மிகவும் துன்புற்றிருக்கின்றார்.

(சேடி அவ்வண்ணஞ் செய்கின்றாள்.)

சம்வாககன்— (தனக்குள்) ஈதென்ன? மாட்சி மிக்க சாருதத்தரது பெயரைச் சொல்லிய அளவிலேயே எனக்கு இத்தகைய பெருமதிப்புக் கிடைத்தது. நன்று. ஐய! சாருதத்தரே! நன்று. நிலவுலகத்தில் தாங்கள் ஒருவரே [2]உண்மை வாழ்க்கையுடையீர். மற்றைய மாக்களெல்லாம் வீணே உயிர்ப்பு உடையராவர். (என்று அடிக்கண் வீழ்ந்து) பெருமாட்டி! அமைக. அமைக. இருக்கையில் இருத்தல் வேண்டும்.

---

1 காதற்கிழவராகிய சாருதத்தர்க்குப் பணி செய்தமையால் தன் இல்லத்தை அவனுடையது என்கின்றாள்.

2 எவன் வாழ்க்கையால் உலகத்திற் பலர் நல்வாழ்வெய்துகின்றார்களோ அவனே உண்மையான வாழ்க்கையுடையனாவன் என்பது கருத்து.

வசந்தசேனை— (இருக்கையில் அமர்ந்து) ஐய! [1]அப் பொருளாளன் எங்கேயுள்ளான்?

சம்வாககன்—

71. [1]நல்லோர் பிறர்க்குதவி நண்ணுங் குணச் செல்வர்;
நில்லாப் பொருள் எவர்க்கு நேராது?—புல்லும்
பெருமை மிகபபிறரைப் பேணுவோன் பேணும்
உரிமை பிறரால் உறும். (கரு)

வசந்தசேனை—அப்புறம்; அப்புறம்.

சம்வாககன்—அதன்பின் அப்பெருந்தகையாளர் அவ்வேலையையே எனக்குச் சீவனத் தொழிலாக இருக்கும்படி நியமனம் செய்தார். அவர் [2]சீலமாத்திரத்தால் எஞ்சியபின் யான் சூதாட்டலேயே பிழைப்புக்கு உரிய வழியாக மேற்கொண்டேன். பின்னர், ஊழின் மாறுபாட்டால் சூதில் பத்துப் பொற்காசுகளைத் தோற்றேன்.

---

[1] அப்பொருளாளன் எங்கே உள்ளான்? என்னும் வசந்தசேனை கேள்வி சம்வாககன் செவியிற்படாமையால் அவளுடைய உயர்குணங்களைப் பாராட்டுகின்றான். பிறர்க்கு உதவி புரியும் குணச்செல்வர் நல்லோராவர்; நிலையில்லாத பொருள் எவர்க்குத்தான் நேராது; கீழாயினோர்க்கும் நேரும் என்பதாம். பிறரைப் பெருமைமிகப் பேணுவோன் பிறரால் நன்கு பேணப்பெறுவான். ஆதலால் பிறரைப் பேணுதல் முதலிய உயர்குணங்கள் அமைந்த நீ என்னாற் பூசிக்கத் தக்கவளாவாய் என்பது கருத்து.

[2] சீலமாத்திரதால் எஞ்சல்-பொருள் முழுதும் தொலைய ஒழுக்கத்தளவில் இருத்தல்.

மாதுரன்— [1]கெட்டேன்; பொருளிழந்தேன்.

சம்வாககன் — சூதாடுகளத் தலைவன் சூதன் ஆகிய இவ்விருவரும் என்னைத் தேடுகின்றனர். பெருமாட்டியாகிய தாங்கள் எல்லாம் கேட்டறிந்தீர்கள். ஆதலின், இனித் தங்கள் கருத்தின் வண்ணமாக.

வசந்தசேனை—மதனிகே! [2]தங்குதற்கு உரிய மரங்கள் அசைவுற்றமையால் பறவைகள் இங்கும் அங்கும் சுழன்று திரிகின்றன. ஆதலின், சேடி! போ. சூதாடுகளத் தலைவன் சூதன் ஆகிய இவ்விருவரிடத்திலும் இவ்வையரே தந்தார் என்று இக் கை வளையலை நீ கொடு.

(என்று கையினின்றும் வளையலைக் கழற்றிச் சேடியினிடத்திற் கொடுக்கின்ருள்.)

சேடி—(பெற்றுக்கொண்டு) பெருமாட்டியின் கட்டளைப்படியே. (என்று போய்விடுகின்ருள்.)

மாதுரன்—கெட்டேன். பொருள் இழந்தேன்.

சேடி—இவ்விருவர்களும் உயரப் பார்த்துக்கொண்டிருத்தலானும், பெருமூச்செறிதலானும், அசைவற்றிருத்தலானும், வாயில் வழியை நோக்கிப் பேசிக்கொண்டிருத்தலானும், சூதாடுகளத் தலைவனும் சூதனும் ஆவர் என்று எண்ணுகின்றேன். (அணிமைக்கண் எய்தி) ஐய வந்தனம் செய்கின்றேன்.

---

[1] சம்வாககனைக் காணாமையால் இங்ஙனம் கூறுகின்ருன்

[2] ஆதரவாகவுள்ள வள்ளல் சாருதத்தர் செல்வம் இழந்து வறிதிருத்தலால் அவரைப் பற்றி வாழ்ந்தார் பலரும் பற்றுக்கோடின்றி வருந்துகின்றனர் என்பதாம்

மாதுரன்—நினக்கு நலம் உண்டாக.

சேடி—ஐயன்மீர்! உங்களில் சூதாடுகளத் தலைவன் யார்?

மாதுரன்—

72. [1]துடியிடை யுரிமையெத் தோன்றற் குற்றனே?
கடைவிழி நோக்கிநற் கலவியிற்சுவை
வடுவுற வயப்படா வாயினுன் மனம்
உடைதர இனியசொல் உரைக்கின்ருயரோ.

[2]என்பாற் பொருளில்லை. வேருேராடவன்பாற் செல்.

சேடி—இத்தகைய சொற்களைக் கூறுகின்றமை யால் நீ [3]சூதன் அல்லன். உனக்குக் கடன் செலுத்த வேண்டியவன் யாரேனும் உளனே?

மாதுரன்—உளன்; பத்துப் பொற்காசு கடன் செலுத்தல் வேண்டும். [4]அவனுக்கென்ன?

---

[1] துடியிடை விளி. எத்தோன்றற்கு உரிமையுடையாய் என்க.

[2] என்பாற் பொருளில்லை யென்றது அவளை மகிழ்வித் தற்கு இயலாமை குறித்து.

[3] "உங்களில் சூதாடுகளத் தலைவன் யார்" என்னும் வினவிற்குத் தான் அல்லனயின், "யானல்லேன்" என்றன்றே விடைகூறல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி, "என்பாற் பொருளில்லை" என்றமையால் நீ சூதன் அல்லன்; சபிகனே என்று கூறினுள் என்க.

[4] அவனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்ததுண்டோ? என்பதாம்.

சேடி—அவனுக்காக வசந்தசேனை இக்கைவளை யலைத் தருகின்றாள். அன்று; அன்று. [1]அச் சம்வாக கனே கொடுக்கின்றான்.

மாதுரன்—(மகிழ்வோடு பெற்றுக்கொண்டு) ஏடி! அக்குலமகனிடத்து, "நின் பிணை தீர்ந்துவிட்டது. வருக. மீண்டும் சூதாடி இன்புறலாம்" என்று கூறுவாயா?

(என்று மாதுரனும் சூதனும் போய்விடுகினறனர்.)

சேடி—(வசந்தசேனையின் பக்கலெய்தி) அம்மா! சூதாடுகளத் தலைவனும் சூதனும் மகிழ்ச்சியுடைய ராய்ப் போயினர்.

வசந்தசேனை—ஆதலின், ஐய! [2]சுற்றத்தாரை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுச் செல்லுங்கள்.

சம்வாககன்—பெருமாட்டி! அங்ஙனமாயின், யான் பயின்ற உடம்பு வருடும் தொழிற்கல்வியை நின் ஏவ லாளர்க்குப் பயிற்ற விரும்புகின்றேன்.

வசந்தசேனை—ஐய! இக்கலைப் பயிற்சி எவருக்குப் பயனும்படி முன்னர்ப் பணி செய்தீர்களோ அப் பெரு மாற்கே மீண்டும் அது செய்யத்தக்கது.

சம்வாககன்—(தனக்குள்) இவ்வம்மை சாமர்த்திய மாகத் தடுத்துவிட்டாள். எங்ஙனம் கைம்மாறு செய் வேன்! (வெளிப்படையாக) அம்மா! யான் சூதனால் விளைந்த இம் மானக் கேட்டால் பௌத்த சந்நியாசி

---

[1] சம்வாககனே கொடுக்கின்றான் என்று வசந்தசேனை கட்டளையிட்டதை நினைவுகூர்ந்து கூறுகின்றாள்.

[2] கடன் தீர்க்கப்பட்டது கூறி ஆற்றுவித்தற்கு என்க.

யாவேன். ஆதலின், "சம்வாககனுகிய சூதன் பௌத்த சந்நியாசியாயினுன்" என்னும் இத்தொடர்மொழியைப் பெருமாட்டி நினைவில் வைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

வசந்தசேனை—ஐய! ஆராயாது துணிதல்வேண்டா.

சம்வாககன்—அம்மா! இஃது ஆராய்ந்து துணிந்ததே.

(என்று அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து)

72. நலமறு சூதினுல் நண்ணும் [1]நோயொடிவ்
வுலகினர்க்கு அஞ்சியே யொளித்து உறைந்தனன்
அலைவற இப்பொழுது அரசர் நீள்நெறி
குலவியே மறைவறக் கூடிச் செல்வனுல்.

(திரைக்குப் பின்னே கலகல வொலி.)

சம்வாககன்—(கேட்டு) ஓ! ஈதென்ன? (ஆகாயத்தை நோக்கி) "வசந்தசேனையினது தறிமுறி என்னும் இக்கொடிய யானை சுற்றித்திரிகின்றது" என்று கூறுகின்றீர்கள்? ஓகோ! பெருமாட்டியினது மதயானையின் பக்கல் சென்று பார்ப்பேன். அன்றி எனக்கு இதனுற் பயனென்? முன்னர்த் [2]துணிவுற்றபடி நிறைவேற்றுவேன். (என்று சம்வாககன் போகின்றுன். அதன்பின்னர்த் திரையை நீக்குதற்கு முன்னரே அழகிய ஆடை அணிகலன்களையுடையவனுய் மகிழ்ச்சியோடு கன்னபூரகன் வருகின்றுன்.)

கன்னபூரகன்—பெருமாட்டீ! எங்கே? எங்கே?

---

[1] நோய் - மனத்துன்பம்.

[2] துணிவுற்றதாவது: பௌத்தசந்நியாசியாதல்.

சேடி—சிறியவ! நின் பரபரப்பின் காரணம் யாது? முன்னிலையிலிருக்கின்ற அம்மையைப் பார்க்கின்றுயில்லை!

கன்னபூரகன்—(பார்த்து) அம்மா! வணங்குகின்றேன்.

வசந்தசேனை—கன்னபூரக! மகிழ்ச்சியான் மலர்ந்த முகம் உடையவனுய்க் காணப்படுகின்ருய். ஆதலின் ஈதென்ன?

கன்னபூரகன்—(வியப்போடு) பெருமாட்டீ! இப்பொழுது கன்னபூரகனது ஆண்மையை நீங்கள் பாராமையால் ஏமாற்றம் அடைந்தீர்கள்.

வசந்தசேனை—கன்னபூரக! என்ன? என்ன?

கன்னபூரகன்—அம்மா! கேளுங்கள். பெருமாட்டியினது தறிமுறி என்னும் பெயர்விளக்கம் மிக்க கொடிய யானை, கட்டுத்தறியை முறித்துப் பாகனையும் கொன்று சனங்களுக்கு மிக்க அச்சத்தை விளைவித்து அரசவீதியைச் சார்ந்தது. பின்னர் இவ்வமயத்தில் சனங்கள் பின்வருமாறு உரக்கக் கதறினர்.

74. நெறிதிரி சிறுர்களைப் பிறிதிடங் கொணர்மின்!
கொம்பரும் இல்லத்து உம்பரும் ஏறுமின்
பொல்லாக் களிறு ஈண்டுஒல்லை யிற்கொதித்து
[1]அண்டலை முன்னர்க் கண்டிலிர் கொல்லோ?

இன்னும்,

75. மங்கையர் அணிசிலம்பு எங்கணும் ஒருவின;
மணியார் தரவொளிர் அணிமே கலைகளும்

[1] அண்டல் - நெருங்கி வருதல்.

[1]முளைநிகர் பல்மணி நளிதர அழுத்திய
எழில்மிகு வளையலும் பழுதுறீஇச் சிதைந்தன.

அதன்பின, தன் கை கால் தந்தங்களால், அலர்ந்த தாமரைத் தடாகத்தைக் கலக்குதல்போல், உச்சயினீ நகரத்தைக் கலக்குகின்ற அக்கொடிய யானை, ஒரு துறவியைப் பிடித்துக்கொண்டது. பின்னர் அச்சத்தால் முக்கோலும் கரகமும் நழுவும்படி அச் சந்நியாசியைத் துதிக்கைநுனி யுமிழும் நீர்த்துளிகளால் நனைத்துக் கோடுகளின் நடுவண் வைத்தது. அவனைப் பார்த்துச் சனங்கள் மீண்டும், "ஆ! சந்நியாசி கொலை செய்யப் படுகின்றான்" என்று கதறினர்.

வசந்தசேனை— (நடுக்கத்தோடு) ஐயையோ! கேடு விளைந்தது; கேடு விளைந்தது.

கன்னபூரகன்—நடுங்கல் வேண்டா. பெருமாட்டீ! முற்றும் கேட்டல் வேண்டும். அதன்பின்னர், அறுபட்டலைகின்ற சங்கிலிகளையும், கோடுகளின் நடுவண் வைக்கப்பட்ட சந்நியாசியையும் சுமக்கின்ற அவ் யானையைப் பார்த்துக் கன்னபூரகனாகிய யான்-இல்லை; இல்லை. பெருமாட்டியளித்த சோற்றால் வளர்ந்த ஏவலனாகிய யான், சூதாடுகளத்துள்ள ஒருவனைக்கூவிக்கூவி அவன் வாராமையால், கடையிலுள்ள இருப்புத்தடியை என் இடது காலால் விரைந்தெடுத்துக் கொண்டு அக் கொடிய யானையை அழைத்தேன்.

வசந்தசேனை—அப்புறம். அப்புறம்.

---

[1] முளையைப்போல் ஒளிவிடும் பல மணி யென்க. நளிதர - நெருங்க.

கன்னபூரகன்—

76. விந்திய மலைக்குவடெனச்சினம் மிகுத்தே
வந்தமத தந்திமிசை வல்லை [1]அய தண்டம்
உந்தியதன் வீற்றினையொ ழித்தென்வலி யாலே
தந்தநடு வட்புகு தவத்தனை விடுத்தேன்.

வசந்தசேனை—நின் செயல் நன்று. அப்புறம். அப்புறம்.

கன்னபூரகன்—அதன்பின் அம்மா! "ஏ கன்னபூரக நன்று நன்று" என்னும் இதனை மாத்திரம் கூறிக்கொண்டு உச்சயினியிலுள்ள எல்லோரும் யான் இருக்குமிடத்தில் ஒருங்கு கூடிவிட்டனர். அதனால் அந்நகர் ஒரு பக்கத்திற் சுமைமிக்க தோணியைப்போலாயிற்று. பெருமாட்டீ! அதன பின்னர் என்னால் அறியப்படாத ஒருவர் தம் உடலில் அணிகலன்கள் அணிதற்கு உரிய உறுப்புக்களைத் தட்விப் பார்த்து, அவை வெறுமையுற்றிருத்தலான் உயரப் பார்த்து நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து இம்மேலாடையை என்பாற் சேர்த்தனர்.

வசந்தசேனை—கன்னபூரக! இம்மேலாடை சாதி மலர்களின் மணமுள்ளதா? அன்று? என்று அறிக.

கன்னபூரகன்—அம்மா! யானையின் மதமணத்தால் அச் சாதிமலர் மணத்தை நன்கு அறிகின்றேன் இல்லை.

வசந்தசேனை—பெயரையாவது பார்.

கன்னபூரகன்—இப்பெயரைப் பெருமாட்டியே படிக்கவேண்டும். (என்று மேலாடையை விரித்துக் காட்டுகின்றான்.)

---

[1] அயதண்டம் - இருப்புத்தடி.

வசந்தசேனை—"மாட்சிமிக்கசாருதத்தருடையது"

[என்று படித்து அவாவுடன் வாங்கிப் போர்த்துக் கொள்ளுகின்றாள்.]

சேடி—கன்னபூரக! இம் மேலாடை நம் பெருமாட்டிக்கு அழகு செய்கின்றதா?

கன்னபூரகன்—ஆம். இம்மேலாடை நம் பெருமாட்டிக்கு அழகு செய்கின்றது.

வசந்தசேனை—கன்னபூரக! இவ் வணிகலன் நினக்குப் பரிசிலாகும், (என்று ஆபரணத்தைக் கொடுக்கின்றாள்.)

கன்னரபூரகன்—(பணிவுடன் பெற்றுக்கொண்டு வணங்கி) இப்பொழுது பெருமாட்டிக்கு மேலாடை நன்றாக அழகு செய்கின்றது.

வசந்தசேனை—கன்னபூரக! இவ்வமயம் மாட்சி மிக்க சாருதத்தர் யாண்டுள்ளார்?

கன்னபூரகன்—இவ்வழியாகவே இல்லத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

வசந்தசேனை—சேடீ! வீட்டின் மேல்தளத்து வாயிற் பக்கத்துள்ள மேடையில் ஏறி மாட்சி மிக்க சாருதத்தரைப் பார்ப்போம்.

(எல்லோரும் போய்விடுகின்றனர்.)

"சூதர் நிலை" என்னும்

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

[1]மூன்றும் அங்கம்

கன்னமிடல்

[அதன்பின் [2]சேடன் வருகின்றான்]

சேடன்:

77. தூய சீலமும் தொண்டுசெய்
வோரிடத்து அருளும்
மேய நாயகன் பொருளிலன்
என்னினும் மேலோன்
ஆய அப்பொருட் செருக்குறீஇப்
[3]பயன்செயும் அமயம்
[4]காயுங் தீயவன் தலைவனுக்
கருதுதற்கு அமையான்.

---

[1] இம் மூன்றும் அங்கத்தில், வசந்தசேனையின் சேடியாகிய மதனிகையின்பாற் காதல் கொண்ட சருவிலகன் என்னும் களவுத் தொழிலையுடைய ஒரு பிராமணன், சாருதத்தன்பால் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட வசந்தசேனையின் அணிகலன் களைக் களவு செய்தல் கூறப்படுகின்றது.

[2] சாருதத்தனுடைய ஏவலாளாகிய வருத்தமானகன்; அடைக்கலப் பணிகளைப் பகலிற் காக்கும்படி நியமிக்கப் பட்டவன்.

[3] பயன்செயும் அமயம்-பணியாளர்க்குக் கூலி முதலியன கொடுக்கும் காலம். [4] காய்தல் - வெகுளல்.

78. [1]பைங்கூழ் இரைமேயப் பற்றித் திரிஎருதும்
தங்காது அயலான் தலைப்புகூஉம்-மங்கையரும்
சூது விழைவோரும் தொல்லியற்கை யாம்பிழையும்
ஓதும் தடைக்கண் உரு.

பெருமான் சாருதத்தர் இசைகேட்கச் சென்று நெடுநேரம் ஆயிற்று; நடுநிசியும் கடக்கின்றது; இன்னும் வந்திலர். ஆதலின், வீட்டு வெளியாயிற் புறந்திண்ணைக்கண் எய்தி உறங்குவேன். (என்று அங்ஙனம் செய்கின்றான்.)

(அதன்பின் சாருதத்தனும் விதூடகனும் வருகின்றனர்.)

சாருதத்தன்—ஆ! ஆ! இரேபிலன் பாடிய இசை நன்று. நன்று. யாழோ கடலிற் பிறவா இரத்தினம். என்னை?

79. [2]காலமாற் றுது காமம்விஞ் சினர்க்குக்
கருத்துற இசைந்தநற் றோழி;
கோலுமோர் குறிக்கட் கூடல்நீட டிப்பிற்
கொளும்அயர்வொல்லையின் ஒழிக்கும்;

---

[1] கொடை முதலியவையும் அளவின்மிகிற் குற்றமாதலானும், அதனை இயற்கையின் மேற்கொண்ட தலைவன் நல்குரவுற்றும் ஒழிவெய்திலனாதலானும் சேடன் இங்ஙனம் கூறினான்.

[2] தோழியாகும் என்க. இச்செய்யுளின் நான்கடிகளானும் முறையே யாழானது, கூட்டமின்றிக் காட்சி முதலியவற்றால் காதன் மிக்க தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரையும் தோழியாம் நிலையினின்று உள்ளத்தை ஒன்றுபடுத்துக் கூட்டுவிப்பது என்பதூஉம், களவுப் புணர்ச்சியில் தலை

மாலுறப் பிரிவாம் நோய்மிகுத் தவரை
மகிழ்தர உடன்நிலை நிறுத்தும்;
பாலுறும் அன்பிற் கூடினர்க்கு ஆசைப்
பரவையை உவகையிற் பெருக்கும்.

விதூடகன்—ஓ! வருக! இல்லம் எய்துவோம்.

சாருதத்தன்—ஆ! இரேபிலன் பாடிய இசை மிக நன்ருக இருந்தது.

விதூடகன்—எனக்கோ இரண்டு செயல்கள் நகைப்பை உண்டாக்குகின்றன. ஒன்று பெண்மகள் வடமொழியைப் படித்தல்; மற்ருென்று ஆண்மகன் சூக்கும இன்னிசை பாடுதல். வடமொழியைப் படிக்கும் பெண்மகள், புதிதாக மூக்குக் கயிறு கோக்கப்பட்ட இளம்பசுவைப் போல மிகவும் "சூ சூ" என்று ஒலிக்கின்ருள். சூக்கும இன்னிசை பாடும் ஆண்மகன் மெல்லிய மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்து கொண்டு மந்திரம் செபிக்கின்ற கிழப்பருவப் புரோகிதனை ஒக்கின்ருன். இவ்விருவரும் எனக்கு இன்பம் பயப்பவர் அல்லர்.

சாருதத்தன்—நண்ப! இன்று இரேபிலன் பாடிய இசை மிகவும் நன்ருக இருந்தது. நீ மகிழ்கின்ருய் அல்லை.

வன் தலைவி இருவருள் ஒருவர் குறியிடத்து வரவு நீட்டிக்குங்கால் ஆங்கு முதற்கட் சென்று வரவெதிர்பார்த்து அச்சமும் காதலும்அதிகரிக்கப்பெற்ற மற்ருெருவர்க்கு ஆறுதலளிப்பது என்பதூஉம், கூடிய காதலன் காதலி இருவர்க்கும் தெய்வ வயத்தாற் பிரிவு நேர்ந்துழி அத்துன்பத்தால் அசைவு பிறவாது நிலையுறச் செய்வது என்பதூஉம், துன்பம் விலக்கல் மாத்திரையான் அமையாது கூடியின்புறுவார்க்கு மேன் மேலும் இன்பம் விளைவிப்பது என்பதூஉம் புலனும்.

80. [1]கருவியும் மிடறும் ஒன்றுதல் மதுரங்
கனிதரல் சமநிலை விளக்கம்
உரியபல் சுவையும் மென்மையும் உறுதல்
உளத்தினைத் தன்வயம் ஈர்த்தல்
மருவும்அக் கீதப் பெருமைஎன் நாவான்
மலிதர வுரைத்தலிற் பயனென்?
கருதுநல் இசைதேர் அரிவை ஆண் உருவிற்
கரந்தன ளோஎன நினைந்தேன்.

81. [2]வன்னத்தின் ஏற்றமோடு இழிவு தம்முள்
வயங்குநடு ஈறுஉச்சம் மந்தம் ஆதல்
துன்னியதா ளத்திசைவின அடங்கல் மீண்டும்
தொடங்கல்இவை எளிது அமைதல் சுவையாற் பின்னும்

---

[1] கருவியும் மிடறும் ஒன்றுதல்-வீணையொலியும் மிடற்றொலியும் பிரிப்பின்றி இயைந்து நிகழ்தல். மதுரம்-இசை, கருத்து இவைகளுக்கேற்ற இனிய எழுத்துக்களும் சொற்களும் அமைதல். சமநிலை-இசை ஆளத்தியெடுக்குங்காலும், சுரங்களை அடுக்கிப் பாடுங்காலும் வேறுபாடு தோன்றுவண்ணம் ஒன்றுபடுதல். விளக்கம்-இசைபாடுங்கால் அவ்விசைப் பாடலின் சொற்பாகுபாடுகளும் விளங்கச் செய்தல். பல் சுவை-இன்பச்சுவை முதலியன.

[2] வன்னம்-இராகநிலையை நிருணயிக்கும் சுரங்களின் விசேடம். ஏற்றம்-ஆரோகம். இழிவு-அவரோகம். நடு ஈறு: உச்சம் மந்தம் என்பவற்றை நிரனிறையாககொண்டு நடு உச்சம், ஈறு மந்தம் என இயைக்க. ஆளத்தியெடுக்குங்கால் மத்தியநிலையில் எடுத்தும், முடிவுநிலையிற் படுத்தும் பாடல் வேண்டும் என்பதாம். எளிதாதல்-அநாயாசமாதல். சுவை பற்றி மீண்டும் மீண்டும் கூறுதல என்க.

பன்னுதல்இந் நலம்அமையச் சுரங்கள் கூட்டிப்
பாடுபவன் மிடற்றிசையும் பகர்நல் யாழின்
மன்னிசையும் இசைக்காலங் கடந்துங் கேட்டு
மகிழ்பவன்போற் செல்கின்றேன் உண்மை
யீதால்.

விதூடகன்—ஓ! நண்பரீர்! அங்காடித் தெருக்களிலுள்ள நாய்களும் நன்றாக உறங்கிவிட்டன. ஆதலின், இல்லம் எய்துவோம். (எதிரே பார்த்து) நண்பரீர்! பாருங்கள்; பாருங்கள். இத் திங்களஞ்செல்வன் இருள் வருதற்கு அவகாசம் கொடுப்பவன்போல் விட்புலமாகிய மேல் மாளிகையினின்றும்[1] இறங்குகின்றான்.

சாருதத்தன்—நீ நன்று கூறினாய்!

82. [2]நீரில் மூழ்கிய வனசரக்
களிற்றுடை முகத்திற்
கூரியன்ற அக் கோட்டிரு
நுனியென ஒடுங்கிச்
சாரும் இம்மதி இருட்குழாம்
உற இடம்தந்தே
ஒரும் உன்னதக் கலைநுனி
தெரிதர ஒளித்தான்.

விதூடகன்—ஓ! ஓ! இது நமது இல்லம். வருத்தமானக! வருத்தமானக! வாயில் வழியைத் திற.

---

[1] மறைவடைகின்றான் என்பதாம்.

[2]நீரில் மூழ்கிய யானையின் கோட்டு நுனிகள் சிறிது சிறிதாக மறைதல்போலத் திங்கட்செல்வன், இருட்குழாம் பரவ அதனிடைத் தன் கலைகளை ஒடுக்கி மறைவடைகின்றான் என்பதாம்.

சேடன்—ஐயராகிய மைத்திரேயரது குரலைக் கேட்கின்றேன். பெருமான் சாருதத்தர் வந்தனர் ஆதலின், இவருக்கு வாயில் வழியைத் திறக்கின்றேன். (அங்ஙனம் செய்து) பெருமானே! வணங்குகின்றேன். மைத்திரேயரே! தங்களுக்கும் வணக்கம் செய்கின்றேன். இங்கு விரிக்கப்பட்ட இருக்கையில் ஐயன்மீர் இருத்தல் வேண்டும்.

(இருவரும் உட்புகுந்து இருக்கின்றனர்.)

விதூடகன்—வருத்தமானக! பெருமான் சாருதத்தர் கால்களைக் கழுவுதற்கு இரதனிகையை அழை.

சாருதத்தன்—(தயையோடு) உறங்குகின்றவளை எழுப்ப வேண்டா.

சேடன்—ஐய! மைத்திரேயரே! யான் நீர்கொண்டு வருவேன். நீங்கள் கால்களைக் கழுவுங்கள்.

விதூடகன்—(சினத்தோடு) ஓ! நண்பரீர்! பிறப்பினுலேயே அடிமையாகிய இவன் இப்பொழுது நீர் கொண்டு வருபவனும். அந்தணனுகிய என்னைக் கால் கழுவ ஏவுகின்ருன்.

சாருதத்தன்—நண்ப! மைத்திரேய! நீ நீரைக் கொணர்க. வருத்தமானகன் கால்களைக் கழுவுக.

சேடன்—ஐய! மைத்திரேயரே! நீர் கொடுங்கள்.

(விதூடகன் அவ்வண்ணம் செய்கின்ருன். சேடன் சாருதத்தன் கால்களைக் கழுவிவிட்டுப் போகின்ருன்.)

சாருதத்தன்—இவ்வந்தணனுக்குப் பாத்தியநீர் கொடுக்க வேண்டும்.

விதூடகன்—எனக்குப்பாதோதகத்தாற்பயனென்? யான் சுமை முதலியவற்றால் வருந்திய கழுதையைப் போல மீண்டும் நிலத்திற் புரள வேண்டும்.

சேடன்—ஐய! மைத்திரேயரே! அந்தணரன்றே தாங்கள்.

விதூடகன்—பல விடப்பாம்புகளின் நடுவே நஞ்சில்லாத நீர்ப்பாம்புபோலப் பல அந்தணர்கள் நடுவில் யானும் ஓர் அந்தணன்.

சேடன்—ஐய! மைத்திரேயரே! அங்ஙனம் ஆயினும் கழுவுவேன். (அவ்வண்ணம் செய்து) ஐய! மைத்திரேயரே! வசந்தசேனை அடைக்கலமாக வைத்த இப் பொற்பணி முடிப்பைப் பகலில் நானும் இரவில் நீங்களும் காக்கவேண்டும். ஆதலின், பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். (என்று கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுகின்றான்.)

விதூடகன்—(பெற்றுக்கொண்டு) இன்னும் இ∴திருக்கின்றதா? என் உறக்கத்தைக் களவாடுகின்ற இழிந்த இப்பொற்பணி முடிப்பைக் கவர்தற்கு உரிய கள்வன் இவ்உச்சயினீ நகரத்தில் ஒருவனும் இல்லையா? ஓ! நண்பரே! நான்கு வாயில்கள் கூடும் உள்ளிடத்தே இதனை வைக்கின்றேன்.

சாருதத்தன்—

83. விலைமகள் உடல்அணி மேவும் இக்கலன்
குலமகள் உறையுளிற் கூடல் ஒல்லுமோ?
புலமுறும் அந்தண! பூவை யின்கர
தலமுறும் அளவும் நீ தாங்கல் வேண்டுமால்.

விதூடகன்—நீங்கள் துயில்கின்றீர்களா?

சாருதத்தன்—ஆம்.

84. [1]கருவியாம் விழியைப் பற்றிக்
கவரும்இத் துயிலென் நெற்றித்
திருவுறுந் தலத்தினின்றெற்
சேர்தரல் போலும் அன்றி
உருவினைக் காட்டாது ஒல்லை
யுறுமுதிர் பருவம் போல
மருவிய மனித னாற்றல்
மறைதர வளரு மாலோ.

விதூடகன்—அங்ஙனமாயின் உறங்குவோம்.

(உறங்குதலை அவிநயம் செய்கின்றான்.
அதன்பின் சருவிலகன் வருகின்றான்.)

85. [2]பரிய தேகநன்கு உட்புகப்
பயிற்சியின வலியும்
உரிய ஆற்றலும் கொடுகள
வுறும்வழி உஞற்றி.
உரைய மாவுடல் உறுப்பெலாம்
நிலமுறீஇ யுடற்றேல்
இரியும் வெள்ளரிப் பாம்பென
இனிதுசெல் குவனால்

(ஆகாயத்தைப்பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு)

---

[1] துயில்கின்றவனுக்கு முதலில் மனத்தின் செயலொழி வும், அதன்பின் முறையே தலைசாய்தல் கண்மூடல் உடற் றளர்வு முதலியனவும் உண்டாமாதலின், நெற்றித்தலத்தி னின்றும் சேர்கின்றது போலும் என்றான் என்க.

[2] பருத்தவுடல் நன்கு உட்புகுமாறு பருமையும் சிறுமை யும் இன்றி அளவிற்பட்ட கன்னவழி யென்க.

ஓ! பகவானுகிய இச் சந்திரன் அத்தவெற்பின் மறைகின்ருன்கொல்! அதனுலன்றே,

86. [1]அன்னியர் இல்லம் தீங்கை
அடைதரத் துணிந்து வீரம்
நன்னருற்று ஊர்காப் பாளர்
நடுக்கத்தால் உழலு கின்ற
என்னைவல் லிருள்வீக் கத்தால்
இலங்குதா ரகைம றைத்துத்
துன்னும்இவ் விரவு தாய்போல்
துணைந்துபோர்த் தளிக்கு மாலோ.

உத்தியானத்தின் அணிமைக்கண் உள்ள இடத்திற் சுவர்த்துளை செய்து இரண்டு சுவர்களின் இடைக்கட் புகுந்து விட்டேன். ஆதலின், இப்பொழுது நான்கு வாயில்கள் கூடும் உள்ளிடத்தையும் கெடுப்பேன். ஓ!

87. [2]இழிவிதெனப் பெரியோர்க ளியம்புவரால்
உறங்குங்கால் இழைக்குந் தீங்கைப்;
பழியிலரை வஞ்சித்தல் பரிபவம்ஆ
தலிற்களவு பண்பன்றென்ப;

---

[1] ஊர் காப்பாளரால் நேரும் நடுக்கமென்க. துணிந்து உற்று உழலுகின்ற என்னை என்க.

[2] மக்கள் உறங்குங்காலத்துச் செய்யப்படும் தீச் செயலாகிய களவைக் குறித்துப் பெரியோர்கள் இஃது இழிந்த செயலென்ப. பழியிலர்-ஒருகுற்றமும் இழையாதவர்; நம்பிக்கையுடையார். பரிபவம்-மானக்கேடு. பண்பு-ஆண்மைக்குணம். பிறர்க்கடங்காமை-சுதந்தரம். அதன்கண் ஒழிவில் பழியுறுதல் களவுத்தொழிலானும். அங்ஙனமாயினும் களவுத்தொழில், பிறர்க்கு அடங்கிநடக்கும் ஊழியத்தினும்

ஒழிவில்பழி பிறர்க்கடங்கா மையின் உறினும்
ஊழியத்தின் உயர்வாம் சற்றே
அழிவுறமன் னவர்துயிலின் இந்நெறிமுன்
மேற்கொண்டான் அசுவத் தாமன்.

88. நீருற நனைந்து சிதைந்ததாய்க் கரவின்
நெறிகுடை யோசைதோற் றுதாய்
நேருறக் காணும் நெறியிடை யகன்று
நிலவுமத் துளையில தாகிக்
கூருவர் அரித்துக் குறைதலாற் [1]சுடுமண்
குன்றிவீழ் நிலையதாய் [2]மகளிர்
பார்வைசார்விலதாய்ச் சுவர்த்தலம் அமையிற்
பயனுறும் தொடங்குமிவ் வினையே.

(சுவரைத் தடவி) எப்பொழுதும் கதிரவன் கிரணம் படிதலானும், மழைநீரால் நனைதலானும், வன்மை

சற்று உயர்வுடையதென்பதாம். மன்னவர்-உபபாண்டவரும் திருஷ்டத்யும்னனுமாவர்.

பாரதப்போர் முடிவெய்தி பின்னர்க் கண்ணபிரான் பாண்டவரை வேறோரிடத்திற் கொணர்ந்து வைத்திருத்தலை அறியாது, காழக இல்லத்துட் புக்குக் கவலையற்றுத் துயின்ற உபபாண்டவர்களையும் திருஷ்டத்யும்னனையும் பாண்டவரெனக்கொண்டு, அசுவத்தாமன் கொலைப்படுத்த செய்தி பாரதத்துட் காண்க.

கொலையினும் களவு குறைந்த குற்றமுடையதுஎன்பது குறிப்பிற் புலப்படுத்தவாறு.

[1] சுடுமண்-செங்கல்.

[2] பெண்கள் அச்சுறும் இயல்பினராதலின் விரைவில் விழித்து அலறுவர் என்பதுபற்றி அன்னார்பார்வை சார்வில தாய் என்று கூறப்பட்டது.

யற்று உப்பரிக்கப்பட்டுள்ளது இச் சுவர்த்தலம். இங்குப் பெருச்சாளி தோண்டிய துளையும் உள்ளது. ஆ! இவ் வேலைப்பயன் நிறைவேறிற்று. இதுவே, முருகக் கடவுளாற் செய்யப்பட்ட களவு நூல்களை வாழ்க்கைக்கு உரியனவாக மேற்கொண்ட களவாசிரியர்களின் முதலாவது சித்தி இலக்கணம். இத் தொழிற்றொடக்கத்தில் இப்பொழுது எத்தகைய துளை வழியைச் செய்வேன். இவ்விடயத்தில் பகவானாகிய கனக சக்தியினால் துளைவழியுண்டாக்கும் உபாயம் நான்கு வகையாகக் கூறப்பட்டன. அவை சுடு செங்கலாயின் ஒவ்வொன்றாகப் பெயர்த்தல், சுடப்படாத செங்கலாயின் கல்லுதல், மண்ணுருவாயின் நனைத்தல், மரவுருவாயின் அறுத்தல் என்பனவாம். ஆதலின், சுடுசெங்கல்லையுடைய இவ்விடத்து ஒவ்வொன்றாகப் பெயர்த்தலே செய்யத் தக்கது. அதன் கண்,

88. [1]மலர்தருதா மரைவடிவம் வரும்இரவி
யுருவம்இள மதியம் வாவி
அலர்தரல்சு வத்திகமாம் இல்லுருவம்
நிறைகுடம்போல் அமைத லாமால்;

---

[1] கன்னத்துளை தாமரை மலர்போறல் முதலிய ஏழு வடிவங்களை உடையதாகும்:—(1) அலர்ந்த தாமரைமலர் போலச் சிறிது நீண்டும் குறுகியும் உள்ள வட்ட வடிவம். (2) சூரியமண்டலம் போலச் சமமான வட்ட வடிவம். (3) பாதி மதி போன்ற வடிவம். (4) அகன்ற சுவரிற் கிணறுபோற் குடையப்படும் வடிவம். (5) இயல்பாகவே வன்மையற்ற சுவரில் வேண்டுமளவு அகற்சியாக அகழ்தலிற் பரந்த வடிவம். அலர்தரல்-பரந்த வடிவம். (6) சுவத்திகமாம் இல்லுருவம்:—இது சதுரமாகவும் நான்கு பக்கங்களிலும் நடுவண்

தலம் உறைவோர் பிற்றைநாட் கண்டுபெரும்
வியப்பெய்தத் தக்க என்றன்
வலமுறுசிற் பத்தொழிலின் மாட்சியினை
எவ்விடத்து வயங்கச் செய்வேன்?

ஆதலின், சுடுசெங்கலானுகிய இவ்விடத்து நிறைகுட வுருவமே செய்யத்தக்கதாகும். அதனை உண்டாக்கு வேன்.

90. முன்னைநாள் இரவிற் [1]பேர்த்த
உவர்உறீஇ முதுமை சாலத்
துன்னிய பிறசு வர்க்கண்
துளைபல வுருவிற் செய்தேன்;
உன்னும் அச் செயலைப் பக்கல்
உறுபவர் காலை நோக்கி
மன்னும்என் திறத்தின் மாண்பும்
பிழைகளும் வயங்கச் சொன்னர்.

வேண்டுவன அருளும் சிவகுமாரனும் முதலாசிரி யனுமாகிய [2]முருகப்பிரானுக்கு வணக்கம். அந்தண ரிடதது அன்பு மிக்க தேவனும், தேவர்களால் வணங் கத் தக்கவனுமாகிய கனகசக்தி யாசிரியனுக்கு

காதுபோற் சிறிது நீண்டுள்ள இல்லத்தின் வடிவம். (7) நிறை குடம்போற் கழுத்துச் சிறுத்து மற்றைய பாகம்பெருத்துள்ள வடிவம். அமைதலாம் என்னும் பயனிலைக்குக் கன்னத்துளை என்பது எழுவாயாகும்.

[1] பேர்த்த-பெயர்க்கப்பட்ட. பேர்த்த சுவர், உவருற்று முதுமை சாலத் துன்னிய பிற சுவர் என இயைக்க.

[2] முருகப்பிரான் களவு நூலாக்கிய முதலாசிரியராவர். கனகசக்தி முதலிய மூவரும் வழி நூலாசிரியராவர்.

வணக்கம்; பாற்கரநந்தி யாசிரியனுக்கு வணக்கம்; என்ஊ முதன் மாணுக்கனுகக் கொண்ட யோகாசாரி யனுக்கு வணக்கம். என்மாட்டு உவகை மிக்க அந்த **யோகாசாரியன்** பச்சிலை மையை எனக்கு உதவினுன்.

91. அன்னபச் சிலைநல் மையை
அணியுடற் பூச லான்மற்று
என்ஊனயிக் காவ லாளர்
காண்கிலர். இதனுல் மற்ருேர்
முன்னுற என்பால் உய்க்கும்
முஊப்படை யுடலின் கண்ணே
துன்னுபு புண்செய் யாது
தொலையுமால் இனிமற் றென்ளுே!

(அங்ஙனம் பூசிக்கொள்கின்ருன்.) ஆ! ஆ! எனது அளவு நூல் எடுத்துவர மறந்துவிட்டேனே. (நினைவு கூர்ந்து) ஆம். இப் பூணூல் அளவு நூலாக உபயோ கப்படும். இம் முப்புரி நூலோ, பொதுவாக அந்தணர் களுக்குச் சிறந்த பெரிய உபகாரப் பொருளாகும்; என் போன்ருர்க்கோ மிகச் சிறந்த உபகரணமாகும். எங்ஙனமெனின்,

92. சொல்முப் புரிநூல் சுவரில் துளை அளக்கப்
பொன்மங் கலஅணியின் பூட்டகற்ற
வன்மைத்தாழ்
தெற்றும் கதவு திறக்க வகிதேள் நஞ்சு
உற்றவர்க்குக் கட்டஉத வும்.

அளந்துகொண்டு துளையுண்டாக்கத் தொடங்குகின் றேன். (அங்ஙனம் அளந்துபார்த்து) இத் துளைக்கண் ஒரு செங்கல் மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கின்றது. ஆ! ஆ! பாம்பு கடித்துவிட்டதே! (பூணூலால் விரலைக் கட்டி விடவேகத்தை அவிநயிக்கின்ருன். சிகிற்சை செய்து)

சுகமுற்றேன். (மீண்டும் துளைத்து உள்ளே பார்த்து) ஓ! விளக்கு ஒளிர்கின்றது. அதனாலன்றே,

93. [1]துளைவழி நிலமுறீஇச் சுவணப் பொன்மையுற்று
ஒளிநெறி விலகிருள் சூழ ஓங்கிய
தெளிவிளக் குறுசிகை யுரைகல் சேர்பொனின்
மிளிர்தரு கோடுபோல் விளங்கு கின்றதால்.

(மீண்டும் துளைவேலையைச் செய்து முடித்து) இத்துளை வேலை நிறைவேறிற்று. நிற்க; உட்புகுகின்றேன்; அன்றி விரைந்து புகுதல் வேண்டா. புருடப் பிரதிமையை உள்ளே செலுத்துகின்றேன். (அங்ஙனம் செய்து) ஓ! ஒருவருமில்லை. முருகப்பிரானுக்கு வணக்கம். (உட்புகுந்து பார்த்து) ஆ! இரண்டு ஆண்மக்கள் துயில்கின்றனர். நிற்க. தற்காப்பின் பொருட்டு வாயில் வழியைத் திறந்து வைக்கின்றேன். என்செய்வேன்! இல்லம் சிதைவுற்றிருத்தலாற் கதவுமுளை ஓசையிடுகின்றது. ஆதலின் நீரைத் தேடுவேன். எங்கே நீர் இருக்கும்? (இங்கும் அங்கும் பார்த்து நீரைக் கொணர்ந்து தெளித்துக்கொண்டு ஐயத்தோடு) இது வேண்டா. நிலத்தில் வீழ்கின்ற நீரே ஓசையை உண்டாக்கும். இது நிற்க; (பின்புறமாக மெல்லத் தாங்கிக் கதவைத் திறந்து) கதவு திறந்ததாக இருக்க. இப்பொழுது இவ்விருவரும் பொய்யுறக்கம் கொள்கின்ற

[1] துளை வழியாக நிலத்தைப் பொருந்தித் தங்கம்போற் பொன்மை நிறம் உற்று இருள் பக்கத்தே சூழ ஓங்கிய விளக்கு என்க. அவ்விளக்கின் சுடர் இருளின் நடுவில் கரிய உரைகல்லில் உரைத்த பொற்கோடுபோல் விளங்கித் தோன்றுகின்றது என்பதாம்.

னரா? அன்றி உண்மையாகவே உறங்குகின்றனரா? என்று இங்ஙனம் ஆராய்கின்றேன். (அச்சுறுத்திச் சோதித்து) ஆ! இவ்விருவரும் உண்மையாகவே துயில்கின்றனர் ஆதலானன்றே;

94. ஈங்கிவர் உயிர்ப்பு வெளிச்செலீஇக் காலம்
இடைக்கணுத் தையுற விலதால்;
ஊங்கிறு குறக்கண் இமைப்பில மூடி
யுள்ளசை வின்றியுற் றனவால்;
தாங்கிய [1]உடலும் அவயவம் குலைந்து
தளர்வுறீஇச் சயனத்தின் அளவின்
ஓங்குய துறக்கம் பொய்ம்மையேல் விளக்கின்
ஒளியெதிா் முகமுறப் பொறுரால்.

(நாற்புறமும் பார்த்து) ஓ! ஈதுஎன்னை? [2]மத்தளம்! இது முரசு; இது படகம்; இது யாழ்; இவை குழல் கள்; இவை நாட்டியத்திற்கு உபயோகமான பிரதிமை கள். இது நாட்டிய ஆசிரியன் இல்லமோ? சாருதத் தன் இல்லம் என்னும் துணிவால் உட்புகுந்தேன். [3]இவன் உண்மையாகவே வறியவனோ? அன்றி அரசர் பயத்தாலாவது கள்வர் பயத்தாலாவது பொருளை நிலத்திற் புதைத்து வைத்திருக்கின்றான்கொல்! [4]அங்

---

[1]உடலும் ஓங்கியது என்க. ஓங்குதல்—மிகுதல்.

[2]மத்தளம், வீணை முதலிய கருவிகள் சாருதத்தன் இல்லத்தில் இருத்தல் அவன் செல்வனாயுள்ள காலத்தில் அவற்றின் பயனை நன்கு அனுபவித்தவன் என்பதைப் புலப் படுத்தும்.

[3]இவன்-சாருதத்தன்.

[4]ஆற்றல் மிக்க யான் நிலத்திற் புதைந்து கிடக்கும் பொருளை எங்ஙனம்ஆயினும் எளிதிற் கொள்வேன் என்பது கருத்து.

ஙனமாயின் சருவிலகனுகிய எனக்கும் புதைபொருள் என்பதொன்று உண்டோ? நிற்க. [1]வித்துக்களை அபிமந்திரித்து இறைக்கின்றேன். (அங்ஙனம் செய்து) சிதறிக் கிடக்கும் வித்துக்கள் ஓரிடத்திலும் திரண்டு சேர்ந்தில. ஓ! உண்மையாகவே இவன் வறியவன். நிற்க. [2]போகின்றேன்.

விதூடகன்—(கனவுகண்டு பேசுகின்ருன்.) ஓ! நண்பரீர்! கன்னத்துளைபோலக் காணப்படுகின்றது. கள்வனைப்போலக் காண்கின்றேன். ஆதலின், இப் பொற்பணி முடிப்பை நீங்கள் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்.

சருவிலகன்—இம் மனிதன் இவ் வில்லத்தினுள்ளே புகுந்த என்னைக் கள்வனென்றுஉணர்ந்து வறியவன் ஆயினேன் என்று பரிகாசம் செய்கின்ருன் போலும்! ஆதலின்,இவனைக் கொன்றுவிடலாமா? அன்றி அச்சத்தாற் கனவிற் கள்வனைக் கண்டு பேசுகின்ருன்கொல்! (பார்த்து) ஓ! நீராடுங்கால் உடுக்கப்படும் பழந்துகிலான மறைக்கப்பட்டு விளக்கொளியான் ஒளிர்கின்ற இஃது உண்மையாகவேபொற்பணிமுடிப்பாகும். நிற்க; பெற்றுக்கொள்கின்றேன். அன்றி என்னேடு ஒத்த வறுமையாளனுகிய நற்குலத்து உதித்த மனிதனைத் துன்புறுத்தல் தக்கதன்று ஆதலின், செல்கின்றேன்.

விதூடகன்—ஓ! நண்பரே! இப் பொற்பணி முடிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையாயின் பசுவினதும்,

---

[1]மந்திரித்து இறைக்கப்பட்ட வித்துக்கள் பொருள் புதைந்த நிலத்தில் திரண்டு ஒன்றுசேரும் என்பது கொள்கை.

[2]என் அவா நிறைவேருமையால் வெளிச்செல்கின்றேன் என்பதாம்.

அந்தணனது மாகிய விருப்பங்களைத் தடுத்தலான் உண்டாகும் பாவத்துக்கு ஆளாவீர்!

சருவிலகன்—மாண்பு மிக்க ஆவின் விருப்பமும் அந்தணன் விருப்பமும் கடக்கத் தகாதவை ஆதலின் பெற்றுக்கொள்வேன். அன்றி விளக்கு ஒளிர்கின்றதே. விளக்கை அவித்தற்கு உரிய தீவிழ் விட்டில் என்னிடம் உள்ளது. அதனைச் செலுத்துகின்றேன். அதற்குரிய இடமும் காலமும் இவையே. யான் விட்ட இவ் விட்டில் இவ் விளக்கின் மேற்பாகத்திற் பலவாறு சுழன்று திரிதற்கே செல்கின்றது. பத்திரபீடமென்னும் பெயரையுடைய இவ்விட்டில், தன் சிறகுகளால் இவ் விளக்கை அவித்துவிட்டது. இஃது உண்டாக்கிய இருள் மிகவும் இழிந்ததே. அன்றி, யானும் நம் பிராமண குலத்துக்கு இருள் உண்டாக்கிவிட்டேன். இஃது இழிவே. யானே நான்கு மறைகளையும் உணர்ந்து இரத்தலில் விருப்பமில்லாத ஓரந்தணன் புதல்வனாகிய சருவிலகன். மதனிகை என்னும் கணிகையின் நிமித்தம் செய்யத் தகாதனவற்றை மேற்கொண்டேன். இப்பொழுது அந்தணன் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுகின்றேன். (என்று பெற்றுக்கொள்ளத் தொடங்குகின்றான்.)

விதூடகன்—ஓ! நண்பரே! நும் நுனிக்கை குளிர்ந்திருக்கின்றதே.

சருவிலகன்—ஆ! மறந்துவிட்டேன்! [1]தண்ணீரில் தோய்ந்தமையால் என் நுனிக்கை குளிர்ச்சியுடையதாயிற்று. சூடாதற் பொருட்டுக் கைகளைக் கக்கங்

---

[1]கதவின் அடிப்பாகம் ஒலி செய்யாமையின் பொருட்டுத் தண்ணீர் அள்ளி நனைத்ததைக் குறித்துக் கூறினான்.

களில் வைக்கின்றேன். (நிருத்தத்தால் இடக்கையைச் சூடு செய்து [1]பெற்றுக்கொள்கின்றான்.)

விதூடகன்—பெற்றுக்கொண்டனையா?

சருவிலகன்—இவ் அந்தணனது வேண்டுகோள் கடக்கத்தக்கதன்று. ஆதலிற் பெற்றுக்கொண்டேன்.

விதூடகன்—இப்பொழுது விலைப் பொருளை விற்றுவிட்ட வணிகனைப்போல் யான் சுகமாகத் தூங்குவேன்.

சருவிலகன்—மகாப் பிராமண! நூறு யாண்டு உறங்குவாயாக. அந்தோ! மதனிகை என்னும் கணிகையின் பொருட்டு இங்ஙனம் பிராமண குலத்தை நரகத்தில் வீழ்த்துகின்றேன். அன்றி [2]யானே வீழ்ந்தவன் ஆகின்றேன்.

95. [3]ஆண்மையின் துணிவினை அடக்கி வாட்டுமிவ்
வேண்மைசால் நல்குரவிழிக்கத் தக்கதாம்.

---

[1]பொற்பணி முடிப்பைப் பெற்றுக்கொள்கின்றான் என்று முடிக்க.

[2]யான்செய்த தீமையின் பயனை யானே நுகரவல்லேன் நம் குலத்தார்க்கு இஃது இழிவு செய்யாது என்பதாம்.

[3]நல்லனவற்றின் மேற்கொள்ளத்தக்க ஆண்மையைக் களவுத் தொழிலாகிய தீயசெயலிற் பயன்படுத்தியமையால், அவ் வாண்மையின்துணிபை நல்குரவு அடக்கி வாட்டியது என்றான் என்க. நாண் மிகும் இதனின்—நாணத்தை மிகுவிக்கும் இந் நல்குரவினால். சேண்மையிற் பழித்தல்-தன் நிலைக்குச் சிறிதும் நெருங்கத் தகாததென்று பழித்தல் இத் தீத்தொழிலாகிய களவைப் பழித்தலோடு அதனையே மேற்கொள்ளவும் செய்தேன் என்பதாம்.

நாண்மிகும் இதனின்யான் நன்றில் செய்கையைச்
சேண்மையிற் பழித்தலும் செய்த லும்முளேன்.

ஆதலின், மதனிகையை விலையிற் கோடற்கு வசந்தசேனையின் இல்லத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றேன். (சுற்றிப் பார்த்து) ஓ! பாதவொலிபோற் கேட்கப்படுகின்றதே? காவலர் வாராதிருக்க வேண்டும். நிற்க, தம்பம்போல அசைவற்றிருக்கின்றேன். அன்றிச் சருவிலகன் ஆகிய என்னைக் காவலாளர் என் செய்வர்? ? யானே,

96. [1]பாய்தலிற் பூசை; ஓட் லின் இரலை;
பற்றுப் சிதைத்தலிற் பருந்து;
வாய்மையிற் பொய்யிற் றுயில்பவ னிலைமைய
மதித்தலின் நாய்; அகி ஊர்தல்;
ஆய்பிற வுருவோடு உடல்கொளல் மாயை;
அயல்மொழி யறிவின்வாக் கிறைவி;
ஏய்விளக்கு இரவின்; நுழைவழிப் பல்லி;
இருநிலத்து அசுவம்; நீர் நாவாய்.

---

[1] பூசை-பூனை. இரலை-மான். அகி-பாம்பு. யானே பாய்தலிற் பூனையாகவும், துள்ளியோடுதலில் மானாகவும், பற்றிச் சிதைத்தலிற் பருந்தாகவும், துயில்பவன் நிலைமையை மோந்தறிதலில் நாயாகவும், ஊர்ந்து செல்லுவதில் பாம்பாகவும், பிறவுருவங்களையும் உடல்களையும் கோடலில் மாயையாகவும், வேற்று மொழி யறிதலில் வாக்கிறைவியாகவும், இரவில் விளக்காகவும், குறுகிய துவாரத்திற் புகுந்து மறைதலில் பல்லியாகவும், நிலத்தில் விரைந்தோடுதலிற் குதிரையாகவும், நீரில் தோணியாகவும் உள்ளேன் என்பதாம்.

97. [1]ஓடலிற் பாம்பு; நிற்பின்
உறுமலே; சுழன்று யாண்டும்
ஆடலிற் கலுழன்; யாரும்
அறிவுரு இடத்திற் றங்கம்;
நாடலின் முயலே யொப்பேன்;
நண்ணிய பிறரைப் பற்றிக்
கோடலிற் செந்நாய்; அஞ்சாக்
குணத்தினுன் மடங்கல் ஒப்பேன்.

(வந்து)

இரதனிகை—அந்தோ! அந்தோ! வீட்டு வெளி வாயில் திண்ணையில் வருத்தமானகன் உறங்கினுன். இவ்விடத்தில் அவன் காணப்பட்டிலன். நிற்க. ஐயர் மைத்திரேயரைக் கூவி அழைக்கின்றேன். (என்று சுற்றி வருகின்ருள்.)

சருவிலகன்—(இரதனிகையைக் கொல்ல விரும்பு கின்ருன். உற்றுநோக்கி) என்னே? பெண்பாலோ? நிற்க. போகின்றேன். (என்று போய்விடுகின்ருன்.)

இரதனிகை—(அச்சத்தோடு சென்று) அந்தோ! அந்தோ! நம் இல்லத்திற் கன்னத்துளை யுண்டாக்கிக் கள்வன் வெளிச்செல்கின்ருன். நிற்க. மைத்திரேயரை அடைந்து எழுப்புகின்றேன். (விதூடகன் பக்கல் எய்தி) ஐய! மைத்திரேயரே! எழுந்திருங்கள். எழுந் திருங்கள். நம் வீட்டிற் கன்னத்துளை யுண்டாக்கிக் கள்வன் வெளிச்செல்கின்ருன்.

---

1 இந் நிலையணுகிய என்னைக் காவலர் என்ன செய்வர்? என்பதாம்.

விதூடகன்—(எழுந்து) ஆ![1] இழிந்தவளே! "கள்வனைச் செய்து கன்னத்துளை வெளிச்சென்றது" என்று சொல்கின்ருய்?

இரதனிகை— வீணரே! பரிகாசம் வேண்டா. இக் கன்னத்துளையைப் பார்க்கவில்லையோ?

விதூடகன்—ஆ! இழிந்தவளே! என்ன சொல்லுகின்ருய்? "இரண்டாவது வாயில்வழி போலக் கன்னவழி திறக்கப்பட்டது" என்றன்றே சொல்லல் வேண்டும். ஒ! நண்பராகிய சாருதத்தரே! எழுந்திருங்கள். எழுந்திருங்கள். நம் இல்லத்திற் கன்னமிட்டுக் கள்வன் வெளிச்சென்று விட்டான்.

சாருதத்தன்—நிற்க. ஒ! பரிகாசம் வேண்டா.

விதூடகன்—ஒ! பரிகாசம் அன்று. நீங்கள் பாருங்கள்.

சாருதத்தன்—எவ்விடத்தில்?

விதூடகன்—ஒ! இதுவே.

சாருதத்தன்—(பார்த்து) ஆ! ஆ! இக் கன்னத்துளை அழகாக இருக்கின்றது.

98 [3]மேலிடந் தொடங்கிழிச் சுடுமண் வீழ்த்தலிற்
சூலிது நடுவகல் சுருக்க மாந்தலை

---

[1] உறக்கத்துக்குத் தடை செய்தமையால் உண்டாகிய சினத்தால் இங்ஙனம் கூறினன்.

[2] இங்ஙனம் மாற்றிக் கூறியது இரதனிகை வீணைக அஞ்சுகின்ருள் என்று அவளைப் பரிகசிக்க என்க.

[3] சுடுமண்—செங்கல். சூலுதல்—குடைதல். இது இக் கன்னத்துளை. நடுவண் அகற்சியையும் தலைக்கண் சுருக்கத்

சாலும் நல்தகவிலர் சார்பி ஞல்வெரீஇ
ஏலுமாண் இல்லம் நெஞ்சு இடிந்தது ஒக்கு
மால்.

இத் தொழிற் கண்ணும் பயிற்சி வன்மை இருக்கின்றதா?

விதூடகன்—ஓ! நண்பரே! இக் கன்னத்துளை யானது, புதிதாக வந்த கள்வன், அன்றி இத் தொழிற் பயிற்சியில் விருப்பமுள்ள மற்றொருவன் ஆகிய இவ்இருவருள் ஒருவனுற் செய்யப்பட்டதாகும். இன்றேல் இவ் உச்சயினீ நகரத்தில் எவன் நம் இல்லத்தின் செல்வ நிலைமையை அறியாமல் இருக்கின்றான்?

சாருதத்தன்—

99. வேற்றுநாட் டிருந்து தொழில்பயில் பவன்என்
வீட்டினில் துளைவழி புரிந்தோன்,
போற்றும் அப் பொருள்ஈண் டின்மையால்இனிது
புரிதுயில் உடையெமை யுணரான்;
தேற்றமாய் முன்னர் நமது உயர் இல்லச்
செழுமையைக் கண்டு அவாவுற்றீண்டு
ஆற்றும்இத் துளையை நெடிதுநூன்று எய்த்தே
அவாவறப் பின்னர்விட்டு அகன்றான்.

தையும் உடையது என்றதனுல் இக் கன்னத்துளை குடவுருவம் உடைத்தென்பது போதரும். தகவிலர்-கள்வர். இக் கன்னத் துளை கள்வரின் சார்பினுல் அஞ்சி ஓர் அழகிய பெரிய இல்லம் நெஞ்சு பிளக்கப்பெற்றாற் போலக் காணப்படுகின்றது என்பதாம், தீயவர் சார்பை அஞ்சி நல்லோர் இதயம் பிளவுறும் என்னும் தொனிப்பொருள் தோன்றலும் உணர்க.

அதன்பின் இவ் ஏழைக் கள்வன், தன் நண்பர் களுக்கு "[1]வைசிய குமாரன் "இல்லத்துட் புகுந்து யான் ஒன்றையும் அடைந்திலேன்" என்று கூறு வானோ?

விதூடகன்— ஓ! ஆகூழ் இல்லாத அக்கள் வனையே குறித்து ஏதற்காக வருந்துகின்றீர்கள்? அவன், இது பெரிய வீடு என்று நினைந்து இங்கிருந்து இரத்தின அணிகலன்களையாவது பொற்பணி முடிப் பையாவது எடுத்துச் செல்லலாம் என்று துணிந்து வந்தவன். (நினைவுற்றுத் துன்பத்தோடு தனக்குள்) அப் பொற்பணி முடிப்பு எங்குள்ளது? (மீண்டும் நினைவுற்று வெளிப்படையாக) ஓ! நண்பரே! நீங்கள் எப்பொழுதும் "மைத்திரேயன் மூர்க்கன்; அறிவில் லாதவன்" என்று கூறுவதுண்டு. அப் பொற்பணி முடிப்பை உங்கள் கையில் தந்துவிட்டமையால் யான் நன்கு ஆராய்ந்து செய்தவன் ஆகின்றேன். இன்றேல் அந்த இழிந்த கள்வனாற் கவரப்பட்டி ருக்கும்.

சாருதத்தன்—பரிகாசம் வேண்டா.

விதூடகன்—ஓ! யான் அறிவிலன் ஆயினும் பரி காசம் செய்தற்குரிய இடம் காலம் இவை அறியாத வனா?

சாருதத்தன்—எப்பொழுது தந்தாய்?

---

[1] சாருதத்தன் வாணிகத் தொழிலுடையனாதலின் "வைசிய குமாரன்" என்று கூறப்பட்டான்.

விதூடகன்—ஓ! யான் தங்களை நோக்கி "உங்கள் நுனிக்கை குளிர்ந்திருக்கின்றது" என்று கூறிய பொழுது தூங்கேன்.

சாருதத்தன்—ஒருவாறு [1]இங்ஙனமும் இருக்க லாம். (நாற்புறமும் பார்த்து [2]மகிழ்ச்சியோடு) நண்ப! தெய்வ வசத்தால் நினக்கு உவப்பாவது ஒன்றைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

விதூடகன்—கள்வன் கவர்ந்திலனா?

சாருதத்தன்—கவர்ந்து விட்டான்.

விதூடகன்—அங்ஙனமாயின் உவத்தல் எது பற்றி?

சாருதத்தன்—இக்கள்வன் பயன் எய்தினன் என் பது பற்றி.

விதூடகன்—இப் பொற்பணி முடிப்பு அடைக் கலப் பொருளன்றோ!

சாருதத்தன்—அடைக்கலப் பொருளா? (மயக்க முறுகின்றான்.)

விதூடகன்—நீங்கள் தேறுதல் எய்துங்கள். அடைக்கலப் பொருளைக் கள்வன் கவரின் நீங்கள் எதற்காக மயங்குகின்றீர்கள்?

சாருதத்தன்—(தெளிவுற்று) நண்ப!

---

[1] கை கால் கழுவியமையால் நுனிக்கை குளிர்ந்திருத் தல் கூடும் என்பதாம்.

[2] தன் வீட்டிற் புக்க கள்வனும் பொருட்பயனுடைய னாய்ச் சென்றான் என்பது பற்றிய மகிழ்ச்சி.

100. [1]எல்லோரும் என்னை எளிமைப் படுத்து உரைப்பர்
அல்லாதெவன் உண்மை ஆதரிப்பான்?-பொல்லாஇவ்
வையந் தனில் ஆண்மை மாற்றும் வறுமைபிறர்
ஐயம் உறற்கு ஏது வாம்

அந்தோ!

101. அருளறு தீயவூழ் ஐயகோ எனைப்
பொருளற வன்பினிற் பொருந்தல் அன்றி என்
மருளறும் ஒழுக்கமும் [2]மலின மாகவின்று
இருளுறச் செய்யுமால் ஈதென் வண்ணமே?

விதூடகன்—கொடுத்தவன் யார்? வாங்கினவன் யார்? சான்று யார்? என்று யானே மறுத்துவிடுவேன்.

சாருதத்தன்—யான் இப்பொழுது பொய்யுரைப் பேனு?

102. ஏற்றநல் அடைககலம் இனிதின் [3]ஈதர
வேற்றிடத்து இரப்பினுன் மீண்டும் ஈட்டுவல்.
போற்றுநல் லொழுக்கமாம் பொருட்குக் கேட்டினை
ஆற்றும் இப் பொய்யுரை யாடல் கில்லெனே.

---

[1] உண்மை—கள்வர் கவர்ந்தது. பொருளோடு ஆண்மையும் அழிந்தமையால் அந்நிலை உலகத்துள்ளார் எல்லோரும் ஐயுறுதற்கு இடனும் என்பதாம்.

[2] மலினமாக — அழுக்குற.

[3] ஈகர-திருப்பிக் கொடுக்க.

இரதனிகை—அடைக்கலப் பொருள் இழந்தமையால் பெருமாட்டியாகிய [1]தூதையின்பாற் சென்று தெரிவிப்பேன். (என்று போய்விடுகின்ருள்.)

(சாருதத்தன் மனைவி சேடியோடு வருகின்ருள்.)

மனைவி—(பரபரப்போடு) ஏடி! பெருமானுகிய நம் தலைவர் மைத்திரேயரோடு உண்மையாகவே உடல் தீங்கின்றி யிருக்கின்ருரா?

சேடி—பெருமாட்டி! உண்மையாகவே தீங்கின்றி யிருக்கின்ருர். ஆனல், விலைமகளுடைய அணிகலன்கள் மாத்திரம் கள்வர்களாற் கவரப்பட்டன.

(மனைவி மயக்கமுறுதலை அவிநயம் செய்கின்ருள்.)

சேடி—எம்பெருமாட்டியாகிய தூதை ஆறுதலடைய வேண்டும்.

தூதை—(தெளிவுற்று)சேடி!"பெருமான் உடல்தீங்கின்றியுள்ளார்" என்று கூறுகின்ருய்? அவ்வண்ணல் இப்பொழுது உடல் தீங்குற்றுளார் எனினும் நன்றே. ஒழுக்கம் கெடுதல் நன்றன்று. இப்பொழுது உச்சயினீ நகரத்துள்ளார், "வறுமை மிகுதியால் பெருமான் சாருதத்தரே இத்தகைய தீச்செயலைச் செய்தவர்" என்று இங்ஙனம் கூறுவர். [மேலே பார்த்து நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து] ஏ! பகவானுகிய விதியே! தாமரையிலையில் வீழ்ந்த நீர்த்துளிகளைப்போல் சலிக்கின்ற வறுமையாளரின் வினைப்பயன்களால் விளையாடுகின்றனே? தாய் வீட்டிலிருந்து பெற்ற இவ் விரத்தினமாலை

---

[1] தூதை—சாருதத்தன் மனைவி.

யொன்று என்பால் எஞ்சியுள்ளது. இதனைப் பெருமான் சாருதத்தர் தம் பெருந்தன்மைக் குணத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளார். சேடி! ஐயர் மைத்திரேயரைக் கூப்பிடு.

சேடி—எம்பெருமாட்டியின் கட்டளையின் வண்ணம் செய்வேன் [விதூடகன்பக்கல் எய்தி] ஐய! மைத்திரேயரே! தூதையம்மையார் நும்மை அழைக்கின்றார்கள்.

விதூடகன்—அவ் அம்மையார் யாங்குள்ளார்?

சேடி—இதோ இருக்கின்றார்கள். செல்லுங்கள்.

விதூடகன்—[அணிமைக்கண் எய்தி] தங்களுக்கு மங்கலம் உண்டாகுக.

தூதை—ஐய! வணங்குகின்றேன். ஐய! [1]கிழக்கு நோக்கிய முகமுடையராய் இருங்கள்.

விதூடகன்—அம்மா! நான் இதோகிழக்குநோக்கிய முகமுடையனாய் இருக்கின்றேன்.

தூதை—ஐய! இதனைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

விதூடகன்—ஈதென்ன?

தூதை—யானோ, "இரத்தினசட்டி" என்னும் நோன்பினை மேற்கொண்டிருந்தேன். அந்நோன்பில், தத்தம் பொருள் அளவிற்கேற்ப அந்தணர்க்குத் தானம் செய்தல் வேண்டும். அவ்வமயத்தில் அவ்வாறு அந்தணர்க்குத் தானம் செய்திலேன். ஆதலின், அதன்பொருட்டு இவ் இரத்தினமாலையைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

---

[1] தானம் பெறுவோர் கிழக்கு முகமாக இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றிக் கூறப்பட்டது.

விதூடகன்—[பெற்றுக்கொண்டு] மங்கலம் உண்டாக. போகின்றேன். அன்பு மிக்க நண்பருக்கு அறிவிப்பேன்.

தூதை—ஐய! மைத்திரேயரே! [1]என்னை நாணமுடையவளாகச் செய்தல் வேண்டா. [என்று போய்விடுகின்ருள்.]

விதூடகன்—[வியப்போடு] ஆ! இவ்அம்மையின் பெருந்தன்மை என்னே!

சாருதத்தன்—ஆ! மைத்திரேயன் காலந் தாழ்க்கின்ருன். தைரியமின்மையால் [2]செய்யத் தகாததைச் செய்யாதிருத்தல் வேண்டும். மைத்திரேய! மைத்திரேய!

விதூடகன்—[அணிமைக்கண் எய்தி] இதோ இருக்கின்றேன். இதனைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். [இரத்தினமாலையைக் காட்டுகின்ருன்.]

சாருதத்தன்—ஈதென்னே!

விதூடகன்—ஓ! தாங்கள் பண்பொத்த மனைவியை எய்தியதன் பயன் இதுவாகும்.

---

[1] பெரு வள்ளலாகிய சாருதத்தர் முன்னிலையில் இச் சிறு கொடையைத் தெரிவித்தல் எனக்கு நாணம் தருவதாம் என்ருள்.

[2] தன் நிலையைத் தெரிவித்துத் தேவியின்பால் யாதும் கேளாது இருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

சாருதத்தன்—ஓ! பார்ப்பனி என்பாட்டு அருளபுரி கின்றாள். அந்தோ! [1]இப்பொழுதுதான் வறியவன் ஆகின்றேன்.

103. போகசூழால் தன்பால் பொருள் நீங்கப், பொற்
றொடிதன்
ஆகூழ்ப் பொருளாலருள்பெறுவோன்-வாகாரும்
ஆடவனே ஆயினும்பெண் ணாகும் பயனுறலால்
ஆடவனே யப்பெண் அதனால்.

அன்றி யான் வறியவன் அல்லன்; யானே,

104. [2]ஏற்றவளம் ஓர்ந்தொழுகும் இல்லுடையேன்
இன்பதுன்பம்
ஆற்றுமக நட்பினைநின் ஞலடைந்தேன்—மாற்
றம்இலா
வாய்மை யமைந்துளது வாயாவால் இம்மூன்றும்
தீமைதரு நல்குரவிற் சேர்ந்து.

மைத்திரேய! இரத்தினமாலையை எடுத்துக் கொண்டு வசந்தசேனையின் பக்கலிற் செல். "நீ அடைக் கலமாக வைத்த பொற்பணி முடிப்பை நம்பிக்கை

---

[1] பெண்மகளால் அருள் செய்யப்படல் தாழ்வு தரும் என்பது கருத்து.

[2] ஏற்றவளம் ஓர்ந்து ஒழுகும் இல் என்றது, "மனைத் தக்க மாண்புடைய ளாகித் தற்கொண்டான் - வளத்தக் காள் வாழ்க்கைத்துணை" என்னும் திருக்குறளை நினைவுறுத்து கின்றது.

காரணமாக நம்மதெனக் கொண்டு [1]சூதில் தோற்றுவிட்டேன். அதன்பொருட்டு இவ் இரத்தினமாலையைப் பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்" என்னும் இச் சொற்களை யான் கூறியனவாக அவள்பாற் கூறல் வேண்டும்.

விதூடகன்—நம்மால் விற்றுண்ணப்படாததும், அனுபவிக்கப்படாததும், சிறுவிலையுடையதும், கள்வனாற் கவரப் பட்டதுமாகிய அவ் அணிகலத்தின் நிமித்தம் கடல்வலயத்திற் சிறந்த இவ் இரத்தின மாலையைக் கொடுத்தல் ஆகாது.

சாருதத்தன்—நண்ப! இங்ஙனம் கூற வேண்டா.

105. [2]நம்முனைழ உயர்குணம் நன்று பற்றுபு
செம்மையின் அவள் அணி சேமம் செய்தனள்;
அம்ம அவ் விலையிலா வுறுதி யன்பிற்கே
இம்மணி மாலையாம் இசைவின் ஈதலே.

ஆதலின், நண்ப! என் உடம்பைத் தொட்டுச் சூளுறல் செய்கின்றேன். இதனை அவளிடம் சேர்ப்பியாமல் இங்கு வரக்கூடாது. வருத்தமானக!

---

[1] கள்வனாற் கவரப்பட்டது என்று கூறினால் இதனைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டாள் என்று சூதினால் தோற்றுவிட்டேன் என்று தெரிவிக்கச் சொல்லினான் என்பதாம்.

[2] இவ் இரத்தினமாலையை யான் அவளுக்குக் கொடுத்தல் அவள் நம்மாட்டு வைத்த அன்புரிமையோடு கூடிய நம்பிக்கைக்கு விலையாகவேயாம். அவள் அடைக்கலமாக வைத்திழந்த பொற்பணிகளின் பொருட்டன்று.

106. [1]விளங்கும்இச் சுடுமணல் விரைந்து சந்தியை
உளங்கொள மறைவுற வுஞற்றி. அன்னதால்
துளங்கும்இவ் உலகினர் சொல்லுங் கூர்பழிக்
களங்கம்யான் காப்பது கைவி டாவணம்.

நண்ப! மைத்திரேய! நீ கிளர்ச்சி குன்றுமற் கூறல் வேண்டும்.

விதூடகன்—ஓ! வறியவன் எங்ஙனம் எளிமையின் றிக் கூறுவான்?

சாருதத்தன்—நண்ப! யான் வறியவன் அல்லன்; எனக்கோ,['ஏற்றவள மோர்ந்தொழுகும்'(செய்யுள் 104) இது முதலியவற்றை மீண்டும் படிக்கின்றான்.] ஆதலின், நீ செல்வாயாக. யானும் தூய்மை செய்து கொண்டு சந்தியை உபாசிக்கின்றேன்.

(எல்லோரும் போய் விடுகின்றனர்)

"கன்னமிடல்" என்னும்

மூன்றும் அங்கம் முற்றிற்று

---

1 சந்தி-கன்னத்துளை. உஞற்றி—செய்க; இகரவீற்று வியங்கோள். களங்கத்தை யான் காப்பது கைவிடாவண்ணம் விரைந்து சந்தியை மறைவுறச் செய்க என்று முடிக்க.

[1]நான்காம் அங்கம்

சருவிலகன் பேறு

[அதன்பின் [2]சேடி வருகின்றாள்.]

சேடி—பெருமாட்டியாகிய வசந்தசேனையின் பக்கல் எய்தும் வண்ணம் தாய் எனக்குக் கட்டளையிட்டாள். இவ்வம்மை [3]ஓவியப் பலகையில் ஊன்றிய கண்களையுடையவளாய் மதனிகையோடு ஏதோவொன்றைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஆதலின், அவள் பக்கல் செல்கின்றேன். [என்று சுற்றி வருகின்றாள்.]

[அதன்பின் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட வண்ணம் வசந்தசேனையும் மதனிகையும் வருகின்றனர்]

வசந்தசேனை—ஏடி! மதனிகே! மாட்சிமிக்க சாருதத்தரது இவ் ஓவிய வுருவம் நன்கு [4]ஒத்திருக்கின்றதா?

---

1 இதன்கண், வசந்தசேனையின்பால், மதனிகையின் விலைப்பொருட்டுக் களவிற் கொணர்ந்த பொன்மயமான அணிகலன்களைச் சருவிலகன் சேர்த்தலும், இழந்த அடைக்கலப் பொருள் நிமித்தம் சாருதத்தன் உய்த்த இரத்தின மாலையை மைத்திரேயன் சேர்த்தலும் கூறப்படும்.

2 வசந்தசேனையின் தாயால் அனுப்பப்பட்டவள்.

3 வசந்தசேனை ஓர் ஓவியப் பலகையில் சாருதத்தரது உருவத்தைத் தானே வரைந்து காதல் மிகுதியால் அதனையே உற்று நோக்கிய வண்ணமாக இருக்கின்றாள் என்பதாம்.

4 அவர் உருவத்தை ஒத்திருக்கின்றதா என்பது கருத்து.

மதனிகை—நன்கு ஒத்திருக்கின்றது.

வசந்தசேனை—நீ [1] எங்ஙனம் அறிகின்றாய்?

மதனிகை—எம்பெருமாட்டியின் அன்புநீர் ஒழுக்கும் [2] கண்கள் ஊன்றிப் பதிந்திருக்கின்றமையால்.

வசந்தசேனை—ஏடி! மதனிகை! பரத்தையர் சேரியின் இருத்தலால் உண்டாகிய கண்ணோட்டத்தால் இங்ஙனம் கூறுகின்றாய்கொல்?

மதனிகை—அம்மா! பரத்தையர் சேரியின் இருப்போர் எல்லோருமே பொய்ம்மையான கண்ணோட்டம் உடையவர்களாகவா இருக்கின்றனர்?

வசந்தசேனை—ஏடி! [3] பற்பல ஆடவர்களின் கூட்டத்தால் விலை மகளிர் பொய்ம்மையான கண்ணோட்டம் உடையவர்கள் ஆகின்றனர்;

---

[1] "நீ காமதேவாயதனம் என்னும் உய்யானத்திற் பொதுப்பார்வையாற் கண்ட சாருதத்தரது உருவத்தை முழுதும் ஒத்திருப்பதாக் எப்படிக் கூறமுடியும்?'' என்பதாம்.

[2] "சாருதத்தரது உருவத்தினின்றும் இவ் ஓவிய உருவம் சிறிது வேறுபடினும் நின் கண்கள் ஊன்றி நோக்காவாகலின், இது கொண்டே துணியலானேன்'' என்றாள் என்க.

[3] உருவம், சீலம், குலம், பருவம், வேடம் முதலியவற்றால் ஆடவர் பலவேறு வகைப்படுவர். அவரவர்க்கு ஏற்ப நடக்கவேண்டியது விலைமகளிர் இயல்பாதலின் பொய்ம்மையான கண்ணோட்டம் உடையவர் ஆவர் என்பதாம்.

மதனிகை—இவ்[1]ஓவியத்தில் அம்மையின் கண்களும் நெஞ்சமும் இன்புறுகின்றனவே. அதற்குக் காரணம் என்ன? தங்களையே கேட்கின்றேன்.

வசந்தசேனை—ஏடி! [2]தோழிமார் பரிகாசம் செய்தலைத் தடுத்தற்கே [3]இங்ஙனம் கூறினேன்.

மதனிகை—அம்மா! இங்ஙனம் உள்ளக் கிடக்கையை மறைத்தல் தக்கதன்று. [4]பெண்மக்கள் தோழிமார்களின் மனத்தைப் பின்பற்றி நடப்பவர்களாவர்.

முதற்சேடி—[அணிமையில் எய்தி] பெருமாட்டீ! "திரையான் மறைவு செய்யப்பட்ட வண்டி ஒன்று வாயிலின்கண் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலின், செல்" என்று அன்னை கட்டளையிடுகின்றாள்.

வசந்தசேனை—ஏடி! பெருமான் சாருதத்தர் என்னை அழைத்துச் செல்வார்கொல்?

---

[1] அன்பன் உருவொப்பின்றேல் கண்ணும் மனமும் ஊன்றி நோக்கற்குக் காரணமின்று என்பது கருத்து.

[2] நட்புப் பற்றிச் சேடியரைத் தோழியர் என்று உபசரித்தாள்.

[3] இதனால் மதனிகையின் பேச்சு வசந்தசேனைக்கு உடன்பாடு என்பதாம்.

[4] ஒரு தலைவி தலைவன்பால் தானே சேறல் எளிமையையும் நாணின்மையையும் தருதலானும், இரு முதுகுரவர்களிடத்தும் தானே தன் காதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ள இயலாமையானும், இவ்வெல்லாவற்றையும் தோழிமார் முகமாகவே நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டுதலின், பெண்மக்கள் அத்தோழிமார் மனத்தைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டியவர் ஆவர் என்பதாம்.

சேடி—அம்மா! எவர் வண்டியோடு பதினுயிரம் பொன் விலையுள்ள அணிகலன்களை அனுப்பியிருக்கின்ருரோ அவர் நின்னை அழைத்துச் செல்வார்.

வசந்தசேனை—அவர் யாவர்?

சேடி—அவர்தாம் மன்னவன் மைத்துனராகிய சகாரர் என்னும் சமத்தானகர்.

வசந்தசேனை—[சினத்தோடு] போ. மீண்டும் இங்ஙனம் கூற வேண்டா.

சேடி—எம்பெருமாட்டி! அருள் செய்க. அருள் செய்க. தூதாக அனுப்பப்பட்டவள் ஆகின்றேன்.

வசந்தசேனை—யான் தூது குறித்தே சினக்கின்றேன்.

சேடி—ஆயின், அன்னையின்பால் எவ்வாறு தெரிவித்துக் கொள்வேன்?

வசந்தசேனை—"யான் உயிரோடிருக்க விரும்பின் [1]இவ்வாறு மீண்டும் அன்னை எனக்குக் கட்டளையிடலாகாது" என்று இவ்வாறு தெரிவித்துக்கொள்.

சேடி—பெருமாட்டி விரும்பிய வண்ணமே. [என்று போய்விடுகின்ருள்.]

(வந்து)

சருவிலகன்—

107. [2]இரவினுக்கு உலகுஉரை பழியை யீந்துஎனை
விரவிய துயிலையும் வென்று காவலர்க்கு

---

[1] சகாரன்பாற் செல்லும்படி அன்னை இனிக் கட்டளையிடலாகாது என்பதாம்.

[2] பழியை ஈதல் - தான் கள்வனுகி உலகுக்குக் கேடு செய்தற் பொருட்டு இரவு இடந்தரலானும். ஒளி மழுங்கிய

அரியனுய் இருள்புலர் அமயம் ஆதவன்
வரஒளி மழுங்கிய மதியம் போன்றனன்.

108. [1]ஏதிலர் சிலவரோடும்
எனை ஐயம் இன்றிநோக்கக்
காதரத் திருப்பேன் பக்கல்
கடிதுதம் செயலிற் செல்லத்
தீதுசால் உளம்அன் னுரைத்
தேர்தர வெருவிப் பற்றும்
பேதுறும் ஒருவன் தன்பாற்
பிழைபல உண்மை யாலே.

யான் மதனிகையின் நிமித்தம் இவ் வன்செயலை மேற்கொண்டேன்.

109 [2]வினையாளர்க்கு இடும்பணியை விளம்பும்ஒரு
மனிதன் இலங் கண்டு மீண்டேன்;
மனையாளுந் தலைமையொரு பெண்பாற்கண்டு
அவள் இல்லம் மருவா துற்றேன்;

மதியம்போறல்—பகற்காலத்தில் தன் தொழில்வன்மை செல்லாமையாலும். ஈந்து, வென்று, அரியனுய், மதியம் போன்றனன் என முடிக்க.

[1] ஏதிலர்-அயலார். ஓடும் என்னை என்க; பெயரெச்சம். ஓடுதல் தன் களவுத் தொழில் நிலை குறித்து நிகழ்வதாம். காதரம்-அச்சம். அஞ்சியிருக்கும் என்பால் சிலர் தம் செயல் குறித்துப் போதர. தீதுசால் உள்ளம்—குற்றம் நிறைந்த எண்ணம். தேர்தர—உண்மைஆராய. ஒருவன் தன்பாற் பல பிழை யுடையன் ஆயின் எவரைக் கண்டாலும் கலக்கம் எய்துவன் என்பதாம். பேது-மனக்கலக்கம்.

[2] இலம்-இல்லம். மீடற்குக் காரணம் அவ்இல்லத் தலைவன் பணியாளரோடு பேசிக்கொண்டு விழித்திருத்தல் பற்றியாம். மற்றோர் இல்லத்தில் பெண்பாலாரே உள்ளமையால்

துணையாளுங் காவலர்என் பக்கலுற
மனைவெளியில் தூண்போல் நின்றேன்;
இனையாதே இன்னபல வினைத்தொடக்காற்
பகல்போல இரவைச் செய்தேன்.

வசந்தசேனை—ஏடி! இவ் ஓவியப் பலகையை என் படுக்கையில் வைத்துவிட்டுச் சிவிறியை எடுத்துக் கொண்டு விரைவில் வா.

மதனிகை—பெருமாட்டியின் கட்டளைப்படியே.

[என்று பலகையை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுகின்ருள்.]

சருவிலகன்—இது வசந்தசேனையின் இல்லம், ஆதலின், உட்புகுகின்றேன் [புகுந்து] மதனிகையை எங்கே காண்பேன்?

[அதன்பின் சிவிறியைக் கையிலேந்தி மதனிகை வருகின்ருள்.]

சருவிலகன்—[பார்த்து] ஆ! இவள் மதனிகை!

110. காணும் உருக்கொள் இரதியை ஒப்பக்
கவினும் இவள்
பேணும் குணங்கள் நிறைவான் மதனனும்
பேண நின்ருள்.

அன்ஞர் அச்சமும் அதனுல் சிறுதுயிலும் விரைந்து விழித்தலும் உரத்துக் கூவுதலும் உடையராதலின், ஆங்குப் புகுதலையும் ஒழிந்தேன் என்பதாம். துனைதல்-விரைவு. இன்னேரன்ன பல செயல்களின் முயன்று இளைப்பாறுதல் இன்றி அலைத்தமையால் இராப்பொழுதைப் பகல்போலச் செய்தேன் என்ருன் என்க. இனைதல்—சலித்தல்.

[1] நாணும் எனதகம் காமாக் கினியின்
 நனிவெதும்பும்
பூணும் நறுஞ்சந தனம்போல் குளிரப்
 பொருந்தினளே.

மதனிகே!

மதனிகை—[பார்த்து] ஆச்சரியம்! ஆ! சருவில கனு? சருவிலக! நின்வரவு நல்லதாக. நீ எவ்விடத்துச் சென்றிருந்தாய்?

சருவிலகன்—சொல்லுவேன்.

[என்று ஒருவரையொருவர் காதலோடு நோக்கு கின்றனர்.]

வசந்தசேனை—[2]மதனிகை தாழ்க்கின்ருள். ஆத லின், அவள் எவ்விடத்துச் சென்றிருப்பாள்? [சாளரத் தின் வழி நோக்கி] ஈதென்ன? இவள் யாரோ ஓராட வனேடு அளவளாவிக் கொண்டிருக்கின்ருள். மிக்க அன்பு நிரம்பிய கண்களால் இமைப்பின்றிப் பருகுகின் றவள் போலப் பார்க்கின்ருள். இதனுல், இம்மதனி கையை அடிமைத் தொழிலினின்றும் விடுவிக்க இம் மனிதன் விரும்புகின்ருன் என்று உய்த்துணர்கின் றேன். ஆதலின், இன்புறுக. யாருக்கும் இன்பம் குறை வுறல் வேண்டா. அழைப்பேன் அல்லேன்.

மதனிகை—சருவிலக! சொல்லு.

---

[1] காமாக்கினியின் நனி வெதும்பும் அகம், நாணும் எனது அகம் என இயைக்க.

[2]இதுமுதல் இவ்அங்கத்தின் உக-ஆம் செய்யுள் வரை யுள்ள வசந்தசேனையின் கூற்றுக்கள், அவள் தனக்குள்கூறியன வாகக் காணப்படுகின்றன. முதல்நூலில் அங்ஙனம் குறிக்கப் படவில்லை.

[சருவிலகன் அச்சத்தோடு திசைகளைப் பார்க்கின்ருன்.]

மதனிகை—சருவிலக! ஈதென்னை? அச்சம் உள்ளவனைப்போற் காணப்படுகின்ருய்?

சருவிலகன்—நின்பாற் சிறிது இரகசியம் கூறுவேன். ஆதலின், இது யாரும் இல்லாத தனியிடந்தானே?

மதனிகை—ஆம்.

வசந்தசேனை—இது மிக்க இரகசியமோ? ஆதலின் யான் கேட்கமாட்டேன்.

சருவிலகன்—மதனிகே! வசந்தசேனை, விலையாகப் பொருள் பெற்றுக்கொண்டு நின்னை விடுவாள்கொல்?

வசந்தசேனை—என்னைப் பற்றிய செய்தியோ! ஆயின் இச் சாளரத்தின் பின்னே என் உடலை மறைத்துக்கொண்டு கேட்கின்றேன்.

மதனிகை—சருவிலக! பெருமாட்டியின்பால் இதனை முன்னரே யான் கூறியதுண்டு. பின்னர் அவ்வம்மை "யான் கருதுவேனுயின் விலைப்பொருள் இன்றியே ஏவலாளர்கள் எல்லோரையும் அடிமையினின்றும் விலக்கிவிடுவேன்" என்று கூறினுள். ஆனுல், சருவிலக! என்னை வசந்தசேனையினிடத்திலிருந்து அடிமையை விலக்குதற்கு உரிய அவ்வளவு செல்வம் நினக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது?

சருவிலகன்—

111. நல்குரவு பற்ற நனிவாடி நின்பொருட்டுப்
புல்லவுறுங் காதலாற் போதருவேன்—மெல்லியலாய்!

இன்றிரவில் யார்க்கும் இயலா அருஞ்செயலை
நன்று புரிந்தேன் நயந்து.

வசந்தசேனை—இவன் உருவத்தால் விரும்பத் தக்கவன்; அருங்கொடுஞ்செயலால் அஞ்சி வெறுக்கத் தக்கவன்.

மதனிகை—சருவிலக! பழஞ்சோற்றளவு பயன் தரும் பெண் காரணமாக இரண்டும் ஐயத்தின்பால் உள்ளன.

சருவிலகன்—யாது? யாது?

மதனிகை—உடலும், ஒழுக்கமும்.

சருவிலகன்—அறிவிலாய்! துணிந்து புரியும் செயலின் கண்ணே திருமகள் வீற்றிருக்கின்றாள்.

மதனிகை—சருவிலக! நின்னை ஒருவரும் காணாமையால் நின் ஒழுக்கம் கண்டிக்கப்பட்டிலது. ஆதலின், அருங் கொடுஞ்செயல் செய்த நீ என் நிமித்தம் மிகவும் மாறான செயலைச் செய்யவில்லையே?

சருவிலகன்—

112. பூங்கொடிபோல் அணிகலன்கள் புனைமகளிர்
தமைக்கவரப் பொருந்தேன்; வேள்விக்கு
ஓங்குறும் அப் பெரும்பொருளும் ஓதுமறை
யவர்பொருளும் உள்ளேன். அன்னை
தாங்குமடித் தலமகவைத் தனங்குறித்தெத்
துன்புறினுஞ் சாரேன் கொள்ளப்
பாங்குளஎன் மதிநாளுங் களவுறினும்
விதிவிலக்கைப் பகுக்கு மாலோ.

ஆதலின், வசந்தசேனையின்பாற் பின் வருமாறு தெரிவிப்பாயாக.

113. [1]உன்னுடல் உறுப்பளவு ஓர்ந்து செய்தெனத்
துன்னும்இவ் அணிகலன் தோகை! அன்புசால்
என்னுழை நண்பினுல் ஏற்று, நின்னெழில்
பொன்னுற மறைவினிற் புனைதி யாலென.

மதனிகை—சருவிலக! அணிகலன்களோ மறைவிற் புனையத்தக்கவை. இவளோ விலைமகள். இவ்விரண்டும் பொருத்தமில்லை. ஆதலிற் கொடு. இவ்அணிகலன்களைப் பார்க்கின்றேன்.

சருவிலகன்—இவைதாம் அணிகலன்கள். (என்று அச்சத்தோடு கொடுக்கின்றான்.)

மதனிகை—(பார்த்து) இவ் அணிகலன்கள் முன்னர்ப் பார்க்கப்பட்டவைபோல் உள்ளன. ஆதலின் இவ்வணிகலன்களை எவ்விடத்து அடைந்தாய்? சொல்லு.

சருவிலகன்—மதனிகே! இதனுல் உனக்கென்ன? பெற்றுக்கொள்.

மதனிகை—(சினத்தோடு) என்மாட்டு நம்பிக்கையில்லை ஆயின் எதற்காக என்னைப் பொருள் கொடுத்துப் பெறுகின்றாய்?

சருவிலகன்—ஏடி! [2]காலையில் வைசியர் தெருவில் "வாணிகத் தொழிலையுடைய சாருதத்தர்

---

[1] தோகை-விளி. புனைதியாலெனத் தெரிவிப்பாயாக என முடிக்க. பொன்னுற—விளக்கமுற. மறைவினில் - யாரும் அறியா வண்ணம்.

[2] காலையில் என்றதனுல் "இரவில் பலவாறு அலைந்து திரிந்து ஏதோ ஒரு வீட்டிற்புகுந்தேன் ஆதலின் இன்ன வீடு என்று அறிந்திலன்; பின்னர் நகரத்து மக்களால் தெரிந்துளேன்" என்றான் என்பதாம்.

இல்லத்திற் களவு நிகழ்ந்தது" என்று சொல்லக் கேட்டேன்.

(வசந்தசேனையும் மதனிகையும் மயக்கமுறுகின் றனர்.)

சருவிலகன்—மதனிகே! தெளிக. ஈதென்ன? இப் பொழுது நீ,

114. அடிமையாம்தொழில்நிலை யடையப்பெற்றுடல்
கொடியவெந் துயரினுற் குலையநெஞ்சமுள்
ஒடிதர, விழித்துணை யுலைய, [1]இத்தொழில்
விடல்குறித்து அஞ்சுதி; விருப்பஞ் செய்திலை.

மதனிகை—(தெளிந்து) கொடுஞ்செயலாள! என் நிமித்தம் இத் தீய செயலைச் செய்த நீ அச் சாரு தத்தர் இல்லத்தில் ஒருவரையும் கொன்றுவிட வில்லையே? உடற்கு ஊறு செய்யவும் இல்லையே?

சருவிலகன்—மதனிகே! அச்சமுற்றவனையும் உறங்குகின்றவனையும் சருவிலகன் துன்புறுத்துவ தில்லை. ஆதலின், யான் ஒருவரையும் கொல்லவு மில்லை. ஊறு செய்யவுமில்லை

மதனிகை—உண்மையே?

சருவிலகன்—உண்மை.

வசந்தசேனை—(தெளிவெய்தி) ஆ! மீண்டும் உயிர் பிழைத்தவள் ஆகின்றேன்.

மதனிகை—நன்று.

---

[1] இத்தொழில்-இவ் அடிமைத்தொழில். என்மாட்டுவிருப் பஞ் செய்திலையென்க.

சருவிலகன்—([1]பொருமையோடு) மதனிகோ நன்றென்று கூறியதென்னை?

115. ஒழுக்கமுற் றுடைய முன்னோர்
உதித்தநற் குலத்தில் வந்தும்
இழுக்குறு செயலை நின்பால்
ஏய்மனத்து இசைவாற் செய்தேன்;
பழுக்கும்அன் புரையெற்கு ஈந்தே
பற்றினை பிறனைக் காமம்
விழுக்குணம் ஒழித்த தேனும்
மானத்தை விடுவேன் அல்லேன்.
(கருத்திற் குறித்து)

116. [2]இவ்வுலகில் பல்பொருளாம் இன்பக் கனி நிறைந்த
செவ்வியோர் ஆய செழுமரங்கள்—வெளவும்
பொருள்மகளிர்என்னும்பல் புள்உண்ணச்சால
மருவும் வெறுமையினை மற்று.

117 [3]காதல் விறகிற் கலவிக் கொழுந்து ஒளிரப்
போதும் இக்காமப் புணரெரியில்—வீதல்இலா
ஏமமும் செய்ய இளமையும் ஆடவரால்
ஓமம் செயப்படுமால் ஊங்கு.

---

[1] பிறர் நலத்தில் இவள் பற்று வைத்திருக்கின்றாள் என்பது பற்றிப் பொருமையுடையன் ஆயினன் என்பதாம்.

[2] பொருளாசையால் ஓர் ஆடவனிடத்தினின்றும் மற்றோர்ஆடவனை யடையும் விலை மகளிர்க்கு ஓரிடத்தும் நிலையில்லை என்பது இவ்உருவகத்தாற் கொள்ளப்படும் குறிப்புப் பொருளாகும்.

[3] காமத்தின் பயன் கலவியாதலின், அது தீக்கொழுந்தாகவும், அத்தீக்கொழுந்துக்குக் காதல் காரணமாக இருத்தலின்

வசந்தசேனை— (புன்முறுவலோடு) ஆ! இவன் காரணமின்றிப் பதறுகின்ருன்.

சருவிலகன்—எவ்வாற்ருனும்,

118. மண்ணியல் மகளிரும் மலர்மடந்தையும்
[1]பெண் அராச் செலவினைப் பெரிதும் ஒத்தலால்,
நண்நிதி, மகளிரை நம்புமாந்தரை
எண்ணுமால் அறிவிலர் என்றுஎன் நெஞ்சமே.

119. காமுறு மனிதனைக் [2]கடைப்படுத்தலான்
ஏமுறு மகளிர்பால் இச்சை முற்கொளல்
தோமுறும் நயந்தவர்த் தோய்தல் இன்பமாம்
தாம்உறவிலர்எனில் தவிர்தல் நன்றரோ.

பின்வரும் இது நன்குணர்ந்து கூறப்பட்டது.

120. [3] ஏமமாம் ஏதுவானே
இன்புறல் வருந்தலோடு
தாமுற லின்றி நம்புந்
தன்மைஆடவரைச் செய்வார்

அது விறகாகவும், உள்ளினும் உள்ளத்தை வெதுப்புதலிற் காமம் நெருப்பாகவும், இளமையும் பொருளும் அவிப்பொருளாகவும், அவற்றின் அழிவு வேள்வி வினையாகவும் உருவகம் ஆக்கப்பட்டன.

[1] பெண்அரவின் செலவு மிக்க விரைவுடையது; அதனுல் அது வெளிப்பட்ட மறுகணத்திலே மறையும் இயல்பினதாம். அதுபோலத் திரு ஓரிடத்தும் நிலைத்திராது; மகளிர் உள்ளமும் அங்ஙனமே.

[2] கடைப்படுத்தலான் இச்சைகொளல் தோமுறும் என முடிக்க.

[3] ஏமம்-பொன்; இன்புறல் வருந்தல்; உம்மைத்தொகை. அலவ முறையே பொன் கைவரப் பெறுதலானும் பெருமை

ஆம்அவர் நிலைமை ஓர்ந்தே
அருங்குல ஒழுக்கம் பூண்டோர்
[1]ஈமமார் மாலை போல
இழித்தனர் கணிகை மாரை.

121. [2]நெடுங்கடல் திரையை யொப்ப
நிலையிலா மனத்தர், அந்தி
படும்புயல் நிரையிற் சற்றே
பதியிரா கத்தர், காமத்து
இடும்பொருள் பறிக்கு மாதர்
ஈகைஇல் மகனைச் செம்பஞ்சு
ஒடுங்கிய சாறுகொண்டே
ஒழித்தல்போல் ஒழிப்பர் அம்மா.
[3]மகளிரோ நிலையற்றவர்.

யானும் நிகழ்வன. ஆடவரை நம்புந் தன்மையைத் தாம் எய்துதலின்றித் தம்மை அவர் நம்புமாறு செய்யப்படும் என்க.

[1]"ஈமம்சேர் மாலை போல இழித்திடப் பட்ட தன்றே" (சீவகசிந்தாமணி-நாமகள்இலம்பகம். செய்யுள் 181.) என்பது ஈண்டு நினைவுறத் தக்கது.

[2] மனத்தர் இராகத்தர் ஆகிய மாதர் என்க. அந்திக் காலத்து மேகம் சூரிய கிரணம் முழுதும் மறையுங்காறும் செந்நிறம் பெற்றுப் பின் ஒழிதல் போலப் பொருளுள்ளவரையும் ஒருவன்பால் அன்பு வைத்துப் பொருளற்ற விடத்து அன்பு ஒழியப் பெறுவர் என்பதாம் ஈகை-பொருள். செம்பஞ்சின் சாற்றைப் பிழிந்துகொண்டு சக்கையை விலக்குதல் போலப் பொருளாளரின் பொருளைக் கவர்ந்துகொண்டு அவரை ஒழித்துவிடுவர் என்பதாம்.

[3] மகளிர் என்பது ஈண்டுப் பரத்தையரைக் குறிக்கும்.

122. ஒருத்தனை அகத்துளே உன்னிப், பின்னர்மற்று
ஒருத்தனைக் கண்களால் ஊன்றி ஈர்ப்பர்; வேறு
ஒருத்தனை வீரியம் ஒழுக்குவிப்பர்; பின்
ஒருத்தனை உடலினுற் தழுவி ஊக்குவார்.

ஒரு புலவர் கூற்றுப் பின் வருமாறு உள்ளது.

123. தாமரை மலைநுனி தன்னில் தோன்றல் இல்;
காமரு பரிநுகங் கழுதை தாங்குரு;
ஏமுற வித்திய [1]யவம்நெல் லாதல் இல்;
தோமுறு கணிகையர் தூயர் அல்லரால்.

ஆ! ஆ! [2]கொடியவன் ஆகிய சாருதத்த! இத்தகைய நீ வாழ்தல் அரிது. (என்று சில அடி நடக்கின்ருன்.)

மதனிகை—(ஆடை நுனியைப் பற்றி) பொருத்தமின்றிப் புகல்வோய்! [3]நினைக்கத் தகாத நிகழ்ச்சியிற் சினமுறுகின்ருய்.

சருவிலகன்—நினைக்கத் தகாதது என்பது என்னே!

மதனிகை—இவ் அணிகலன்கள் பெருமாட்டியைச் சார்ந்தவை.

சருவிலகன்—அதனுல் என்ன?

---

[1] யவம்-ஒருவகைத் தானியம். அதனை விதைத்தால் அது நெல்லாகாது என்பதாம்.

[2] மதனிகையின் அன்புக்கு உரியன்ஆதல் பற்றிச் சாருதத்தனைக் கொன்றுவிட நினைந்து இவ்வாறு கூறினுன்.

[3] "என் தலைவியின் காதலன்மாட்டு எனக்கு எங்ஙனம் காதல் நிகழும்?" என்பதாம்.

மதனிகை—அவ் அணிகலன்கள் அப்பெருமான் கையிற் கொடுக்கப்பட்டவை.

சருவிலகன்—எதற்காக?

மதனிகை—(செவியில்) [1]இவ்வண்ணம்.

சருவிலகன்—(நாணத்தோடு) ஆ! துன்பம்.

124 [2]வேனில் முதிர்வான் மிகவெதும்பி நன்னிழற்கா
ஆனகிளையெதனை அண்ணினேன், — வானமுற
நீண்ட அதன் இலைகள் நீங்கப் பறித்தனன்மற்
றுண்ட அறிவின்மை யான்.

வசந்தசேனை— ஈதென்னை? இவனும் வருந்துகின்ருன். ஆதலின், இவன் உண்மை அறியாமலே இங்ஙனம் செய்து விட்டான்.

சருவிலகன்—மதனிகே! இப்பொழுது செயற்பாலது யாது?

மதனிகை—இவ்விடயத்தில் நீயே சதுரன்.

சருவிலகன்—இவ்விதம் அன்று. பார்.

---

[1] வசந்தசேனைக்குச் சாருதத்தன்பாற் காதலுண்மை இரகசியமாகப் புலப்படுத்தவாறு.

[2] வெயிலின் கொடுமையால் வெதும்பி நிழலின் பொருட்டு எம்மரத்தை அடைந்தேனோ அம்மரத்தின் பசிய இலைகளை அறிவின்மையாற் பறித்தனன் என்னும் இதனால், காமத்தால் வெதும்பி அது தணித்தற்கு உரிய நின்னைப் பெற வசந்தசேனையைப்புகல் எய்தினேன். அங்ஙனம் எய்தப் பட்ட வசந்தசேனையின் அணிகலன்களையே களவு செய்தனன். இஃது அவளுக்கே தீங்கிழைத்ததாகும் என்பதாம்.

125. [1]இம்மகளிர் அன்றே இயற்கை யறிவாளர்.
செம்மைதரு நூலின் திறம்ஓர்ந்தே—அம்ம ஓர்
ஆசிரியன் கற்பிக்க ஆடவர்கள் அவ்வழியே
மாசிரியக் கொள்வார் மதி.

மதனிகை—சருவிலக! என் சொல்லைக் கேட்பா யாயின், அப்பெருமானாகிய சாருதத்தரிடத்தே திருப்பிக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

சருவிலகன்—மதனிகே! அச்சாருதத்தர் நீதி மன்றத்தில் என்னை அறிவிப்பார் ஆயின்?

மதனிகை— திங்களஞ்செல்வனிடத்திலிருந்து வெயில் தோன்றுமா?

வசந்தசேனை—நன்று. மதனிகே! நன்று.

சருவிலகன்—மதனிகே!

126. [2]இம்மாயத் தொழிற்கண்ணே
இடுக்கணிலேன் அச்சமிலேன்,
அம்மான்தன் குணம்பலநீ
அடுத்துரைத்தல் எதன்பொருட்டோ?

---

[1]செய்யத் தக்க காரியங்களைப் பற்றி ஆராய்தற்கு இயற்கையறிவே பயன்படும். மகளிர் இயற்கை யறிவு நன்கு வாய்ந்தவர். இயற்கை யறிவு இல்வழிக் கல்வி யறிவு பயன் படாது என்பதாம்.

[2] மாயத் தொழில்—வஞ்சகத் தொழிலாகிய களவு. இடுக்கண்-துன்பம்; கழிந்ததற்கு இரங்கல். அச்சம்-அரச தண்டத்தால் உண்டாவது. அம்மான்-அப்பெருமானாகிய சாருதத்தன். அவன் குணங்களைப் பாராட்டுதல் பற்றி யான் வருந்தேன் என்பதாம். கை மாறு-ஒழுக்கம் மாறு

கைம்மாறு இவ் விழிவினை என்
கருத்துறநாண் தருவதுகொல்?
எம்மானும் கரவினரை
இறைஈண்டுப் புரிவதெவன்?

[1]அங்ஙனமாயினும். இது [2]நியாய விரோதம். வேறோர் உபாயத்தைக் கருதுக.

மதனிகை—பின் வரும் இது மற்றோர் உபாயம்.

வசந்தசேனை—வேறோர் உபாயமாவது யாதாகும்?

மதனிகை—அப்பெருமானது தூதனாய்ச் சென்று பெருமாட்டியின் பால் இவ்வணிகலன்களைக் கொடுப்பாயாக.

சருவிலகன்—இங்ஙனம் செய்யின் [3]என்னாகும்?

மதனிகை—நீயோ கள்வனாகமாட்டாய். அப்பெருமானும் கடனில்லாதவர் ஆவர். பெருமாட்டிக்கும் தன் அணிகலன்கள் தனபால் வந்தனவாகும்.

படுதற்குக் காரணமான. கை—ஒழுக்கம். இழிவினை-களவு. எனக்கு நாணம் தருவதன்று. எம் மானும் கரவினர்-எம்மை யொத்த வஞ்சகர்கள். இறை-அரச்சன். புரிவது எவன்-செய்வதென்? முதலாவது நாம் பிடிபடமாட்டோம்; பிடிக்கப்படினும் குற்றத்தைக் கடப்பதற்கு உரிய உபாயம் அறிவோம் என்பதாம்.

[1] அணிகலன்களைச் சாருதத்தன்பால் திருப்பிக் கொடுப்பது என்றால் இயலுமாயினும்.

[2] செருக்குடையான் ஒருவன், யான் களவு செய்தேன் என்று பொருளுடையான்பாற் கூறுதற்கு ஒருப்படான் என்பதாம்.

[3] என்ன பயன் உண்டாம்?

சருவிலகன்—[1] இது மிகவும் ஆராய்ச்சியில்லாத துணி செயலாகும்.

மதனிகை—ஏட! கொடுத்துவிடு. இன்றேல் [2]அக் கொடாமையே மிகவும் ஆராய்ச்சியில்லாத செய லாகும்.

வசந்தசேனை—நன்று. மதனிகே! நன்று. [3] பணிப் பெண்ணும் நிலைமையில் இல்லாதவள் போற் கூறினாய்.

சருவிலகன்—

127. [4]நல்லாய்நின் சார்பாம் நலத்தால்யான் நண்ணி னேன்
எல்லா வழியானும் ஏற்றுமதி—புல்லுநிலவு
ஏரார் மதியம் இழந்த இரவின்கண்
யாரே வழிகாட்டு வார்?

---

[1] இது—திருப்பிக் கொடுத்தல். களவு செய்யும் துணிவி னும் அப்பொருளைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் துணிவு பெரிதா தலின், "மிகவும் ஆராய்ச்சியில்லாத துணிசெயலாகும்" என்றான் என்க.

[2] வசந்தசேனையின் அணிகலன் என்பதை யான் அறிந் தும் கொடுக்கப்படவில்லையாயின் அதுவே ஆராய்ச்சியில் லாத செயலாகும் என்பதாம்.

[3] பணிப் பெண்ணும் நிலைமையில் உள்ளார்க்கு இத்த கைய விவேகம் இராது என்பதாம்.

[4] ஏற்ற மதியை நின் சார்பால் நண்ணினேன் எனவும், நிலவு புல்லும் மதியம் இழந்த இரவில் வழி காட்டுவார் நின்னையன்றி யாரே எனவும் இயைக்க. எதிர்கால நிகழ்ச் சியை அறியாமையின் தன் நிலை மதியிழந்த இரவுக்கு ஒப் பாயிற்று என்றான்.

மதனிகை—அங்ஙனமாயின், நீ இக் காமவேள் கோட்டத்திற் சிறிது நேரம் நில். அதற்குள் பெருமாட்டியின்பால் நின் வரவைத் தெரிவிப்பேன்.

சருவிலகன்—அவ்வண்ணமேயாக.

மதனிகை—(அணிமையில் எய்தி) அம்மா சாருதத்தர் பக்கலிருந்து இவ்வந்தணர் வந்திருக்கின்றார்.

வசந்தசேனை—சேடி! அவரைச் சார்ந்தவர் என்று நீ எங்ஙனம் அறிகின்றாய்!

மதனிகை—அம்மா! [1]நம்மைச் சார்ந்தவரையும் அறியாது இருப்பேனா?

வசந்தசேனை— ([2]தலையை யசைத்து முறுவல் செய்து தனக்குள்) பொருத்தமானதே. (புறத்தே) உள்ளே வருக.

மதனிகை—அம்மையின் கட்டளைபபடியே. (புக்கல் வந்து) சருவிலகர் உள்ளே வருக.

சருவிலகன்— . ([3]நாணத்தோடு பக்கலெய்தி) நினக்கு மங்கலம் உண்டாக.

---

[1] சாருதத்தரைச் சார்ந்தவர் வசந்தசேனையைச் சார்ந்தவர் ஆவர் என்பது பற்றி நம்மைச் சார்ந்தவரை என்றாள்.

[2] மதனிகைக்குச் சமயத்துக்கு ஏற்பத் தோன்றிய அறிவுடைமை நோக்கித் தலையசைத்தும், அவ்விருவரும் பேசிய செய்திகளைத் தானுணர்ந்திருப்பதை அவள் அறிந்திலள் என்பது பற்றிப் புன்முறுவல் செய்தும் தனக்குள் பேசுகின்றாள்.

[3] பொய்யுரைக்க நேர்ந்தது பற்றி நாணம் உடையனாகின்றான்.

வசந்தசேனை—ஐய! வணங்குகின்றேன். ஐயன் இருக்க வேண்டும்.

சருவிலகன்—வாணிகத் தொழிலையுடைய சாரு தத்தர், "இல்லம் சிதைவுற்றிருத்தலான் இப் பொற் பணி முடிப்பைப் பாதுகாக்கக்கூடவில்லை; ஆதலின் பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்" என்று நின்பால் தெரிவிக்கின்றார். (என்று [1]மதனிகையின்பால் அதனைச் சேர்த்துப் புறப்பட முயல்கின்றான்.)

வசந்தசேனை—ஐய! எனது மாற்றத்தையும் அச் சாருதத்தர்பாற் சேர்த்தல் வேண்டும்.

சருவிலகன்—(தனக்குள்) எவன் அங்குச் செல் வான்? (புறத்தே) மறுமொழியாவது யாது?

வசந்தசேனை—ஐயன் மதனிகையைப் பெற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும்.

சருவிலகன்—அம்மா! எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை.

வசந்தசேனை— யான் தெரிந்திருக்கின்றேன்.

சருவிலகன்—எப்படி?

---

[1] வசந்தசேனை இஃது யாது? எவ்வாறு வந்தது? என்று ஆராய நினையின், அது பற்றி நீண்ட நேரம் தாழ்க்க நேரும்; அங்ஙனம் தாழ்ப்பின் யாராவது ஒருவன் வந்து நம் குற் றத்தை வெளிப்படுத்திவிடுவான் என்னும் அச்சத்தால் வசந்த சேனையின் பெருமைக்கு ஏற்ப நடந்து கொள்பவன்போல வெளிக்காட்டி, அவள்பாற் கொடாமல் தனக்கு இயைந்த மதனிகையின்பால் அணிகலன்களைக் கொடுத்துவிட்டு விரைந்து புறப்பட முயல்கின்றான் என்பதாம்.

வசந்தசேனை—பெருமான் சாருதத்தர், "எவர் இவ் வணிகலன்களைச் சேர்ப்பவரோ அவர்க்கு நீ மதனிகையைக் கொடுத்தல் வேண்டும்" என்று என்பாற் கூறினர். ஆதலின், அவரே இவளை உமக்குக் கொடுக்கின்றார் என்று ஐயராகிய நீர் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

சருவிலகன்— (தனக்குள்) ஆ! இவள் என்னை அறிந்து விட்டாளே. (புறத்தே) நன்று. ஐய! சாருதத்தரே! நன்று,

128. [1]மக்கள் முயற்சி மறுவில் குணம்பலவான்
மிக்கநிலை யெய்தற்கே வேண்டுமால்—தக்க
குணமுடையான் நல்கூர்ந்தான் என்னினும் ஒவ்வான்
பணமுடையான் இன்றேல் அப்பண்பு.

129. நற்குணத்தால் எய்தாப் பொருள் இன்று. நல்லோர்அம்
முற்குணத்தைச் சாரமுயல்வாரே—[2]அற்கிறைவன்
யார்க்கும் அரிய [3]இறைதலைக்கண் எய்தினன்
ஓர்க்கும் உயர்குணங்கள் உற்று.

---

[1] பல குணங்களால் மேம்பட்ட நிலை யெய்தற்கே மக்களுக்கு முயற்சி வேண்டும். ஏகாரம் நிலையற்ற பொருளீட்டிற்கு முயற்சி வேண்டாவென விலக்கி நின்றது. குணமுடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆயினும் அவனை ஒவ்வான், அக்குணமில்லாத பணமுடையான் என்க.

[2] அற்கு-இரவுக்கு. இறைவன்-தலைவனாகிய சந்திரன்.

[3] இறை-சிவபெருமான்.

வசந்தசேனை—யார் இங்கே வண்டிக்காரன்?

[வண்டியோடு வந்து]

சேடன்—வண்டி சித்தமாக இருக்கின்றது.

வசந்தசேனை—சேடி! மதனிகே! என்னை [1]நன்குகப் பார். நின்னைக் கொடுத்துவிட்டேன். வண்டியில் ஏறு. என்னை நினைத்துக்கொள்வாயா?

மதனிகை—([2]அழுகின்றவளாய்) எம்பெருமாட்டியால் விலக்கப்பட்டேன். (என்று அடிக்கண் வீழ்கின்ருள்.)

வசந்தசேனை—[3]நீயே இப்பொழுது வணக்கங்கோடற்கு உரியவள் ஆகின்ருய். ஆதலின், செல்க! வண்டியின்கண் ஏறு. என்னை நினைத்துக்கொள்வாயா?

சருவிலகன்—நினக்குமங்கலமுண்டாக. மதனிகே!

130. [4]ஆய குலமகள்போல் ஆடை புனைபேறு
தாயின் இவள் இனிது தந்தமையான்—மேய இவள்
தன்னைநின் கண்குளிர நோக்கித் தலையாலே
மன்ன அடிவணங்கு வாய்.

---

[1] என்பால் அன்பு நிறைந்த பார்வையோடு என்றும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

[2] குணநல மிக்கார்க்குப் பணி செய்தலினின்றும் பிரிவு நேர்தல் பற்றி அழுகின்ருள்.

[3] அந்தணனுக்கு உரியளானமையால் வணக்கங் கோடற்கு உரியள் நீயே என்ருள் என்க.

[4] குலமகளிர்க்கும் பணிப் பெண்களுக்கும் ஆடை யுடுக்கும் முறையில் வேறுபாடுண்டு. முக்காடிட்டுக் கொள்ளுதல் குலமகளிர்க்கு உரியது.

(என்று மதனிகையோடு வண்டியிலேறிச் செல்லு
(தற்கு முயல்கின்றான். திரைக்குப்பின்னே.)

[1]ஓ! இங்கே . யார்? " ' இடைச்சிறுவனாகிய இவ் ஆரியகன் அரசனாவான்' என்று சித்தன் கட்டளையிட்டதை நம்பி அச்சமுற்றுப் பாலகன் என்னும் மன்னன், இடைச்சேரியினின்றும் அவ் ஆரியகனைக் கொணர்ந்து சிறை செய்தான். ஆதலின், நீவிர் எல்லீரும் தத்தம் அதிகாரங்களில் விழிப்புடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்" என்று ஓர் அதிகாரி கட்டளையிடுகின்றான்.

சருவிலகன்—(கேட்டு) ஈதென்ன? பாலகன் என்னும் அரசனால் என் அன்பு மிக்க நண்பன் ஆரியகன் சிறைப்பட்டான்கொல்! இல்லாளனாகவும் இருக்கின்றேன். ஆ! [2]துன்பம்! அன்றி,

131. [3]நண்பரும் பெண்டிரும் நரர்க்குஇப் பூமியில்
ஒண்பொருள் என்ப.ஊ றுற்றஇப்பொழுது
எண்படும் அன்பினால் இயைந்த நண்பனே
பெண்பலர் தம்மினும் பெரியன் ஆவனால்.

நிற்க. இறங்குகின்றேன். (என்று வண்டியிலிருந்து இறங்குகின்றான்.)

---

[1] இ:.து அரசன் மைத்துனனாகிய அதிகாரியைச் சார்ந்தோன் கூற்று.

[2] ஒருபால் நண்பனுக்கு நேர்ந்த கேடு பற்றியும் மற்றொருபால் மனைவியின் பாதுகாப்புப் பற்றியும் துன்பம் உண்டாயிற்று என்பதாம்.

[3] இல்லாள் நலமுடையளாகவும் நண்பன் கேடுற்றும் இருப்பதால் இப்பொழுது மனைவியின் பாதுகாப்பை விடுத்து நண்பனையே காத்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

மதனிகை—(கண்ணீரோடு கைகூப்பி) இஃது இங்ஙனம் செயற்பாலதன்று. ஆதலின், பெருமான் என்னை இரு முதுகுரவர் பக்கலிற் சேர்ப்பித்தல்மாத்திரம் செய்தல் வேண்டும்.

சருவிலகன்—காதலீ! நன்று நன்று. என் நெஞ்சத்துக்கு ஒத்தவண்ணம் கூறினாய்! (சேடனைநோக்கி) நல்லோய்! [1]இரேபிலன் என்னும் வணிகனது இல்லத்தை அறிந்திருக்கின்றாயன்றே?

சேடன்—ஆம்.

சருவிலகன்—ஆங்கு என் காதலியைச் சேர்க்க வேண்டும்.

சேடன்—ஐயன் கட்டளைப்படியே.

மதனிகை—பெருமான் சொல்லியவண்ணமே. எம் பெருமான் விழிப்புடையராக இருத்தல் வேண்டும். (என்று போய்விடுகின்றாள்.)

சருவிலகன்—யான்,

132. மறமிகுதங் தோள்வலத்தாற் புகழ்எய்தி
மன்னவன்செய் மதிப்பின் மையான்
உறவகல ஒழுகு[2]மவன் படைவீரர்
ஞாதிவிடருவரைத் தூண்டி

---

[1] இவன் மூன்றாம் அங்கத்தில் சாருதத்தனாற் பாராட்டப் பெற்ற இசைப்பாடகன்.

[2] அவன் படைவீரர்—அவ் அரசனுடைய போர்வீரர்.

அறமிகுசீர்[1]உதயணனை யௌகந்த
ராயணனும் அமைச்சன் முன்னர்ச்
சிறைவிடுத்தாங்கு எனதன்பன் ஆரியகன்
சிறைவீடச் செய்வ னின்றே.

133. நன்னரில் செயலும் [2]தாமே
நண்ணிய பயமும் உற்ற
ஒன்னலர், மதியந் தன்னை
உரகம்வாய்க் கொள்ளு மாபோற்
பன்னுகா ரணம்ஒன் றின்றிப்
[3]பற்றினர் அன்பின் நட்டோன்
தன்னையான் கடிதிற் போந்தே
சார்சிறை விடுவிப் பேனால்.

(என்று போய்விடுகின்றான்.)

(வந்து)

சேடி—பெருமாட்டீ! தெய்வ வயத்தால் நலம் மிக உடையவள் ஆகின்றாய். பெருமான் சாருதத்தர் பக்க லிருந்து ஓர் அந்தணர் வந்திருக்கின்றார்.

வசந்தசேனை—ஆ! இந்நாள் மிக்க எழில்நலம் பொருந்தியதே. ஆதலின், சேடி! அவ்வந்தணரைப்

---

[1] உச்சயினீ நகரத்துத் தலைவனாகிய சண்டமகா சேனனாற் சிறைப்படுத்தப்பட்ட வற்சநாட் டரசனாகிய உதயணன், யௌகந்தராயணன் என்னும் அமைச்சனால் விடுவிக்கப்பட்ட வரலாறு ஈண்டு நினைக்கத் தக்கது.

[2] தாமே நண்ணிய பயம்-தம் குற்றத்தால் உலகத்தார் வெறுப்புக் காரணமாகத் தோன்றிய அச்சம்.

[3] அன்பின் நட்டோனைப் பற்றினர். அவனைக் கடிதில் விடுவிப்பேன் என்றான் என்க.

[1]பந்துலனோடு உபசரித்தழைத்து உட்புகும்படி செய்.

சேடி—பெருமாட்டியின் கட்டளைப்படியே. (என்று போகின்றாள்.)

(விதூடகன் பந்துலனோடு வருகின்றான்.)

விதூடகன்—ஆ! ஆ! அரக்கர்தலைவனாகிய இராவணன் வருந்திச் செய்த தவத்தால் வெற்றியிற்பெற்ற புட்பக விமானத்தில் ஏறிச் சென்றான். அந்தணனாகிய யானோ தவஞ் செய்தலாகிய வருத்தம் ஒருசிறிதுமின்றி ஆடவர் பெண்டிர் என்னும் பரிசனங்களோடு [2]செல்கின்றேன்.

சேடி—ஐயன் எங்களில்லத்தின் வாயில்வழியைப் பார்க்க வேண்டும்.

விதூடகன்—(பார்த்து வியப்போடு) ஆ! வசந்தசேனையின் வீட்டு வெளிவாயில், கண்கவர் வனப்பு வாய்ந்துளது; இவ்வாயில் நீரால் நனைத்து அலகிட்டு நல்லெருவான் மெழுக்கிடப்பட்டுள்ளது; நறுமணமுடையபல்வகை மலர்க்குழுவான்வரைந்தகோலங்களையுடைய நிலப்பகுதியை உடையது;விட்புலஎல்லையைக் காணும் அவாவினான் மிகவுயர நிமிர்ந்த தலைப்பாகத்தை உடையது; காற்றான் அலைந்து நீண்டு தொங்குகின்றதும், ஐராவணம் என்னும் யானையின் துதிக்கைகொலோ என்னும் ஐயத்தை விளைவிப்பதும் ஆகிய மல்லிகைமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுளது;

---

[1] பந்துலன் இன்னானென்பதைப் பின்வரும் 134-ஆவது செய்யுளிற் காண்க.

[2] புட்பக விமானம் போன்ற வசந்தசேனையின் இல்லத்தின்கட் செல்கின்றேன் என்பதாம்.

உயர அமைத்த யானைக்கோடுகளாகிய [1]தோரணங்களால்விளக்கமுற்றுளது; உயர்சாதிமணிகளின் ஒளிப்பிழம்பால் விளங்குகின்றதும், காற்றின் வன்மையால் அசைந்து திகழும் எழில் மிக்க ஆடை நுனியால், "இங்கு வருக" என்று என்னை அழைப்பது போன்றதும் ஆகிய செல்வநிலை தெரிக்கும் கொடிக்குழுவால் திகழ்கின்றது; தோரணத்துக்கு ஆதாரமாகவுள்ள தூண்களின் முற்புறமுள்ள திண்ணைகளில் வைக்கப்பட்டனவும், விளங்குகின்ற புதிய மாவின் இளந்தளிர்களான் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமாகிய படிக மயமான மங்கல நிறைகுடங்களை இருபக்கங்களிலும் உடையது; பெரிய அசுரர்களின் மார்பிடம்போலப் பிறராற் பிளக்கவொண்ணாததும், வயிரமணிகள் இடைவெளியின்றிப் பதிக்கப்பட்டதுமாகிய பொற்கதவினை உடையது; எளியவர்களின் எண்ணங்களுக்கு அடைதற்கு அருமையால் துன்பஞ்செய்யும் இயல்பினது. அத்தகைய இது விருப்பு வெறுப்பில்லார் பார்வையையும் வன்மையான் ஈர்க்குந் தன்மைத்து என்பது உண்மையே.

சேடி—வருக. வருக. ஐயன் இம்முதற்கட்டிற் புக வேண்டும்.

விதூடகன்—(புகுந்து பார்த்து) ஓ: ஆச்சரியம்! இம் முதற்கட்டிலுள்ள மேன்மாளிகை நிரைகள், திங்கள் சங்கம் தாமரைத்தண்டு இவைகளையொத்த வெள்ளிய ஒளியையுடையனவாய்க் கோலமாக இடப்பட்ட கைச்சுண்ணங்களால் வெண்ணிறமுற்றுப் பல்வகைமணிகள் அழுத்திய பொற்படிகளால் திகழ்ந்து, தொங்குகின்ற முத்துமாலைகளையுடைய படிக மயமான

---

1 தோரணம்-வீட்டு வாயிலின்முன் விற்போல் வளைந்தமைந்த மேற்பாகம்.

பலகணிகளாகிய முகமதிகளால் உச்சயினீ நகரத்தைக் காண்பன போலும். வாயில் காப்பவன் வேதியனைப் போற் கவலையற்றிருந்து உறங்குகின்றான். தயிரோடு பிசைந்த நெற் சோற்றையுண்டற்கு அழைக்கப்பட்ட காகங்கள் சுண்ணும்புத் திரள்போல் வெண்மையாக இருத்தலால் அதனை உண்டில. அம்மை! வேறிடத்தைக் காட்டுக.

சேடி—ஐயன்! வருக. வருக. ஐயன் இவ் விரண்டாங் கட்டிற் புகவேண்டும்.

விதூடகன்—[புகுந்து பார்த்து] ஆ! ஆ! இவ் விரண்டாங் கட்டில், தம் பக்கத்தில் இடப்பட்ட புல், உழுந்துச் செடி முதலிய இரைகளை உண்டு பருத்திருக்கின்றவைகளும் எண்ணெய் பூசிய கொம்புகளையுடையவைகளுமாகிய சிறு பாண்டில் இழுக்கும் காளைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றோர் எருமைக்கடா இழிவுபடுத்தப்பட்ட நற்குடிக்கட் பிறந்தவனைப்போல மிகவும் நெட்டுயிர்ப்பெறிகின்றது. வேரோரிடத்திற் போர் செய்து மீண்ட ஆட்டுக்கடாவின் பிடர், மல்லர்களின் கழுத்தைப்போலப் பிடிக்கப்படுகின்றது. இங்கும் அங்கும் தனித்தனி நிற்கின்ற குதிரைகளுக்கு மயிர் வெட்டுதல் செய்யப்படுகின்றது. வேறொரு குரங்கு குதிரைச் சாலையிற் கள்வனைப் போல நன்றாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. (வேரோரிடத்திற் பார்த்து) யானைப்பாகர்கள் சோற்றினின்று ஒழுகுகின்ற நெய்யொடு கலந்த கவளத்தை யானைக்கு ஊட்டுகின்றனர். அம்மை! வேறிடத்தைக் காட்டுக.

சேடி—ஐயன்! வருக. வருக. இம் மூன்றாங் கட்டிற் புக வேண்டும்.

விதூட்கன்—(உட்புகுந்து பார்த்து) ஓ! ஓ! ஆச்சரியம்! இம் மூன்ருங் கட்டிற் காணப்படுகின்ற இவ் வெல்லாக் கட்டில்களும் இயற்கையாகவே நற்குடியிற் பிறந்த செல்வர்கள் இருத்தற்கு நிரைநிரையாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. பாதி படிக்கப்பட்ட புத்தகம் [1]பாசக பீடத்தில் இருக்கின்றது. சூதாடுதற்குரிய இப் பலகையும் இயற்கையாகவே உருளும் இரத்தின மயமான கவறுகளோடு கூடியிருக்கின்றது. மற்றும் இக் கிழப் பருவக் காமுகர்களும் கணிகையர்களும் பல்வகை நிறங்களால் தீட்டப்பட்ட ஓவியப் பலகைகளைக் கைந் நுனியில் தாங்கி மன்மதனது [2]சந்தி விக்கிரகங்களில் வன்மை வாய்ந்தவர்களாய் இங்கும் அங்கும் சுற்றித் திரிகின்றனர். அம்மை! வேறிடத்தைக் காட்டுக.

சேடி—ஐயன்! வருக. வருக. இந் நான்காங் கட்டில் ஐயன் புகுக.

விதூடகன்—(புகுந்து பார்த்து) ஆ! ஆ! இந் நான்காங் கட்டில் இளம் பெண்களின் கைகளால் அடிக்கப்படும் மத்தளங்கள் மேகங்களைப்போல் கம்பீரமாக ஒலிக்கின்றன. வெண்கலத்தாலாகிய தாளங்கள், நல்வினைப்பயன் ஒழிந்து ஆகாயத்தினின்றும் வீழ்கின்ற விண்மீன்களை யொப்ப வீழ்கின்றன. புல்லாங்குழல் வண்டினொலி போல இனிமைபெற வாசிக்கப்படுகின்றது. இந்த யாழ் பொறுமையின்மையால் ஊடிச் சினக்கும் காதற்கிழத்தியை யொப்ப மடித்தலத்து இருத்தப்பெற்று விரல் நகங்களால் தொட்டுத் தைவரப்

---

[1] சூதாடுதற்கு உரிய பலகை, அல்லது கயிற்ருலாகிய புத்தக பீடம்.

[2] உடன்படுத்தல், வேறுபடுத்தல்,

படுகின்றது. மலர்களிலுள்ள தேனை உண்டு களித்து உலவும் பெண்வண்டுகளைப்போல மிக இனிமையாகப் பாடுகின்ற இக்கணிகைச் சிறுமிகள் ஆட்டுவிக்கப் படுகின்றனர். இன்பச்சுவை மிக்க நாட்டிய நூல்கள் பயிற்றப்படுகின்றனர். காற்றைக் குளிர்விக்கச் சாளரங்களில் நீர்க்கரகங்கள் தூங்கி அசைகின்றன. அம்மை! வேறிடத்தைக் காட்டுக.

சேடி—ஐயன்! வருக. வருக. இவ் வைந்தாங் கட்டில் ஐயன் புகுக.

விதூடகன்—(புகுந்து பார்த்து) ஆ! ஆ! இவ் வைந்தாங் கட்டில் நல்குரவு மிக்கார்க்கு அவாவை விளைவிக்கும் பெருங்காயம், எண்ணெய் முதலியவற்றின் மிகுமணம் என் மூக்கைக் கவருகின்றது. தீயின் சூடு இடைவிடாதுள்ள அடுக்களை பல்வகை நறுமணங் கமழும் புகையை வெளிப்படுத்துதல், புகை போதற்குரிய துளைவழிகளால் பெருமூச்செறிதல் போலும். செய்யப்படுகின்ற பற்பலவகையான சிற்றுண்டிகள் அன்னம் முதலியவைகளிலிருந்து உண்டாகும் மணம் எனக்கு மிகவும் அவாவைப் பெருக்குகின்றது. தசை வினைஞனாகிய இவ்வேடச் சிறுவன், ஆடு முதலியவற்றைக் கொன்று அவற்றிலுள்ள தசைகளைக் கந்தைகளைப்போற் கழுவி அலம்புகின்றான். அடிசில் வினைஞர் பலவித உணவுகளின் வகைகளை ஆக்குகின்றனர். கொழுக்கட்டைகள் பிண்டமாகத் திரட்டப்படுகின்றன. அப்பம் வடைகள் பக்குவஞ் செய்யப்படுகின்றன. (தனக்குள்) "இப்பொழுது இவ்விடத்தில் செவ்விதின் ஆக்கப்பட்ட உணவை உண்ணுக" என்று சொல்லப் பட்டுப் பாதோதகத்தைப் பெறுவேனோ! (மற்றொரு பக்கத்திற் பார்த்து) கந்தருவர்களையும் தெய்வ மகளிரையும் போலப் பலவகை அணிகளால் இங்கு

விளங்குகின்றவர்களாகிய கணிகையர்களாலும் பந்துலர்களாலும் இவ்வில்லம் உண்மையாகவே விண்ணவருலகை ஒக்கின்றது. ஓ! பந்துலர்களாகிய நீங்கள் யாவர்?

பந்துலர்கள்—யாங்களோ,

134. [1]வேற்றுமகளிர் பாற்கூடி
வேற்ரு டவர்கள் தரப்பிறந்து
வேற்று மனையில் விளையாடி
வேற்ரோர் உணவான் நனிவளர்ந்தோம்;
போற்றிக் காப்பேம் பிறர்பொருளைப்;
பொருந்தும் கடன்கள் ஒன்றுமிலேம்;
சாற்றுங் களிப்பிற் பந்துலர்வன்
தந்தா வரக்கன் றெனத்திரிவேம்.

விதூடகன்—அம்மை! வேறிடம் காட்டுக.

சேடி—ஐயன்! வருக. வருக. இவ்வாருங்கட்டில் ஐயன் புகுக.

விதூடகன்—(புகுந்து பார்த்து) ஆ! ஆ! இவ்வாருங்கட்டில் பொன்னாலும் மணிகளாலும் நிருமிக்கப்பட்டனவும், சிறப்பாக நீலமணிகள் அழுத்தப்பட்டனவுமாகிய செயற்கைத் தோரணங்கள் இந்திர விற்போலக் காணப்படுகின்றன. இரத்தின சிற்பிகள், வைடூரியம், முத்து, பவளம், புட்பராகம், இந்திர

[1] வேறு வேறு தாய் தந்தையர்பால் தோன்றி வேற்று மனையிற் பிறருணவுண்டு வளர்ந்து பிறர் பொருட்காப்புக்கு ஆளாகிப் பிதிரர் கடன் முதலியன இன்றி யானைக்கன்று போலக் களித்து விலைமாதர்கள் இல்லங்களில் திரிபவர் பந்துலராவர் என்பதாம்.

நீலம், கருக்கேதரகம், பதுமராகம் முதலிய இரத்தின வகைகளை ஒருவர்க்கொருவர் கலந்து சோதித்து ஆராய்கின்றனர். மாணிக்கங்கள் உயர்ந்த பொன்னிற் சேர்த்துக் கட்டப்படுகின்றன. பொற்பணிகள் செய்யப்படுகின்றன. முத்து மாலைகள் செந்நிற நூலாற் கோக்கப்படுகின்றன. வைடூரியங்கள் மிக நெருங்கித் தேய்க்கப் படுகினறன. சங்கங்கள் அறுக்கப்படுகின்றன. பவளங்கள் சாணைகளில் தேய்க்கப்படுகின்றன. நனைந்த குங்குமப் பெட்டிகள் உலர்த்தப்படுகின்றன. கத்தூரி மணப் பொருள் கலத்தற்கு நனைக்கப்படுகின்றது. சந்தனக் கலவை விசேடமாக அரைக்கப்படுகின்றது. மணப் பொருள்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. கணிகையர்க்கும் காமுகர்களுக்கும் கருப்பூரத்தோடு கூடிய வெற்றிலைச் சுருள் கொடுக்கப்படுகின்றது. விலைமகளிர் கடைக்கண்ணால் நோக்குகின்றனர்; முறுவல் செய்கின்றனர். ஆரவாரத்தோடு இடைவிடாமற் கள் உண்ணப்படுகின்றது. இவர்கள் சேடர்கள்; இவர்கள் சேடியர்கள். கட்கலயத்தாற் கள்ளுண்ணும் விலைமாதர்களாற் பொருளின்மை பற்றி விடப்பட்டவர்களும் மனைவி மக்கள் செல்வங்களை இழந்தவர்களுமாகிய இவர்கள் தனிப்பட்டுக் கட் குடிக்கின்றனர். அம்மை! வேறிடம் காட்டுக.

சேடி—ஐயன்! வருக. வருக. இவவேழாங்கட்டில் ஐயன் புகுக.

விதூடகன்—(புகுந்து பார்த்து) ஆ! ஆ! இவ்வேழாங்கட்டில் மிக்க வனப்பு வாய்ந்த புறவு மாடங்களில் இன்புற்றிருக்கின்ற மாடப்புறவிணைகள் ஒன்றுக்கொனறு முத்தமிட்டு இன்பம் நுகர்கின்றன. தயிரன்னத்தால் நிரம்பிய வயிற்றினை யுடைய அந்தணனைப் போலக் கூட்டிலிருக்கும் கிள்ளை நன் மொழி

களைப் படிக்கின்றது. மன்மதன் தூதாகிய இந்நாகண வாய்ப்புள், தலைவன் பெருமைப் படுத்தியமையால் இறுமாந்த வீட்டு வேலைக்காரியைப்போல மிகவும் ஓசையிடுகின்றது. பல வகைப்பட்ட பழச்சாற்றை உண்டமையால் இனிமை மிக்க குரலையுடைய குயில் இடைவிடாது நீரெடுக்கும் சேடியைப் போலக் கூவு கின்றது. சுவர்த்தலங்களில் உள்ள மூலைக் கட்டை களில் புட்கூடுகளின் நிறைகள் தூங்குகின்றன. இலா வகப்புட்கள் போர் செய்ய ஏவப்படுகின்றன. சிச்சிலிப் பறவைகள் மொழி பயிற்றப்படுகின்றன. கூட்டி லுள்ள புறவினங்கள் போர் குறித்து அனுப்பப் படு கின்றன. பலவகை மணிகளால் சித்திரிக்கப்பட்டது போல இங்கும் அங்கும் ஆடித்திரியும் இவ்வீட்டு மயில், கதிரவன் கிரணங்களாற் சூடுற்ற தன்னிருப் பிடத்தைச் சிறகடித்தலால் விசிறுதல் போலும். (மற்ருேரிடத்திற் பார்த்து) இவ்விடத்தில் திரட்டப் பட்ட சந்திரகிரணங்களை ஒத்த அரசன்னத் துணைகள் கால்நடையைக் கற்பிப்பன போல இளம் பெண்களின் பின்புறத்தே திரிகின்றன. வீட்டில் வளரும் இச் சாரசப்புட்கள், கிழப் பருவச் சேவகர்களைப் போல நாலு பக்கத்தும் உலவுகின்றன. ஆ! ஆ! பலவகைப் பட்ட பறவைக் கூட்டங்களால் இவ்விலைமாது புகழை நிலைபெறச் செய்திருக்கின்ருள். உண்மையாகவே இக் கணிகையின் இல்லம் இந்திரனது உத்தியான வனம் போல எனக்குப் புலப்படுகின்றது. அம்மை! வேறிடம் காட்டுக.

சேடி—ஐயன்! வருக. வருக. இந்த எட்டாங் கட்டில் ஐயன் புகுக.

விதூடகன்—(புகுந்து பார்த்து) அம்மா! பட்டாளுன் ஆகிய மேலாடையைப் போர்த்துக்கொண்டு, மிக அதி

கமும் மிக்க அற்புதமுமான ஒரு வகையிற் பலவான அணிகலன்களைப் புனைந்து, உடல் பருத்துச் சரிந் திருத்தலால் தடுமாறி நடந்து சுற்றித் திரிகின்ற இவன் யாவன்?

சேடி—ஐய! இவன் பெருமாட்டியின் உடன்பிறந் தானுவான்.

விதூடகன்—எத்துணைத் தவங்களைச் செய்து வசந்தசேனைக்கு உடன் பிறந்தவன் ஆயினன்? அன்றி;

135. அணிகலத்தினுல் திகழ்பவன்
உடலெழில் அமைந்தோன்
மணமு ளானிவன் என்னினுஞ்
சுடலையின் வழிக்கண்
தணிவில் [1]யாணரிற் றேன்றிய
சண்பகம் என்ன
[2]நணிய எண்ணிலர் உலகினர்
[3] தவப் பயன் நயவான்.

(மற்றேரிடத்திற் பார்த்து) அம்மா! பொன்னிழை களான் மலருரு அமைத்த மேலாடையைப் போர்த்து, எண்ணெய் பூசிய அழகிய கால்களைப் பாதுகைகளில் ஊன்றிக்கொண்டு உயர்ந்த இருக்கையில் இருக்கின்ற இவள் யாவள்?

சேடி—இவள் நம் பெருமாட்டியின் நற்றுய்.

விதூடகன்—ஓ! தூய்மையில்லாத உணவை யுண்ட பார்ப்பானைப் போன்ற இடாகினிப் பேயாகிய இவளது வயிற்றின் பருமை என்னே! பெரிய தெய்வ

---

[1] யாணர்-அழகு. [2] உலகினர் நணிய எண்ணிலர். நணிய-நண்ணிய - அடைய. [3] தவப்பயனை நயந்தவனல்லன்.

உருவத்தைப் போன்ற இவளை முதலில் உள்ளே புகுத்திப் பின்னர் இவ்வீட்டின் வாயில் வழி நிருமிக்கப் பட்டது கொல்?

சேடி—பேறிலாய்! நம் தாயை இங்ஙனம் பரிகாசம் செய்தல் வேண்டா. இவளோ நான்காநாள் முறைக் காய்ச்சலால் [1] பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்ருள்.

விதூடகன்—பகவன்! நான்காமுறைக் காய்ச்சலே! [2]இவ்வுதவியால் அந்தணனாகிய என்னையும் நோக்கு வாயாக.

சேடி—பேறிலாய்! இறந்துவிடுவாய்.

விதூடகன்—(பரிகாசத்தோடு) தேவடியாள் மகளே! இத்தகைய பருத்தகன்ற வயிற்றினையுடையவள் இறத்தலே நன்று.

136. பலவித மாய கள்ளின்
பானத்தாற் களித்துத் தேகம்
மலையெனப் பருக்கு மாறு
வாய்த்தவிந் நிலையை யன்னை
அலைவறப் பெற்ருள் மற்றிவ்
வாவியிந் நிலையின் கண்ணே
உலைவுறு வாளேற் பல்லா
யிரநரி யுண்ணு மாலோ.

அம்மா! நுங்கட்கு மரக்கலங்கள் ஓடுகின்றனவா?

சேடி—ஐய! இல்லை. இல்லை.

---

[1] காய்ச்சல் நோயாலே வயிறு வீக்கங்கொண்டுள்ளாள் என்பதாம்.

[2] வயிறு பருத்தலாகிய இவ்வுபகாரத்தால்.

விதூடகன்—இவ்விடயத்தில் கேட்க வேண்டியது என்னே? காமமாகிய தெளிந்த நீர்ப்பெருக்கையுடைய மதன சமுத்திரத்தில் நுங்கள் மார்பும் இடையுமே நெஞ்சத்தை ஈர்க்கும் எழில் மிக்க மரக்கலங்களாகும். இங்ஙனம் கூறப்பட்ட பலவகை நிகழ்ச்சிகளையும் எட்டுக் கட்டுக்களையும் உடைய வசந்தசேனையின் இல்லத்தைப் பார்த்து உண்மையாகவே மூன்றுலகமும் ஓரிடத்துக் காணப்பட்டதாக அறிகின்றேன். இது விலைமகள் இல்லமோ! அன்றிக் குபேரன் கிருகத்தின் அளவோ! என்று சிறப்பாக வருணித்துக் கூறுதற்கு எனக்குச் சொல்வன்மை இன்று. நுங்கள் தலைவி எங்கே யிருக்கின்ருள்?

சேடி—ஐய! இவள் வீட்டின் பக்கத்திலுள்ள உபவனத்தில் இருக்கின்ருள். ஆதலின், ஐயன் போதல் வேண்டும்.

விதூடகன்—[புகுந்து பார்த்து] ஆ! ஆ! உபவனத்தின் எழில் என்னே! நேர்மையான நிரையினையுடைய மலர்கள் மிக்க பலவகை மரங்கள் வளர்க்கப்பட்டுள்ளன. பட்டு நூற்கயிறுகளையுடைய ஊஞ்சல்கள் இளம்பெண்களின் இடையளவாக மரங்களின் அடிக் கிளைகளில் இடைவெளியின்றிக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. தாமே வீழ்ந்து கிடக்கும் சண்பகம், யூதிகை, சேபாலிகை, முல்லை, மல்லிகை, நவமாலிகை, மருதோன்றி, அதிமுத்தகம் இவை முதலிய மலர்களால் இவ்வுபவனம் இந்திரனது உத்தியானத்தின் எழிலைச் சிறுமைப்படுத்துவதுபோற் காணப்படுகின்றது. [வேறிடத்திற் பார்த்து] இக்கும் இக்குளம் உதயசூரியனை ஒத்த ஒளியினையுடைய செந்தாமரை செங்குவளை மலர்களால் காலைநேரத்தை ஒக்கின்றது. இன்னும்,

137, செறிதரும் அரத்தமாஞ் சேறு பூசியே
நெறிதரு போரிடை நின்ற வீரன்போல்
வெறிபடு புதுமலர் மென்மை யாந்தளிர்க்
குறிபட நிலவுமாற் குளிர்செம் பிண்டியே.

நிற்க. நுங்கள் தலைவி யாங்குள்ளாள்?

சேடி—ஐய! கண்ணைக் கீழிறக்குங்கள். பெருமாட்டியைப் பாருங்கள்.

விதூடகன்—(பார்த்துப் பக்கல் அணுகி) நினக்கு மங்கலம் உண்டாக.

வசந்தசேனை-ஓ! மைத்திரேயரா! (எழுந்து) நல்வரவாகுக. இஃது இருக்கை. இதன்கண் இருத்தல் வேண்டும்.

விதூடகன்—தாங்களும் இருத்தல் வேண்டும்.

(இருவரும் இருக்கின்றனர்.)

வசந்தசேனை—வணிக குமாரர் நலமுடையரா?

விதூடகன்—அம்மா! நலமுடையரே.

வசந்தசேனை—ஐய! மைத்திரேயரே! [1]இப்பொழுதும்,

138. [2]கருதுமுயர் நம்பிக்கை வேர்வீழ்த்து
வினையமெனுங் கவடுபோக்கி

---

[1] 'இப்பொழுதும்' என்றது 138-ஆம் செய்யுளின் கடைச்சீராகிய 'வதியுமேகொல்' என்பதனோடு முடியும். இப்பொழுதும்-பொருளற்ற இவ்வமயத்திலும்.

[2] பறவைகள் பழமில்லாத மரத்தை அறியாமை போல உறவினர் பொருளில்லாதவனை அணுகார். பொருளற்ற

அரியகுணத் தளிரீன்று பெருமிதமாம்
மலர்பூத்தே யடைந்தோர்க் கெல்லாம்
தருமளிசால் கொடையாகுங் கனிநிறைந்த
சான்றேனுந் தருவின் கண்ணே
மருவியஅன் புறவினராம் புட்களெலாம்
இன்புற்று வதியு மேகொல்!

விதூடகன்—(தனக்குள்) இப் பொல்லாத விலைமகள் நன்கு [1]அறிந்திருக்கின்றாள். (வெளிப்படையாக) ஆம்.

வசந்தசேனை—ஓ! நும் வரவின் பயன் யாது?

விதூடகன்—அம்மா! கேட்க. பெருமை மிக்க சாருதத்தர் [2]தலையிற் கைகூப்பி நினக்கு அறிவிக்கின்றார்.

வசந்தசேனை—(கைகூப்பி வணங்கி) என்ன கட்டளையிடுகின்றார்?

விதூடகன்—"அப் பொற்பணி முடிப்பை நின்மாட்டுள்ள நட்புரிமையால் எனதெனக்கொண்டு யான்சூதில்

இந்நிலையிலும் குணம் நோக்கிச் சாருதத்தரை உறவினர் அடைகின்றார்களா? என்று வசந்தசேனை சாருதத்தரது குணநலப் பெருமை பற்றிக் கேட்டனள் என்பதாம். சான்றேன் - சாருதத்தன்.

[1] சாருதத்தர் குணங்களையும் உறவினர் இயல்பையும் அறிந்திருக்கின்றாள் என்பது கருத்து.

[2] ஒரு காமுகன் தன் காதற் கிழத்திக்குச் செய்யும் வணக்கம் முதலியன முன்றைப்பிறழ்ச்சி யில்லனவாம். காதம்பரியும் சந்திராபீடனும் ஒருவரை யொருவர் வணங்கினர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

அதனை இழந்துவிட்டேன். [1]அச் சூதாடுகளத் தலைவன் அரசன் தூதனாக எவ்விடம் சென்றான் என்பது அறியக் கூடவில்லை.''

சேடி—பெருமாட்டி! [2]தெய்வ வயத்தால் நலம் வளரப் பெறுகின்றாய். சாருதத்தர் சூதாடுபவராயினர்.

வசந்தசேனை—(தனக்குள்) எப்படி? கள்வனால் கவரப்பட்டும் பெருந்தன்மையால் சூதில் இழக்கப் பட்டதென்று கூறுகின்றார். இதனாலேயே விருப்பஞ் செய்கின்றேன்.

விதூடகன்—ஆதலின், அக்காரணத்தால், அம்மை, இவ் விரத்தினமாலையை ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்.

வசந்தசேனை—(தனக்குள்) அவ்வணிகலன்களைக் காட்டுவேனா? (நினைவுற்று) [3]வேண்டா.

விதூடகன்—அம்மா! இவ்விரத்தினமாலையைப் பெற்றுக்கொள்ளாமை யென்?

வசந்தசேனை—(தோழியின் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு) மைத்திரேயரே! இரத்தினமாலை

---

[1] இச்செய்தி சாருதத்தன் கூறியதன்று. அவன் கருத்தி லுள்ளதாக விதூடகன் உணர்ந்து கூறியதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

[2] கணிகையரைச் சார்ந்த காமுகர் சூதாடு மியல்பின ராதல் அக் கணிகையர் வாழ்க்கைக்கு நலமாகும் எனக் கொண்டு கூறுகின்றாள்.

[3] சாருதத்தரை நேரே காண்டற்கு இஃது இருத்தல் நன்று; தூதுவன் முகமாகப் போக்குதல் தக்கதன்று என்ப தாம்.

யைப் பெற்றுக் கொள்ளாமலிருப்பேனா? (என்று வாங்கிப் பக்கத்தில் வைக்கின்றாள்.) (தனக்குள்) [1]மல ரின்றி வறிதிருக்கும் மாமரத்தினின்றும் தேன்றுளிகள் எங்ஙனம் வீழும்? (வெளிப்படையாக) ஐய! அச்சூத ராகிய சாருதத்தர்பால், "யானும் மாலைக்காலத்து இறுதியில் பெருமானைக் காண்டற்கு வருவேன்" என்று யான் கூறியதாகத் தெரிவித்தல் வேண்டும்.

விதூடகன்—(தனக்குள்) ஆங்கு வந்து வேறு எதனைப் பெறுவாளோ! (வெளிப்படையாக) அம்மா! சொல்லுவேன். (தனக்குள்) "இக் கணிகையின் சேர்க் கையினின்றும் ஒழிவெய்துக" என்று சொல்லுவேன். (என்றுகூறிப் போகின்றான்.)

வசந்தசேனை—சேடீ! இப்பணிகளை எடுத்து வை. சாருதத்தரை மகிழ்வித்தற்குச் செல்வோம்.

சேடி—பெருமாட்டீ! பார். பார். அகாலத்தில் மேகம் பொழிதற்கு மேலே கிளம்புகின்றது.

வசந்தசேனை—

139. விண்ணிற் செறிந்து கருமுகில்
தோன்றினும் மிக்கமழை
மண்ணிற் பொழியினுங் காரிருள்
தோன்றி மயக்கினுமென்?
எண்ணித் துணிந்தவென் காதற்
கிழவன் இயைபமர்ந்தே

---

[1] செல்வமின்றி வறியராக இருக்கும் சாருதத்தரிடத்தி னின்றும் இவ்விரத்தினமாலை எவ்வாறு கிடைக்கும்? என்பது கருத்து.

அண்ணிக்கும் உள்ளமிவ் வெல்லாத்
தடையும் அகற்றிடுமே.

சேடீ! இரத்தினமாலையை எடுத்துக்கொண்டு விரைவில் வா. (என்று எல்லோரும் போகின்றனர்.)

"சருவிலகன் பேறு" என்னும்

நான்காம் அங்கம் முற்றிற்று

[1]ஐந்தாம் அங்கம்

புயன்மறைப்பு

(வேட்கையுடையனுய் இருக்கையில் இருந்த வண்ணம் சாருதத்தன் வருகின்ருன்.)

சாருதத்தன்—(உயரப் பார்த்து) அகாலத்தில் முகிற்கூட்டம் உம்பரிற் படர்ந்து செல்கின்றது. இஃது

140. [2]இல்லத்தின் வளர்மயில்கள் உளங்களித்துச்
சிறைவிரித்தங் கினிது நோக்க
மெல்லத்தம் இடம்பெயர்ந்து மேற்படர
விரும்பும் அனம் வெறுத்து நீங்கப்

---

[1] இவ்வைந்தாம் அங்கத்தில் ஒருநாள் மாலைக் காலத்து இறுதியில் மழை பொழியுங்கால் வசந்தசேனையினிடத்து இரத்தினமாலையைச் சேர்த்து மீண்ட மைத்திரேயன் சாரு தத்தனைச் சார்ந்து நிகழ்ந்தன கூறுதலும், அதன்பின் வசந்த சேனை, விடன் சேடி இவர்களுடன் அம் மழையில் நனைந்து சாருதத்தனது இல்லம் எய்தி மதனிகையின் பொருட்டுச் சருவிலகன் தன்பால் தந்த பொற்பணியை வெளிப்படுத்துக் காட்டுதலும், சாருதத்தனும் வசந்தசேனையும் கூடி இன்புறு தலும் ஆகிய இச் செய்திகள் கூறப்படும். இத்ன்கண் வான் பெயல் வருணனையை விரிவாகக் காணலாம்.

[2] மேற்படர-மானத வாவிக்குச் செல்ல. அனம்-அன்னம். புல்லற்கு-பொருந்துதற்கு. உரிமையிலாக் காலம்-அகாலம்.

புல்லற்கங் குரிமையிலாக் காலமதிற்
செறிந்தமுகில் பொருந்து காம
மல்கத் தங் துணைபிரிந்தோர் மனத்தொடுவிட்
புலத்தினையும் மறைக்கு மாலோ.

141. [1]நீருற நனைந்த எருமையின் அகடு
நெருங்களி போலும்நீல் நிறத்தது
ஏருறும் மின்னல் ஒளியினுற் பொன்னின்
இயன்றமே லாடைய தாகிச்
சார்வுறு வலாக சங்கமாஞ் சங்கந்
தாங்கிவிட் புலனுறீஇத் தகைந்த
காரொரு திருமால் நெடியனுய் நிறைந்த
கவின்தரு காட்சிய தாமே.

142. [2]மாயோன் திருமேனி போற்கறுத்து
வால்வளைபோற்
சாய்வோடு கொக்கினங்கள் தாம்வளைந்து—
மீயோட்ப்
பொன்அம் பரம்போற் பொலிமின் ஒளிரமுகில்
மன்அம் பரம்நிறைந்த வால்.

---

[1] எருமையின் அகடு போலும் நெருங்கு அளி போலும் நீல்நிறத்தது. அகடு-வயிறு. வலாக சங்கம்-கொக்குக் கூட்டம். கார் காலத்திற் கொக்கினங்கள் விண்ணிற் பறந்து திரிதல் இயல்பு. நீல நிறத்ததும் மேலாடையதுமாகிச் சங்கம் தாங்கி விட்புலன் உறீஇத் தகைந்தமையால் கார் நீணிலம் அளந்த நெடுமுடியண்ண லாகிய திருமாலைப்போற் காணப் படுகின்றது என்பதாம். விட்புறனுறீஇத் தகைந்த - விண் ணுலகத்தைப் பொருந்தி அதனைத் தன்னுள் அடக்கிய.

[2] வளைபோற் கொக்கினங்கள் வளைந்து மீயோட, அம்பரம் போல் மின் ஒளிர, முகில் திருமேனிபோற் கறுத்து

143 [1]உருகிய வெண்பொனின் ஒழுக்கையொப்பக்
கருமுகில் அகட்டின் விரைவொடு வீழ்ந்து
மின்விளக் கொளியின் வெளிப்பட் டொருகணம்
மன்னுபு மறையுமிம் மழையின் தாரைகள்
கிழிந்தவிண் ணுடையின் நுனியென இழிந்து
வீழ்வன வன்றியும் தாழ்விருப் போடணைந்து
ஒன்றித் தோன்றும் அன்றிற் புட்குழு
விண்ணிற் பறந்துசெல் அன்னம் நண்ணுபு
சுழன்மீன் மகரத் தொகுதி பழுதின்
மீயுயர் மாளிகை யாயவிவ் வுருவொடு
வேறுபல்லுருவின் விரிவினை யுடையவாய்ப்
பெருங்காற் றுந்தலிற் பிரிந்து மேற்செலீஇ
வருங்கார் மஞ்சின் மன்னுமிவ் விடத்துவிண்
ஓவியப் படிமங் தாவறப் பொறித்தெனத்
திகழுமால் மற்று முகிலான் இருண்டவிவ்
விண்ணிட மீண்டக் கண்ணிலி யாய
திருதராட் டிரன்முகம் பொருமால் மிக்க

அம்பரம் நிறைந்த என முடிக்க; வளை-சங்கு. பொன் அம்பரம்-பொன்னுடை. அம்பரம்-ஆகாயம். இச் செய்யுட் பொருளும் மேற் செய்யுட் பொருளும் ஒன்றே. மேற் செய்யுளிற் பொதுவாகவும், இதன்கட் சில சிறப்பாகவும் வித்து விளக்கி யிருத்தலாற் கூறியது கூறலாகாதென்க. கொக்கினங்கள் சாய்வாக ஓடுதல் முதலியன ஈண்டுச் சிறப்பாகும்.

1 மின்விளக்கு-மின்னலாகிய விளக்கு. ஒரு கணம் நிலைபெற்று மறைதல்-மின்னல் உண்டாங்காற் காணப் பட்டுப் பின் மறைதல். அன்றில் அன்னம் மீன் மகரம் மாளிகையாகிய இவ்வுருவங்களோடு வேறு பலவுருவங்களை யும் உடையவாய்ப் பிரிந்துசென்று வரும் கரிய மேகங்களால்

செருக்கொடு பலமுடைச் சிகியச் சுயோதனன்
நேரவுண் மகிழ்ந்திங் காரவா ரிக்கும்
கவறுடைச் சூதில் தவறுபடு தருமன்
மகனெனக் குயில்கள் தகவிசை யாறுறீஇச்
சென்றன பொலஞ்சிறை யொன்றுமன் னங்கள்
பாண்டவர் போல ஈண்டிய,
வனத்தினின் றறிதரா இடத்துறைந் தனவே.

[நினைவுகூர்ந்து] மைத்திரேயன் வசந்தசேனையின் பக்கல் எய்திக் காலம் மிக ஆயிற்று. இதுகாறும் வந்திலன்.

[வந்து]

விதூடகன்—ஆ! விலைமகளின் பொருளாசையும், கண்ணோட்டமின்மையும் மிக்க வியப்பைத் தருகின்றன. [1]வேறொரு சொல்லும் பேசப்பட்டிலது. [2]நட்பு

இவ்விடத்து விண், ஓவியப் படிமங்கள் பொறிக்கப்பட்டது எனத் திகழும் என்க. விண், ஞாயிறு திங்களின் ஒளியிழந்திருத்தலால் கண்ணொளியிழந்த திருதராட்டிரன் முகத்தை ஒக்கும் என்பதாம். சிகி-மயில். தருமன் மகன், தக இசை ஆறு (சூதில் தோற்றுப்) பொருந்துமாறு இசைந்த காட்டு வழி. குயில், தகவு இசை ஆறு—தகுதி வாய்ந்த ஒலியடக்கம். வனம்-காடு; நீர். அறிதரா இடம்-அஞ்ஞாதவாசத் தலம்; காணப்படாத மானத தடாகம்.

[1] சூதில் தோற்கப்பட்ட பொற்பணிகள் கைவிடப் பட்டனவா? திரும்பிக் கிடைக்கக்கூடியனவா? சூதாடுகளத் தலைவன் எப்பொழுது திரும்பி வருவான்? என்னும் இச் செய்திகளுள் ஒன்றேனும் வினவப்பட்டிலது என்பது கருத்து.

[2] சிறு விலையுள்ள பொற்பணிக்கு மாற்றுப்பொருளாகப் பெருவிலையுள்ள இரத்தினமாலையைக் கவர்ந்து கொள்ளுதற்கே அவள் நட்புப் பற்றிப் பலவாறு பேசினள் என்பதாம்.

முறை பற்றிப் பலவாறு என்னென்னவோ பேசிவிட்டு இங்ஙனமே இரத்தினுவளியைக் கவர்ந்துகொண்டாள். இவ்வளவு செல்வப் பெருக்கு உடையவளாயிருந்தும் என்னை நோக்கி, "ஐய! மைத்திரேயரே! இளைப்பாறுங்கள்; இக்கிண்ணத்துள்ள நீரை அருந்திச் செல்லுங்கள்" என்று இதுதானும் கூறினுளல்லள். ஆதலின், அவ்விழிதகையாளாகிய விலைமகளின் முகத்தையும் இனிப்பாரேன். [வெறுப்போடு] கிழங்கின்றியுண்டாய தாமரையும், வஞ்சகம் இல்லாத வணிகனும், திருடுதல் இல்லாத பொற்கொல்லனும், கலகமில்லாத சிற்றூர்க்கூட்டமும், அவாவற்ற கணிகையும் எஞ்ஞான்றும் இல்லையென்று இங்ஙனம் உலகம் கூறும். ஆதலின் என் நண்பரை யடைந்து இவ் விலைமகள்பால் அவர் வைத்துள்ள பற்றை ஒழித்துவிடுவேன். [சுற்றிப் பார்த்து] என் அன்பு மிக்க நண்பர் இவ் விளமரப் பூங்காவில் இருக்கின்றார். செல்கின்றேன். [அருகிற் சென்று] நுமக்கு மங்கலம் உண்டாக. நும் நலம் வளர்க.

சாருதத்தன்—[பார்த்து] ஓ! என் நண்பனாகிய மைத்திரேயன் வந்துவிட்டான். தோழ! நின் வரவு நல்லதாக. இருக்க வேண்டும்.

விதூடகன்—இருக்கின்றேன்.

சாருதத்தன்—நண்ப! [1]அக் காரியத்தைச் சொல்.

---

[1] அடைக்கலப் பொருளுக்கு மாற்றாகக் கொடுக்கப்பட்ட பொருளைப் பற்றிய செயல்.

விதூடகன்—அக்காரியம் [1]இழக்கப்பட்டது.

சாருதத்தன்—அவள் இரத்தினவளியை [2]ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையா?

விதூடகன்—[3]இவ்வளவு பாக்கியம் நமக்கு எவ்வாறு உண்டாம்? புதிய தாமரைமலர் போன்ற அழகிய கைகளைத் தலையிற் கூப்பி வணக்கத்தோடு பெற்றுக் கொண்டாள்.

சாருதத்தன்—அங்ஙனமாயின் இழக்கப்பட்டதென்று கூறியது என்னை?

விதூடகன்—ஓ! ஏன் இழக்கப்பட்டிலது? நம்மால் விற்றுண்ணப்படாததும், உபயோகிக்கப்படாததும், கள்வரால் கவரப்பட டதும், சிறுவிலையுடையதுமாகிய பொற்பணி முடிப்பின் நிமித்தம் கடல்வலயத்தில் மிகச் சிறந்த இரத்தினமாலை அவளால் கவரப்பட்டதன்றோ?

சாருதத்தன்—தோழ! அங்ஙனமன்று.

144. நம்முழை யுயர்குணம் நன்று பற்றுபு
செம்மையின் அவள்ணி சேமஞ் செய்தனள்;
அம்மவவ் விலையிலா வுறுதி யன்பிற்கே
யிம்மணி மாலையாம் இசைவின் ஈதலே.

---

[1] இரத்தினவளியை அவள் கவர்ந்து கொண்டாள் என்பது கருத்து.

[2] ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின் மாற்றுச் செயல் பயனிலதாகும் என்று கருதி இவ்வாறு கூறினன்.

[3] போகூழாற் பற்றப்பட்டிருக்கும் இந்நிலையில் இரத்தினமாலை அவளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் எங்ஙனமிருக்கும்? என்பதாம்.

விதூடகன்—ஓ! நண்பரீர்! வசந்தசேனை, தன் தோழிமார்களுக்குக் குறிப்பில் தெரிவித்துத் தன் முகத்தை ஆடை நுனியால் மறைத்துக்கொண்டு என்னை நோக்கி நகைத்தாள். இதுவும் எனக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும் இரண்டாவது காரணமாகும். ஆதலின், யான் அந்தணனாக இருந்தும் இப்பொழுது தங்களைத் தலையால் வணங்கித் தெரிவித்துக்கொள்ளுவதாவது: "பற்பல தீங்குகளை விளைவிக்கும் இவ் விலைமகள்பால் வைத்துள்ள மனத்தை மீட்டல் வேண்டும்" என்பதே. விலைமகளோ பாதகுறட்டினுட் புகுந்த சிறிய பரற்கற் போல மீண்டும் வருத்தமுற்று விலக்கத்தக்கவள். இன்னும் ஓ! நண்பரீர்! பொருட்பெண்டிர், யானை, கணக்கன், துறவி, கீழ்மகன், கழுதை [1]இவர்கள் உள்ள இடங்களிற் கொடியவர்களும் வாழ்க்கை பெறமாட்டார்கள்.

சாருதத்தன்—நண்ப! பலவாறு பழித்துரைத்தல் வேண்டா. அமைக. என் நிலைமையே என்னை மீட்கின்றது. பார்க்க.

145. [2]கடுக ஓடலின் முயலுமவ் விவுளிதன் கால்கள்
முடுகு மூப்பினால் வலிதப முன்னியாங் குனற்று

[1] பொருட்பெண்டிர் இன்ப விளையாடல்களாற் பொருளைக் கவர்தலானும், யானை மிகு பொருட் செலவாற் பரிபாலிக்கத் தக்கதாகலானும், கணக்கன் கணக்கால் வஞ்சித்தலானும், துறவி பற்றொழித்தலை உபதேசித்து எல்லோரையும் மடியாளராகச் செய்தலானும், கீழ்மகன் இழிந்த செயல்களிற் புகுத்திக் கேடு செய்தலானும், கழுதை எல்லாப் பைங்கூழ்களையும் உண்டு அமங்கலகரமாக இருத்தலானும் இவர்கள் உள்ள இடங்களில் வாழ்தல் நலந் தருவதன்றாம் என்க.

[2] இவுளி - குதிரை. அவற்றின்-அவ்வப் பொருளினின்றும். ஒருவன் வறியவனாக இருப்பின் அவன் எண்ணங்கள்

அடரும் எண்ணங்கள் வறியற்கெப் பொருளினும்
அணுகி
முடிவிற் கேடுறீஇ யவற்றின்மீண் டுள்ளத்தே
மூழ்கும்.

தோழ! இன்னும்,

நேரிசை வெண்பா

146. இப்பெண் பொருட்கே யியைபவள்மற் றுதலினல்
அப்பொருள்மிக் குள்ளாற் கவளுரியள்—
[தனக்குள்] இல்லை. இவள் குணத்தாற் பெறற்பாலளே.
[வெளிப்படையில்]—செப்பும்
பொருளிழந்தேன் ஆதலினுற் பூவை புரியும்
அருளிழந்தேன் ஆயினேன் யான்.

விதூடகன்—[கீழ்நோக்கித் தனக்குள்] இவர் மேனேக்கிப் பெருமூச்செறிதலால் என்னுல் தடுக்கப் பட்ட இவருக்குக் காதல் மிகவும் பெருகிற்றென்று ஊகிக்கின்றேன். ஆதலானன்றே "காமம் கடத்தற் கரியது" என்று பெரியோர் கூறுவர். [வெளிப்படையில்] ஓ! நண்பரீர்! "இன்று மாலைக் காலத்தில் யான் அங்கு வருவேன் என்பதைச் சாருதத்தர்பாற் சொல்லுக" என்று அவள் கூறினுள். ஆதலின், இரத்தின மாலையைப் பெற்றுக்கொண்ட அளவில் மகிழ்ச்சியுருது மற்றென்றைப் பெறுதற்கும் வரக்கூடுமென்று எண்ணுகின்றேன்.

பல பொருள்களினும் சென்று ஆற்றலின்மையாற் பயன் பெருமற் கேடுற்று மீண்டு அவன் உள்ளத்தே அடங்கிவிடும் என்பதாம்.

சாருதத்தன்—தோழ! அங்ஙனமேவருக. [1]மகிழ்ந்து செல்வாள்.

சேடன்—(வந்து) ஐயன்மீர்! யான் சொல்வதை உற்றுக் கேளுங்கள்.

147. எங்ஙனம் எங்ஙனம் எழுமுகிற் கண்டம்
பொழிதரும் அங்ஙனம் புறந்தோல் நனையும்
எங்ஙனம் எங்ஙனம் இளந்தண் காற்றிவ்
வுடற்கண் ஒன்றும் அங்ஙனஞ் சடக்கென
என்னுளம் நடுங்குமால் என்னே! என்னே!

(சிரித்து)

148. எழுதுளை யோடுநல் லிசைதரு குழலும்
எழுநரம் போடிசை யாழும்வா சிப்பன் அக்
கழுதையின் ஒலியெனக் கானமும் பாடுவேன்
தும்புரு நாரதன் என்போர் இருவருள்
என்போற் கானம் இசைப்பவர் யாரே?

"கும்பீலக! நீ சென்று எனது வரவை மாட்சிமிக்க சாருதத்தர்பால் தெரிவி" என்று பெருமை மிக்க வசந்தசேனை எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றாள். ஆதலின், மாட்சி மிக்க சாருதத்தரது இல்லத்தை அடைகின்றேன். (சுற்றி வந்து வாயில்வழி நுழைதலை அபிநயித்துப் பார்த்து) இதோ சாருதத்தர் இளமரப் பூங்காவில் இருக்கின்றார். அந்தப் பொல்லாச் [2]சிறு பையலும் இதோ இருக்கின்றான். ஆதலின், அருகிற் போகின்றேன். இச் சிறுமரப்பொழிலை அடைதற்

---

[1] அவள் விரும்பியதைக் கொடுப்பேன் என்பது கருத்து.
[2] விதூடகன்.

குரிய வழி முடப்பட்டிருக்கின்றதே! நிற்க. இந்தப் பொல்லாச் சிறு பையலுக்குக் குறிப்புக் காட்டுகின்றேன். (என்று சிறிய பரற்கற்களை எறிகின்ருன்.)

விதூடகன்—ஆ! இப்பொழுது வேலிசூழ்ந்த விளா மரத்தையெறிதல்போல என்னைச் சிறு கற்களால் எறிகின்றவன் யார்?

சாருதத்தன்—இச்சோலைக்கண் உள்ள மேல் வீட்டுப் புறந்திண்ணையில் விளையாடுகின்ற புருக்களால் வீழ்த்தப்பட்டிருக்கும்.

விதூடகன்—இழிவு மிக்க பொல்லாப் புருவே! இரு. இரு. முதிர்ந்து பழுத்த மாம்பழத்தை வீழ்த்தல் போல இம்மரத் தடியால் நின்னை இம் மேல்வீட்டினின்றும் நிலத்தில் வீழ்த்துவேன். (என்று மரத்தடியை ஓங்கிக்கொண்டு ஓடுகின்ருன்.)

சாருதத்தன்—(பூணூலை இழுத்து) தோழ! இரு. இதனுல் என்ன? வருந்தத்தக்க இப் புரு, பேடையோடு கூடியிருக்கட்டும்.

சேடன்—ஈதென்னை? புருவைப் பார்க்கின்ருன். என்னைப் பார்க்கின்ருனில்லை. மற்றொரு சிறு கல்லால் மீண்டும் எறிகின்றேன். (அங்ஙனமே செய்கின்ருன்.)

விதூடகன்—(நாற்புறமும் பார்த்து) கும்பிலகனு? அப்படியாயின் அருகிற் செல்கின்றேன். (பக்கல் அணுகி வாயில் வழியைத் திறந்து ஏட! கும்பிலக! வா. உன் வரவு நல்லதாக.

சேடன்—(உட்புகுந்து) ஐய! வந்தனம்.

விதூட்கன்—ஏட! இம்மழைக்கால் இருட்டில் நீ எதற்காக வந்தாய்.

சேடன்—ஏட![1]இதோ அவள்.

விதூடகன்—[2]யார்? இவள் யார்?

சேடன்—இதோ அவள்.

விதூடகன்—இழிதகவ! இப்பொழுது ஈதென்ன? வறுமைக் காலத்திற் கிழத்துறவிபோல [3]ஸா ஸா என்று மேல்மூச்செறிகின்றாய்?

சேடன்—ஏட! நீயும் இப்பொழுது இந்திர விழாவிற் பலிவிருப்பமுள்ள காக்கைபோலக் 'கா கா' என்று எதற்காக நன்றாகக் கத்துகின்றாய்?

விதூடகன்—இனி இன்னதென்று சொல்.

சேடன்—(தனக்குள்) இவ்வாறு சொல்லுவேன். (வெளிப்படையில்) ஏட! நினபால் ஒன்று வினவுகின்றேன்.

விதூடகன்—[5]யான் வென்று உன்தலையிற் காலை வைத்து விடுவேன்.

---

[1] வசந்தசேனையின் வருகையை விதூடகன் முன்னரே அறிந்தவன் என்பதாலும் அவள் வருகையை வெளிப்படையாகக் கூறலாகாது என்பது பற்றியும் 'இதோ அவள்' என்று குறிப்பாகக் கூறினன்.

[2] இன்னாள் என வெளிப்படக் கூறவில்லை என்னுஞ் சினத்தால் 'யார்? இவள் யார்?' என்றான்.

[3] ஸா என்பதற்கு வடமொழியில் அவள் என்பது பொருள். ஈண்டு இது மூச்சின் அநுகரண ஒலியாகக் கொண்டு கூறப்பட்டது.

[4] கா என்பதற்கு வடமொழியில் யாவள் என்பது பொருள். இது காக்கையொலியாகக்கொண்டு கூறப்பட்டது

[5] யான் விடை கூறி வென்றுவிடுவேன் என்பது கருத்து.

சேடன்— அடே! அப்படியானுல் அறிந்து சொல். எக்காலத்தில் மாமரங்கள் அரும்புகின்றன?

விதூடகன்—அடே! இழிதகவ! முதுவேனிற் காலத்தில்.

சேடன்—(நகைத்து) அடே! இல்லே. இல்லே.

விதூடகன்— (தனக்குள்) இப்பொழுது இவ்விடயத்தில் என்ன சொல்லுவேன்! (நினைவு கூர்ந்து) நிற்க. சாருதத்தரை யடைந்து கேட்கின்றேன். (வெளிப்படையில்) அடே சிறிது நேரம் நில். (சாருதத்தர்பக்கல் அணுகி) ஓ! நண்பரீர்! ஒன்று வினவுகின்றேன். எக்காலத்தில் மாமரங்கள் அரும்புகின்றன?

சாருதத்தன்—மூட! வசந்தகாலததில்.

விதூடகன—(சேடனருகிற் சென்று) [1]மூட! வசந்த காலத்தில்.

சேடன்—நின்பால் இரண்டாவதாக ஒன்றை வினவுகினறேன். நல்ல செல்வப் பெருக்குடைய கிராமங்களைக் காப்பது எது?

விதூடகன்—அடே! வீதி.

சேடன்—(நகைப்போடு) அடே! இல்லே. இல்லே.

விதூடகன்—நிற்க. ஐயத்தில் வீழ்ந்துவிட்டேன். (நினைவுற்று) நிற்க. சாருதத்தரை மீண்டும் கேட்கின் றேன். (மீண்டும் திரும்பிச் சாருதத்தரை நோக்கி அங்ஙனமே கேட்கின்ருன்.)

சாருதத்தன்—நண்ப! சேனை.

---

1 சாருதத்தர் 'மூட' என்று தன்னை விளித்ததையே கொண்டு தானும் சேடனை நோக்கிக் கூறுகின்ருன்.

விதூடகன்—(சேடன் பக்கல் அணுகி) அடே! இழிதகவ! சேனை.

சேடன்—இரண்டனையும் ஒருதொடராக்கிவிரைந்து சொல்.

விதூடகன்—சேனை வசந்த.

சேடன்—அடே! மாற்றிச் சொல்.

விதூடகன்—(உடம்பைத் திருப்பிக்கொண்டு) சேனை வசந்த.

சேடன்—அடே! மூடப்பயலே! பதங்களை மாற்றிக் கூறு.

விதூடகன்—([1]கால்களைத் திருப்பிக்கொண்டு) சேனை வசந்த.

சேடன்—அடே மூட! எழுத்துப் பதங்களை மாற்றிச் சொல்.

விதூடகன்—வசந்தசேனை.

சேடன்—அத்தகைய இவள் வருகின்றாள்.

விதூடகன்— அப்படியாயின் சாருதத்தர்பால் தெரிவிக்கின்றேன். (அருகிற் சென்று) ஓ! சாருதத்தரே! தங்களுடைய [2]தனிகன் வருகின்றான்.

---

[1] பதங்கள் என்பதற்குக் கால்கள் எனப் பொருள் கொண்டு கால்களைத் திருப்பிக்கொண்டு கூறினான்.

[2] தனிகன்-கடன் கொடுத்தவன். வசந்தசேனை பொருள் கவர வருகின்றாளென்று கருதி அவ்வாறு கூறினன்.

சாருதத்தன்—நம் [1]வீட்டில் தனிகன் எங்கே?

விதூடகன்—நம்வீட்டின்கண் இல்லையாயின்வாயிலின்கண் இருக்கின்ருன். இதோ வசந்தசேனை வந்து விட்டாள்.

சாருதத்தன்—நண்ப! என்னை [2]ஏமாற்றுகின்ருயா?

விதூடகன்—என் சொல்லில் நம்பிக்கையில்லையாயின் இக் கும்பீலகனைக் கேளுங்கள். அடே! இழிதகவ! கும்பீலக! அருகில் வா.

சேடன்—(அருகிற் சென்று) ஐய வந்தனம்.

சாருதத்தன்—நல்லோய்! நின் வரவு நல்லதாக. சொல். உண்மையாகவே வசந்தசேனை வந்து விட்டாளா?

சேடன்—இதோ! அவ் வசந்தசேனை வந்து விட்டாள்.

சாருதத்தன்—(மகிழ்ச்சியோடு) நல்லோய்! யான் ஒரு பொழுதும் அன்புரையைப் பயனில்லாததாகச் செய்வதில்லை. ஆதலின், மகிழ்ச்சியோடு தரும் இப் பரிசிலைப் பெற்றுக்கொள். (என்று மேலாடையைக் கொடுக்கின்ருன்.)

---

[1] நம் வீட்டை நோக்கி இத் தனிகன் வரவேண்டியதென்? யான் யாரிடத்திலும் கடன் வாங்கியதில்லையே? என்பதாம்.

[2] பொய்யுரையால் எனக்குக் காதலை வளர்விக்கின்ருய் என்பது கருத்து.

சேடன்— (பெற்றுக்கொண்டு வணங்கி மகிழ்ச்சியுடையனாய்) பெருமாட்டியிடம் தெரிவிக்கின்றேன். (என்று போய்விட்டான்.)

விதூடகன்—ஓ! ஓ! இத்தகைய மழை நேரத்தில் எதற்காக வந்தாளென்று அறிகின்றீர்களா?

சாருதத்தன்—நண்ப! நன்கு துணிகின்றேனில்லை.

விதூடகன்—யான் அறிவேன். இரத்தினமாலைசிறு விலையுடையது; பொற்பணி முடிப்புப் பெருவிலையுடையது என்று கொண்டு மகிழ்ச்சியடையாமல் மற்றொன்றைப் பெறுதற்கு நாடி வந்தாள்.

சாருத்தத்தன—[1] மகிழ்ச்சியுடையளாய்ச் செல்வாள்.

(பின்னர் ஆடைஅணிகள் திகழ [2]அவிசாரிகை வேடம் பூண்டு காதல் மிக்க வசந்தசேனையும் குடைபிடிக்கும் சேடியும் விடனும் வருகின்றனர்.)

விடன்— (வசந்தசேனையை நோக்கி)

149. [3]காமுகராய் வழிச்செல்வோர் கணந்தொடர
இன்பநுகர் காலத்தேநாண்

---

[1] அவளுக்குக் கொடுக்கத் தகாத பொருள் யாதுளது? என்பது கருத்து.

[2] அவிசாரிகை-காமநோயாற் பற்றப்பட்டுத் தலைவன் இருக்குமிடத்தை நாடிச் செல்கின்றவள்.

[3] நாண் ஏமம் உறீஇ-நாணுகிய காவலை எய்தி. விலைமகளிர்க்குச் சுரதகாலத்தில் நாணம் பூணுகு மென்ப. சுரதநிலமாகிய அரங்கம்-இன்பம் நுகர்தற்குரிய இடம். மதனர்

ஏமமுறீஇச் சுரதநில மெனுமரங்கில்
விளையாட்டின் ஏகும் இம்மான்
தாமரைநீங் கியதிருவோ தனிமதனர்
மென்படையோ தகைசால் கற்பின்
தூய்மையுறு குலமகளிர்க் குறுதுயரோ
மதனதருத் துலங்கும் பூவோ.

வசந்தசேனே பார்! பார்!

150. [1]பிரிந்துறை மகளிர் வருந்துள மொத்த
பிறங்கற் சிமயத் திறங்கித் தூங்கும்
உருவுடைப் புயல்கள் உரற்றின; அவ்வொலி
கேட்டுளங் களித்துக் கிளர்சிறை விரித்து
விரைந்தெழூஉ மயில்கள் மிளிர்மணிச் சிவிறியின்
விண்ணினை விசிறுதல் போலும் நண்ணிய
சேற்றில் தோய்ந்து தோற்றும் முகமுடைத்
தவளைகள் மழையில் தாக்குறீஇத் திவளும்
அந்நீ ருண்ணுவ; முன்னுவெங் காம
மீதுறு மயில்கள் வாய்திறந் தகவுவ;
செந்நிறக் கடம்பு பொன்விளக் கிடுவன

மென்படை-மலர். முதலிற் காமனை வீரனாகக் கொண்டு அவனது படைக்கலமாகவும், பின்னர் அவனை மரமாகக் கொண்டு மலராகவும் உருவகப்படுத்தமையால், கூறியது கூறல் இன்றாமெனக் கொள்க.

[1] வருந்து உள்ளம் ஒத்த புயல்கள் எனவும், இறங்கித் தூங்கும் உருவுடைப் புயல்கள் எனவும் கூட்டுக. பிரிவின் வருந்தும் மகளிருள்ளம் கருமைநிறம்பற்றி யொப்பாம். பிறங்கல்-மலை. சிமயம்-குடுமி. குலவொழுக்கிறந்த கீழ்மக்கள் பால் துறவுநிலை விளக்க முறாமைபோல முகிற்படலத்தில் மதி மறையுமென்க.

குலவொழுக் கிறந்த நலமில் லோர்கொள்
மாணறு துறவிற் சேணுறு முகிலின்
மதிமறை தருமால்; விதிமுறை யிழுக்கிய
தாழ்குடிப் பிறந்த தருணி போல
அலேமின் ஓரிடம் நிலேயுதல் இன்றே.

வசந்தசேனே—ஐய! [1]நன்று கூறினீர். [2]இப் பெண், [3]அறிவிலாய்!

151. '[4]நெருங்கிய பயோதரத் தென்னி னேயன்மிக்கு
ஒருங்கியின்புறினுனக்கென்னென்ருேலமிட்டு
அருஞ்சினம் உற்றெனத் தகைந்த டிக்கடி
மருங்கிரா மாற்றவள் வழிம றைக்குமால்.

விடன்—நிற்க. இங்ஙனம் செய். இரவாகிய இப் பெண்ணைப் பழித்துரைப்பாயாக.

---

[1] 'தாழ்குடிப் பிறந்த தருணி போல மின்னல் ஓரிடத்து நிலேயுதல் இன்று'' என்று முற்செய்யுளின் இறுதியிற் கூறியன ப் பாராட்டுகின்ருள்.

[2] இப்பெண் என்பது பின் வருஞ் செய்யுளில் இரா மாற்றவள் என்பவற்ருேடு இயையும். மாற்றவளாகிய இரவென்னும் இப்பெண் எனப் பொருள்கொள்ள வேண்டும்.

[3] வசந்தசேனேயைக் குறித்து.

[4] பயோதரம்-மேகம்; நகில். நேயன் சந்திரனேக் குறிக்கும். இரவுக்கு நாயகன் அவனுகலின். இரா மாற்றவள்-இரவாகிய ஸபத்தினி. இரவு இன்பம் நுகர்தற்கு ஏற்றதாகலின், மாற்றவள் எனப்பட்டது. வசந்தசேனே, தன்னே நோக்கி இரவாகிய மாற்றவள் கூறியதாகக்கொண்டு கூறியது.

வசந்தசேனை—ஐய! பெண்பாலார்க்கு இயற்கையாக அமைந்த [1]கெட்ட எண்ணம் வாய்ந்த இவ்விரா மகளைப் பழித்தலால் வரும் பயன் யாது? ஐய! பார்க்க.

152. [2]மங்குல் பொழிக உறுமுக மாவசனி
இங்கு விடுக இவற்ருனென்?—பொங்கிய
தண்மையொடு வெம்மையினைத் தாமதியார் தம்மன்பர்க்கு
எண்மையுறச் செல்மகளிர் ஏற்று.

விடன்—வசந்தசேனை! பார்க்க, பார்க்க. இது மற்றென்று.

153. [3]காற்றெனும் வினைவ ஞற்கடு வேகங்
கலந்துநீர்த் தாரையாம் பெரிய
கோற்றிரள் அரவப் போர்ப்பறை முழக்கும்
குலவுமின் பதாகையுங் கொண்டு
சாற்றுமக் கொண்மூ அரசுவிண் ணிடமாங்
தரியலர் நகர்நடுச் சார்ந்தங்கு
ஆற்றலில் பகைவ னஞ்செழு மதியின்
அமைகரம் அனைத்தையும் பெறுமால்.

---

[1] இயற்கைக் குணத்தை மாற்றல் அரிது என்பதாம்.

[2] இடையூறு பலவுறினும் அவற்றைக் கடந்து காதலன்பாற் சேர்தற்குக் காமன் துணையுண்டென்பது கருத்து.

[3] மேகமாகிய வல்லரசு, காற்றெனும் அமைச்சனுற் கடுவேக முற்றுத் தாரையாகிய அம்புத்திரளையும் இடிமுழக்கமாகிய பறையையும் மின்னலாகிய கொடியையும் கொண்டு விண்ணுகிய பகைவர் நகர் நடுவண் புக்குத் திங்களாகிய பகைவனிடத்தினின்றும் திறை முழுதும் பெறுகின்றுன் என்பதாம். வினைவன்-அமைச்சன். கோல்—அம்பு. தரியலர்—

வசந்தசேனை—இஃதிங்ஙனமாக. ஆ! இது மற்றொன்று.

154. [1]களிற்றரை சென்னக் கருமையுற் றகடு
காலினால் நிரம்பலின் நான்று
பிளிற்றிமின் பகத்தால் நிறம்பல வமைந்து
பிறங்குமிப் புயலினெஞ் சுடைகால்
அளித்துறு மகிழ்நர்ப் பிரிந்துறை மகளிர்க்கு
அண்ணுசாப் பறையென வஞ்ச
வுளப்பகம் உப்பைப் புண்ணிலிட் டென்ன
உரற்றுமா விதனவா வொழிக.

விடன்—வசந்தசேனே! இஃது இங்ஙனமாக மற்றொன்றைக் காண்க.

பகைவர். கரம்-திறை; கிரணம். ஒரு வல்லரசு பகைவனிருக்கும் நகர் நடுப் புக்கு அவனைத் தாழ்வித்துத் திறை பெறுதல்போலச் சந்திரனுக்கு இருப்பிடமாகிய விண்ணிற் பரந்து அவனொளியைத் தடுத்தலான் மேகத்தின் பெருமை புலப்படுத்தவாறு.

[1] யானை போலக் கருமை நிறம் பெற்று, வயிறு காற்றால் நிரம்புதலால் தொங்கிப் பேரொலி செய்து, மின்னலானும் கொக்குக்களானும் பன்னிறம் வாய்ந்து விளங்கும் இம் முகிலால் நெஞ்சம் உடைந்திருக்குங்கால், இவ்வஞ்ச உள்ளத்தை உடைய கொக்கு, உப்பைப் புண்ணிலிட்டாங்கு மகிழ்நரைப் பிரிந்துறையும் மகளிர்க்குச் சாப்பறையெனப் பேரொலி செய்யும். ஆ! இதன் அவாக் கெடுக என்பதாம். அகடு-வயிறு. கால்-காற்று. நான்று—தொங்கி. பகம்-கொக்கு. அளித்துஉறும்-அருள்புரிந்து கூடும். வஞ்ச உளப் பகம் உரற்றும் என்க. உரற்றல்—பேரொலி செய்தல்.

155. [1]கொக்கினங்க ளேவெண் டலைப்பாகாக்
கூரொளிமின்
தக்கவா மேல்சைக்குஞ் சாமரையா—மிக்க
மதவா ரணவுருக்கொள் வாஞ்சை யுறல்போற்
பதவா னகம்விளங்கல் பார்.

வசந்தசேனை—ஐய! பார்க்க. பார்க்க.

156. [2]வானனை தமாலபத்திர நீலம்
வயங்குமிம் முகில்களுண் கதிரைத்
தானுடைத் தம்பு படவிழுங் கரிபோற்
தாரையால் விழும்பல புற்று

---

[1] கொக்கினம் வளைந்து சுற்றுதலால் தலைப்பாகு ஆகவும், மின்னல் மறைந்து வெளிப்படுதலானும் வெண்ணிறத்தானும் சாமரையாகவும் கொள்ளப்பட்டன. பட்டத்து யானைக்குத் தலைப்பாகும் சாமரையும்உண்டென்ப. விண் யானையுருக்கோடலில் விருப்பமுள்ளதுபோற் காணப்படுதலைப் பார் என இயைக்க.

[2] தமாலபத்திரம்போல் நீலநிறம் வயங்கும் இம் முகில்களால் உண்ணப்பட்ட கதிரை வான் தானுடைத்து. அம்புகளால் தாக்கப்பட்டு யானை வீழ்தல் போல மழைத்தாரைகளால் தாக்கப்பட்டுப் புற்றுக்கள் விழுகின்றன. வன்றிறவில்லாத் தலைவனை யோட்டி அவன் மனைவியை வலியர்ளுெருவன் கவர்தல்போல, மேகம் சந்திரனை ஓட்டிச் சந்திரிகையைக் கவர்ந்துகொண்டது என்பதாம். தமாலம்-பச்சிலை. வான் தானுடைத்தென்பதனல் வானிடமெல்லாம் மேகங்கள் பரந்து சூரியனை மறைத்தன என்பது போதரும். மேகங்கள் சூரியனை மறைத்தலோடு சந்திரனையும் மறைத்தல் ஈண்டுக் கூறப்படுதலால் இக்காலத்தை மாலைப் பொழுதின் இறுதியாகக் கொள்ளவேண்டும்.

மேனிலத் துறும்பொன் விளக்கென மின்னல்
விளங்கும்வெண் ணிலவினை மேகம்
ஆனவன் திறலில் தலைவனை யோட்டி
அவன்மனை கவர்ந்தெனக் கவரும்.

விடன்—வசந்தசேனே! பார்க்க, பார்க்க

157. [1]மின்னலாங் கச்சை யாப்பு
மிளிர்தரக் களிறு போலத்
துன்னிநின் றெங்கு மோடித்
துதையொழுக் குடையிக் கொண்மூப்
பொன்னில வேந்த னாணை
பூண்டுபின் நானி லத்தை
உன்னுவெண் பொற்க யிற்றால்
உயர்நிலத் தீர்ப்ப போன்ற.

158. [2]மிகுங்காற்றால் நிறைந்தொலித்து மேதியினம்
போற்கறுத்து மின்ன லாய

[1] மின்னலாகிய உதரபந்தனக்கட்டு விளங்கக் களிறு போல நெருங்கி யாண்டும் ஓடி நெருங்கிய நீரையொழுக்கும் இம் மேகங்கள், இந்திரன் ஆணையைத் தாங்கி நிலத்தை வெள்ளிக் கயிற்றால் மேனிலத் தீர்ப்பபோற் காணப்படுகின்றன என்பதாம். யானைக்கு ஒழுக்கு மத நீராகும். மழைத் தாரைகள் விண்ணினின்று நிலம்வரை இடையறாது உறுதலானும், வெண்ணிறம் உடைமையானும் வெள்ளிக் கயிறு போன்றன. இந்திரன் தன்னாற் காக்கப்படும் நிலம் செய்மையிலிருத்தலை அணிமையிற் கொணரக் கட்டளை தர, மேகங்கள் ஈர்ப்பன போலும் என்பது உவமையைத் தன்னுள் அடக்கிய தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும்.

[2] மேதி-எருமை. பறக்குங் கடல்போல விளங்கும் முகில். புதுமழை பெய்யுங்கால் நிலத்தில் மண்மணம் தோன்றும்.

தகுஞ்சிறகால் விண்பறக்குஞ் சலதியெனத
தயங்குமுகில் சாருங் கந்தம்
புகுந்தமையரான் வீறுற்றுப் புதியபசும்
புன்முளையாற் பொலியும் பூமிக்கு
உகுந்தானர பலவீழ்த்தல் ஒளிர்வயிர
மணிப்படையாற் பிளததல் ஒக்கும்.

வசந்தசேனை—ஐய! இது மற்றென்று.

159. [1]கேகையினுல் வருகவரு கெனவகவி
மயில்களெலாங் கிளர்ந்தழைப்ப
ஓகைமிகுங் கொக்கினங்கள் விரைந்துயரப்
பறந்துதிரி யொளிர அஞ்சிச்
சோகமிக வுறம்வகினம் தாமரைப்பூ
அமளியினைத் துறந்து நோக்க
மேகமிது மைக்குழம்பால் திசைதீற்றி
யெனவிருண்டு மிசைக்கட் செல்லும்.

விடன்—இஃது இங்ஙனம். ஆதலிற் பார்க்க.

பூமிக்கு-நிலத்தின்கண். பிளத்தற்குச் செயப்படுபொருள் நிலமாகும். உருவம் ஒலி பரப்பு நீருடைமை என்னும் இவற்ருன் மேகத்துக்குக் கடல் ஒப்பாகும். வெண்மையானும் கூர்மையானும் மழைத்தாரைகளுக்கு வச்சிரப்படை ஒப்பாகும். நிலம் தன்னுளடக்கிய பயனை முழுதும் நெடுநாளாக மக்களுக்கு வழங்கவில்லை என்னும் சினத்தால் பிளக்கத் துணிந்தது போலும் என்பது குறிப்புப் பொருள்.

[1] கேகை-மயிலின் குரல். எகினம்-அன்னம். முகிலெழுச்சியில் மயில்களும் கொக்குக்களும் உவகையுறுவன. அன்னம் துன்புறும். பெரியோர்க்கு நலமுண்டாய அளவில் அவரைச் சார்ந்தார்க்கு ஆக்கமும் சாராதார்க்குக் கேடும் உண்டாம் என்னும் உண்மையைக் குறிப்பிற் புலப்படுத்தவாறு.

160. [1]அசைவறுதா மரைக்குழுவாங் கண்முகிழ்த்துப்
பகலிரவை யறியா தல்லும்
மிசைவருமின் னுல்மறைந்து மறுகணத்தில்
வெளிப்படமே தினியாம் நங்கை
தினசமுகம்போர்த் தசைவின்றிக் குடைபோலச்
செறிந்தமுகல் விதான மாக
இசைவுறச்சூழ் மழைசுவரா இயைந்தவொரு
நீர்த்தாரை யில்லில் தூங்கும்.

வசந்தசேனை—ஐய! இஃது இங்ஙன ன்றே. ஆதலிற் பார்க்க. பார்க்க

161. [2]பொல்லாதா ரிடைப்புரிந்த நன்றியென
ஒளியிழந்து பொன்றும் விண்மீன்
அல்லாருந் திசையனைத்தும் அன்பினியல்
காதலனை யகன்ற பெண்போல்
[3]எல்லாரும் அமரர்பதி படைநெருப்பான்
மிகவுமக மியைந்து வெம்பி

---

[1] மேதினியாம் நங்கை நீர்த்தாரையாகியஇல்லில் தூங்குவது போலும் என்க. கண்முகிழ்த்தலும், இரவு பகல் அறியாமையும், கனவு தோன்றி மறைதலும், போர்த்துக் கோடலும், அசைவற்றுக் கிடத்தலும், பக்கச்சுவர் மேன்மூடலுள்ள வீட்டிற்படுத்தலும் உறங்குவோர்க்கு உள்ளன. அல்-இருள். விதானம்-மேற்கட்டி. மேலே நெருங்கிய முகில் விதானமாகவும், பக்கத்தே சூழ்ந்த முகில்கள் சுவராகவும் அமையப்பெற்ற இல்லில் என்க. நீர்த்தாரை-இடையறாத நீர்வீழ்ச்சி.

[2] காதலனையகன்ற பெண்போல் திசையனைத்தும் அல்லாரும் என்க. அல் ஆர்தல்-இருள் நிறைதல்.

[3] எல்-ஒளி. அமரர்பதி படை-வச்சிராயுதம் முகில் பொழிதல், விசும்பு-வச்சிரப்படையின் நெருப்பால் உள்

ஒல்லாத நீருருவின் விசும்புருகி
வீழ்தருமென் றுளங்கொள் கின்றேன்.

இன்னும் பார்க்க.

162. [1]வறுமையிற் புதிய செல்வம்
வாய்த்தவன் போலச் சால
உறுமிமேல் நோக்கித் தாழ்ந்திவ்
வுலகிற்பல் லிடத்தும் பெய்து
சிறுமைசெய் யிருளகத்திற்
செறிதரப் புரிந்து யாரும்
அறிதர உருவம் பல்வே
றமைந்திவண் தோன்றும் இவ்வான்.

விடன்—இ.ஃ. திங்ஙனம்.

163. [2]மின்னலின் விசும்பெரி மேவுதல் போலும்
துன்னிய கொக்கினஞ் சூழ்தர லானனி

வெதும்பி உருகி நீருருவின் வீழ்தல்போற் காணப்படுகின்றது என்பதாம்.

[1] இவ்வான் புதியசெல்வம் வாய்ந்தவன் போலத் தோன்றும் என்க. முகில், இடியொலி செய்து மேற்சென்றும் கீழிறங்கியும் பெய்து வானிடமெல்லாம் இருள் செறியப் புரிந்து யானை, மலை, மாளிகை முதலிய பல்லுருவெய்தித் தோன்றும் என்பதும், புதியசெல்வன் வன்சொற் கூறிச் செல்வக் களிப்பால் மேல்நோக்கி எதிர்நின்றோரை அவமதித்தும் பார்க்க விரும்பாமல் கீழ்நோக்கித் தகாத இடங்களில் தற்பெருமை குறித்துப் பொருள் வழங்கியும் அஞ்ஞான இருளை அகத்திற் கொண்டு பல்வேறு இயல்புகளைப் பொருந்தியும் நிற்பன் என்பதும் புலப்படுதல் உணர்க.

[2] விசும்பு, போலும் நேருறத்தோன்றும்; என்க. விசும்பு எழுவாய். முருக்கிய-அழிக்க.

சிரிப்பது போலுமிவ் வுருப்புனற் ருரையாம்
உந்துபல் சரந்தரும் இந்திர தனுவால்
பேரமர் முருக்கிய பெயர்தரல் போலும்
உலறிய இடியினுல் அலறுதல் போலும்
நலிதரு காற்றிஞல் நடுங்குதல் போலும்
நீருண் டிருண்டு சார்தரு முகில்களாற்
பெருங்கரும் பாம்பும் ஒருங்குசெறி புகையும்
நெருங்குதல் போலும் நேருறத் தோனறுமால்.

வசந்தசேனை—

164. [1]அன்பியல் காதலன் அகத்தைச் சாருவேன்
முன்புறு கொண்டனின் முழக்கின் அச்சுறீஇ
நின்பெருந் தாரையாம் நீள்க ரங்களால்
என்புரம் தீண்டலின் இகத்தி நாணமே.

ஓ! இந்திர!

165. [2]கொண்டல்முழக்காற் குமுறுதிநின்னுடை னக்குப்
பண்டுபயில் காமப் பரிசுண்டோ?—அண்டி
விழிநோக்குங் காதலன்பால் மேவுமெனை மாரி
வழிமறித்தல் மாண்பன் றுனக்கு.

166. அகலியை தன்பொருட்டால்யான்கோதமனென்
றிகலுமதி காமத் தியைந்து—புகலுமுரை

---

[1] கொண்டல்-மேகம்; விளி. சாருவேனை அச்சுறுத்திக் கைகளால் என் உடம்பைத் தொடுதலின் நாணமில்லாயாயினை என்க. புரம்-உடம்பு. விருப்பமில்லாத ஒருத்தியை வலிந்து தீண்டல் நாணில் செய்கையாகும் என்பதாம்.

[2] மாரி-மழையால். பெண்பாலரிடத்து வீரங்காட்டல் ஆண்மையன்றாதலின் ''மாண்பன்று'' என்று கூறப்பட்டது.

பொய்யன்றே யிந்திர[1] அப்புன்கண் எனக்குமுள
தையோ மழையை யகற்று.

167. பேரொலியைச் செய்துமழை பெய்திங் கசனிபல
[2]ஆர விடுக்கினுமென் னுயிரங்கண் - நேர்மகவ
காதலனைச் சாரக் கருதிப் படர்மகளிர்க்கு
ஏதுந் தடையாவ தில்.

168. [3]ஆடவர் வன்கணர் ஆத லான்முகில்
மாடுறப் பேரொலி செயினுஞ் செய்கமன்
ஏடவிழ் கூந்தலார்க் கியையும் இன்னலை
நாடிலை மின்னலாம் நங்கை நீயுமே.

விடன்—அம்மே! பழித்துரைத்தல் வேண்டா. தங்களுக்கு இம்மின்னல் உதவி செய்வதாகும்.

169. [4]மன்னுமயி ராவதத்தின்
மார்பினலை பொற்கயிறும்

---

[1] அப்புன்கண்—அவ் வருத்தம். கோதமன் சினத்தை யறிந்தும் உள்ளத்தால் நினைந்த அகலியையைக் கூடுதற்கு நீ கொண்டவருத்தம், காதலனைக் கூடுதற்குச் செல்லும் எனக்கும் உண்டென்பதாம்.

[2]ஆர-நிறைய.

[3] முகிலை ஆடவனாகவும் மின்னலைப் பெண்மகளாகவும் கொண்டு கூறியது. இன்னல்-துன்பம். மின்னல் அடிக்கடி கண்களுக்குப் புலப்பட்டு மறைதலால் வழிச்செல்லுதற்கு இடையூறு செய்கின்றது என்பது கருத்து.

[4] முகில்கள், ஐராவதம் மலைச்சிகரம் இல்லம் இவற்றின் வடிவங்களாகக் காணப்படுதலானும், மின்னல், வெண்மை பொன்மை நிறமுடையதாகத் தோன்றுதலானும் ஒப்புமை அறியப்படும். முகில் நீலநிறம் உடையதாயினும், மின்னுத்

துன்னுமலை யுச்சியின்கண்
தோன்றுதூகிற் கொடியுமுயர்
மன்னர்மக வானில்லின்
நடுவணுறு தீபமும் போல்
மின்னிகின துயிரனையான்
மேவுமிடம் விளம்புறுமால்.

வசந்தசேனை—ஐய! அஃது உண்மையே. இதோ தோன்றுகின்றது அவ்வில்லம்.

விடன்—எல்லாக் கலைகளையும் உணர்ந்த தங்களுக்கு இப்பொழுது உபதேசிக்கற்பாலது ஒரு சிறிதுமின்று. ஆயினும், நட்புரிமை சிறிது கூறத் தூண்டுகின்றது. இக்காதலன் இல்லத்துள் புகுந்தபின் சினத்தை மிகுதியாகக் கொள்ளல் கூடாது.

170. [1]ஊடனீட் டிப்பினின் பொழியும் என்னினும்
ஊடலின் றெனிற்சுகம் உறுதல் எங்ஙனம்?
ஊடுதி சினங்கொளா உறுத்தி காந்தனைக்
கூடுதி யன்னதால் உவகை கூட்டுதி.

தோன்றும் பொழுது வெண்மையாகக் காணப்படும். ஆதலின் ஐராவதமாகக் கூறப்பட்டது. ஒரு சமயம் மேகத்துக்குக் கீழும், மற்றொரு சமயம் மேலும், பிறிதொரு சமயம் நடுவிலும் மின்னல் வெளிப்படுதலின் மூன்று விதமாக உவமிக்கப்பட்டது.

[1] ஊடல் நட்டித்தல் துனியாகும். அதனால் இன்பமின்றாம். ஊடுதல் இன்ப வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாகும். "ஊடுதல் காமத்திற்கின்பம்" (திருக்குறள் 1330.) "துனியும் புலவியுமில்லாயிற் காமங், கனியுங் கருக்காயு மற்று' (திருக்குறள் 1306) என்பன ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலன.

நிற்க. இனிச் செயற்பாலது இது. ஓ! ஓ! யார் மாட்சி மிக்க சாருதத்தர்க்குப் பின் வருமாறு அறிவித்தல் வேண்டும்.

171. [1]செங்நிறவெண் ணிறக்கடம்பின் மலர்மணமும்
புயற்குழுவுந் திகழிக் காலம்
மின்னலினம் புதவொலியின் மிகநடுங்கி
நினைக்காணும் வேட்கை யாற்றன்
பொன்னொளிர்நூ புரவடியிற் படிந்தகருஞ்
சேறுகழீஇப் பொருவில் காமம்
மன்னியுளம் மகிழ்ந்தளகம் நனைதரக்கா
தலனும்நின் மனைக்க ணுற்றாள்.

சாருதத்தன்—(கேட்டு) நண்ப! இஃது என்ன வென்று அறிக.

விதூடகன்—தங்கள் கட்டளைப்படியே. (வசந்தசேனையின் பக்கல் அணுகி அன்போடு) அம்மே! தங்களுக்கு மங்கலம் உண்டாக.

வசந்தசேனை—ஐய! வந்தனம். ஐயன் வரவு நலமுடையதாக. (விடனை நோக்கி) ஐய! குடை பிடிக்கும் இவள் தங்களுக்கே இருக்கட்டும்.

விடன்—(தனக்குள்) என்னைத் திரும்பிப்போம்படி செய்தற்கு இவ்வுபாயத்தைத் திறமையோடு மேற்

---

[1] அற்புதம்-மேகம். சிவிகை முதலியவற்றில் ஏறிவரும் தகுதியுடையளாயிருந்தும் காலான் நடந்து மழையால் நனைந்து நேர்ந்த அச்சத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் வந்ததற்குக் காரணம் அவள் காதலன்மாட்டுள்ள காதல் நிறைவென்பது கருத்து.

கொள்ளுகின்றாள். (வெளிப்படையாக) அங்ஙனமே ஆக. அம்மே! வசந்தசேனே!

172. [1]பொல்லாமை யுருவினதாய்ச் செருக்கொடுவஞ்
சகமாயை பொய்ம்மை யாதி
யெல்லாமுண் டாவதற்கோர் பிறப்பிட்மா
யின்பவிளை யாட்டிற் கில்லாய்ச்
சொல்லாருஞ் சுரதவிழாப் பேறுடைய
தாய்த்துலங்குங் கணிகைக் கூலத்
தொல்லாத கண்ணோட்ட மெனும்பண்டக்
கெளிதின்விலை யுறுவ தாக.

வசந்தசேனை—ஐய! மைத்திரேயரே! உங்களுடைய சூதர் எங்கிருக்கின்றார்?

விதூடகன்—(தனக்குள்) ஓ! ஓ! இவள் கூறிய சூதர் என்னும் சொல்லால் நம் நண்பர் [2]அலங்கரிக்கப் பட்டுள்ளார். (வெளிப்படையில்) அம்மே! இவர் உலர்ந்த மரங்களையுடைய உபவனத்தில் இருக்கின்றார்.

---

[1] கணிகையராகிய கடைத்தெருவில் கண்ணோட்டமாகிய பொருட்கு விலை எளிதின் உறுவதாக என இயைக்க. கண்ணோட்டம் ஈண்டு ஆடவர் மனத்தை இன்புறுத்தலாகும். அதற்கு விலையாக அவர் பொருளை எளிதின் அடைக என்றான்.

[2] சாருதத்தர் அடைக்கலப் பொருளைச் சூதில் தோற்றார் என்னும் பொய்ம்மொழியை வசந்தசேனை ஏற்றுக்கொண்டு அவரைச் "சூதர்" என்று கூறியதாக நினைந்து அடைக்கலப் பொருளைக் கவர்ந்தார் என்னும் பழியை அச்சொல் ஒழித்தலின், அதனை அணிகலனாகக்கொண்டு கூறினான்.

வசந்தசேனை—ஐய! உங்களுடைய உலர்ந்த மரங்கள் சூழ்ந்த உபவனம் என்று சொல்லப்படுவது யாது?

விதூடகன்—பெருமாட்டி! எவ்விடத்தில் உண்ணுதலும் பருகுதலும் இல்லையோ அவ்விடமே யாம்.

(வசந்தசேனை புன்முறுவல் செய்கின்ருள்.)

விதூடகன்—ஆதலின் பெருமாட்டி உட்புகுக.

வசந்தசேனை—([1]மறைவிற் சேடியை நோக்கி) இவ்விடத்து உட்புகுந்து யான் [2]என்ன சொல்லுவேன்?

சேடி—"[3]சூதரே! இம் மாலைப்பொழுது தங்களுக்கு இன்பமுடையதாக இருக்கின்றதா?" என்று சொல்லுங்கள்.

வசந்தசேனை—[4]அவ்வளவு சொல்லுவதற்கு ஆற்றல் உடையேனு?

---

[1] விதூடகன் அறியாவண்ணம்.

[2] அன்புண்மையும் என் எளிமையின்மையும் புலப்படுதற்கு உரிய எச்சொல்லைக் கூறுவேன்? என்பது கருத்து.

[3] "சூதரே" என்னும் விளியால் என்வரவு அணிகலன்களின் நிமித்தமாகும்; கூடல் கருதி வலிய வந்ததாகக் கொள்ளற்க என்பது போதரும். இஃது எளிமையின்மையைப் புலப்படுத்தும். 'தங்களுக்கு இன்பமுடையதாக இருக்கின்றதா?' என்னும் இதனுல் எனக்குக் கூடலின்மையால் இன்பந் தந்திலது என்பது போதரும். இஃது அன்புண்மையைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

[4] முதற்காட்சியில் இவ்வளவு சொல்ல இயலுமா? என்பதாம்.

சேடி—அவ்[1]வமயமே தங்களை ஆற்றலுடையா ளாகச் செய்யும்.

வசந்தசேனை—(உட்புகுந்து அருகிற்சென்று [2]மலர்களால் தட்டி) ஏ! சூதரே! இம்மாலைப்பொழுது தங்களுக்கு இன்பம் உடையதாக இருக்கின்றதா?

சாருதத்தன்—(பார்த்து) ஆ! வசந்தசேனை வந்து விட்டாள். (மகிழ்ச்சியோடு எழுந்து) ஏடி! காதலி!

173. [3]என்றுமிம் மாலை விழித்திருப்ப வேகுகின்றது
என்றும் பெருமூச் செறியவிராப்-பொன்றினவால்
மாதுன் னுடனு மகிழ்வேற் ககல்விழியிப்
போதயர்வு போக்கும் பொழுது.

ஆதலின் நின்பொருட்டு நல்வரவு கூறுகின்றேன். இதோ இருக்கையுள்ளது. இதன்கண் இருக்க வேண்டும்.

---

[1] சாருதத்தனைக் கண்ட அமயம், நாணத்தைப் போக்கிக் காதலை விரிவுறச் செய்யும் என்பதாம்.

[2] மலர்களால் தட்டுதல் தன்னைக் காமன் அம்புகள் தாக்குகின்றன என்பதைப் புலப்படுத்தற்காம்.

[3] விழித்திருப்ப ஏகுகின்றதென்பது வறிதே கழிகின்றதெனும் பொருள் தரும். நிகழும் மாலைப் பொழுதும் அங்ஙனமேயாம் என்பான் 'கழிகின்ற' தென நிகழ்காலத்தானும், வரும் இரவு இன்பந் தருதற்கு ஏதுவாம் என்பான் சென்ற இரவுகளைப் 'பொன்றின' என இறந்த காலத்தானும் கூறினன். பொழுது-இம்மாலைப் பொழுது. இப்போது அயர்வு போக்கும்-இவ்வமயம் நின் வரவால் துன்பத்தை ஒழிப்பதாகும்.

விதூடகன்—இதோ இருக்கையுள்ளது. பெருமாட்டி இருக்கவேண்டும்.

(வசந்தசேனை இருக்கையில் இருக்கின்றாள்.
அதன்பின் எல்லோரும் இருக்கின்றனர்.)

சாருதத்தன்—நண்ப! பார்க்க. பார்க்க.

174. [1]ஒருசெவி நுனியிடைத் தூங்கு மொண்கடம்பு
அரசிளங் குமரனுக் காட்டு மஞ்சனம்
புரைதரு மழைதரும் புனலி னாலொரு
திருமுலை நனைதர வாட் டுஞ் சீர்மையே.

ஆதலின், நண்ப! வசந்தசேனையின் ஆடைகளிரண்டும் நனைந்து போயின. வேறு இரண்டு சிறந்த ஆடைகளைக் கொண்டு வருக.

விதூடகன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே செய்வேன்.

சேடி—ஐய! மைத்திரேயரே! நீங்கள் இருங்கள். [2]யானே நம் பெருமாட்டிக்கு உரிய பணிவிடைகளைச் செய்வேன். (அங்ஙனமே செய்கின்றாள்.)

---

[1] கடம்பு—கடப்பமலர். நீராட்டப்படும் ஒரு நகில் இளவரசனை ஒக்குமென்றமையால் மற்றொன்று இருக்கையி லிருக்கும் பேரரசனைப் போல உள்ளதென்பது போதரும். கடம்பு புனலினால் நகில் நனைதர ஆட்டும் சீர்மை இளவரசற்கு ஆட்டும் மஞ்சனத்தை ஒப்பாம் என இயைக்க.

[2] யான் உடன் கொண்டு வந்த ஆடைகளைக் கொடுத்து உபசரிப்பேன் என்பதாம்.

விதூடகன்—(மறைவித் சாருதத்தனைநோக்கி) ஏ! நண்பரீர்! பெருமாட்டி வசந்தசேனையின்பால் ஏதாவது ஒன்றைப்பற்றி [1]வினவுகின்றேன்.

சாருதத்தன்—அங்ஙனமே செய்க.

விதூடகன்—(வெளிப்படையில்) சந்திரனது ஒளி மறைந்திருக்கும் இத்தகைய மழைக்காலத்து இருளில் பெருமாட்டி இங்குவந்தது எக்காரணத்தைமுன்னிட்டு?

சேடி—பெருமாட்டி! இவ்வந்தணர் [2]அநாகரிகர்.

வசந்தசேனை—அடி' [3]நிபுணர் என்று சொல்.

சேடி—இப்பெருமாட்டி "அவ் விரத்தினமாலையின் விலை எவ்வளவு?" என்று கேட்பதற்காக இங்கு வந்தாள்.

விதூடகன்—([4]மறைவில்) ஓ! ஓ! "இரத்தினமாலை சிறு விலையுடையது; பொற்பணி பெருவிலையுடையது என்று கருதி மகிழ்ச்சியடையாதவளாய், மற்றென்றைத் தேடுதற் பொருட்டு இங்கு வந்திருக்கின்றாள்" என்று முன்னமே யான் கூறினேனன்றோ?

சேடி—இப்பெருமாட்டி அவ்விரத்தினமாலை தன்னது என்று கூறிச் சூதில் தோற்றுவிட்டாள். அச்

---

1 வினவுதலால் உரையாடல் நிகழும் என்பதாம்.

2 காமுகர்களின் இரகசியநிலை வினவத் தக்கதன்று, ஆதலின்.

3 இன்பவளர்ச்சிக்கு இவ்வினா, தலைக்கிடாக உள்ள தாகலின்.

4 சேடி யறியாவாறு சாருதத்தனை நோக்கிக் கூறியது.

சூதாடுகளத தலைவனும் அரசன் கட்டளையை மேற்கொண்டு எங்குச் சென்றான் என்பது தெரியவில்லை.

விதூடகன்—அம்மே! யான் சொல்லியதே நின்னாலும் சொல்லப்பட்டது.

சேடி—சூதாடுகளத் தலைவனைத் தேடிக் காணும் வரை இப்பொற்பணியை ஏற்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். (என்று அதனைக் காட்டுகின்றாள்.)

விதூடகன்—(சிந்திக்கின்றான்.)

சேடி—ஐய! மிகவும் உற்றுப் பார்க்கின்றீர். இதனை முன்னர்க் கண்டிருக்கின்றீரோ?

விதூடகன்—அம்மே! சிற்பத் திறமையால் இஃது என் கண்களைக் கவர்கின்றது.

சேடி—ஐய! கண்களால் [1]வஞ்சிக்கப்பட்டீர். நும்பால் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட அப்பொற்பணி இதுவே.

விதூடகன்—(மகிழ்ச்சியோடு) ஓ! நண்பரீர்! நம் இல்லத்தினின்றும் கள்வராற் கவரப்பட்ட பொன் அணிகலமே இது.

சாருதத்தன்—நண்ப!

175. [2]அடைக்கலமாம் அப்பொருட்கு யாமாறு செய்யப்
படைத்த கரவியல்நம் பாலே—எடுத்திவள்தான்

---

[1] முன்னர்க் கண்டது நினைவுக்கு வாராமையான், கண்களால் என்றது ஔபசாரிகம்.

[2] களவு செய்யப்பட்ட அடைக்கலப்பொருட்கு எதிராக நாம் படைத்துக்கொண்ட வஞ்சகத் தன்மையையே இவள்

சொன்னவிது வாய்மைத் துணிவோவிளையாட்டோ

இன்ன தெனவறியேன் யான்.

விதூடகன்—ஓ! நண்பரீர்! அப்பொற்பணி இதுவே யென்று என் பிராமணத் தன்மையாற் சூளுறவுற்று உறுதி கூறுகின்றேன்.

சாருதத்தன்—அங்ஙனமாயின் எனக்கு மிகவும் [1]மகிழ்ச்சியே.

விதூடகன்—(மறைவில்) ஓ! "எங்கிருந்து இப் பொற்பணியை அடைந்தீர்கள்?" என்று வினவுகின் றேன்.

சாருதத்தன்—அதனுல் என்ன குற்றம்?

விதூடகன்—(சேடியின் செவியில்) [2]இங்ஙன மன்றே?

சேடி—(விதூடகன் செவியில்) [3]இங்ஙனமன்றே?

சாருதத்தன்—என்ன பேசுகின்றீர்கள். யான் அதற் குப் புறம்பானவனு?

எடுத்துக் கூறினள். இஃறு உண்மையோ? விளையாட்டோ? அறியேன் என்பதாம். கரவுஇயல்-வஞ்சகவொழுக்கம்.

[1] அவ்வடைக்கலப் பொருள் திருடப்படவில்லை என்பது பற்றி.

[2] இப்பொற்பணி எங்கிருந்து கிடைத்தது என்பதாம். கள்வராற் கவரப்பட்டதைப் பற்றியதாதலின் செவியில் மறைவாகக் கூறப்பட்டது.

[3] சருவிலகன் களவிற்கொண்டு மதனிகைக்குச் சேர்த்த செய்தியும் இரகசியமாதலின், செவியிற் கூறப்பட்டது.

விதூடகன்—(சாருதத்தன் செவியில்) [1]இங்ஙன மன்றே

சாருதத்தன்—நலமுடையாய்! உண்மையாகவே அதுதானு இப்பொற்பணி?

சேடி—ஐய! ஆம்.

சாருதத்தன்—நலமுடையாய்! எனக்கு இனியது தொன்றை அறிவிப்பின் அதனை யான் ஒருபொழுதும் [2]வறிதாகச் செய்வதில்லை. ஆதலின் மகிழ்ச்சிக்கு அறிகுறியாகத் தரப்படும் இக் கணையாழியைப் பெற்றுக்கொள். (என்று மோதிரமில்லாத கையைப் பார்த்து நாணம் எய்துகின்றான்.)

வசந்தசேனை—(தனக்குள்) இதனாலன்றே விரும்பப்படுகின்றீர்கள்.

சாருதத்தன்—(மறைவில் விதூடகனை நோக்கி) ஆ! துன்பம்!

176. [3]பொருளி லார்க்குயிர் வாழ்க்கையிப் பூமியிற்
கருதில் என்பயன்? காய்தலு வத்தலாம்
இருமை யும்பய னில்லன வாமெதிர்
புரிய எண்ணிற் பொருளிலை யாதலின்.

---

[1] உண்மை இவ்வாறென்பதாம்.

[2] அதற்குப் பரிசில் அளித்தல் என் இயல்பு.

[3] இப்பூமியிற் பொருளிலார்க்கு உயிர்வாழ்க்கை என்ன பயன் உடையது? யாதும் இன்று என்பதாம். வறியவனருளாலும் சினத்தாலும் பிறர்க்கு வரக்கடவ இன்ப துன்பங்கள் இல்லை என்பது கருத்து.

177. வற்றல் மரமும் மணிநீ ரிலாக்குளமும்
துற்று மிறகிழந்து சோர்குருகும்—உற்றவிடப்
பல்லிழந்த வல்லரவும் பாரிற் கருதுங்கால்
நல்குரவா ளற்பொருவும் நன்று.

178. [1]பண்டுணர்ந்து பயின்றோரைக் கூடியதால்
நிலைமறைந்த பண்புளேனுக்கு
எண்டகுநற் பரிசீதற் கியைகாலம்
பயனிலதா யிருந்த திங்ஙன்
அலைடியநல் குரவாளர்க் கரியபுனல்
அறுகிணறும் அடிக்கண் இற்று
விண்டுநிலம் வீழ்மரமும் பாழ்மனையும்
ஒப்பாக விளம்ப லாமால்.

விதூடகன்—ஆ! மிக்க வருத்தமுறுதல் வேண்டா. (வெளிப்படையிற் பரிகாசமாக) பெருமாட்டி! யான் நீராடுங்கால் உடுத்தும் என் ஆடையைத் தரல் வேண்டும்.

வசந்தசேனை—ஐய! சாருதத்தரே! இவ் [2]இரத்தின மாலையால் இவளை நிறுத்துணர எண்ணியது தக்க தன்று.

---

[1] பழைய நண்பரைக் கூடியதால். நிலைமறந்த-மகிழ்ச்சி மிகுதியால் தம் வறிய நிலையை மறந்த. புனலறு கிணறும், வீழ்மரமும், பாழ்மனையும் முறையே நீர்வேட்கை யுடையார்க்கும், பறவைகளுக்கும், ஐயமேற்றுண்போர் முதலியோர்க்கும் பயன் செய்யாமை போல, வறியவர் தம்மை யடைந்தோர்க்கு வேண்டுவன செய்ய இயலார் என்பது கருத்து.

[2] சிறு விலையுள்ள பொற்பணிக்கு எதிராக மிகு விலையுள்ள இரத்தினமாலையைத் தந்தது, யான் பேராசையுடை

சாருதத்தன்— ([1]நாணத்தோடு புன்முறுவல் செய்து) வசந்தசேனே! பார்க்க. பார்க்க.

179. [2]எல்லோரும் என்னை எளிமைப் படுத்து உரைப்பர்
அல்லாதெவன் உண்மை ஆதரிப்பான்பொல்லா இவ்
வையந் தனில் ஆண்மை மாற்றும் வறுமைபிறர்
ஐயம் உறற்கு ஏதுவாம்.

விதூடகன்—அம்மே! தாங்கள் இவ்விடத்திலேயே உறங்கவேண்டுவதுதானே?

சேடி—(சிரித்து) ஐய மைத்திரேயரே! இப்பொழுது உங்கள் [3]அநாகரிகத் தன்மையை மிகுதியாகப் புலப் படுத்துகின்றீர்.

விதூடகன்— ஏ! நண்பரீர் மகிழ்ச்சியோடு வீற்றிருக்கும் மக்களை மிக்க நீர்த் தாரைகளால் ஓட்டுதல் போல இம்மேகங்கள் மீண்டும் பொழிகின்றன.

சாருதத்தன்—நீ நன்று கூறினை.

யளா என்பதை ஆராய்தற்கே போலும். இவளை என்பது தன்னைப் படர்க்கை யாகக் கூறியது.

[1] சூதில் தோற்றேன் என்று பொய் கூறி அணிகலப் பொருளுக்கு ஈடு செய்தல் அன்புடைமைக்கு ஒத்ததாகாது என்பது பற்றி நாணமுடையன் ஆயினன்.

[2] இது, 3ஆம் அங்கத்து 100ஆம் செய்யுளாக வந்துள்ளது காண்க.

[3] எங்கள் கருத்துணராமல் இங்ஙனம் வெளிப்படை யாகக் கூறியது அநாகரிகமாகும் என்பதாம்.

180. [1]சேற்றிடைக் கமல நாளஞ்
செறிநுதியென்ன விண்ணில்
தோற்றுமிம் முகிலைக் கீண்டு
தூயநீர்த் தாரை வீழ்தல்
தேற்றுமத் திங்கட் செல்வன்
மறைதலாற் சேணும் நங்கை
ஊற்றுடைத் துன்பக் கண்ணீர்
ஒழுக்குதல் போலும் அன்றே.

181. [2]அலமுறு படையோன் ஆடைபோல் திகழும்
அம்புதம் அருச்சுனன் கணைபோல்
பலமிகு கூர்மை படைத்துநல் லொழுக்கிற்
பயில்பவ ருளமெனத் தெளிந்த
நிலவுவெண் ணிறத்த தாரைகள் விரைவில்
நிலமிசை வீழ்த்தல்மே னிலத்திற்
குலவுமிந் திரன்த னிதிக்கணித் திலத்தின்
குழுவினைச் சொரிதலை யொக்கும்.

காதலீ! பார். பார்.

---

[1] கமல நாளத்தின் நுதி சேற்றிடைப் பிளந்து வெளிப் பட்டாற் போல இம்முகிலைக் கீண்டு நீர்த்தாரைகள் வீழ்தல், சேணுகிய நங்கை, தன் நாயகனுகிய திங்களஞ்செல்வனைக் காணுமையால் வருந்திக் கண்ணீர் ஒழுக்குதல் போலாம்.

[2] அலம் உறு படையோன்-கலப்பைப் படையையுடைய பலராமன். அவன் ஆடை நீலநிறமுடையது. படைத்துத் தெளிந்த தாரைகள், வெண்ணிறத்த தாரைகள் எனக் கூட்டுக. நிதி-கருவூலம்.

182. [1]கலவையாங் தமால பத்திரக் குழம்பிற்
கவினுமிப் புயற்குழுத் திமிர்ந்து
மலர்மணஞ் சீத மலிதர நெருங்கு
மாலைவந் தினிதுமேல் விசிற,
இலகுமிவ் விண்ணை முகில்வர வின்ப
வுவகையி னிராகமுற் றிம்மின்
வலியவந் தன்பன் தனைத்தழீஇ மகிழும்
மங்கையைப் போற்றமு வுறுமால்.

(வசந்தசேனை இன்பச்சுவை தோன்ற அபிநயித்துச் சாருதத்தனைத் தழுவுகின்ருள்.)

சாருதத்தன்— (ஊற்றின்பத்தை அனுபவித்துத் தானும் அவளைத் தழுவிக்கொண்டு)

183. [2]விண்முகில்காள் மிக்கொலிமின்
மேவு நுமதருளாற்
கொண்மதன நோயிற்
குறையெனுடல்—தண்மைமிகும்

---

[1] தமாலபத்திரம்-பச்சிலை மரத்தின் இலை. இன்-ஒப்புப் பொருளது. புயற்குழுவைத் திமிர்ந்து, மாலைக் காலத்து இளங்காற்றுமேல் விசிற, இலகும் விண் என்க. திமிர்தல்—பூசுதல். வந்து-காற்று. முகில் ஆகுபெயர்; கார்காலத்தை யுணர்த்தும். இராகம்-ஆசை; செந்நிறம். விண்ணை இம்மின் மங்கையைப் போல் தழுவும் என்க. அன்பன் வேண்டாமலிருக்குங்கால் வலிய வந்து அவனைத் தழுவும் மங்கை போல் என்றதனுல், விண் வேண்டாமலிருக்கும் நிலையில் அதன்கண் மின் இயைந்து என்பது புலனும்.

[2] கடம்பு-செங்கடம்பு; ஈண்டு அதன் மலரை யுணர்த்தும். என் உடம்பு கடம்ப மலரின் தன்மையை யுடையதாகும் என்க. கடம்பு ஊற்று இன்பம் உறுதல்-கார்காலத்து நீர்

ஊற்றின்பத் தாற்புளக
முற்றவ் விராகத்தால்
ஏற்குங் கடம்பின் இயல்.

விதூடகன்—இழிதகவுடைய மேகபடலமே! பெரு மாட்டியாகிய வசந்தசேனையை மின்னலினுல் அச்சுறுத்துகின்ருய். ஆதலின், இப்பொழுது நீ மிகவும் பொல்லாங்கு உடையையாகின்ருய்.

சாருதத்தன்—நண்ப! நீ இங்ஙனம் பழித்துரைத் தல் தகாது.

184. [1]என்போல்வார்க் கெட்டா
வினிய ளெனைத் தழுவிப்
பொன்போற் கொளத்தாம்
புரிந்தமையான்— மின்னலொடு
வீழுநீர்த் தாரை
விடாஅப் புயற்குழுவும்
வாழ்கநூ ருண்டு மகிழ்ந்து.

தோய்தலாற் செழிப்புறுதல். புளகமுறுதல்-அகவிதழ் விரியப்பெறுதல். இராகம் எய்தல்-செந்நிறமடைதல். இதனால் என்னையும் கடம்பையும் பயனுறச் செய்த நின் பேரொலி சிறப்புற்றுத் திகழ்வதாக என்பதாம்.

[1] தாம்-முகில்களும் மின்னலும். மின்னலோடு புயற்குழுவும் எற்கு உதவி புரிந்தமையான் நூருண்டு மகிழ்ந்து வாழ்க என்பதாம். வசந்தசேனையை இங்கு வரச்செய்ததோடு அமையாது திரும்பிப் போகவொட்டாமலும் செய்தது பேருதவியாகும் என்பதாம்.

இன்னும் தோழ!

185. [1]ஆடவர் தம்மனை அடைந்த மங்கையர்
சாடிய மழையினுல் நனைந்த தண்ணுடல்
பீடுறத் தழீஇக்கொளப் பெறுவ ரேலவர்
நாடிய வாழ்க்கையே நலத்தின மிக்கதாம்.

காதலி! வசந்தசேனே!

186. நிறுவியவித் தூண்களின்மேல் [2]நிலைபிறழ்ந்த
[3]வேதியின்க ணெருங்கிச் சார்ந்த
மறுமிகுமேற் பரப்புநிலஞ் சிதைவுற்று
வீழ்நிலையில் வயங்கும் வெண்மை
பெறுசுதைநீர் தீற்றியொளிர் சித்திரமார்
[4]பித்தியிது பிளந்து விண்ணிற்
செறியுமுகில் பொழிநீரால் நனைதரலின்
ஈங்கிருத்தல் செவ்வி தன்றால்.

(உயரப் பார்த்து) ஆ! இந்திரவில்! காணப்படுகின்றது! காதலி! பார்க்க. பார்க்க.

187. மின்னலாம் நாவும் மிளிரிந்திரதனுவாம்
துன்னுமுயர்நீள் கரமுந்தோன்றவே–மன்னுமுகில்

---

[1] மழையால் நனைதலையும் பொருட்படுத்தாமல் வந்ததனுல் அவளது காதலின் சிறப்புப் புலனுகும். இந்நிலையிற் கூடுதலே ஆடவர்க்குக் கிடைத்தற்கரிய பேருகும் என்பதாம்.

[2] நிலைபிறழ்தல் - சிதைதல். [3] வேதி–தூண்களின்மேல் விதானத்துக்கு ஆதாரமாகக் கட்டப்பட்ட செங்கற்கட்டு.

[4] பித்தி-சுவர்.

[5] கொட்டாவி கொள்ளுவோன் நாவை வெளிப்படுத்திக் கைகளை உயரத் தூக்கி அலகை விரிப்பன் என்பது ஈண்டு உணரற்பாலது.

தட்டா வகல்கதுப்புாச் சார விசும்பொளிர்தல்
கொட்டாவி கொள்ளுதல்போ லும்.

ஆதலின் வருக; இல்லத்தினுட் புகுவோமாக.

[எழுந்து சுற்றி வருகின்றனர்.]

188. [1]ஓலேயின் மரத்திற் கல்லின்
உற்றநீர்ப் பரப்பிற் ருக்கி
ஆலுநற் ருரம் மந்தம்
அதிவிரைவோடு சண்டம்
ஏலுற மீட்டப் பட்டிங்
கிசைதரும் இனிய யாழைப்
பேரலவிம் மழையின் ருரை
தாளத்திற் பொருந்தி வீழ்வ.

[எல்லோரும் போய் விடுகின்றனர்.]

"புயன்மறைப்பு" என்னும்

ஐந்தாம் அங்கம் முற்றிற்று.

---

1 நீர்வீழ்ச்சி, ஓலே மரம் கல் நீர்நிலே இவற்றில் தாக்கு தலால் முறையே சுரங்களின் உச்சம் மந்தம் விரைவு சண்டம் என்னும் நிலேகள் தோன்றுவன. யாழ், இசை வெளிப்படுத் துங்கால் இங்ஙனம் ஆகும். ஆதலின், அதனேப்போலத் தாளத்தோடு பொருந்தி நீர்த்தாரைகள் வீழ்வன என்க. ஆலல்-ஒலித்தல். ஏலுற-பொருந்த.

[1]ஆறும் அங்கம்

வண்டிமாற்றம்

[அதன்பின் [2]சேடி வருகின்றாள்.]

சேடி—ஏன் இன்னும் பெருமாட்டி துயில்நீத்தெழுந் திலள்? நிற்க. உட்புகுந்து எழுப்புவேன்.

[என்று நிருத்தத்தால் உட்புகுதலை அவிநயிக்கின்றாள்.]

[அதன்பின் உடலை ஆடையாற்போர்த்துத் துயில்கின்ற வசந்தசேனை வருகின்றாள்.[3]]

சேடி—[உற்றுப் பார்த்து]பெருமாட்டீ! எழுந்திருங் கள். எழுந்திருங்கள். விடியற்காலம் வந்துவிட்டது.

---

[1] வசந்தசேனை வருதற்குப் பூந்தோட்டத்திலிருந்து சாரு தத்தனால் அனுப்பப்பட்ட வண்டியில் விலங்கை முறித்துச் சிறையினின்றும் வெளிப்பட்ட ஆரியகன் என்னும் இடைச் சிறுவன் ஏறிக்கோடலும், வண்டி மாற்றத்தாற் சகாரன் வண்டியில் வசந்தசேனை ஏறிக்கோடலும் இவ்வங்கத்திற் கூறப்படும்.

[2] இன்ப விளையாட்டினால் காலைப்பொழுதில் அயர்ந்து உறங்கும் வசந்தசேனையை எழுப்புதற்குச் சாருதத்தருடைய சேடி வருகின்றாள்.

[3] வருகின்றாள் என்பது ஈண்டு இலக்கணையால் தோன்று கின்றாள் என்னும் பொருளதாகும். இன்னோரன்ன பிற இடங் களிலும் இவ்வாறே சந்தர்ப்பம் நோக்கி வருதல் என்பதற் குப் பொருள் கொள்க.

வசந்தசேனை—[கண் விழித்து] என்ன! [1]இராப் பொழுதே விடியற்காலம் ஆயிற்று?

சேடி—[2]என் போன்றார்க்கு இது விடியற்காலமே. [3]பெருமாட்டிக்கோ இராப் பொழுதேயாம்.

வசந்தசேனை—ஏடி! உங்கள் சூதர் எங்கே போய் விட்டார்?

சேடி—பெருமாட்டீ! மாட்சி மிக்க சாருதத்தர், வருத்தமானகன் என்னும் சேடனுக்குக் கட்டளையிட் டுப் பின் [4]புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட் டத்தை அடைந்தார்.

வசந்தசேனை—என்னவாறு கட்டளையிட்டார்?

சேடி—"இரவிலேயே வண்டியைச் சித்தப்படுத்தி வை. வசந்தசேனை போக வேண்டும்" என்று கட்டளை யிட்டார்?

வசந்தசேனை—ஏடி! [5]யான் எங்கே போகவேண்டும்?

---

[1] இரவின் கால அளவே குறுகிற்றே என்பது கருத்து.

[2] இன்ப நுகர்ச்சி யில்லாதவர்களாகிய என்போன் றார்க்கு என்க.

[3] இன்பச் சுவையின் ஈடுபட்டு ஒழிவு பெறுமையின்.

[4] கரண்டம் என்பது மூங்கில் முதலியவற்றாற் செய்யப் பட்ட பெட்டியை உணர்த்தும். மலர் நிறைந்த பெட்டி போறலின், பூந்தோட்டம் புட்பகரண்டகம் என்று வழங்க லாயிற்று.

[5] தன் இல்லத்திற்குப் போகும்படி சாருதத்தர் ஆணை தந்தனரோ? என்று ஐயுற்றுப் பிரிவச்சமுடையளாய் இங்ங னம் வினவுகின்றாள்.

சேடி—பெருமாட்டீ! சாருதத்தர் இருக்கும் இடத்திற்கு.

வசந்தசேனை—[சேடியைத் தழுவிக்கொண்டு] இரவில் நன்ருகப் பார்க்கப்பட்டிலர். ஆதலின், இப்பொழுது விளக்கமாகக் காண்பேன். ஏடி! இப்பொழுது நாற்கட்டு இல்லத்தினுள்ளே புகுந்துவிட்டேனே!

சேடி—நாற்கட்டு இல்லத்தினுள்ளே மாத்திரமன்று; எல்லோருடைய [1]நெஞ்சத்தினுள்ளும் நுழைந்துவிட்டீர்கள்.

வசந்தசேனை—சாருதத்தருடைய பரிசனங்கள் [2]வருந்துகின்றனரோ?

சேடி—இனி வருந்துவர்.

வசந்தசேனை—எப்பொழுது?

சேடி—பெருமாட்டி [3]வெளிச்செல்லுங்கால்.

வசந்தசேனை—அங்ஙனமாயின் யானே முதலில் வருத்தம் உறுதற்குரியளாவேன். [வேண்டிக்கொண்டு] ஏடி! இவ்விரத்தினமாலையைப் பெற்றுக்கொள். என்

---

[1] ஒழுக்கநலத்தால் இல்லற நிலையினர் எல்லாராலும் பாராட்டப்படுகின்றீர்கள் என்றவாறு.

[2] எல்லோருடைய நெஞ்சத்தினுள்ளும் நுழைதல் வருத்தம் பற்றியோ மகிழ்வு பற்றியோ என்பதை அறிய விரும்புகின்றவளாய் இங்ஙனம் கேட்டனள். மாற்றவள் வரவால் துன்புறும் நிலையினளாகிய சாருதத்தர் மனைவியைச் சார்ந்த பரிசனங்களாதலின் அவர்க்கும் அவ்வருத்தம் உண்டாகியிருக்கலாம் என்பதாம்.

[3] தங்கள் பிரிவே வருத்தம் தருவதாகும் என்றவாறு.

உடன்பிறந்தாளாகிய பெருமாட்டி தூதையின் பக்கல் எய்தி இதனைக் கொடுத்துப் பின் வருமாறு சொல். "யான் மாட்சி மிக்க சாருதத்தருடைய குணங்களுக்குத் தோற்று ஈடுபட்ட பணிப்பெண் ஆவேன். அங்ஙனமே தங்களுக்கும். ஆதலின், இவ்விரத்தினமாலை தங்கள் கழுத்திற்கே அணிகலனாதல் வேண்டும்."

சேடி—அம்மே! சாருதத்தர் பெருமாட்டி தூதையை அவசியம் [1]கோபிப்பார்.

வசந்தசேனை—போ. கோபிக்கமாட்டார்.

சேடி—[பெற்றுக்கொண்டு] கட்டளைப்படி செய்வேன். [என்றுகூறி வெளிச் சென்று மீண்டும் வருகின்றாள்] அன்னாய்! பெருமாட்டி தூதை பின் வருமாறு கூறுகின்றாள். "இவ்விரத்தினமாலை எம்பெருமானால் நுமக்குப் பரிசிலாகத் தரப்பட்டதாகும்; இதனை யான் பெற்றுக்கொள்ளுதல் தகுதியன்று; எம்பெருமானே எனக்குச் சிறந்த அணிகலனாவர்; என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்."

[அதன்பின் [2]சிறுவனை அழைத்துக்கொண்டு
இரதனிகை வருகின்றாள்]

இரதனிகை—குழந்தாய்! வருக. சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுவோம்.

---

[1] அடைக்கலப் பொருட்கு ஈடாகக் கொடுக்கப்பட்டதைத் திருப்பி வாங்கிக்கொள்ளுதல் தவறாகும் என்பது பற்றிக் கோபிப்பார் என்பதாம்.

[2] சிறுவன்–சாருதத்தன் புதல்வனாகிய உரோகசேனன்.

சிறுவன்—[வருத்தத்தோடு] இரதனிகே! எனக்கு இம்மண் வண்டி எதற்காக? [1]அப் பொன் வண்டியைத் தா?

இரதனிகை—[துன்பத்தோடு பெருமூச்செறிந்து] குழந்தாய்! நமக்குப் பொன்னைப் பற்றிய பேச்சு ஏது? தந்தையார்க்கு மீண்டும் செல்வம் வந்து நிறைந்தபின் பொன்வண்டியால் விளையாடுவாய். [2]இவனைப் பிறி தொன்றால் மகிழ்விப்பேன். பெருமாட்டி [3]வசந்தசேனை யின் பக்கல் எய்துவேன். [அருகிற்சென்று] அன்னாய்! வந்தனம்.

வசந்தசேனை—இரதனிகே! நின்வரவு நல்லதாக. இச் சிறுவன் யாருடைய குழந்தை? அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப்படாத உடலையுடையவனாயினும், மதி மண்டிலம் போல் திகழ்கின்ற முகத்தையுடையனாய் என் இதயத்தை மிகவும் இன்புறுத்துகின்றான்.

இரதனிகை—இவன் மாட்சி மிக்க சாருதத்த ருடைய புதல்வன்; உரோகசேனன் என்னும் பெயருடை யான்.

வசந்தசேனை—[கைகளை நீட்டி] என் அருமை மகனே! வருக தழுவுக [என்று கூறி மடித்தலத்தே

---

[1] சுட்டு அயல்வீட்டுக் குழந்தையாற் கொண்டு வரப்பட் டது என்பதை உணர்த்தும்.

[2] பின்னர்த் தான் செயற்பாலதைக் கூறுகின்றாள்.

[3] வசந்தசேனையின் பக்கல் சென்றால் வேறு நிகழ்ச்சி களால் இது மறக்கப்படும் என்பது கருத்து.

இருக்க வைத்து] இவன் தந்தையின் உருவத்தை ஒத்து விளங்குகின்றான்.

இரதனிகை—உருவத்தை மாத்திரமன்று; சீலத்தையும் அங்ஙனமேயுடையான் என்று எண்ணுகின்றேன். இவனால் மாட்சிமிக்க சாருதத்தர் [1]அகமகிழ்ந்து இன்புறுவார்.

வசந்தசேனை—இவன் எதற்காக அழுகின்றான்?

இரதனிகை—இவன் அடுத்த இல்லத்தில் வாழும் ஒரு செல்வனுடைய குழந்தையின் பொன்வண்டியை உருட்டி விளையாடினான். அச்சிறுவன் அப்பொன் வண்டியைக் கொண்டுபோய்விட்டான். அதன்பின் அப்பொன்வண்டியை விரும்பித் தேடும் இவனுக்கு இம் மண்வண்டிய்ய யான் செய்து கொடுத்தேன். அதன் மேல் இவன் என்னைப்பார்த்து "இரதனிகே! எனக்கு இம்மண்வண்டி எதற்காக? அப்பொன்வண்டியையே தரல் வேண்டும்" என்று சொல்லுகின்றான்.

வசந்தசேனை—ஆ! துன்பம்! இவனும் பிறர் செல்வங்கண்டு வருந்துகின்றானே! ஆ! தெய்வமே! தாமரையிலைக்கண் வீழ்ந்த [2]நீர்த்திவலைகளைப் போன்ற மக்களுடைய செல்வங்களால் நீ விளையாடுகின்றாய். [என்று கண்ணீருதிர்த்து] குழந்தாய்! அழ வேண்டா. பொன்மயமான வண்டியினால் விளையாடுவாய்.

சிறுவன்—இரதனிகே! இவள் யார்?

---

[1] வறியநிலையில் இவனால் ஆறுதலடைவர் என்றவாறு.

[2] நீர்த்திவலை, நிலையின்மையையும் சுருக்கத்தையும் புலப்படுத்தும் உவமையாம்.

வசந்தசேனை—நின் தந்தையின் குணங்களால் ஈடுபடுத்தப்பட்ட பணிப்பெண்.

இரதனிகை—குழந்தாய்! இப்பெருமாட்டி உன் தாயாவாள்.

சிறுவன்—இரதனிகே! நீ பொய் சொல்லுகின்ருய். [1]இவ்வம்மை என் தாயாயின் எப்படி அலங்காரம் உடையவள் ஆயினுள்.

வசந்தசேனை—குழந்தாய்! அழகியமுகம் உடையனுய் மிகவும் வருந்திக் கூறுகின்ருய். [நாட்டியத்தால் அணிகலன்களைக் கழற்றி அழுதுகொண்டு) [2]இப்பொழுது யான் உன் தாயாயினேன். ஆதலின் இவ்வணிகலன்களைப் பெற்றுக்கொள். பொன்மயமான வண்டியைச் செய்துகொள்.

சிறுவன்—பார். நான் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன். நீ அழுகின்ருய்.

வசந்தசேனை-(கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு குழந்தாய்! யான் அழவில்லை. போ. விளையாடு. (அணி

---

[1] என் தாய்க்கு அணிகலன் இல்லையே என்று கருதிக் குழந்தை கூறியது,

[2] அணிகலன்கள் இல்லாமையால், "தாய் ஆயினேன்" எனவும், தாயின் பொருள் கொள்ளுதற்குத் தகுதியுடையதாதலின் "பெற்றுக்கொள்" எனவும் கூறினுள்.

[3] அழுதுகொண்டு கொடுத்ததலைப் பெற்றுக்கொள்ளலாகாது என்பது கருத்து.

கலன்களால் மண்வண்டியை நிறைவித்து குழந்தாய்! பொன்மயமான வண்டியைச் செய்துகொள்.

(இங்ஙனம் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு
இரதனிகை போய்விடுகின்றாள்.)

(வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு [1]சேடன் வருகின்றான்.)

சேடன்—இரதனிகே! இரதனிகே! நம் பெருமாட்டி வசந்தசேனைக்கு 'வீட்டின் பக்கத்து வாயிலில் வண்டி திறக்கப்பட்டுச் சித்தமாக இருக்கின்றது'' என்று தெரிவி.

(வந்து)

இரதனிகை—பெருமாட்டி! இவ்வருத்தமானகன் "வீட்டின் பக்க வாயிலில் வண்டி சித்தமாக இருக்கின்றது'' என்று தெரிவிக்கின்றான்.

வசந்தசேனை—சேடீ! யான் என்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் வரையில் சிறிதுநேரம் நிற்கட்டும்.

இரதனிகை—(வெளிப்பட்டு) வருத்தயானக! நம் பெருமாட்டி அலங்கரித்துக்கொள்ளும் வரை சிறிது நேரம் நில்.

சேடன்—ஓ! ஓ! யானும் வண்டி விரிப்பை மறந்து விட்டேன். ஆதலின் அதனை எடுத்துக்கொண்டு வந்து விடுவேன். இவ்வெருதுகள் மூக்குக் கயிறு கோக்கப் பட்டமையால் ஓரிடத்திற் பொறுமையோடு நிற்க மாட்டா. ஆதலின் வண்டியோடு போக்கு வரவு செய் வேன். (என்று சேடன் போய்விடுகின்றான்.)

---

[1] சேடன்-வருத்தமானகன் என்னும் பெயரினன்; சாரு தத்தருடைய பணியாள்.

வசந்தசேனை—ஏடி! என்னுடைய அலங்காரப் பொருள்களைக் கொண்டுவா. யான் அலங்கரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். (என்று அலங்கரித்துக்கொண் டிருக்கின்றுள்.)

[1]தாவர்கன் என்னும் சேடன்—அரசனுடைய மைத் துனராகிய சகாரர் என்னை நோக்கித் "தாவரக! வண் டியை ஓட்டிக்கொண்டு [2]புட்பகரண்டகம் என்னும் பழமையான பூந்தோட்டத்திற்கு விரைவில் வா" என்று ஆணையிட்டுள்ளார். ஆதலின் அங்கே போகின் றேன். [3]எருதுகளே! சுமந்துசெல்லுங்கள் சுமந்து செல்லுங்கள். (சிறிது தூரம் சென்று பார்த்து) ஓ! கிராமத்து வண்டிகளால் வழி தடைப்படுத்தப்பட்டுள் ளதே! இப்பொழுது இவ்விடத்தில் என்ன செய்வேன்! (செருக்கோடு) அடே! விலகிச் செல்லுங்கள். விலகிச் செல்லுங்கள். (கேட்டு) "இது யாரு டைய வண்டி" என்று கேட்கின்றீர்கள்? இஃது அரசன் மைத்துனராகிய சமத்தானகருடைய வண்டியாகும். ஆதலின் விரைந்து விலகிச் செல்லுங்கள். ([4]பார்த்து) சூதிற் பொருள் இழந்து ஓடும் சூதன், தன்னைப் பிடிக்க வரும் சூதாடுகளத் தலைவனைக் கண்டு மறைந்து

---

[1] இவன் சகாரனுடைய ஏவலாளன்.

[2] புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட்டம் நகரத்து மக்கள் இன்பம் நுகர்தற்கு எல்லோர்க்கும் பொது வாக அமைந்தது.

[3] விலங்கினங்களோடு இவ்வாறு உரையாடுதல் இழி சனர்க்கு உரிய இயல்பாம்.

[4] சிறையினின்றும் வெளிப்பட்ட ஆரியகன் என்னும் பெயரினையுடைய இடைச் சிறுவனைப் பார்த்து என்பது கருத்து.

கொண்டு செல்லுதல் போல, யாரோ இம்மனிதன் என்னைக் கண்டு விரைந்து தன்னை மறைத்துக் கொண்டு வேறு வழியிற் போய்விட்டான். ஆதலின் இவன் யார்? [1]இதனால் எனக்கு வருவதென்ன? விரைவாகச் செல்லுவேன். அடே! அடே! அறிவில்லாதவர்களே! விலகிச் செல்லுங்கள். விலகிச் செல்லுங்கள். "சிறிதுநேரம்வரை பொறு. இவ்வண்டிச் சக்கரத்தை உடன்நின்று தள்ளு'' என்று சொல்லுகின்றீர்கள்? அடே! அடே! அரசனுடைய மைத்துனரைச் சார்ந்த வீரனாகிய யானோ வண்டிச் சக்கரத்தைத் தள்ளுபவன்! ஓ! இவ் வெளியவன் [2]தன்னந்தனியனாய் இருக்கின்றான். ஆதலின் இவ்வாறு துணை செய்கின்றேன். இவ்வண்டியை மாட்சி மிக்க சாருதத்தருடைய சிறுமரச் சோலைக்கணுள்ள வீட்டின் பக்க வாயிலில் நிறுத்துகின்றேன். (என்று வண்டியை நிறுத்திவிட்டு) இதோ வந்துவிட்டேன். (என்று போய்விடுகின்றான்.)

சேடி—பெருமாட்டி! வண்டியின் உருளொலி கேட்கப்படுகின்றது. [3]ஆதலின் வண்டி வந்துவிட்டது.

வசந்தசேனை—ஏடி! போ. என்னுள்ளம் விரைகின்றது. ஆதலின் பக்கத்து வாயில் வழியைக் காட்டு.

---

[1] இவ்விசாரணையால்.

[2] தாவரகன் தன் வண்டிக்கு நேர்ந்த தடையைப் பொறுமல் அத்தடை செய்தான் ஒருவனையே பலரென மயங்கி முன்னர்ப் பன்மையாற் கூறினன்.

[3] வருத்தமானகன் வண்டியே வந்துவிட்டதாக நினைந்து கூறுகின்றாள்

சேடி—பெருமாட்டி! வருக. வருக.

வசந்தசேனை—(சிறிது நடந்து) ஏடி! நீ இங்கே நில்.

சேடி—பெருமாட்டியின் கட்டளைப்படியே. (என்று போய்விடுகின்றாள்.)

வசந்தசேனை—(வலக்கண் துடித்தலை அவிநயத்தால் அறிவித்து வண்டியில் ஏறி) வலக்கண் துடிக்கின்றதே. ஈதென்னை! ஆயினும் என்? இத் தீநிமித்தத்தைச் சாருதத்தருடைய [1]காட்சியே போக்குவதாகும்.

(வந்து)

தாவரகன்-வண்டிகளை விலக்கிவிட்டேன். ஆதலிற் போகின்றேன். (என்று நாட்டியத்தால் வண்டியிலேறி இயக்கி) வண்டி பாரமாக உள்ளதே! அன்றி, வண்டியுருள்களைத் தள்ளிவிட்டமையால் இளைப்புற்ற எனக்கு வண்டி பாரமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது போலும். நிற்க. போகின்றேன். எருதுகளே! செல்லுங்கள்; செல்லுங்கள்.

(வேடசாலையுள்)

ஏ! ஏ! காவலாளர்களே! நீங்கள் காத்தற்குரிய அவ்வவ்விடங்களில் விழிப்புடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது இந்த இடைச் சிறுவன் சிறைக்கூடத்தைத் தகர்த்து அங்குள்ள சிறைக்கோட்டத்துக் காவலனையும் கொன்றுவிட்டு விலங்கை முறித்துக்

---

[1]சாருதத்தருடைய முன்னிலையில் யாதும் தீங்கு நேராது என்பது கருத்து.

கொண்டு வெளிப்பட்டு ஓடுகின்றான். அவனைப் பிடியுங்கள்; பிடியுங்கள்.

(ஒருகாலிற் பொருந்திய விலங்கினையும் முக்காட்டியுனையுமுடைய ஆரியகன் அச்சமுடையவனாய்த் திரை எடாதிருக்கப் படக்கத்து வழியாக வந்து சுற்றித் திரிகின்றான்.)

சேடன்—(தனக்குள்) இந்நகரத்திற் பெரிய பரபரப்பு ஒன்று உண்டாயிற்று ஆதலின் அதிவிரைவிற் போவேன். (என்று போய்விடுகின்றான்.)

ஆரியகன—

18 [1]சிறையிடுதல் எனககாட்டிக் கொலைபுரிவான்
துணிந்தரசன் செய்யுந் துன்ப
நிறைதருமக் கரையில்பெருங் கடல்கடந்தோர்
கணைக்காலின் நெருங்க யாத்த
கறைநிகளத் தொருமுகமீர்த தெப்பாலும்
அலைந்துதிரி கைமேற் கொண்டேன்
உறையுமொரு தறியினைச் செற்றேடுமத
மிகுகளிற்றை யொக்குன றேனால்.

ஆ! சித்தபுருடன் கட்டளையால் நடுக்கமுற்ற பாலகன எனனும் அரசன என்னை இடைசசேரியினின

[1] கணைக்காலின் யாத்த நிகளத்தின் ஒரு முகம் ஈர்த்து என்றதனால், இரண்டுகால்களிலும் தளைந்து இடையுடன் இயைத்துப் பிணிக்கப்பட்ட சங்கிலியின் ஒருகாற்பிணிப்பைச் சருவிலகன் முறித்துவிட்டமையால் மற்றொருகாற்பிணிப்புடன் இழுத்துக்கொண்டு ஓடுகின்றான் என்பது போதரும். நிகளம்-விலங்கு. திரிகை-திரிதலாகிய ஒழுக்கம். களிற்று உவமையான் மீண்டும் பிடித்தல் அரிது என்பது போதரும்.

றும் கொணர்ந்து கொலைக்களமாம் நிலையிலுள்ளதும் எவராலும் பார்த்தற்கு இயலாததுமாகிய இருட்டறையில் வைத்து [1]விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்தினன். என் அன்புரிமை நண்பனாகிய சருவிலகன் அருளொடு புரிந்த உதவியால் யான அக்கொடுஞ்சிறையினின்றும் வெளிப்பட்டுள்ளேன். ([2]கண்ணீரொழுக்கி)

190. காடுறையுங் களிற்றினையாத் தெனத்தளையிட்
டெனையரசன் காவல் செய்தான்
பீடுறும்பே றெனக்குவரின் அதனல்யான்
இவற்கிழைத்த பிழைதான் என்னே
மாடுறுமோர் நல்லூழான வருபயனை
விலக்குதற்கு வலியார் யாரே
[3]நாடுமியல் பினனரசன் வலியவனோடு
உறுபகைமை நமக்கென் னம்மா. (2)

ஆதலாற் பேறிலனாகிய யான் யாண்டுச் செல்வேன்! (பார்த்து) இது யாரோ ஒரு நல்லோனது இல்லம். [4]கதவு

---

[1] அவ்விருட்டறையுள் புகுதலே கொலைப்படும் நிலையின் அமைவதாகவும் விலங்கிடல் மிகையென்பதாம்.

[2] ஒரு காரணமுமின்றித் தண்டித்தலான் உண்டாகிய துன்பத்தாற் கண்ணீர் தோன்றியது.

[3] அரசன் நாடும் இயல்பினன் - அரசன் எல்லோரானும் நாடி அடையத் தகுந்தவன். அத்தகைய வலியவனோடு சிறியேனாகிய எனக்குப் பகைமை யாதுளது? ஆதலின் என்னைச் சிறைப்படுத்தியதற்குக் காரணம் யாதும் இன்று என்பது கருத்து.

[4] கதவு அடைக்கப்படாதது, பரோபகார குணத்தில் ஈடுபட்ட ஒரு பெரியோன் தன்மையைப் புலப்படுத்துகின்றதென்று கருதியவாறும்.

சாத்தப்படாத பக்க வாயிலை யுடையதாக இருக்கின்றது.

191. சிதைவுறும் இல்ல மீது
செற்றிவிடை வெளிவிட் டுள்ள
கதவமோ பெரிது தாழக்
கோலினைக் கதுவிற் றில்லை
துதைதரு செல்வ ஞய்ப்பின்
வறுமையாம் துன்ப வாழ்க்கை
விதிதர என்போல் உற்ருன்
இவனெனல் விளங்கு மன்றே.

ஆதலின் இந்த [2]இல்லத்தினுட் புகுந்து இருக்கின்றேன்.

[வேட சாலையினுள்]

[3]எருதுகளே! செல்லுங்கள். செல்லுங்கள்.

ஆரியகன் —(கேட்டு) ஓ!வண்டி இங்கேயே எதிராக வருகின்றது.

---

[1] கதவு பெரிது என்றதனுல் முன்னைச் செல்வமும், சிதைவுற்றிருத்தலாற் பின்னை வறுமையும் புலப்படும். கதுவல்—பற்றுதல்

[2] கதவு திறந்திருத்தலால் உட்புகுதற்கு எளிதென்பதும் பெரிய மனிதன் வீடாதலால் அரசன் காவலர் முதலியோர் விரைந்து உட்புகுதற்கு உரியதாகாது என்பதும் நினைந்து தான் புகுந்து இருக்கலானுன்.

[3]விரிப்பெடுத்துத் திரும்பி வரும் வருத்தமானகன் கூற்று.

192. [1]ஒத்தகுண மிலராயோர் ஒருங்கேறிச்
செல்லாத ஊர்தி யாங்கொல்
தத்தைமொழி யாரிவர்ந்து செல்லவிவண்
தனிநிறுத்த பாண்டில் தானே
மெத்தியசெல் வர்க்குரித்தாய் ஊழ்வலியால்
வெளிப்படுத்த வேண்டிற் றேயோ
இத்தனிமை வண்டியெனக் கினிதாய
தெய்வத்தான் இயைந்த தாமே.

[அதன்பின வண்டியோடு வந்து]

வருத்தமானகன்—வண்டியின் விரிப்பு என்னுற் கொண்டு வரப்பட்டது. இரதனிகே! பெருமாட்டி வசந்தசேனையின்பால் "சித்தஞ்செய்து கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்ட வண்டியில் ஏறிப் பெருமாட்டி புட்பகரண்டகம்என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்துக்குச் செல்லுங்கள்" என்று தெரிவிப்பாயாக.

ஆரியகன்—(கேட்டு) இவ்வண்டி [2]கணிகைக்குஉரிய தாகும். நகர்ப்புறத்தே செல்லத்தக்கதும் ஆம். நல்லது.

---

[1] குணநலம் வேறுபட்ட ஆடவர் சிலர் ஒருங்கேறிச் செல்வராயின் அவர் ஒருவர்க்கொருவர் பேசும் வம்புரைகள் வெளிப்படும். அங்ஙனம் இல்லாமையின் மகளிர் ஏறிச் செல்லுதற்கு நிறுத்தப்பட்டிருக்கலாம். அணிகலன்களின் ஒலி முதலியன இல்லாமையின் மகளிரும் இல்லையென்பது புலப்படும். ஆதலின் இவ்வழகிய வண்டி, நிறைந்த செல்வர்க்குரியதாகிக் கடன் கொடுத்தவர் முதலியோரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் போலும். எனக்கு நேர்ந்த இந்நிலையில் ஒருவரும் இல்லாத இத் தனி வண்டி கிடைக்கப்பெற்றது என் நல்லூழ்ப்பயனே யாகும் என்பது கருத்து

[2] இதனுல் அவன் தான் ஏறுதற்குத் தக்கதென்று கருதினுன் என்பது போதரும்.

ஏறுகின்றேன். (என்று மெல்ல அருகிற் செல்லு கின்ருன்.)

சேடன்—[1] (கேட்டு) சிலம்பொலி கேட்கப்படுகின் றதே! ஆதலின் பெருமாட்டி வந்துவிட்டாள்போலும். அம்மா! இவ் வெருதுகள் மூக்குக்கயிறு கோக்கப்பட் டமையால் ஓரிடத்தில் நிலைத்துநிற்பனவல்ல. ஆதலின் பெருமாட்டி பின்புறத்தே ஏறுதல் வேண்டும்.

[ஆரியகன் அங்ஙனமே ஏறுகின்ருன்.]

சேடன்— கால்களைத் தூக்கிவைத்தலால் அசைந்த சிலம்புகளின் ஒலி ஒழிவுற்றது. வண்டியும் பாரம் நிறைந்துளது. ஆதலின் இப்பொழுது பெருமாட்டி வசந்தசேனை வணடியில் ஏறிவிட்டாள் என்று எண்ணு கின்றேன். ஆதலாற் போகின்றேன். எருதுகளே! செல்லுங்கள். செல்லுங்கள். (என்று வண்டியைச் செலுத்திக்கொண்டு போகின்ருன்.)

[வந்து]

[2]வீரகன்—அடே! அடே! [3]சயன், சயமானன், சந்தனகன், மங்கலன், புட்பபத்திரன் முதலியோர் களே!

193. சிறையுறும் இடையர்தஞ் சிறுவன் ஓர்கணத்து
இறைவன துளத்தையும் யாத்த வான்தொடர்
முறையுறு தளையையும்முறித்துப் போயினுன்
உறைதரு நீவிரிங் குறங்கு கின்றிரால்.

---

[1] கேட்டது ஆரியகனது விலங்குச் சங்கிலியின் ஒலியை.

[2] இவன் அரசனுடைய படைத்தலைவன்.

[3] சயன் முதலியோர் படைவீரர்கள்.

அடே! [1]நீ கிழக்குக்கோட்டை வாயிலிலும், நீ மேற்குக் கோட்டைவாயிலிலும், நீ தெற்குக்கோட்டை வாயிலிலும், நீ வடக்குக்கோட்டை வாயிலிலும் நிற்க வேண்டும். யான் இம் மதிற்சுவரின் ஒரு பாகத்தில் சந்தனகனோடு ஏறிச்சென்று தேடிப் பார்க்கின்றேன். சந்தனக! வா, இங்கே வா.

[பரபரப்புடன் வந்து]

சந்தனகன்—அடே! அடே! [2]வீரகன், விசல்லியன், விமாங்கதன், தண்டகாலன், தண்டசூரன் முதலியோர்களே!

194. வம்மின்! கடுக முயன்மின்! மனத்தின்கண்
தம்மி னுறுதியினைத் தாழாது – செய்ம்மின்கள்
[3]உற்ற திருவரசன் ஓங்கு குலமொழிந்து
மற்றோர் குலம்புகுதா வாறு.

195. இங்கர் மன்றம் பூங்கா
இடையர்தஞ் சேரி தோறும்
பன்னுமா வணங்கள்தோறும்
பலர்செலும் வழிகள் தோறும்
முன்னுபல் லிடங்கள்தோறு
முயன்று[4]வல்வினைஞர் தம்மைத்
துன்னினின் றேவித் தேடுந்
தொழிலினை விரைந்து கொண்மின்!

---

[1] இங்ஙனம் தனித்தனியே படைவீரர்களை அழைத்துக் கட்டளையிடுகின்றான்,

[2] இவர்களும் படைவீரர்களே யாவர்.

[3] உற்றதிரு-அரசனுக்குப் பொருந்திய அரசியல்திரு.

[4] வல்வினைஞரை யேவித் தேடுந்தொழிலை மேற்கொண்மின் என்பதாம்.

196. ஏ! ஏ! வீரக! என்னென்ன வோவெளிக்
காட்டுகின்றனே கலக்கமின் ருகக்
கூறுதி யீண்டுக் கூசாது புகுந்து
தளைவிடுத் திடைப்பயல்தனைக்கொடுபோயவன்
யாரவன் தெரிதியோ நேர்[1]மதிக் கெட்டிற்
கதிரவன் நான்கின் மதியும் நிற்ப
ஆறில் வெள்ளியும் ஐந்திற் குசனும்
ஒன்றில் ஆறில் ஒன்றிய வியாழனும்
துனிசெயும் ஒன்பதிற் சனியுந் தங்கப்
பெற்றவ னுவன் உற்றசந் தனகன்
உயிருடன் இருக்கச் செயிர்மிகு மிடைக்குலச்
சிறுவனைக் கொடுசெலுந் திறலினன் எவனே?

வீரகன்--அடே! சந்தனக!

197. [2]கதிரவ னுருவரை காணுங் காலையில்
விதிர்தரும் இடைமகன் விலங்கை வீட்டியே
குதுகலித் தியாவனோ கொண்டு சென்றனன்.
உதுநின துள்ளம்நன் குணரும் உண்மையே.

---

[1] மதிக்கு—சந்திரனுக்கு. ஈண்டு இது சந்திரன் நின்ற இராசியை உணர்த்தும். அதற்கு எட்டில் சூரியனும், நான்கில் சந்திரனும், ஆறில் சுக்கிரனும், ஐந்தில் செவ்வாயும், ஒன்றிலும் ஆறிலும் வியாழனும், ஒன்பதில் சனியும் தற்காலம் தங்கப் பெற்றவனுவன் என்பதாம். போயவன் தங்கப் பெற்றவனுவன் என முடிக்க. இவ்விடங்களில் இக்கோள்கள் வருங்கால் தீய பலன்கள் உண்டாகும் என்று சோதிட நூல்கள் கூறும்

[2] கதிரவன் உரு அரை காணுங்காலை-சூரியன் உருவம் பாதி வெளிப்படுங்காலம்; அதிகாலையில். யாவனோ ஒருவன் கொண்டு சென்றனன் என்றதனுல் என்பால் ஐயுறவேண்டா என்பது புலப்படுத்தியவாறு.

சேடன்—எருதுகளே! செல்லுங்கள். செல்லுங்கள்.

சந்தனகன்—(பார்த்து) அடே! அடே! பார், பார்.

198. [1]மன்னவர் நெறியிடை மறைவு மேற்கொடு
துன்னுமிவ் வண்டியைத் தொடர்ந்து மற்றிது
என்னுழிச் செல்வது யாரைச் சார்ந்ததென்று
இன்னன வினவிநன் கினிது தேர்கவே.

வீரகன்—(பார்த்து) அடே! வண்டிக்கார! இவ் வண்டியை ஓட்டாதே. இவ்வண்டி யாருடையது? இதன்கண் ஏறி யிருப்பவர் யாவர்? எங்கே போகிறது?

சேடன்—இவ்வண்டி பெருமான் சாருதத்தருடையது. இதன்கட் பெருமாட்டி வசந்தசேனை ஏறியிருக்கின்றாள். புட்பகரண்டகம் என்னும் முதிர்பூஞ் சோலைக்குச் சாருதத்தர் விளையாடுதற் பொருட்டுக் கொண்டு போகின்றேன்.

வீரகன்—[சந்தனகன்பக்கல் அணுகி] இவ்வண்டிக்காரன் "பெருமான் சாருதத்தருடைய வண்டி; வசந்தசேனை ஏறியிருக்கின்றாள்; புட்பகரண்டகமென்னும் முதிர்பூஞ்சோலைக்குக் கொண்டுபோகின்றேன்" என்று கூறுகின்றான்.

சந்தனகன்—அங்ஙனமாயின், போகட்டும்.

வீரகன்—பார்க்கப்படாமலேயா?

சந்தனகன்—ஆம்.

[1] மன்னவர் நெறி-இராசவீதி.

வீரகன்—[1]எவர்பாலுள்ள நம்பிக்கையால்?

சந்தனகன்—பெருமான் [2]சாருதத்தர்பாலுள்ள நம்பிக்கையால்.

வீரகன்—பெருமான் சாருதத்தர் என்பவர் யாவர்? வசந்தசேனை என்பாள் யாவள்? [3]எதற்காகப் பார்க்கப் படாமலே போகவேண்டும்?

சந்தனகன்—அடே! பெருமான் சாருதத்தரை அறியாயோ? வசந்தசேனையையும் அறியாயோ? நீ பெருமான் சாருதத்தரையும், வசந்தசேனையையும் அறியாயாயின் ஆகாயத்தில் [4]நிலவொளியோடுங் கூடிய திங்களஞ்செல்வனையும் அறியாதவனுன் ஆவாய்.

199. நற்குணத்தேன் மிக்க நளினமலர் சீலவொளி
மிக்க மதியிடுக்கண் மேவினுர்—ஒற்கமெலாம்
வீட்டுமிடம் வேலையுட்சீர் மிக்கமணி யாமவரை
நாட்டிலறி யாரெவரோ நன்று.

---

[1] எல்லோரும் தம்மைக் காத்துக்கொள்ள ஏதோ வொன்றைக் கூறுவர். இந்நிகழ்ச்சியில் நம்புவது எப்படி? என்பது கருத்து.

[2] சாருதத்தர் நீதி தவருதவர். அவர் வண்டியாதலின் அவர் அதனைத் தவருன செயற்கு உபயோகப்படுத்தார் என்பது கருத்து.

[3] இத்தகைய அரசியற் காரியத்தில் ஆராய்ச்சி வேண்டா என்பது எக்காரணம் பற்றி என்பதாம்.

[4] நிலவு வசந்தசேனையையும், சந்திரன் சாருதத்தரையும் குறிக்கும்.

200. தருமநிதி யாஞ்சாரு தத்தரெனும் வள்ளல்
திருவசந்த சேனையெனுஞ் செல்வி—இருவருமே
மன்னு திலகமென மாசிலொளி யால்திகழ்வர்
இந்நகரிற் போற்றவுரி யார்.

வீரகன்—அடே! சந்தனக!

201. சார்பு மிகுஞ்சாரு தத்தரையும் யானறிவேன்
சீர்கொள்குணவசந்தசேனையெனும்—நாரியையும்
நன்றறிவேன் நம்[1] அரசன் நல்கும்செயற்பணியில்
என்தந்தை யேனும் [2]அறி யேன்.

ஆரியகன்—[தனக்குள்] இவ் வீரகன் எனக்கு [3]முன்னைப் பகைவன் ஆவான். இச்சந்தனகன் எனக்கு முன்னை நண்பன் ஆவான்.

202. [4]மன்றல் வினைத்தீக்கும் மாணிலீ மத்தெரிக்கும்
துன்று குணமொவ்வாத் தோற்றம்போல்—நின்ற இவர்க்கு
எண்புகும் ஓர்செயலில் ஈடுறினும் நெஞ்சத்துப்
பண்புரிமை யொன்று படா.

---

[1] அரசன் நல்கும் செயற்பணி-அரசனிட்ட அரசியற் காரியமாகிய கட்டளை.

[2] அறியேன் என்பது ஈண்டு நம்பமாட்டேன் என்னும் பொருட்டு.

[3] முன்னை என்பது பழம்பிறப்பை யுணர்த்தும்.

[4] மன்றல் வினைத் தீ-திருமணச் செயற்குஉரிய தீ. மாண் இல் ஈமத்து எரி-பெருமையில்லாத சுடலைத் தீ. குணம் ஒவ்வாமை-சுபமும் அசுபமும் ஆதல்.

சந்தனகன்—நீ [1]அரசியல் நலத்திற் கருத்துடைய வன்; படைத்தலைவன்; அரசர்க்கு நம்பிக்கை மிக்கவன். இவ்வெருதுகளை ஓட்டாமல் நிறுத்தி வைக்கின்றேன். பார்.

வீரகன்—நீயும் அரசர்க்கு நம்பிக்கை மிக்க படைத் தலைவன் ஆவாய். ஆதலின் நீயே பார்க்கக் கடவை.

சந்தனகன்—என்னாற் பார்க்கப்பட்டது உன்னாற் பார்க்கப்பட்டதாகுமா?

வீரகன்—எது நின்னாற் பார்க்கப்பட்டதோ அது வேந்தன் பாலகனாற் பார்க்கப்பட்டதாகும்.

சந்தனகன்—அடே! [2]நுகத்தடியைத் தூக்கு.

[சேடன் அங்ஙனமே செய்கின்றான்.]

ஆரியகன்—[தனக்குள்] காவலர் என்னைக் காண்பார்கொல்? பேறிலனாகிய யானோ ஆயுதமில்லாதவனாக இருக்கின்றேன். அதனால் என்ன?

203. வீமன் அருஞ்செயலை
மேற்கொள்வேன் தோட்டுணையே
தாமப் படைக்கலங்கள்
தாமாகும்—[3]மேன்மை

---

[1] இம் மூன்று காரணங்களாலும் நீயே பார்த்தற்கு உரியவன் என்பதாம்.

[2] நுகத்தடியைத் தூக்கினால் வண்டியின் பின்புறம் தாழும்; ஏறுதற்கு எளிதாம் என்பதாம்.

[3] பகைவரோடு மோதுண்டு சாதல் மேன்மை, சிறை புக்கு உயிர் நீங்கல் தீது என்பதாம். பகையொடு பொருதலால் இழிவும் இறப்பும் ஒருதலையாக வரும் என்பதில்லை.

முறையிற் பகைவரொடு
மோதுண்டு சாதல்
சிறைபுக் குயிர்நீங்கல் தீது.

ஆயினும், ஆண்மை நிலையை வெளிப்படுத்தற்கு இஃது அமயமன்று.

[சந்தனகன் வண்டியிலேறிப் பார்த்தலை அவிநயிக்கின்ருன்.]

ஆரியகன்—அடைக்கலம் புகுகின்றேன்.

சந்தனகன்—அடைக்கலம் புகுந்தவர்க்கு அச்சம் இன்ருக.

ஆரியகன்—

204. வெற்றித் திருவகலும் விட்டொழிவர் நட்டோரும்
சுற்றக் குழூவுந் தொடர்நீங்கும்—மற்ருேரும்
மேவார் பரிகசிப்பர் வேண்டிப் புகலடைந்தாற்
காவா தொழிந்தானைக் கண்டு.

சந்தனகன்—இடைச் சிறுவனுகிய இவ் ஆரியகன் பருந்தினுல் துரத்தப்பட்டு வேடன் கையில் வீழ்ந்த பறவைபோல் எம் கைவயப்பட்டான். [நினைவுகூர்ந்து] இவன் குற்றமில்லாதவன்; அடைக்கலமாக வந்தவன்; பெருமான் சாருதத்தருடைய வண்டியில் ஏறியிருக்கின்ருன்; என் உயிரைக் காப்பாற்றிய பெருமான் சருவிலகருக்கு நண்பன். அரசனது ஆணையோ மற்ரெருபுறம் உள்ளது. ஆதலின் இந்நிகழ்ச்சியில் இப்பொழுது

ஓரோவமயம் வெற்றியும் பெருமையும் எய்தவுங்கூடும். சிறைபுகின் இழிவும் இறப்பும் எய்தல் ஒருதலையாகும் என்பது கருத்து.

மேற்கொள்ளத்தக்கது யாது? யாதாயினும் என்? வருவது வருக. முதலிலேயே அபயம் அளித்து விட்டேன்.

205. [1]அஞ்சி யடைந்தார்க் கபயப் பொருளளித்தே
எஞ்சு பிறர்க்குதவி யின்புறுநன்—னெஞ்சற்கு
இறப்பு வரினும் இனிதுறுக பார்மேல்
அறப்புகழே யாகும் அது.

[[2]அச்சத்தோடு இறங்கி] காணப்பட்டான் ஆரியகன் [என்று [3]பாதி கூறிய அளவில்] இல்லை; ஆரியை வசந்தசேனை காணப்பட்டாள். அவள், "பெருமான் சாருதத்தரை அடைதற்குச் செல்லுகின்ற என்னை இராச வீதியில் வைத்து இங்ஙனம் அவமானப்படுத்துவது உங்களுக்குத் தக்கதா? இது பொருத்தமா?" என்று கூறுகின்ருள்.

வீரகன்—சந்தனக! நின் சொல்லில் எனக்கு ஐயப்பாடு உண்டாகின்றது.

சந்தனகன்—உனக்கு ஐயப்பாடு என்ன?

---

[1] அபயமளித்துப் பிறர்க்கு உதவி புரிநது இன்புறும் நெஞ்சனாகிய எனக்கு என்க. எஞ்சுதல்—குறைதல்.

[2] ஆரியகனை விடுத்தலால் உண்டாம் அச்சம்.

[3] ஆரியகனைக் கண்ட நிலையில் மனங்கலங்கி ஆரியகன் என்று என்று பாதி கூறிய அளவில் நிறுத்திக்கொண்டு, பின் ஆரியையாகிய வசந்தசேனை என்ருன் என்க.

வீரகன்—

206. ஆரியனென் ளுற்காணப்பட்டான் எனச்
சொலிப்பின்
சீரிய நல்வசந்த சேனையெனும்—ஆரியையென்று
ஓதிளுய் அச்சத்தின் ஓங்கு குரல் தடைப்பட்டு
ஓதிளுய் திண்ணியனீ யும்.

இக்காரணங்களால் எனக்கு ஐயமுண்டாயிற்று.

சந்தனகன்—அடே! உனக்கு என்ன ஐயப்பாடு? தென் தேயத்திற் பிறந்த யாங்கள் விளக்கமில்லாத பேச்சுக்களையுடையேம். கசம், கத்தி, கடம், கடட்டோவிலம், கருநாடகம், கன்னம், பிராவரணம், திரவிடம், சோழம், சீனம், பருப்பரம், கேரம், கானமுகம், மதுகாதம் முதலிய தேயத்து [1]மிலேச்ச சாதிகளுடைய பலவகைப்பட்ட தேயமொழிகளையும் அறிந்துளேம். ஆதலின் "காணப்பட்டான்" என்ருதல் "காணப்பட்டாள்" என்ருதல், "ஆரியன்" என்ருதல் "ஆரியை" என்ருதல், விரும்பிய வண்ணம் பேசும் இயல்புடையேம்.

வீரகன்—ஓ! யானும் பார்க்கிறேன். இது மன்னவன் ஆணையாகும். [2]யான் அரசனது நம்பிக்கைக்கு மிகவும் உரிமை யுடையவன்.

சந்தனகன்—அங்ஙனமாயின் யான் நம்பிக்கையில்லாதவன் ஆயினேனே?

---

[1] மிலேச்சர்கள் விளக்கம் இல்லாமல் பேசும் இயல்பினர் என்பதாம்.

[2] ஒன்றை யான் நேரிற் பாராமற் செய்யவோ தவிர்க்கவோ மனம் ஒருப்படேன் என்பது கருத்து.

வீரகன்—ஓ! அ.. தலைவன் கட்டளை.

சந்தனகன்—[தன்னுள்] ஆரியகன் என்னும் இடைச் சிறுவன், பெருமான் சாருதத்தரது வண்டியில் ஏறிச் செல்லுகின்றானென்று அரசற்கு வீரகன் தெரிவிப்பானாயின், பெருமான் சாருதத்தரை அரசன் தண்டிப்பான். ஆதலின் இந்நிகழ்ச்சியில் மேற்கொள்ளத் தக்க உபாயம் யாது? [நினைவு கூர்ந்து] பயன் இல்லாத ஒரு கலகத்தை விளைவிப்பேன். [வெளிப்படையில்] அடே! வீரக! சந்தனகனாகிய என்னாற் பார்க்கப் பட்டதொன்றை மீண்டும் பார்ப்பதற்கு நீ யாவன்?

வீரகன்—அடே! நீதான் யாவன்?

சந்தனகன்—அரசனாற் சிறப்பளித்துப் பாராட்டப் படும் நீ உன் சாதியை மறந்து விட்டாய் போலும்!

வீரகன்—[சினத்தோடு] அடே! [2]என்னுடைய சாதி யாது?

சந்தனகன்—யார் சொல்வது?

வீரகன்—நீ சொல்.

சந்தனகன்—[3]நான் சொல்லமாட்டேன்.

---

[1] எல்லோரும் ஒன்றை நேரிற் கண்டுசெய்தல் வேண்டும்: பிறர் கூறுவதில் நம்பிக்கை வைத்தலாகாது என்பது அரசன் கட்டளை என்றவாறு.

[2] என்னுடைய சாதியில் யாது குறை என்பதாம்.

[3] சொல்ல என்னால் இயலும். ஆயினும் சொல்ல விரும்பவில்லை என்பது கருத்து.

207. நின்னுடைச் சாதியின் நிலைமை யோர்ந்துளேன்
என்னினும் ஒழுக்கத்தின் ஏற்றத் தாற்சொலேன்
மன்னுக என்னுடை மனத்தி லாங்கஃது
உன்னுநல் [1]விளங்கனி உடைப்பி னென்பயன்?

வீரகன்—ஓ! சொல். சொல்.

[சந்தனகன் [2]சமிஜ்ஞை செய்கின்றான்.]

வீரகன்!—அடே! ஈதென்ன?

சந்தனகன்—

208. [3]தீட்டுதற் குரியதாய்ச் சிதைந்த ஓர்கலும்
காட்டிய கத்தரிக் கோலுங் கைக்கொடு
மாட்டுறு முகமயிர் வனப்பு மக்களுக்கு
ஊட்டுநீ படைகளின் றலைமை யுற்றனை.

வீரகன்—அடே! சந்தனக! நீயும் அரசனாற் சிறப்பிக்கப்பட்டவன். நின் சாதியை மறந்துவிட்டாய் போலும்.

சந்தனகன்—அடே! சந்திரனைப்போல் தூய்மை மிக்க சந்தனகனாகிய என்னுடைய சாதி என்ன?

---

[1] விளங்கனியை உடைப்பதற்கு முன் அஃது உருட்சி முதலிய வடிவழகும் நறுமணமும் உடையதாகக் காணப்படும், உடைக்கப்படின் உலர்ச்சி உள்ளீடின்மை என்னும் இவற்றுள் ஒன்றுடையதாகும் என்பது ஈண்டு உவமேயத்துக்கு இயைபுடைத்து.

[2] கையினால் மயிர் களைதலை அவிநயித்துக்காட்டுகின்றான்.

[3] கல், மயிர் களையுங் கத்தரிக்கோல் இவைகளைக் கொண்டு மக்களுக்கு முகமயிர் வனப்புச் செய்பவன் என்னும் இதனால் அம்பட்டன் என்பதைப் புலப்படுத்தினான்.

வீரகன்—யார் சொல்வது?

சந்தனகன்—சொல். சொல்.

[வீரகன் அவிநயத்தால் [1]சமிஜ்ஞை செய்கின்றான்]

சந்தனகன்—அடே! ஈதென்ன?

வீரகன்—அடே! கேள்.

209. [2]தாய்தந்தை பேரி படகங் கரடகமே
ஆய துடன்பிறப்பிங் காதலினால்—தூய்மைத்
திடமுடைய துன்சாதி தீவாயோய் நீயும்
படை முதல்வன் ஆயினையே பார்.

சந்தனகன்—[சினத்தோடு] சந்தனகனாகிய யான் சக்கிலியனா? அங்ஙனமாயின் வண்டியைப் பார்.

வீரகன்—அடே! வண்டியோட்டுகிறவனே! வண்டியைத் திருப்பு. யான் பார்க்க வேண்டும்.

[சேடன் அவ்வாறே செய்கின்றான். வீரகன் வண்டியில் ஏற முயல்கின்றான். சந்தனகன் விரைந்து தலைமயிரைப் பற்றி இழுத்து நிலத்தில் வீழ்த்திக் காலினால் உதைக்கின்றான்.]

வீரகன்—[சினமுற்றெழுந்து] அடே! நம்பிக்கையுடையனாய் அரசனது கட்டளையை மேற்கொண்டு ஒழுகும் என்னை நீ விரைந்து தலைமயிரைப் பற்றி இழுத்து வீழ்த்திக் காலால் உதைத்தனை. ஆதலிற்

---

[1] தோற்பறையடித்தலைக் காட்டுகின்றான்.

[2] பேரி, படகம், கரடகம் இவை வாச்சியத் தோற்கருவிகளாகும். உனக்குத் தாய் பேரி, தந்தை படகம், உடன்பிறந்தார் கரடகங்கள் என்னும் இதனால் சக்கிலியன் என்பதைப் புலப்படுத்தினான்.

கேள். அடே! நீதிமன்றத்தின் நடுவில் வைத்து நின் வலிய உடலை வெட்டி வீழ்த்துவேன். அங்ஙனம் செய்யாதொழியின் யான் வீரகன் அல்லன்.

சந்தனகன்—அடே! அரண்மனை அல்லது நீதிமன்றத்துக்கு வேண்டுமானாலும் போ. நாயைப் போன்ற உன்னால் என்ன செய்ய முடியும்?

வீரகன்—அப்படியா? [என்று போகின்றான்.]

சந்தனகன்—[நாற்புறமும் பார்த்து] போ. அடே! வண்டியோட்டுகின்றவனே! போ. யாரேனும் உன்னைக் கேட்பாராயின் "இவ்வண்டி சந்தனகனாலும் வீரகனாலும் பார்க்கப்பட்டுப் போகின்றது" என்று சொல். [1]பெருமாட்டீ! வசந்தசேனே! இவ் [2]அடையாளப் பொருளை உனக்குத் தருகின்றேன். [என்று வாட் படையைக் கொடுக்கின்றான்.]

ஆரியகன்—[வாட்படையைப் பெற்றுக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு தனக்குள்]

210. வாட்படையும் பெற்றேன்
 வலத்தோள் துடிக்கின்றது
ஆட்படுத்துக் காத்த
 தருந்தெய்வஞ்—சேட்படுத்தேன்

---

[1] வண்டியினுள்இருப்பவன் ஆரியகன் என்பது தெரிந்தும் "பெருமாட்டீ! வசந்தசேனே!" என்றது வண்டி யோட்டுபவனை ஏமாற்றுதற்காம்.

[2] வண்டி சோதிக்கப்பட்டது என்பதற்குரிய அடையாளமாகும்.

துன்பமெலாம் ஆவா
தொடக்க முதல்[1] அனைத்தும்
இன்பநலம் ஆயினவால் எற்கு.

சந்தனகன்—[2]பெருமாட்டீ!

211. ஈண்டெனை யறிவித் துள்ளேன்
இயைந்தசந் தனகன் என்று
நீண்டவன் புடையை யாகி
நினைத்தியால் என்னை யென்றும்
பூண்டதோர் பொருளினுசை
யாலிது புகன்றேன் அல்லேன்
தூண்டிய இனிய நட்பின்
தொடர்பினுற் சொல்லி னேனல்.

ஆரியகன்—

2. [3]சந்திரன்போல் இன்பந்
தருங்குணமாஞ் செல்வநிறை
சந்தனனைத் தெய்வந்
தரநட்டேன்—இந்தநாள்
அச்சமறச் சித்தன்
அருண்மொழிதான் பொய்த்திலதேல்
இச்சந்தனனை நினைப்பேன்.

---

[1] அனைத்தும்-வண்டியில் ஏறப்பெற்றது முதலிய எல்லாம்.

[2] பெருமாட்டீ! என வசந்தசேனையை நோக்கிக் கூறுவதாக வெளிப்படுத்திக்கொண்டு இனி வரும் அரசியல் திருவுக்கு உரிய ஆரியகனை நோக்கித் தெரிவிக்கின்றுன்.

[3] வண்டியோட்டுபவன் செவியிற் படாவாறு பின்புறத்தே நிற்கும் சந்தனகனை நோக்கிக் கூறியது.

சந்தனகன்—

213. பன்னு சிவன் திருமால் பங்கயத்தோன் பானுமதி
என்னுமிவர் நிற்கபயம் ஈந்தருள்க—முன்னேநாள்
சும்பநிசும்பர்த்தொலேத்தருளுந் [1]தேவியைப்போல்
வெம்புபகை வென்று வளர்க.

[சேடன் வண்டியோடு போய்விடுகின்ருன்.]

சந்தனகன்—[வேடசாலேயை எதிர் நோக்கி] ஓ! யான் வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டது தொடங்கி என்னேப் பின் தொடர்ந்து வந்த என் அன்புரிமை நண்பஞகிய சருவிலகன் எங்கேயோ போய்விட்டான். நிற்க. படைத்தலேவருள் தலேவனும் அரசனது நம்பிக்கைக்கு உரியவனும் ஆகிய வீரகன் எனக்குப் பகைவனுயிஞன். ஆதலின், யானும் புதல்வர் உடன்பிறந்தார் முதலியவர்களோடு இவ் ஆரியகஃனப் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றேன். [என்று போகின்ருன்.]

"வண்டிமாற்றம்" என்னும்

ஆரும் அங்கம் முற்றிற்று

[1] தேவி-கௌரி, தேவியைப்போல் என்று கூறியது வசந்தசேனே என்று சேடன் நம்புதற்காம்.

[1]ஏழாம் அங்கம்

ஆரியகனைக் கோடல்

(சாருதத்தனும் விதூடகனும் வருகின்றனர்.)

விதூடகன்—ஓ! புட்பகரண்டகம் என்னும் முதிர் பூஞ்சோலையின் எழில் நலங்களைப் பாருங்கள். பாருங்கள்.

சாருதத்தன்—நண்ப! இப்பூஞ்சோலையின் இயல்பு இவ்வாறுள்ளது:

214. [2]வணிகர்தமைப்போல்விளங்கு மன்மரங்களப்பூத்
தணிவில் விலைப்பொருள்போற் சாரும்—துணியும்
இறைப்பொருள்கோடற் கெழும்வினைஞர் போலச்
சிறைச்சுரும்பர் சென்றுலவு மால்.

விதூடகன்—ஐய! தூய்மை செய்யப்படாமலே இயற்கையில் அழகு வாய்ந்த இக்கல்லில் தாங்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

---

[1] இவ்வங்கத்தில் ஆரியகன் சிறைவிடுதி பெற்றுச் சாருதத்தனைச் சார்தல் கூறப்படும்.

[2] இறைப்பொருள்—வாணிக நிமித்தம் கடைத்தெருவிற் பரப்பப்படும் பொருட்கு வாங்கப்படும் அரசிறை. விலைப் பொருளாம் நிலையிலுள்ள மலர்களில் தேன்துளிகளை மாத்திரம் வண்டுகள் முதலிற் கோடலின் அஃது இறைப்பொருளாகக் கூறப்பட்டது.

சாருதத்தன்—(இருந்து) நண்ப! வருத்தமானகன் காலந் தாழ்க்கின்றனனே!

விதூடகன்—"வசந்தசேனையை அழைத்துக் கொண்டு மிக விரைவில் வரவேண்டும்" என்று வருத்தமானகனிடம் நான் சொல்லியிருக்கின்றேன்.

சாருதத்தன் அப்படியானல் ஏன் காலந் தாழ்க்கின்றனன்?

215. [1]மற்றொரு பாண்டில் உற்றவன் முன்னர்
மெல்ல மெல்லச் செல்லுகின் றதுகொல்!
ஆங்கதன் இடைவெளி காண்கின் றனன்கொல்!
அச்சிடை முறிய வைச்சுமற் றொன்று
சேர்க்கின் றனன்கொல்! மூக்குக் கயிறு
சிதைந்தறுந் ததுகொல்! செம்மைசெய் வினைஞர்
வழியிடை யிட்ட கழிமரத் திரள்கள்
செறிதரத் தடையுறீஇப் பிறிதொரு வழியைத்
தேடுகின் றனன்கொல்! ஓடுத லின்றி

---

[1] வருத்தமானகன் காலந் தாழ்த்தற்குக் காரணம் இவ்வாறிருக்குமோ வென்று இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்டபடி ஐயுறுகின்றான். இடைவெளி காணல்-முன்னே செல்லும் வண்டியை விலக்கிச் சேறற்கு உரிய இடைவெளியை ஆராய்தல். செம்மைசெய் வினைஞர்-அரசன் ஆணைமேற்கொண்டு வழியைச் செப்பனிடும் பணியாளர். கழிமரம்-புதிதாகச் செப்பனிடப்படும் வழிகளில் வண்டிகள் போதலைத் தடுத்தற்குக் குறுக்காகச் சேர்க்கப்படும் மரம். எருதுகளை மெல்லச் செலுத்தித் தன் விருப்பின்படி சார்தலாவது நம் நிலைமைத் தாழ்வால் நம்மைப் பொருட்படுத்தாமல் எருதுகளை மெல்ல நடத்திக்கொண்டு வருதல்.

எருதுகள் மெல்ல ஏகச் செலுத்தித்
தன்விருப் பின்படி சார்கின் றனன்கொல்!

(மறைந்திருக்கும் ஆரியகனையுடைய வண்டியை நடத்திக்கொண்டு வந்து)

சேடன்—எருதுகளே! செல்லுங்கள். செல்லுங்கள்

ஆரியகன்—(தனக்குள்)

216. மன்னவன்தன் ஏவலராங் காவலரைக்
கண்டஞ்சி மருண்டு காலில்
துன்னுவிலங் குடைமையினல் விரைந்துசெலற்
கியலாத துணையி லேன்யான்
தன்னிகரில் ஒருபெரியோன் வண்டியின்மற்
றவனறியா வகையிற் சார்ந்து
பொன்னியலுந் தன்குடம்பை தனிற்காக்கை
போற்றவளர் குயில்போல் போவேன்.

ஆ! ஆ! நகரத்தினின்றும் [1]நெடுந்தூரம் கடந்து வந்துளேன் ஆதலின், இனி இவ்வண்டியினின்றும் இறங்கி இச் சிறுமரச் சோலையுள் மறைந்து செல்லலாமா? அன்றி இவ் வண்டிக்குரிய தலைவரைப் பார்க்கலாமா? இச் சிறுமரச் சோலைக்கட் புகுதலாற் பயனென்? மாட்சி மிக்க சாருதத்தர், தம்மையடைந்தவர்பால் அன்பு மிக உடையவர் என்று கேட்டிருக்கின்றேன். ஆதலின் அவரை [2]நேரிற் கண்டு செல்வேன்.

---

[1] நெடுந்தூரம் வந்ததால் அரசனுடைய காவலர் இனி என்னை அறியமாட்டார் என்பது கருத்து.

[2] நேரிற் கண்ட அளவினுனே நலமுண்டாம் என்பது கருத்து. செவி வாயிலாக அறியப்பட்ட பெருமானைக் கண்களாலும் காண்டல் நலம் என்பது கருத்து.

217. [1]இத்துன்ப் சாகரத்தி னின்றின் றெழுந்தவெனை
அத்தன்கண் டானந்தம் ஆங்கெய்தும்-மெத்தியசீர்
அண்ணல் அவன்குணங்க ளாலேயித் துன்பநிலை
நண்ணுமுடல் தாங்கினனிந் நாள்.

சேடன்—இ∴து அப்பூஞ்சோலை. இதன்கட் புகுகின்றேன். (அருகிற்சென்று) ஐய! மைத்திரேயரே!

விதூடகன்—ஓ! தங்களுக்கு [2]உவப்பானதொன்றைத் தெரிவிக்கின்றேன். வருத்தமானகன் பேசுகின்றான் ஆதலின், வசந்தசேனை வந்திருக்க வேண்டும்.

சாருதத்தன்—மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

விதூடகன்—இழிதகவ! ஏன் இவ்வளவு காலம் தாழ்த்தனை?

சேடன்—ஐய! மைத்திரேயரே! சினங் கொள்ள வேண்டா. வண்டியின் விரிப்பை எடுத்துவர மறந்துவிட்டதின் நிமித்தம் போக்கு வரவு செய்ததிற் காலந் தாழ்த்துவிட்டேன்.

---

[1] ஆனந்தம் எய்தும் (பிறர் துன்பங் கண்டு பொறுத அருளாளராதலின் என் துன்ப ஒழிவு கண்டு) இன்பம் உறுவர். சாருதத்தருடைய வண்டி என்ற அளவில் சந்தனகன் என்னைப் பிடியாமல் விட்டான், இன்றேல் இறப்பே முடிவான பயனாகும். ஆதலின், அவர் உயர்குணங்களாலேயே உடல் தாங்கினேன் என்றவாறு.

[2] உவப்பானது-வசந்தசேனையின் நல்வரவு பற்றியது.

சாருதத்தன்—வருத்தமானக! வண்டியைத் திருப்பு. நண்ப! மைத்திரேய! வசந்தசேனையை இறக்கு வாயாக.

விதூடகன்—இவள் தானே இறங்கமாட்டாளா? இவள் கால்கள் விலங்கிடப்பட்டுள்ளனவா? (எழுந்து வண்டியைத் திறந்து) ஓ! வசந்தசேனையில்லை. [1]வசந்த சேனன் இவன்.

சாருதத்தன்—நண்ப! பரிகாசம் வேண்டா. காதல் காலந் தாழ்த்துதலைப் பொருது. [2]ஆனுல் யானே இறக்குகின்றேன். (என்று எழுகின்ருன்.)

ஆரியகன்—(பார்த்து) ஆ! இவரே இவ்வண்டி யின் தலைவர். இவர் செவிக்கு மாத்திரம் இன்பஞ் செய்பவரல்லர். கண்களுக்கும் இன்பஞ் செய்கின் றவர். ஆ! [3]காப்பாற்றப்பட்டுள்ளேன்.

சாருதத்தன்—(வண்டியிலேறிப் பார்த்து) ஓ! இவன் ஆண் மகனு?

218. [4]துதிக்கைபோல் நீண்ட கைகளும் மடங்கற்
றேளெனப் பருத்துயர் புயமும்
விதிப்படி யகன்ற சமனிலை மார்பும்
வெருளுறீஇச் சிவங்கநீள் விழியும்

---

[1] இவன் ஓர் ஆடவன் என்பதாம்.

[2] பேசிக்கொண்டிருத்தலிற் பயனென்? என்பதுகருத்து.

[3] இவரது காட்சியே துன்பத்தைப் போக்குவதென்பது கருத்து.

[4] இவன் உருவத்தை நோக்கஅஃது அரசிலக்கணமுடைய தாகக் காணப்படுகின்றது. அவ்விலக்கணத்துக்கு மாருகக் காலில் தளை பூண்டிருத்தற்குக்காரணம் யாதோ? என்பதாம்.

மதிப்புற இங்ஙன் அமைதரு பெரியோன்
வடிவினுக் கியைதரா வாறு
விதிர்ப்புறு விலங்கோர் காலினிற் ருங்கும்
விதிக்குறு காரணம் என்னே?

தாங்கள் யார்?

ஆரியகன்—அடைக்கலம் புகுகின்றேன். யான் இடைக் குலச் சிறுவனாகிய ஆரியகனுவேன்.

சாருதத்தன்—பாலகன் என்னும் அரசனல் இடைச்சேரியினின்றுங் கொணர்ந்து சிறையிடப்பட்டவரோ தாங்கள்?

ஆரியகன்—ஆம்.

சாருதத்தன்—

219. [1]நல்லூழே நின்னையிவண் நல்கியது நின்னுருவைப்
புல்லியென் கண்ணுவகை பூத்தனவால்—நல்ல
உயிரை விடினும் அடைக்கலத்தை யோம்பும்
பயனெழிய நின்னைவிடேன் பார்.

(ஆரியகன் மகிழ்ச்சிக் குறிப்பை அவிநயிக்கின்றான்.)

சாருதத்தன்—வருத்தமானக! காலினின்றும் விலங்கைக் கழற்று

சேடன்—தேவரீர் கட்டளைப்படியே. (அங்ஙனமே செய்து) ஐய! விலங்கைக் கழற்றிவிட்டேன்.

---

[1] மிக முயன்று தரிசித்தற்குரிய பெரியோராகிய நீவிர் வலியக் காட்சியளித்தது என் நல்லூழ்ப் பயனாகும் என்றவாறு.

ஆரியகன்—அன்புமயமான வன்மை மிக்க வேறு [1]விலங்குகளை அளித்து விட்டீர்கள்.

விதூடகன்—[2]விலங்குகளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். இவ்வாரியகர் விடுதலை பெற்றார். இப்பொழுது நாம் (சிறைக்கோட்டம்) செல்வோம்.

சாருதத்தன்—ஓ! தீமை நீங்குக.

ஆரியகன்—நண்பராகிய சாருதத்தரே! யான் தங்கள் குணங்களாலுண்டாகிய நம்பிக்கையால் இவ்வண்டியில் ஏறினேன்: ஆதலிற் பொறுத்தருள வேண்டும்.

சாருதத்தன்—[3]வலிய மேற்கொண்ட நம்பிக்கையுடைய தங்களால் யான் அலங்கரிக்கப்பட்டுளேன்.

ஆரியகன்—தங்கள்பால் விடைபெற்றுச் [4]செல்லுதற்கு விரும்புகின்றேன்.

சாருதத்தன்—செல்லுங்கள்.

ஆரியகன்—நல்லது. இறங்குகின்றேன்.

சாருதத்தன்—அன்பரீர்! இறங்க வேண்டா. இப்பொழுது கழற்றப்பட்ட விலங்கினையுடைய தாங்கள்

---

[1] அன்பு விலங்கு கழற்றவியலாது என்பது கருத்து.

[2] அரச தண்டனைக்கு மாறுபடச் செய்தமையால் நாமே தீமையைத் தேடிக்கொண்டோம் என்பது கருத்து

[3] முன் அறிமுகமில்லாத என்பால் முதலில் வைத்த நம்பிக்கையால் யான் அலங்கரிக்கப்பட்டுளேன் என்பதாம்.

[4] இங்கே தாழ்த்தால் இருவர்க்கும் துன்பமுண்டாம் என்பது கருத்து.

எளிதில் நடத்தற்கு இயலாது. மக்கள் இயல்பாகவே போக்கு வரத்துச் செய்யும் இவ்விடத்தில் என் [1]வண்டி நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணும். ஆதலின் இவ்வண்டியில் ஏறியே தாங்கள் செல்லல் வேண்டும்.

ஆரியகன்—தாங்கள் சொல்லிய வண்ணமே செல்கின்றேன்.

சாருதத்தன்—(ஆசிரியவிருத்தம்.)

220. [2]சுற்றத்தார் தமையினிது சேர்க—

ஆரியகன்—

[3]எனக்கு உறுசுற்றம் தூயோய் நீயே

சாருதத்தன்—

மற்றைக்காரியநிகழ்வில் எனைநினைத்தி—

ஆரியகன்—

[4]தனைமறக்கும் வகைதான் உண்டோ?

---

[1] நடந்து செல்லின் விரைவாகப் போக நேரும்; அது பிறர்க்கு ஐயத்தை விளைவிக்கும். விரைந்து செல்லவில்லையாயின், காவலர் பிடிப்பர் என்னும் அச்சம் விளையும். ஆதலின், எவ்வாற்றானும் நடந்து போதல் நலமின்று என்றவாறும்.

[2] இச்செய்யுள் சாருதத்தனும் ஆரியகனும் ஒருவர்க்கொருவர் உரையாடலாகக் கூறுபடுத்தப்பட்டு முடிந்தது.

[3] எனக்கு நேர்ந்த இடையூற்றை ஒழித்தமையால் நீயே உறுசுற்றமாவாய்; நின்னினும் மேலான நெருங்கிய சுற்றம் வேறில்லை என்பதாம்.

[4] ஒருவன் தன்னை மறக்கும் வகையுண்டா? இல்லை என்பதாம். உடலுள்ள வரையும் உயிர் தந்த உபகாரியை எங்ஙனம் மறக்க முடியும்? என்பது கருத்து.

சாருதத்தன்—

உற்றுப்போம் நினைநெறியில்
தேவர்[1]புறந் தருக—

ஆரியகன்—

எனை [2]ஓம்பி ஞய்நீ.

சாருதத்தன்—

முற்றியநின் நல்லூழே நினைக்காத்தது—

ஆரியகன்—

எனினும் அதன் [3]முதல்நீ யன்றோ!

சாருதத்தன்—பாலகன் என்னும் அரசன் முயன்று கொண்டிருக்குங்கால் அதற்கெதிராய பெருகாப்புச் செய்தற்கு இயலாததாகும். ஆதலின், தாங்கள் விரைந்து செல்லல் வேண்டும்.

ஆரியகன்—செல்கின்றேன். மீண்டுங் காண்பேன்.
[என்று போகின்ருன்.]

சாருதத்தன்—

221. [4]மன்னவன் நெஞ்சிற் கொவ்வா
மாபெருந் தீங்கு செய்திங்கு

---

[1] புறந்தரல்–காத்தல்.

[2] நின் வண்டியினுல் இடையூற்றைக் கடந்தேன். ஆதலின் நீயே எனக்குத் தெய்வம் ஆவாய் என்பது கருத்து.

[3] முதல்-காரணம். நின்வண்டியிலன்றி வேறு வண்டியில் ஏறியிருப்பேனுயின் எனக்கு நல்லூழ் எவ்வாறுண்டாம்? ஆதலின் என் நல்லூழும் நின்னை முன்னிட்டே எனக்குப் பயன் அளித்தது என்பது கருத்து.

[4] தீங்கு செய்து-குற்றம் செய்தமையால். தொடர்-விலங்குடன் பிணைத்த சங்கிலி. நண்ப என்றது மைத்திரேயனைக் குறிப்பதாம் பாழ்ங்கிணறு,கல்லும் ஓடும் செடியும் நிறைந்து

இன்னுமோர் கணப்போழ் தேனும்
இருத்தலோ தகுதி யன்று.
துன்னுபாழ்ங் கிணற்றில் இந்தத்
தொடரினை யெறிதி நண்ப
உன்னுமிச் செயலை வேந்தர்
ஒற்றராங் கண்ணிற் காண்பர்.

(இடக்கண் துடித்தலை அவிநயித்து) நண்ப! மைத்திரேய! வசந்தசேனையைக் காண்பதில் யான் மிகவும் அவாவுடையன் ஆகின்றேன். பார்க்க.

222. [1]காதலியை யிப்பொழுது
காணேன் எனதிடக்கண்
ஏத முறத்துடித்த
தென்கொலோ—ஓதப்
பொருந்துநிப மின்றிப்
புழுங்கி நடுங்கி
வருந்துகின்ற தென்தன் மனம்.

ஆதலின் வருக! போவோம். (சுற்றிவந்து) தீங்கை விளைவிக்கும் பௌத்த சந்நியாசியின் தரிசனம் எதிர் முகமாகின்றதே. (ஆராய்ந்து) அவன் வருக. நாம் இவ்வழியே செல்வோம். (என்று போகின்ருன்.)

"ஆரியகனைக்கோடல்" என்னும்

ஏழாம் அங்கம் முற்றிற்று.

உபயோகமின்றியிருத்தலான் யாரும் காணமாட்டார் என்பது கருத்து.

[1] நிபம்-காரணம். தீ நிமித்தம் காண்டலும் காரணமின்றி மனம் துன்புறுதலும் வரக்கடவ தீங்குகளைப் புலப்படுத்துவனவாம். ஆடவர்க்கு இடக்கண் துடித்தல் தீ நிமித்தமாகும்.

[1] எட்டாம் அங்கம்

வசந்தசேனை துன்பநிலை

(நனைந்த சீவரமென்னும் துவராடையைக் கையிற் றுங்கிப் பௌத்தசமயத் துறவி வருகின்றான்.)

துறவி—அறிவில்லாதவர்களே! அறத்தைக் கடைப் பிடித்துச் செய்ம்மின்கள்.

223. [2]பற்று வயிற்றுப்
பசியை யடக்குமின்சீர்
வற்றுத் தியானமெனும்
மாபடகத் தெற்றொலியால்
என்றும் விழிமின்
இயைபில் புலக்கள்வர்
துன்றுமறங் கொள்வர் துணிந்து.

---

[1] இவ்வெட்டாம் அங்கத்தில், வண்டிமாற்றத்தாற் சகாரன் வண்டியில் ஏறிச்சென்ற வசந்தசேனைக்குத்தீங்குநிகழ்ந்த செய்தி கூறப்படும். முன் அங்கத்தில் வேற்றுவழியாகச் சாருதத்தன் வெளிப்படுங்காற் குறிப்பிடப்பட்ட பௌத்தசந்நியாசியும் சகாரனும் ஒன்றுகூடுதலும் அதன்முகமாக அறிவிலார்செய்யும் தீங்கு வெளிப்படுதலும் இவ்வங்கத்தில் நிகழ்வனவாம்,.

[2] பசிபொறுதார்க்குப் பொறியடக்கம் கைகூடாது என்பதாம். தியானம் மயக்க உறக்கத்தை யொழிக்குங் கருவியாம். படகம்-ஒரு வாத்தியம்.

இன்னும். உலகத்துள்ள எல்லாம் அழியும் இயல்பின என்பதைக் கண்டு யான் தனியனுகவே அறங்களுக்கு இருப்பிடம் ஆகின்றேன்.

224. [1]ஐவர் தமைக்கொன்
றணங்கினையும் கொன்றுங்கே
உய்யக் கிராமத்தை
யோம்பியே—செய்யவலி
யற்றவொரு சண்டாளன்
தன்னையுங்கொன் ருன்யாவன்
மற்றவன்பே ரின்பநுகர் வான்.

---

[1] இச் செய்யுளின்உட்பொருள் வருமாறு: ஐவர்தமைக் கொன்று—ஐம்பொறிகளையும் தத்தம் புலனுகர்ச்சிகளிற் பற்ற விடாது அடக்கி. அணங்கு-அவிச்சை; அவித்யா. இது பஞ்சக் கிலேசங்களுள் தலையாயது. இதனை "மயக்கம்" என்பர் திருவள்ளுவர் (திருக்குறள்-360). அவித்யா என்பது வட மொழியில் பெண்பாலாகும். ஆதலின் அணங்கென்று கூறப் பட்டது. கிராமம்—குழு; அஃது ஈண்டுத் தத்துவ தாத்துவி கங்களின் குழுவானமைந்த உடலையுணர்த்தும். உடலை யோம்புதலாவது தீயசெயல்களிற் புகாமற் பாதுகாத்தல். வலியற்ற சண்டாளன் என்பது, அவிச்சையும் அதன் காரியமும் ஆகிய துணைவலியிழந்த அகங்காரத்தை யுணர்த்தும். ஐம்பொறி யடக்கம், அவிச்சை அகங்காரம் ஒழிதல், உடலைத் தீய செயல்களிற் புகாமற் காத்தல் என்னும் இவற்றையுடையான் அழிவிலின்பமாகிய வீட்டுநிலையை எய்துவன் என்பதாம்.

225 [1]உள்ளம் மழியார்
உவந்து தலைமழித்தும்
எள்ளும் முகமழித்தும்
என்பயனே—உள்ளம்
மழித்தோனே நன்கு
வனப்பிற் றலையை
மழித்தோன் எனப்படுவான்.

இச் சீவர ஆடை துவர்நீர்தோய்ந்துள்ளது. அரசன் மைத்துனனாகிய சகாரனது [2]பூஞ்சோலைக்குட் புகுந்து அங்குள்ள புட்கரிணியில் இவ் வாடையைக் கழுவித் தூய்மை செய்துகொண்டு [3]மிகு விரைவில் திரும்பிச் செல்வேன். [சுற்றிவந்து அங்ஙனமே செய்கின்றான்]

[வேடசாலையில்]

நில். அடே! கொடியவனாகிய துறவியே! நில்.

துறவி—(அச்சத்தோடு பார்த்து) ஓ! ஓ! இதோ அரசன் மைத்துனராகிய அச்சமத்தானகன் வந்து விட்

---

[1] மழித்தல்-மொட்டையாக்குதல். உள்ளம் மழியார்-உள்ளத்தைக் காம முதலிய அழுக்கறத் தூய்மைசெயயார். தலை மழித்தும் முகம் மழித்தும் அழகுசெய்தலாற் பயனென்? உள்ளம் தூய்தாகப் பெற்றவனே அவ் வகவொழுக்கத்திற் கேற்ற தலைமழித்தலாகிய தவவேடப்பயனை எய்தினோன் ஆவன் என்பதாம். ''தவமறைந் தொழுகுந் தன்மையிலாளர்'' (சிலப்பதிகாரம். இந்திரவிழவூ ரெடுத்தகாதை அடி-12 :) என்பது ஈண்டு நினைவுறத்தக்கது.

[2] இப் பூஞ்சோலை புட்பகரண்டகம் என்னும் உய்யானத்தின் ஒருபாலுள்ளது.

[3] காவலர் காண்பாரரயின் பிடித்துக்கொள்வர் என்பது கருதி ''மிகு விரைவில்'' என்றான்.

டான். ஒரு துறவி குற்றஞ் செய்வானுயின் மற்றைத் துறவிகளையும் எங்கெங்குக் காண்கின்ருனே அங் கங்கே எருத்தின் மூக்கைத் துளையிட்டாற்போல் அவர் கள் மூக்கைத் துளைத்துப் போக்குவான். ஆதலின், புகலில்லாத யான் யாரைப் புகலடைவேன்? தலைவ ராகிய புத்ததேவரே எனக்கு இவ்வமயம் புகலிட மாவர்.

[வாட்படையேந்திய விடனேடு சகாரன் வருகின்ருன்.]

சகாரன்—நில். அடே! கொடியவனுகிய துறவியே! நில். கட்குடிப்போர் கூட்டத்திற் கறியின் நிலைமையிற் கிடைத்த செந்நிற முள்ளங்கிக் கிழங்கின் தலைப் பாகத்தை முறித்தலபோல் உன் தலையை முறித்து விடு வேன். (என்று சொல்லி அடிக்கின்ருன்.)

விடன்—காணின! உலகப்பற்றையொழித்துத் துவ ராடை மேற்கொண்ட இத்துறவியை அடித்தல் தகுதி யன்று. இதனுற் பயனென் இன்பநுகர்தற் பொருட்டு அடையப்பட்ட [1]இப்பூஞ்சோலையையே தாங்கள் பார்த் தல் வேண்டும். இஃது,

226 [2]உறையுளை யில்லார்க் கில்லம்
உறுமகிழ் வுறுத்தத் தோன்றிச்
செறிவன மரங்கள் செய்யும்
சீரெழிற் செயல்மேற் கொண்டே

---

[1] இப்பூஞ்சோலையைப் பாருங்கள் என்று பிறிதொரு நிகழ்ச்சியில் தலைப்படுத்துத் துறவிபால் எழுந்த சினத்தைத் தணிக்கின்ருன்.

[2] உறையுள்-தங்குமிடம். இல்லார்-வழிச்செல்வோர். இல்லம்உறுமகிழ்வு-வீட்டை எய்துதலான்உண்டாம் உவகை. தோன்றிச் செறிந்த வனத்து மரங்கள். சீர் எழிற்செயல்-

அறிவிலாக் கொடியார் தங்கள்
அகமெனக் காவலின்றி
உறைபுதி தியனு டென்ன
உரிமையின் நுகர்ச்சிக் காமால்.

துறவி—[1]உபாசகரே! தங்கள்வரவு நல்வரவாக. அருள் செய்க.

சகாரன்—ஐய! பாருங்கள். பாருங்கள். என்னைப் பழித்துரைக்கின்றான்.

விடன்—என்ன சொல்லுகின்றான்?

சிறந்த அழகிய செயல்; அஃதாவது தம்மை அடைந்தோரை வெப்பம் ஒழித்துக் குளிர்விக்கும் செயல். கொடியவர் அகம் தீயோருள்ளம். காவலின்றி என்றமையான் எல்லோரும் அனுபவித்தற்பொருட்டுத் தடையின்றி உட்புகுதற்குரியது என்பது போதரும். ஓர் அரசற்குப் புதிதாக வாய்க்கப் பெற்ற நாடுபோல உரிமையில்லாத நுகர்ச்சிக்கு உரியதுமாம் என்க. புதியநாட்டில் உரிமையின்றியும் பயனுகர்தல் பொருந்தும். அதுபோல இப்பூஞ்சோலை உரிமையின்றியும் பயன் நுகர்தற்குரியது என்பதாம். நுகர்ச்சிக்கு ஆம்-அனுபவித்தற் குரியதாகும். 'ஆம்' என்பது முற்போந்த இஃது என்னுஞ் சுட்டாற் கூறப்பட்ட பூஞ்சோலைக்குப் பயனிலையாகும். செயன்மேற்கொண்டு காவலின்றி உரிமையில் நுகர்ச்சிக்கு ஆம் என முடிக்க. ஈண்டுத் துறவியை உட்புகுத்தவோவிலக் கவோ உனக்கு அதிகாரமில்லை என்பது உட்கோள்.

[1] பௌத்தசமயத்தவர் இல்லறத்தாரை உபாசகர் எனவும், துறவறத்தாரைப் பிட்சுகர் எனவும் வழங்குவர்.

சகாரன்—உபாசகன் என்று என்னைக் கூறுகின்ருன். யான் [1]நாவிதனு?

விடன்—புத்ததேவரை உபாசிப்பவர் என்று தங்களைப் புகழ்ந்து கூறுகின்ருன்.

சகாரன்—புகழ்ந்து சொல். பிட்சுக! புகழ்ந்து சொல்.

துறவி—நீங்கள் பொருளுடையீர். புண்ணியமுடையீர்.

சகாரன்—ஐய! [2]பொருளுடையவன், புண்ணியமுடையவன் என்று என்னைக் கூறுகின்ருன். யான் சாருவாகனு? தண்ணீர்த் தொட்டி வைப்பவனு? குயவனு?

---

[1] உபாசகன் என்னுஞ் சொல் வினைசெய்வானையும் உணர்த்தும் ஆதலின் மயிர்வினைஞன் எனத் தன் அறிவின்மையாற் பொருள்கொண்டு சகாரன் 'யான் நாவிதனு?' என்று கூறினுன்.

[2] பொருளுடையவன் என்பதற்குப் பொருளினுற் பெறக்கடவது காமம் எனக்கொண்டு, காமமே சிறந்த உறுதிப் பொருளெனக் கொள்ளும் சாருவாகன் எனப் பொருள் கொண்டான். புண்ணியம் உடையவன் என்பதற்கு, பசு முதலியன உண்ணத் தண்ணீர்த் தொட்டி வைத்தலும், வேள்வி முதலியவற்றிற்குரிய மண்பாண்டங்களை ஆக்கிக் கொடுத்தலும் புண்ணியம் ஆதலின் தண்ணீர்த்தொட்டி வைப்பவன் என்றும், குயவன் என்றும் பொருள்கொண்டான். புண்ணியச் செயல்கள் சகாரனுக்கு இழிவரயின என்பது கருத்து.

விடன்—கானீன! "[1]நீங்கள் பொருளுடையீர். புண்ணியமுடையீர்" என்று உங்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்றான்.

சகாரன்—ஐய! அங்ஙனமாயின் எதற்காக இவன் இங்கு வந்தான்?

துறவி—இத்துவராடையைக் க ழு வு வ த ற் கு வந்தேன்.

சகாரன்—அடே! கொடுந்துறவி! எல்லாப் பூஞ்சோலைகளிலுஞ் சிறந்த புட்பகரண்டகம் என்னும் இப்பூங்கா என் உடன்பிறந்தாள் கணவனால் எனக்குத் தரப்பட்டது. இதன்கண் உள்ள இப் புட்கரிணியில் நாய்களும் நரிகளும் நீர் உண்ணும். மிகச்சிறந்த[2] புருடனும் மனிதனுமாகிய யானும் இதன்கண் நீராடுவதில்லை. அத்தகைய இப்புட்கரிணியில் [3]பழைய கொள்ளுக் கஞ்சியை ஒத்த நிறத்தினையும் தீநாற்றத்தினையுமுடைய துவராடைகளைக் கழுவுகின்றாய். ஆதலின் உன்னை ஒரே அடியிற் கொன்றுவிடுகின்றேன்.

விடன்—கானீன! இவன் சமீப காலத்தில் துறவி ஆயினான் என்று எண்ணுகின்றேன்.

சகாரன்—ஐய! எப்படி அறிந்தீர்கள்?

வி ட ன்—இதன்கண் அறியவேண்டுவதென்ன? பார்க்க.

---

[1] அரசன் மைத்துனராதலின் பொருளுடையீர் என்றும், நல்லொழுக்கமுடையீர் ஆதலின் புண்ணியமுடையீர் என்றும் பாராட்டுகின்றான் என்பது கருத்து.

[2] புருடனும் மனிதனும் என்பது பொருளின்மை.

[3] கொள்ளுத்தானியத்தால் ஆகிய பழைய கஞ்சி மிக்க செந்நிறம் உடையதாகும் ஆதலின் கண்டு ஒப்பாயிற்று.

227. [1]இன்னுமிவன் நெற்றியொளி மயிர்களைந்த
வுடன்றிகழ்ந்தாங் கியையும் வெண்மை
துன்னுதுவ ராடையினால் இயல் தழும்பு
நாள்சிலவால் தோளின் இன்றும்
அன்னதுவ ராடையினை யமைக்குமுறை
பயின்றிலனவ் வகற்சியாலே
பன்னலுறு முன்றானை சுருங்கிநெகிழ்ந்
தணிபுயத்திற் படாது வீழும்.

துறவி—உபாசகரே! அப்படியே. யான் சமீப காலத்தில் துறவியாயினவன்.

சகாரன்—அப்படியானால் நீ [2]பிறந்தவுடனேயே ஏன் துறவியாகவில்லை? [என்று அடிக்கின்றான்.]

துறவி—புத்த தேவர்க்கு வணக்கம். ("நமோபுத் தாய")

விடன்—இவனை அடித்தலாற் பயனென்? விடுங்கள். போகட்டும்.

---

[1] நெற்றியொளி மழித்தவுடனே எங்ஙனம் வெண்ணிறமாகத் தோன்றுமோ அங்ஙனமே தோன்றுகின்றது. இவன் துறவியாகிச் சிலநாளாதலின் துவராடைபோர்த்ததனாலாந் வடு, தோளிற் காணப்பட்டிலது. அமைக்கும்முறை-செய்யும் முறை. அவ்வகற்சியாலே அவ்வாடை தன் அளவுக்குமேற் பட்டு அகன்றிருத்தலாற் சுருக்கப்பட்டு அடிக்கடி சரிந்து தோளிற் தங்காது வீழ்வதாம். இன்ன குறிப்புக்கள் இவன் சமீபகாலத்தில் துறவியாயினான்என்பதைப் புலப்படுத்துவன.

[2] பிறந்தவுடனேயே ஏன் துறவியாகவில்லை என்பது நியாயவிருத்தம்.

சகாரன்—அடே! யான் ஆலோசித்துத் துணியும் அளவு நில்.

விடன்—[1]எவனேடு கூடி ஆலோசிப்பது?

சகாரன்—என் நெஞ்சோடு ஆலோசிக்கின்றேன்.

விடன்—ஆ! அப்படியானுற் [2]போகவேண்டாவோ?

சகாரன்—மகனே! நெஞ்சமே! தலைவ! [3] மகனே! இத்துறவி போகலாமா? அன்றி நிற்கலாமா? [[4]தனக்குள்] போகவும் வேண்டாம். நிற்கவும் வேண்டாம் [வெளிப்படையில்] ஐய! என் நெஞ்சோடு ஆலோசித்துத் துணிந்துள்ளேன். என் உள்ளம் இவ்வாறு கூறுகின்றது.

விடன்—என்ன சொல்லுகின்றது?

சகாரன்—போகவுங்கூடாது; நிற்கவுங்கூடாது மூச்சுக்காற்றை உள்ளே இழுத்தலுமாகாது; வெளியே விடுதலுமாகாது. இவ்விடத்திலேயே விரைவில் வீழ்ந்து இறத்தல் வேண்டும்.

துறவி—புத்ததேவர்க்கு வணக்கம். ("நமோபுத்தாய") அடைக்கலம் புகுகின்றேன்.

விடன்—செல்க.

சகாரன்—உறுதி செய்து போகவேண்டும்.

---

[1] யான் முன்னரே விடும்படி கூறியுள்ளேன். என்னைத் தவிர வேறு யாரோடு ஆலோசிப்பாய் என்பது கருத்து.

[2] துறவி போக வேண்டாவோ என்பதாம்.

[3] கூறியது கூறல். இவ்வெல்லா விளிகளும் நெஞ்சத்தைப் பற்றியன.

[4] நெஞ்சொடு கிளத்தலை அவிநயஞ் செய்கின்றான்.

விடன்—என்ன உறுதி?

சகாரன்—சேற்றினுல் தண்ணீர் கலக்கமுரு வண்ணம் இப்புட்கரிணியிலுள்ள சேற்றை வெளிப்படுத்தல் வேண்டும். இன்றேல் தண்ணீரைத் திரட்டிப் பிரித்து வைத்துச் சேற்றை வெளிப்படுத்தல் வேண்டும்.

விடன்—ஆ! இவன் அறிவின்மை என்னே!

228. [1]மாருய உள்ளமும் மாண்பிலாத் தீச்செயலும்
கூருய கல்லிற் குலவுடலும்—வீருக்கொண்டு
ஏற்ற விறைச்சியுரு வேய்மர மாவார்தம்
தோற்றம் நிலக்குச் சுமை.

[துறவி [2]அவிநயத்தாற் பழிக்கின்ருன்.]

சகாரன்—என்ன சொல்லுகின்ருன்?

விடன்—தங்களைப் புகழ்கின்ருன்.

சகாரன்—புகழ்ந்து சொல். புகழ்ந்து சொல். மீண்டும் புகழ்ந்து சொல்.

[அங்ஙனஞ் செயது துறவி போகின்ருன்.]

விடன்—கானீனரே! இப்பூஞ்சோலையின் அழகைப் பாருங்கள்.

---

[1] கல்மரம்முதலியன சித்தவிருத்தியின்மையால் வேண்டுமென்று பிறர்க்குத் தீமைவிளைக்கா. அறிவிலாத மாக்கள் மாறுபட்ட எண்ணத்தையும் செயலையும் உடையராய்த் தீங்குவிளைப்பர் என்னும் இக்கருத்தைப் புலப்படுத்தற்கே "மாருயவுள்ளமும் மாண்பிலாத் தீச்செயலும்" என்று கூறப்பட்டது. "ஏவவுஞ்செய்கலான் தான்தேருன் அவ்வுயிர் போஒ மளவுமோர் நோய்" (திருக்குறள் 848.) என்பதும் அதன் உரையும் ஈண்டுக் கருதற்பாலன.

[2] பேச்சினுற் பழிப்பின் அடிப்பன் என அஞ்சி அவிநயத்தாற் பழித்தான்.

229. [1]மலர்பழ மலியப் பெற்று
மன்னவன் ஆணையாலே
உலவுசீர்க் காவ லாளர்
ஓம்பலும் உடையவாகி
அலைவற வலிய வல்லி
அணையுமிம் மரங்கள் பெண்டிர்
குலவுமா டவர்கள் போலக்
குறைவிலா இன்பந் துய்க்கும்.

சகாரன்—தாங்கள் நன்கு கூறுகின்றீர்கள்.

230. [2]நிலத்தில் ஓவியம் பொறித்தெனப்
பூப்பல நிரம்பும்
மலர்த்த னிப்பொறை மரங்களின்
தலையினை வணக்கும்
நலத்த அம்மர நுனியிளங்
கொம்பரி னூலும்
பலத்த வானரம் பலவுடைப்
பழமெனத் திகழும்.

விடன்—கானீனரே! இக்கல்லில் இருங்கள்.

சகாரன்—இதோ இருக்கின்றேன். [என்று விடனோடுகூட இருக்கின்றான்.) ஐய! இப்பொழுதும் அவ

---

[1] அலைவு அற—அசைவு இல்லாமல். வலிய வல்லி-வன்மைமிக்க கொடி. வல்லி வலிய அணையும் இம்மரங்கள் எனினும் ஆம். உலகத்து மக்கள் அரசர்பாதுகாப்பிலிருந்தே வாழ்க்கையின்பம் எய்துவர் என்பதும் புலப்படுத்தவாறு.

[2] மலர்ப்பொறை மரத்தலையை வளைக்கும். நாலுதல்—தொங்குதல். பலவுடைப்பழம்-பலாப்பழம்.

வசந்தசேனையை நினைக்கின்றேன். [1]தீயவர் கூறுஞ் சொற்களைப்போல் என் உள்ளத்தினின்றும் அவள் விலகவில்லை.

விடன்—(தனக்குள்) அங்ஙனம் அவளால் விலக் கப்பட்டும் அவளையே நினைக்கின்ருன்.

231. [2]மகளி ரவமதிப்பு வாய்ந்த சிறியார்
மிகவளருங் காமத்தால் வேவர்—தகவுடைய
நல்லோர்க் கவமானம் நண்ணில் அவாக்குறைப்பர்
வெல்வர் அறவே வெறுத்து.

சகாரன்—ஐய! "வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு மிக விரைவில் வா" என்று தாவரகன் என்னும் சேடனுக்குச் சொல்லி நெடுநேரம் ஆயிற்று. இன்னும் வந்திலன். நெடு நேரமாக வயிற்றுப் பசியுடையனுய் இருக்கின் றேன். பகற்பொழுதிற் கால்களால் நடத்தற்கு இயல வில்லை. பாருங்கள். பாருங்கள்.

232. [3]சினமூனடக் குரங்கெனச் சிவந்து விண்ணடு
இனனடை வுற்றனன் காணடற் கேய்ந்திலன்
வினையுறு நூற்றுவர் மக்கள் வீடல்கண்டு
அனைமன மெனக்கொதித் தழலு மிந்நிலம்.

---

[1] இழிந்தோர்க்கு இழிந்த உவமை கூறுதல் இயல்பு.

[2] நல்லோர்க்குப் பெண்பாலரால் அவமதிப்பு நண்ணில் காமவேட்கையைத் தணித்துக்கொள்வர்; அல்லது வெறுப் புற்று அக்காமத்தை அறவே வெல்வர் என்பதாம்.

[3] இனன்-சூரியன். நூற்றுவராகிய மக்கள் துரியோதனன் முதலியோர். வீடல்-இறத்தல். அனை-அன்னை; காந்தாரி.

விடன்—இஃது அங்ஙனமே.

233. [1]ஆவினங்கள் உண்டவிளம் புல்லையசை
மீட்டிநிழல் அயர்ந்து தூங்கும்;
மேவியநீர் வேட்கையினால் வெதும்புமுழை
குளச்சுடுநீர் விரும்பியுண்ணும்;
தாவமுறு வெயிற்பயத்தால் நகர்த்தெருவின்
மனிதர்நடை தவிர்ந்தார் வண்டி
யோவல்லிலாச் சுடுநிலத்தை யொருவியொரு
புறத்திருக்கு முதுவெனெண்ணம்.

சகாரன்—ஐய!

234. [2]என்றலையில் கதிரவன்கால் வெயில்மிகவும்
படிந்துறைந்த தென்னே யைய
புன்றலைய புட்பறவை குருகினங்கள்
மரக்கிளையிற் புகுந்து தங்கும்;
மன்றவெதுப் புற்றுநெடு மூச்செறியும்
நரர் புருடர் மனிதரெல்லாம்
ஒன்றியதம் உறையுள்ளாம் இல்லத்தில்
இருந்து வெயி லுருப்பந் தீர்வர்.

---

[1] அசைமீட்டல்- தா்ம் உண்ட உணவை மீட்டு மென்று இரைப்பையினுட் செலுத்தல். உழை-மான்.

[2] வண்டியின் வரவைப் பார்த்தற்பொருட்டு அடிக்கடி வெளிப்படுதலின் தலையில் கதிரவன் வெயில் படிந்தது என்பதாம். கால் வெயில்-உக்கிய வெயில். வெயில் உருப்பம்-வெயிலின் கொடுமை. புள், பறவை, குருகு என்பனவும் நரர், புருடர், மனிதர் என்பனவும் உறையுள் இல்லம் என்பனவும் கூறியது கூறலாம்.

ஐய! இன்னும் அச்சேடன் வந்திலன். எனக்கு [1]உவகையுண்டாதற்பொருட்டு ஏதாவது ஒன்றைப் பாடுகின்றேன், (என்று பாடுகின்ருன்.) ஐய! ஐய! யான் பாடியதைத் தாங்கள் கேட்டீர்களா?

விடன்—என்ன சொல்லுவேன்! தாங்கள் கந்தருவர் ஆயினீர்கள்!

சகாரன்—ஏன் கந்தருவனுக மாட்டேன்?

235. [2]காயமண மிகுமுத்தக்
காசொடுசீரகம்வசம்பும்
மேயகருப் பஞ்சாற்று
வெல்லம்விர வியசுக்கும்
ஆயமணப் பொருள்கூட்டி
யானுகர்ந்தேன் ஆதலினுல்
தூயநல மிகுமினிய
சுரமுடையே னுயினனுல்.

ஐய! மீண்டும் பாடுகின்றேன். (அங்ஙனமே செய்கின்ருன்.) ஐய! ஐய! யான் பாடியதைத் தாங்கள் கேட்டீர்களா?

விடன்—என்ன சொல்லுவேன்! தாங்கள் கந்தருவர் ஆயினீர்கள்!

சகாரன்—ஏன் கந்தருவனுக மாட்டேன்?

---

[1] பசித்துன்பம் தெரியாமைப்பொருட்டெனபதாம்.

[2] காயம்-பெருங்காயம். முத்தக்காசு-கோரைக்கிழங்கு. குரலினிமைக்கு உரிய மருந்துகளை உண்ட எனக்குக் காந்தருவர் இசை ஏன் உண்டாகாது? என்பது கருத்து.

236. [1]காய மேவிய கறித்துகள்
கலந்துநெய் கூட்டி
மேய வெண்ணெயுங் கிருதமும்
விராய்ப்பதப் படுத்த
ஒய்வி லின்னிசைக் குயிலின
திறைச்சியை யுண்டேன்
ஆய தன்மையால் இன்னிசைப்
பாடகன் ஆனேன்!

ஐய! இன்னும் சேடன் வந்திலன்.

விடன்—தாங்கள் கவலைப்படாமல் இருங்கள். இப்பொழுதே வந்துவிடுவான்.

(அதன்பின் வசந்தசேனையும் சேடனும் வண்டியிலேறி வருகின்றனர்.)

சேட்ன்—யான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன். சூரியன் நண்பகலை அடைந்துவிட்டான். இப்பொழுது அரசன் மைத்துனராகிய சமத்தானகர் சினங்கொள்ளாமல் இருப்பாரா? ஆதலின் விரைந்து செலுத்துகின்றேன். எருதுகளே! செல்லுங்கள். செல்லுங்கள்.

வசந்தசேனை—ஆ! ஆ!! இது வருத்தமானகனுடைய பேச்சுக் குரலாக இல்லையே. ஈதென்ன! மாட்சி மிக்க சாருதத்தரால் தம் ஊர்திகளின் களைப்பைப் போக்க எண்ணி வேற்ருளும் வேற்று வண்டியும் அனுப்பப்பட்டனவோ! வலக்கண் துடிக்கின்றது. என் நெஞ்சம் நடுக்கமுறுகின்றது! திசைகள் பாழாய்த்

[1] கறித்துகள்-மிளகுப் பொடி. நெய்கூட்டி, எண்ணெயும் கிருதமும் விராய் என்பது கூறியது கூறல். குயிலிறைச்சி உண்டமையாற் குயிலை யொத்த இன்னிசை வல்லன் ஆனேன் என்பதாம்.

தோன்றுகின்றன! எல்லாம் மாருகக் காணப்படுகின்றனவே!

சகாரன்—(உருளொலியைக் கேட்டு) ஐய! ஐய! வண்டி வந்துவிட்டது.

விடன்—எப்படி அறிந்தீர்கள்?

சகாரன்—ஐய! தாங்கள் பார்க்கவில்லையா? கிழப் பன்றி போலக் குரகுர என்னும் ஒலியோடு காணப் படுகின்றது.

விடன்—(பார்த்து) நன்ருகக் கண்டீர். இவன் வந்து விட்டான்.

சகாரன்—மகனே! தாவரக! சேட! வந்தனையா?

சேடன்—ஆம்.

சகாரன்—வண்டியும் வந்ததா?

சேடன்—ஆம்.

சகாரன்—எருதுகளும் வந்தனவா?

சேடன்—ஆம்.

சகாரன்—நீயும் வந்தனையா?

சேடன்—([1]சிரித்துக்கொண்டு) பெருமானே! யானும் வந்தேன.

சகாரன்—அப்படியானுல் வண்டியை உள்ளே விடு.

---

[1] வாராத ஒருவன் எங்ஙனம் மறுமொழி கூறுவன்? என்பதை அறியாமல் "நீயும் வந்தனையா" என்று கேட்டது சேடன் சிரிப்புக்குக் காரணமாகும்.

சேடன்—எந்த வழியாக?

சகாரன்—இடிந்த இம் மதிற்சுவரின் வழியாக.

சேடன்—பெருமானே! எருதுகள் இறந்துபோம். வண்டியும் ஒடிந்துவிடும். சேடனுகிய யானும் இறந்து போவேன்.

சகாரன்—அடே! யானே அரசன் மைத்துனன். எருதுகள் இறக்குமாயின் வேறு எருதுகளை விலைக்கு வாங்குவேன்; வண்டி ஒடியுமாயின் வேறு ஒரு வண்டி செய்விப்பேன்; நீ இறந்துவிடின் மற்றொருவன் வண்டி யோட்டுபவன் ஆவன்.[1]

சேடன்—எல்லாம் தங்களுக்கு உண்டாகும். யானே எனக்குப் பயன் செய்தவனுகமாட்டேன்.

சகாரன்—அடே! எல்லாம் அழிந்து போகட்டும். இடிந்த மதிற்சுவர் வழியாகவே வண்டியை உள்ளே விடு.

சேடன்—ஏ! வண்டியே! ஒடிந்துபோ. உன் தலைவனோடு தொலைந்துபோ. மற்றொரு வண்டி வரட்டும். பெருமான்பாற் சென்று தெரிவிப்பேன். (உள்ளே சென்று) வண்டி ஏன் ஒடியவில்லை? பெருமானே! இவ் வண்டி உள்ளே வந்து விட்டது.

சகாரன்—[2]எருதுகள் அறுந்துபோகவில்லையா? கயிறுகள் இறந்துபோகவில்லையா? நீயும் இறக்கவில்லையா?

---

[1] எனக்குக் கிடைத்தற்கு அரியது ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து.

[2] எருதுகள் இறக்கவில்லையா ? கயிறுகள் அறவில்லையா? என்று கூறவேண்டியவைகளை மாறுபடக் கூறினன்,கூறுபவன் சகாரனுதலின்.

சேடன்—ஆம்.

சகாரன்—ஐய! வாருங்கள்; வண்டியைப் பார்ப்போம். ஐய! தாங்களே எனக்கு ஆசிரியர்; பேராசிரியரும் ஆவீர். அரசர்க்கு நெருங்கிய துணைவன் என்றும், போற்றத்தக்கவன் என்றும் என்னைத் தாங்கள் அன்போடு [1]மதிக்கின்றீர்கள். தாங்களே முதலில் வண்டியில் ஏற வேண்டும்.

விடன்—அங்ஙனமேயாக. (என்று ஏறுகின்றான்.)

சகாரன்—நீங்கள் நில்லுங்கள். உங்கள் அப்பனுடையதா இவ்வண்டி? நீங்கள் முன்னால் ஏறுகின்றீர்களே? யானன்றே இவ்வண்டிக்குரிய தலைவன்? முதலில் வண்டியில் ஏறுவேன்.

விடன்—தாங்கள் தானே அங்ஙனம் கூறினீர்கள்?

சகாரன்—யான் அப்படிக் கூறினாலும் "பெருமான் ஏறுங்கள்" என்று சொல்லுவதன்றோ உங்களுக்கு முறை?

விடன்—தாங்கள் ஏற வேண்டும்.

சகாரன்—யான் இப்பொழுது ஏறுகின்றேன். மகனே! தாவரக! சேட! வண்டியைத் திருப்பு.

சேடன்—(திருப்பி) பெருமானே ஏறுங்கள்.

சகாரன்—(ஏறிப் பார்த்து அச்சக் குறிப்பை அவிநயித்து விரைந்து இறங்கி விடனது கழுத்தைப்

---

[1] தன்னை விடன் நன்கு மதிப்பதே தான் அவனைமதிப்பதற்குக் காரணம் என்பது கருத்து.

பற்றிக்கொண்டு) ஐய! ஐய! [1]செத்தாய். செத்தாய். அரக்கியோ கள்வனே வண்டியில் ஏறியிருக்கின்றனர். அரக்கியாயின் நம் இருவரையும் திருடுவாள். அன்றிக் கள்வனாயின் நம் இருவரையும் தின்றுவிடுவான்.

விடன்—அஞ்சவேண்டா. [3]அரக்கி இந்த மாட்டு வண்டியில் ஏறி எங்ஙனம் போக்கு வரவு செய்வாள்? இஃது அங்ஙனமன்று. நண்பகல் கதிரவனது மிகு வெயிலால் தடைப்பட்ட கண்களையுடைய தங்களுக்குத் தாவரகனுடைய சட்டையிட்ட உருவத்தின் நிழலைக் கண்டவுடன் [4]மயக்கமுண்டாயிற்று.

சகாரன்—மகனே! தாவரக! சேட! [5]பிழைத்திருக்கின்றாயா?

சேடன்—ஆம்.

---

[1] "செத்தேன் செத்தேன்" என்று சொல்ல முற்பட்டுத் தடுமாறிச் "செத்தாய் செத்தாய்" என்றான்.

[2] பெண் ஆண் என்று பகுத்தறியும் ஆற்றலில்லாதவனுக்குச் சிறப்புமுறையான் வசந்தசேனை என்னும் அறிவு எவ்வாறு உண்டாம்? என்பதாம். தின்றுவிடுவாள் திருடுவான் என்பன மாறுபடக் கூறப்பட்டன.

[3] ஒரு கணப்பொழுதில் நெடுந்தூரம் செல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்த அரக்கி மெல்லச் செல்லும் மாட்டு வண்டியில் எங்ஙனம் ஏறுவாள்? என்பது கருத்து.

[4] சட்டையணிந்தமையால் தாவரகனுடல்நிழல் பருத்திருக்கும். அது கண்டு மாறுபட எண்ணியது மயக்கத்துக்குக் காரணமாகும் என்பதாம்.

[5] அரக்கி உன்னைத் தின்னாமல் இருக்கின்றாளா? என்பதாம்.

சகாரன்—ஐய! ஒரு பெண் வண்டியில் ஏறியிருக்கின்ருள். ஆதலிற் பாருங்கள்.

விடன்—பெண்ணு!

237. [1]வழியிடை மழைநீர் தாக்குறக் கண்கள்
வாட்டமுற் றெருதுறல் போல
வழுவில தாகத் தலையினை வணக்கி
மண்ணிடை விரைந்துசெல் லுதுமால்;
குழுவிய பெரியோ ரவைக்களத் தென்றுங்
குறைவிலாச் சிறப்பினை விரும்பும்
பழுதிலென் விழிகள் நற்குல மகளைப்
பார்த்தலிற் பயமுறும் அம்மா.

வசந்தசேனை—(வியப்போடு தனக்குள்) என் கண்களுக்குத் [2]துன்பத்தையே விளைவிக்கின்ற அரசன் மைத்துனனு? அங்ஙனமாயின், பேறிலளாகிய யான் உயிர்பிழைத்தல் சந்தேகமே. இப்பொழுது இவ்விடத்திற் பேறிலளாகிய என்னுடைய இவ்வரவு, களர் நிலத்தில் விதைத்த வித்துக்கூட்டம் போலப் பயனிலதாயிற்று. இனி இந் நிகழ்ச்சியில் யான் என் செய்வேன்?

---

[1] நிலத்தில் தலைவணக்கி விரைந்து செல்லுதற்குக் கண் அஞ்சுதல் காரணமாகும். பிறர்மனை நயத்தல் பெருமையைக் கெடுக்கும் என்பது கருத்து.

[2] காதலனைக் காண வந்த எனக்கு அக்காட்சி இல்லாமையோடு வெறுக்கத்தக்கவனைக் காண்டலும் நேர்ந்ததென்பது கருத்து.

சகாரன்—கிழவனுகிய இச்சேடன் அச்சமுற்று வண்டியைப் பார்க்கின்ருனில்லை. ஐய! நீங்கள் வண்டியைப் பாருங்கள்.

விடன்—அதனுற் குற்றமென்ன? நிற்க, அங்ஙனமே பார்க்கின்றேன்.

சகாரன்—ஈதென்ன? [1]நரிகள் பறக்கின்றன. காக்கைகள் நடக்கின்றன. இவ்வையன் அரக்கியின் கண்களால் உண்ணப்பட்டுப் பற்களாற் பார்க்கப்படுமுன்னரே யான் ஓடிவிடுகின்றேன்.

விடன்—(வசந்தசேனையைப் பார்த்துத் துன்பத்தோடு தனக்குள்) ஓ! ஈதென்ன? மான்பேடு புலியைத் தொடர்கின்றதே! ஆ! துன்பம்.

283. [2]மன்னுசரற் கால மதிபோற் புளினமுறுந்
தன்னினிய காந்தற் றழாதொரீஇ—யன்னப்
பெடைமுயன்று காக்கையினைப் பேணி வலிய
அடைகின்ற தென்னோ அது.

(மறைவாக) வசந்தசேனே! இது தக்கதன்று இஃது ஒத்ததுமன்று.

---

[1] நரி காக்கைகளைப்பற்றிக் கூறியது தீ நிமித்தம் என்றற்காம். வினைச்சொற்களெல்லாம் மாறுபடக் கூறப்பட்டனவாம்.

[2] ஓர் அன்னப்பேடு எல்லா நலனும் நிரம்பிய தன் அரசவன்னத்தைச் சாராது இழிந்த காக்கையை அடைகின்றது என்? என்னும் இதனுல்,வசந்தசேனை குணம் உருவம் நிலைமை முதலியவற்ருன் மேம்பட்ட சாருதத்தனைவிட்டு அவ்வெல்லாவற்ருனும்இழிந்த சகாரனையடைய எவ்வாறு ஒருப்பட்டாள்? என்பது போதரும். இது பிறிதுமொழிதல் என்னும் அணி

கலிவிருத்தம்

239. [1]மானம் நோக்கி மதித்திலை முன்னர்நீ
யான பொன்விழைந் தன்னை வயப்படுஉ

வசந்தசேனை—இல்லை. (என்று [2]தலையை அசைக்கின்றாள்.)

விடன்—

[3]தான சீலந் தவிர்ந்த விலைமகள்
ஆன தாலிவன் தன்னை யடுத்தனை.

யான் நின்னை நோக்கி, "நல்லாய்! விருப்பொடு வெறுப்பு நாடி நீ சமமெனக் கோடி" (அங்கம் 1 செய்யுள் 29.) என்று [4]முன்னரே சொல்லினேன் அன்றோ?

வசந்தசேனை—வண்டியின் மாற்றத்தால் வந்தேன். அடைக்கலம் புகுகின்றேன்.

விடன்—அஞ்ச வேண்டா நிற்க. இவனை வஞ்சிப்பேன். (சகாரன் பக்கல் சார்ந்து) காணீன! இவ் வண்டியில் உண்மையாக அரக்கியே இருக்கின்றாள்.

---

[1] முன்னர் மானம் நோக்கி மதித்திலை-முன்னாளில் நின் பெருமை கருதித் தகுதியில்லாதவனாகிய சகாரனை மதித்தாயல்லை.

[2]தன் குரலைச் சகாரன் அறியலாகாதென்பது கருதி.

[3] விடன் வசந்தசேனையின் கருத்துணர்ந்தும் வேறு விதமாகப் பேச இயலாதவனாய் முன் கூறியதையே முடித்துரைக்கின்றான். தானசீலம் தவிர்ந்த-கொடைக்குணம் இல்லாத உலோபகுணம் மிக்க.

[4] சாருதத்தரை நோக்கி நீ செல்லும்பொழுதில்.

சகாரன்—ஐய! ஐய! [1]அரக்கி இருப்பாளாயின் ஏன் நின்னைத் திருடவில்லை? அன்றிக் கள்வன் இருப்பானாயின் ஏன் நின்னை உண்ணவில்லை?

விடன்—இவ்வாராய்ச்சியால் வரக்கடவதென்? இப்பூஞ்சோலையின் நிழல் வழியாகக் கால்களால் நடந்து உச்சயினி நகரத்தையடைவோமாயின் அதனால் என்ன குற்றம் நேரும்?

சகாரன்—அப்படி நடந்து செல்வதால் வரும் பயன் என்ன?

விடன்—இங்ஙனம் நடந்து செல்வோமாயின் உடற் பயிற்சி செய்ததுமாம். எருதுகளுக்கும் இளைப் பாற்றியதாகும்.

சகாரன்—அப்படியே ஆக. தாவரக! சேட்! வண்டியைக் கொண்டுவா. வேண்டாம். நில். நில். திருக் கோயில்களிலுள்ள தெய்வங்கள் முன்னிலையிலும் நகரத்துள்ள அந்தணர்களின் முன்னிலையிலும் கால்களாலே நடந்து செல்வேன். இல்லை. இல்லை. நகரத்து மக்கள் தூரத்தில் வரும்பொழுதே என்னைப் பார்த்து "இதோ அரசன் மைத்துனராகிய அப்பெருமான் வருகின்றார்" என்று சொல்லுவார்கள். ஆதலின் வண்டியில் ஏறியே போவேன்.

விடன்—(தனக்குள்) [2]நஞ்சை மருந்தாகச் செய்தல் இயலாதது ஒன்று. நிற்க. இங்ஙனங் கூறுவேன்.

---

[1] இத்தொடர்மொழிகளிலும் முன்போல விளைச்சொற்கள் மாறுபட்டன.

[2] கொடியவனை எவ்வுபாயத்தானும் திருத்த இயலாதென்பது கருத்து.

(வெளிப்படையில்) கானீனரே! இவள் வசந்தசேனை. தங்களைக் கூடுதற்கு வந்திருக்கின்றாள்.

வசந்தசேனை—[1]தீவினை ஒழிக. தீவினை ஒழிக.

சகாரன்—(மகிழ்ச்சியோடு) ஐய! ஐய! யான் சிறந்த புருடன்; மனிதன்; [2]வாசுதேவனை ஒப்பவனன்றோ!

விடன்—ஆம்.

சகாரன்—அப்படியானால் இதற்குமுன் பெறாத திரு என்னால் அடையப்பட்டதாகும். அக்காலத்தில் யான் இவளைக்கோபமூட்டினேன். இப்பொழுது இவள் திருவடிகளில் வீழ்ந்து அருள் பெறுவேன்.

விடன்—நன்றாகச் சொன்னீர்கள்.

சகாரன்—இதோ கால்களில் வீழ்கின்றேன். (என்று வசந்த சேனையின் பக்கல் எய்தி) [3]அம்மா! தாயே! என் விஞ்ஞாபனத்தைக் கேட்டல் வேண்டும்.

240. அகல்விழித் தூநகை யாளேநின்
கால்களில் யான் விழுவேன்

---

[1] "கூடுதற்கு வந்திருக்கின்றாள்" என்னும் இச்சொற் கேட்க நேர்ந்ததே தீவினை என்பது கருத்து.

[2] என் உயர்குணங்களுக்கு ஈடுபட்டுக் கூடுதற்கு வந்தாள் என்பது கருத்து.

[3] காம நுகர்ச்சிக்கு உரியவளை "அம்மா! தாயே!" என்பது அறிவின்மையாகும்.

[1]தொகுமுகிர் பத்தினுங் கைதலை
மேற்குவித்துத் தொழுவேன்
புகுமத நோய்வயப் பட்டுமுன்
யான்செய் பிழை பொறுப்பாய்
தகவுடைச் சீருட லாய்நின்
தொழும்பென் தலைக்கண்ணதே.

வசந்தசேனை—(சினத்தோடு) போ. தகுதியில்லாத சொற்களைப் பேசுகின்றாய். (என்று காலால் உதைக்கின்றாள்.)

சகாரன் (சினத்தோடு)

241. [2]அன்னை தாயர் அகமுற மோந்தது;
என்ன தேவரை யும்மிறைஞ் சாத்தலை
தன்னைக் காட்டிற் சவத்தை நரிமிதித்
தென்னக் காலினால் எற்றி யுதைத்தனை.

அடே! தாவரக! சேட! இவளை நீ எங்கிருந்து ஏற்றிக்கொண்டாய்?

சேடன்—பெருமானே! கிராமத்து வண்டிகளால் இராச வீதி தடைப்பட்டது. அப்பொழுது சாருதத்தரது உபவனத்தில் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு அங்கே இறங்கி வண்டிச் சக்கரத்தைச் சுற்றித் தள்ளினேன். தள்ளித் திரும்புதற்குள் வண்டி மாறியதால் இவள் இதன்கண் ஏறினாள் என்று எண்ணுகின்றேன்.

---

[1] உகிர்-நகம். பத்து நகங்களையுமுடைய நின் கால்களில் என்பது கருத்து.

[2] அன்னை தாயர் கூறியது கூறல். சவத்தை நரி மிதித்தாற் போல என் தலையை நீ உதைத்தனை என்பதாம்.

சகாரன்—வண்டிமாற்றத்தால்தான் இவள் இங்கு வந்தாளோ? என்னைச் சேர்தறகில்லையா? அப்படியானால் என் வண்டியினின்றும் இறங்கு. இறங்கு. நீ வறுமை மிக்க வாணிகத் தொழிலாளனாகிய அச் சாருதத்தனைக் கூடுதற்குச் செல்லுகின்றாய். என் எருதுகளுக்குச் சுமையாயினை. ஆதலின் இறங்கு. இறங்கு. கருப்பதாசீ! இறங்கு. இறங்கு.

வசந்தசேனை—"அப்பெருமான் சாருதத்தரைக் கூடுதற்குச் செல்கின்றாய்" என்னும் இ∴து உண்மையே. இச் சொல்லால் யான் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளேன். இப்பொழுது யாது வரினும் வருக.

சகாரன்—

242. [1]பலவிதமாம் இன்பவிளை யாடலிற்று
டனம்புரியும் பான்மை மிக்குக்
குலவுமொரு பதுமகமாங் குவளை மலர்க்
குழுவுடையிக் கரங்க ளாலே
வலமிகுவா லியின் மனைவி தன்னை முனஞ்
சடாயுபற்று மாறென் வண்டி
யிலகுறவீற் றிருக்குமெழி லுடன்மயிலே
நினைமயிர்தொட் டிழுப்பேன் இன்னே.

---

[1] தாடனம்புரிதல்-சுரதவிளையாட்டில் இன்ப மிகுதற் பொருட்டுக் கையால் தட்டுதல். நகங்களுக்குக் குவளை மலரை உவமித்தது பொருத்தமின்று. வாலியின் மனைவியைச் சடாயு இழுத்ததுபோல் என்பது இதிகாச விருத்தமான உவம வழு.

விடன்—

243. நற்குணங்கள் மிக்கவிந் நல்லார் கருங்குழலை
இக்கரங்க ளாலீர்க்க எண்ணுதல்—தக்கதன்றால்.
பூங்காவின் வல்லி பொதுளுந் தளிர்பறித்தல்
பாங்காமோ? கூடாது பார்.

ஆதலால் நீங்கள் எழுந்திருங்கள். யான் இவளை இறக்குகின்றேன். வசந்தசேனே! இறங்கு.

[வசந்தசேனை இறங்கி ஒரு தனியிடத்தில் நிற்கின்றாள்.]

சகாரன்—[தனக்குள்] என் சொற்களை அவமதித்தமையால் அப்பொழுது என்பால் மூட்டப்பட்ட சினத்தீ இப்பொழுது இவளுடைய இக் காலுதையால் மிகவும் கிளர்ந்து எரிகின்றது. ஆதலின் இப்பொழுது இவளைக் கொன்று விடுகின்றேன். நிற்க. விடனை நோக்கி இங்ஙனங் கூறுவேன். [வெளிப்படையில்] ஐய! ஐய!

245. [1]நீண்டகன்று தூங்கு நுனியும் நெருங்கிய சீர்
மாண்டவிழைபலவும்வாய்ந்ததுகில்வேண்டுதியேல்
நல்ல இறைச்சியுண்ண நாடுதியேல் சூசூவென்று
ஒல்லை மகிழ்ச்சி யுற.

---

[1] தூங்குதல்-நாலல், சீர்மாண்ட-அழகுமாட்சிமைப்பட்ட. சூ சூ என்று உண்ண என்க. சூ சூ என்பது உண்ணுங்கால் உண்டாம் சுவைநுகர்ச்சியின் அநுகரணவொலியாகும்.

விடன்—[1]அங்ஙனம் விரும்பின் என் செய்தல் வேண்டும்?

சகாரன்—[2]எனக்குப் பிரியமானதைச் செய்.

விடன்—தகாத செயலை விட்டுத் தங்களுக்குப் பிரியமானதை உறுதியாகச் செய்வேன்.

சகாரன்—ஐய! தகாத செயல் ஒரு சிறிதும் இன்று. [3]அரக்கியுமிலள்.

விடன்—அங்ஙனமாயின், சொல்லுங்கள்.

சகாரன்—வசந்தசேனையைக் கொன்று விடுங்கள்.

விடன்—(செவிகளைப் பொத்திக்கொண்டு)

245. [4]இந்நகர்க் கணியா யிளையளாய்க் கணிகை
யெனினுமக் குலத்தினுக் கொவ்வா
நன்னர்வான் குணங்கள் அமைதரப் பெற்ற
நவையறும் உண்மையன் பினளாம்

---

[1] முற்செய்யுளில் வேண்டுதியேல் நாடுதியேல் என்பன முடியாமலிருப்ப அம்முடிபை அறிதற்கு எழுந்த வினுவாகும் இது.

[2] முற்செய்யுளின் முடிபு இதுவாகும்.

[3] அரக்கியின் பக்கல் அடைதலே தகாத செயலாகும். அரக்கியோ இல்லை. ஆதலின், தகாத செயல் ஒருசிறிதும் இன்றென்பதாம்.

[4] பெண் கொலை, நகரத்துக்குக் கேடு விளைத்தல், விலைமகளிரைப் பற்றுக்கோடாகவுள்ள எனக்கே தீங்கு தேடிக்கொள்ளல், நம்பிக்கைத் துரோகம், குற்றமில்லாதாரைத் துன்புறுத்தல் என்னும் இவற்றுள் ஒவ்வொன்றே கீழ்வீழ்த்தற்குப் போதியதாகும். இவ்வெல்லாம் கூடின் யாது செய்யா? என்பது கருத்து.

முன்னுதீ வினையில் பெண்மணி யிவளை
முடுகியான் கொலைசெயின் மறுமை
துன்னுபே ரிடும்பை யாற்றினை எந்தத்
தோணியின் துணைகொடு கடப்பேன்?

சகாரன்—யான் உனக்குத் தோணிதருவேன். மேலும், சனவழக்கம் இல்லாத இப் பூந்தோட்டத்தில் இவளைக் கொல்லுகின்ற உன்னை யார் காண்பார்?

விடன்—

246 திசைவன தெய்வம் திங்கள்
திகழ்சுடர்க் கதிரின் செல்வன்
வசையறு தருமம் காற்று
மாவிசும்பு [1]அந்த ரான்மா
இசைவுறும் இவையெ லாமென்
இயல்பினை யென்றுங் காண்ப
நசைநில மகளே நாஞ்செய்
நன்றுதீ திவற்றின் சான்றாம்.

சகாரன்—அப்படியானால் அவளை [2]ஆடையால் மறைத்துக்கொண்டு கொல்லுங்கள்.

விடன்—அறிவிலாய்! [3]தன்னாலேயே மறுக்கப் படுகின்றாய்.

---

[1] அந்தரான்மா-உயிரின் உள்ளே விளங்கும் பரமான்மா வாகிய கடவுள்.

[2] அப்படியானால் ஒருவரும் காணார் என்பது கருத்து.

[3] திசைமுதலியவைகளை மறைத்தற்கு யாதுமின்று என்பது உன்சொல்லாலே போதரும். ஆதலின் உன்சொல்லாலே நீ மறுக்கப்பட்டாய் என்பது கருத்து.

சகாரன்—இக் கிழநரி பாவத்திற்கு அஞ்சுகின்றது. நிற்க. சேடன் தாவரகனை இணங்கச் செய்வேன். மகனே! தாவரக! சேட! நினக்குப் பொன்னாலியன்ற தோளணிகளைத் தருவேன்.

சேடன்—யானும் அணிந்துகொள்ளுவேன்.

சகாரன்—உனக்குப் பொன்மயமான இருக்கை செய்து தருவேன்.

சேடன்—யானும் அதன்கண் இருப்பேன்.

சகாரன்—உனக்கு என் எச்சில் உணவுகள் எல்லாவற்றையும் தருவேன்.

சேடன்—யானும் உண்பேன்.

சகாரன்—உன்னைச் சேடர்கள் எல்லோருக்கும் தலைவனாகச் செய்வேன்.

சேடன்—பெருமானே! அங்ஙனமே ஆவேன்.

சகாரன்—அப்படியானால் என் சொல்லைப் போற்றி ஒழுக வேண்டும்.

சேடன்—தகாத செயலை விட்டு மற்றெல்லாவற்றையும் செய்வேன்.

சகாரன்—தகாத செயல் ஒரு சிறிதும் இன்று.

சேடன்—பெருமான் சொல்லுங்கள்,

சகாரன்—இவ் வசந்தசேனையைக் கொன்றுவிடு.

சேடன்—பெருமான் பொறுத்தருளுங்கள். பாவியாகிய யான் இபபெருமாட்டியை வண்டிமாற்றத்தாற் கொண்டு வந்துவிட்டேன்.

சகாரன்—அடே! சேட! [1]உனக்குமா நான் தலைவனில்லை?

சேடன்—பெருமான் என் உடலுக்கு மாத்திரம் தலைவரே யன்றி ஒழுக்கத்திற்கும் தலைவராகமாட்டீர்கள். ஆதலின் பெருமான் பொறுத்தருளுங்கள். பொறுத்தருளுங்கள். யான் அஞ்சுகின்றேன்.

சகாரன்—நீ எனக்குச் சேடனாகி யார்க்கு அஞ்சுகின்றனை?

சேடன்—பெருமானே! மறுமை யுலகிற்கு அஞ்சுகின்றேன்.

சகாரன்—அம் மறுமையுலகு யாது?

சேடன்—பெருமானே! நல்வினை தீவினைகளின் பயன் நுகர்ச்சியே மறுமையுலகாகும்.

சகாரன்—நல்வினையின்பயனுகர்ச்சி எத்தகையது?

சேடன்—பெருமான் பலவகைப் பொன்னாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்நிலையே.

சகாரன்—தீவினைப் பயனுகர்ச்சி எத்தகையது?

சேடன்—யான் ஏவலாளனாய்ப் பிறருணவையேற்றுண்ணும் இந்நிலையே. ஆதலின் தகாத செயலைச் செய்ய மாட்டேன்.

சகாரன்—அடே! நீ கொல்லமாட்டாயா? [என்று பலவாறு அடிக்கின்றான்.)

---

[1] விடன்தான் யான் கூறியதைக் கேட்கவில்லை. நீயுமா எனக்கு மாறுபட நடப்பவன்? என்பது கருத்து.

சேடன்—பெருமான் என்னை அடியுங்கள்; கொல்லுங்கள். நான் தகாத செயலைச் செய்யமாட்டேன்.

247. எவ்வினையின் குற்றம் பிறப்படிமை யாக்கியதோ
அவ்வினையே யின்னும் அதிகமா—எவ்வமுற
ஐய !பிலைகொடுத்து யான்கொள்ளேன். ஆதலினுற்
செய்யேன் தகாத செயல்.

வசந்தசேனை—ஐய! அடைக்கலம் புகுகின்றேன்.

விடன்—கானீன! பொறு. பொறு. தாவரக! நன்று. நன்று.

248. [1]வறுமையும் இழிவும் ஏவின செயலும்
வாய்ந்தவன் என்னினும் இவனே
மறுமையின் பயனை விரும்புகின்றுன். இம்
மடத்தலை வனுக்க.ஃது இன்றால்.
செறியுநல் லறங்கள் தமையொழித் தொவ்வாத்
தீமையே நனிபுறந் தருமிச்
சிறுமதி யாளர் அழிவினை யெங்ஙன்
சேர்கிலா திருப்பரிப் பொழுதே?

---

[1] வறியவன் பொருளாசையால் எதனையும் செய்வன்; இழிந்தவனுச்குச்செய்யத்தகாததொன்றுமில்லை. ஏவலாளன் தன்தொழிற்குக் கேடுவிளையும் என்னும்அச்சத்தால் தலைவன் கட்டளையை யாராயாமலே செய்யவேண்டியவனுவான். இம் மூன்று குற்றமும் ஒருங்குடையனுயிருந்தும் இச் சேடன் மறுமைக்கு அஞ்சித் தகாதன செய்தற்கு ஒருப்பட்டிலன். இச் சகாரன் முன்னை நல்வினைப்பயனை யனுபவித்தும் மேல் வரக் கடவ பயனை விரும்புகின்றுனில்லை என்பதாம். இச் சிறுமதி யாளர்-அறங்குறைந்த இச் சகாரனை ஒத்தவர். அழிவினை இப்பொழுதே எங்ஙன் சேர்கிலா திருப்ப ரென்க. பின்னி

249. [1]நின்னுடைச் செல்வ நுகர்ச்சியை யிவன்தான்
நேர்ந்திலன் இவன்செய்குற் றேவல்
தன்னைநீ யேற்றுப் புரிந்திலை யுனக்குத்
தகாததோர் தலைமையாந் தன்மை
மன்னிய திவற்குத் தொண்டுபூண்டொழுக
வாய்த்தது மாறிய வியல்பில்
துன்னிய தெய்வம் மெலிந்தவன் வழியில்
துன்புறத் தொடருமால் அந்தோ!

சகாரன்—[தனக்குள்] இக் கிழநரி அதருமத்திற்கு அஞ்சுகின்றது. அடிமைப் பிறப்பாளனாகிய இவன் மறுமையுலகிற்கு அஞ்சுகின்றான். அரசன் மைத்துனனும், சிறந்த [2]புருடனும், மனிதனுமாகிய யான் யார்க்கு அஞ்சுவேன்? (வெளிப்படையில்) அடே!

ரண்டடிகளாலும் அறமுடைய நல்லோரை விடுத்து மறம் மிக்க சகாரனைப் போன்றாரைப் போற்றிக் காக்கும் அறிவு குறைந்த பாலகன் என்னும் அரசனைப்போன்றார் விரைந்து அரசுநிலைகெட்டு எங்ஙனம் அழிவெய்தாமலிருப்பரென்னும் தொனிப்பொருள் தோன்றியவாறு உணர்க.

[1] இது, சகாரனை நோக்கிக் கூறியதாகும். குணங்களின் சிறப்பாலும் இழிவாலும் முறையே இச் சேடன் தலைவனாக வும் நீ சேடனாகவும் இருக்கவேண்டும். விதியின் பகுப்புணர்ச்சி யின்மையே இங்ஙனம் மாறுபட்டதற்குக் காரணமாகும் என்பது கருத்து.

"நல்லார்கட் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு" (திருக்குறள்-408)

என்னும் பொய்யில் புலவர் பொருளுரை ஈண்டு நினைவுறற் பாலது.

[2] கூறியது கூறல்

அடிமைப் பிறப்பாள! சேட! [1]கொட்டிலிற் புகுந்து ஒரு மூலையில் இளைப்பாறி யிரு.

சேடன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே. (வசந்த சேனையின் பக்கல் சென்று) பெருமாட்டி! இவ்வளவு தான் என் ஆற்றல்.

(என்று போகின்றான்.)

சகாரன்—(கச்சை இறுக்கிக்கொண்டு) நில். வசந்த சேனே! நில். கொல்லுவேன்.

விடன்—ஆ! ஆ! என் முன்னிலையிலா கொல்லுவாய்? (என்று கழுத்தைப் பிடிக்கின்றான்.)

சகாரன்—(நிலத்தில் வீழ்கின்றான்.) [2]ஐயன் [3]பெருமானைக் கொல்லுகின்றான். (என்று மயக்கத்தை அவிநயிக்கின்றான். பின் தெளிவடைந்து)

250. எப்பொழுதும் என்பால்
இறைச்சியொடு நெய்யேற்றுத்
துய்ப்புற் றுடல் பருததுத்
தோன்றினான்— இப்பொழுதோர்
காரியத்தி லெற்குக்
கடும்பகைவன் ஆயினான்
சீரியது தோழன் செயல்

(நினைவு கூர்ந்து தனக்குள்) நிற்க. விடனைப் போக்கும் உபாயம் அறிந்துளேன். இக் கிழநரி வசந்த சேனையை அஞ்ச வேண்டாம் என்று தலையசைத்துச் சமிஜ்ஞை செய்தது. ஆதலின் இவ் விடனைப் போக்கி

---

[1] கொட்டில்-பசு ஏறு முதலிய கட்டும் இடம்

[2] ஐயன்-விடன். [3] பெருமான்-சகாரன். தன்னைப் படர்க்கையாகக் கூறினான்.

விட்டு வசந்தசேனையைக் கொல்லுவேன். இவன்பால் இங்ஙனம் கூறுவேன். (வெளிப்படையில்) ஐய! யான் தங்களிடத்து எதனைப்பற்றிக் கூறினேனோ அத் தகாத செயலை இங்ஙனம் [1] தொன்னைபோல் அகன்ற மிகப்பெரிய குலத்திற் பிறந்த யான் எப்படிச் செய்வேன்? இவள் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுதற் பொருட்டு யான் இவ்வாறு கூறினேன்.

விடன்—

251. [2]குலம்பேசி யாம்பயனென் கூறும்இதன்கண்
பலஞ்சீல காரணமே பாங்காம் — நிலஞ்சார்ந்து
இனத்தோடு கூடி யெழுந்து வளர்ந்து
கனத்திருக்கும் முள்மரங்கள் காண்.

சகாரன்—இவள் தங்கள் முன்னிலையில் நாண மடைகின்றாள். அதனால் என்னை ஏற்றுக்கொள்கின் றாளில்லை. ஆதலின் நீங்கள் செல்லுங்கள். தாவரகன் என்னும் சேடன் என்னால் அடிபட்டுப் போய் விட்டான். அவன் மிக விரைவாக ஓடுகின்றான். ஆத லால் அவனைப் பற்றி இழுத்து ஐயன் கொண்டுவரல் வேண்டும்.

விடன்—(தனக்குள்)

---

[1] கடல்போல் என்று கூறற்பாலதைத் தொன்னைபோல் என்றது அறிவின்மையால்.

[2] இதன்கண்-தகாத செயலில் தலைப்படாமைக்கு. காரணம் பலம் சீலம்-காரணமாவது நற்பயன் தரும் ஒழுக்க மாகும். பாங்கு ஆம் நிலம்-தகுதியான நன்னிலம். உயர்ந்த குலத்திலும் தீயவர் தோன்றுவர் என்பது கருத்து.

252. [1]வசந்தசேனையென் கண்ணெதிர் மூர்க்கனை மருவ
இசைந்தி லாளுறு செருக்கினளாதலின் இவட்கு
நசைந்ததாகிய தனிமையை நானளித் தகல்வேன்
பசைந்தநாணமில் நிலைமையே காமத்தின் பயனும்.

(வெளிப்படையில்) அங்ஙனமேயாக. போகின்றேன்.

வசந்தசேனை—(விடனது ஆடைநுனியைப் பற்றிக் கொண்டு) அடைக்கலமாகின்றேன் என்று சொல்லுகின்றேனே!

விடன்—வசந்தசேனே! அஞ்சவேண்டா. அஞ்ச வேண்டா. கன்னிகை புதல்வரே! வசந்தசேனை உங்கள் கையில் அடைக்கலமாக இருக்க வேண்டும்.

சகாரன்—அப்படியே என் கையில் இவள் அடைக் கலமாக இருக்கட்டும்.

விடன்—உண்மைதானு?

சகாரன்—உண்மையே.

விடன்—(சிறிது தூரஞ்சென்று) யான் சென்றபின் இரக்கமற்றவனுகிய இச்சகாரன் இவளைக் கொல்லவுங் கூடும். ஆதலின் யான் மறைந்து நின்று இவன்

---

[1] இவள் வண்டிமாற்றத்தைத் தலைக்கீடாகக்கொண்டு பொருள் விருப்பத்தாலும் வந்திருக்கக்கூடும். யான் முன்னர் "இதுதக்கதன்று; இஃதுஒத்ததுமன்று" என்றுகூறினமையான் என் முன்னிலையிற் சகாரனோடு கூடுதற்கு நாணுகின்றாள். ஆதலின் தனிமை யளித்து அகல்வேன் என்பது கருத்து.

செய்ய விரும்புங்காரியத்தைப் பார்க்கின்றேன்.(என்று ஒரு தனியிடத்தில் நிற்கின்முன்.)

சகாரன்—நிற்க. இவளைக் கொல்வேன். அன்றி வஞ்சக குணம் வாய்ந்த இப் பார்ப்பனக் கிழநரி ஒரு சமயம் தன் உடலை மறைத்துக்கொண்டு வந்து வஞ் சிக்கவுங் கூடும். ஆதலின் இவனை யான் வஞ்சிக்கும் பொருட்டு இங்ஙனஞ் செய்வேன். (மலர்களைப் பறித் துத் தன்னை அணிசெய்துகொள்ளுகின்முன்.) ஏடி! பெண்ணே! வசந்தசேனே! வா!

விடன்—ஓ! ஓ! காமுகனுயினுன். இனிக் கவலை யில்லாதவனுகின்றேன். போகின்றேன் (என்று போய் விடுகின்முன்.)

சகாரன்—

253. பொன்தருவேன். இன்சொற்
புகல்வேன்.இப் [1]பாகுடனே
என்தலையை நின்காற்கு
இசைவிப்பேன்—மின்தந்த
நங்காய் எனைச்சிறிது
நாடுகிலை எம்மைநீ
இங்கார் மரமனிதர் என்று.

வசந்தசேனை—[2]இதன்கண் ஐயமென்ன? (குனிந்த முகமுடையளாய்ப் பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்களை யும் படிக்கின்முள்.)

---

[1]பாகு-தலைப்பாகை.

[2] மரமனிதர் என்பதில் ஐயமில்லை என்பது கருத்து.

254. கயவர்தம் ஒழுக்கங் கடைப்பிடித் திழிந்தோய்
கரிசெலாம் உடையநீ யென்னை
மயல்தரு பொருளால் அவாவுறுத் தீண்டு
வயப்படுத் தடைதர நினைத்தி;
செயலினுற் சிறந்த [1]சீலமுந் தூய
தேகமும் படைத்தசெங் கமலத்து
இயைதரு மதுவுண் டின்பமா ரளிகள்
எங்ஙனம் அதனைவிட் டேகும்?

255. [2]வறிய ஞயினுங் குலவொழுக்
குடையநன் மகனே
முறைமை யின்முயன் றடைதரற்
குரியவன் முற்றும்
அறிய வொத்தியல் ஆட்வற்
பற்றிய காதல்
மறுவி லாப்பொருண் மகளிரை
வயப்படுத் தொளிரும்.

---

[1] சீலமும் தேகமும் படைத்த செங்கமலம் என்பது உயர்ந்த ஒழுக்கமும் தூய உடலும் உடைய சாருதத்தனைக் குறிக்கும். இத்தகைய பெருமானைவிட்டுப் பொருளாசை காரணமாக அறிவு மிக்க எப்பெண்தான் நின்னை யடைவாள்? என்பது கருத்து.

[2] பொருட்பற்றெழித்துக் குணத்தைப் பற்றியொழுகுதல் மகிழ்ச்சிக்கும் புகழ்ச்சிக்கும் காரணமாகும். அந்நிலையில் நிற்கும் கணிகையே "மறுவிலாப் பொருள்மகள் ஆவள்" என்பதாம்.

இன்னும் [1]மாமரத்தைச் சார்ந்த யான் புரச மரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளேன்.

சகாரன்—தேவடியாள் மகளே! வறியவனுகிய சாருதத்தனை மாமரமாகச் செய்தனை. என்னையோ புரச மரமாகக் கூறுகின்ருய். [2]முருக்க மரமாகவேனும் சொல்லினுயல்லை. இவ்வாறு நீஎன்னைப் பழித்துரைத்து இன்னும் அச்சாருதத்தனையே எண்ணுகினருய்.

வசந்தசேனை—என் நெஞ்சத்துள் இருப்பவரை எங்ஙனம் மறப்பேன்?

சகாரன்—இப்பொழுது உன் நெஞ்சத்துள் இருக்கின்றவனையும் உன்னையும் ஒருங்கே கொல்லுகின்றேன். வாணிகத் தொழிலாளனுகிய வறுமை மிக்க அம் மனிதனைக் காதலிக்கின்றவளே! நில்! நில்!

வசந்தசேனை—சொல். சொல். இன்னும் சொல். சாருதத்தரைப் பற்றிய இவ்வெழுத்துக்கள் [4]பாராட்டத் தக்கனவே.

---

[1] சாருதத்தனைப்பற்றிய யான் மற்றொருவனையும் விரும்பேன் என்பதாம்.மலரின் நிறஅழகு குறித்துப் புரசமரத்தைச் சார்தல்போலப் பொருள்குறித்து நின்னைப் பிறர் அடைவர். நன்கு அறிந்த யான்அடையேன் என்பது கருத்து.

[2] புரச மலரினும் முருக்கமலர் சற்று மிகுந்த சிவப்பு நிறமுடையதாகும்.

[3] நீ இறப்பையாயின் உன் நெஞ்சத்துள் இருப்பவனும் இறந்துவிடுவான் என்பது கருத்து. உன்னைக் கொன்று அக் கொலைக் குற்றத்தைச் சாருதத்தன்மேல் ஏறிட்டு அரசனுல் அவனையும் கொலைப்படுத்துவேன் என்பதூஉம் ஆம்.

[4] வறுமை மிக்க அம்மனிதன் என்பது முதலியன, பொருட் பெண்டிர் என்னும் இழிவைவிலக்குதலிற் பாராட்டத்தக்கனவாயின.

சகாரன்—தாசி மகனுகிய வறுமை மிக்க சாருதத்தன் உன்னைக் காப்பாற்றுக.

வசந்தசேனை—என்னைக் காண்பாராயிற் காப்பாற்றுவார்.

சகாரன்—

256, [1]இந்திரன் அவனே வாலியின் மகனும்
மகேந்திர னென்பவன் தானே
அந்தநல் அரம்பை புதல்வனுங் கால
நேமியாஞ் சுபந்துவோ அன்றி
ழந்துருத் திரனும் அரசனே துரோண
முனிமகன் சடாயுவோ முதிய
துந்துமா ரப்பேர் சொலப்படுஞ் சாணக்
கியன்திரி சங்குகொல் சொல்வாய்.

அன்றி இவர்களும் உன்னைக் காப்பாற்ற மாட்டார்கள்.

257. [2]முந்தைப் பாரத யுகத்தினிற்
சீதையை முடுக்கி

---

[1] இந்திரன் மகேந்திரன் என்பன கூறியது கூறல். இந்திரன் மகன் வாலியாவன். காலநேமி - ஓரசுரன்; அரம்பை மகனல்லன். சுபந்து ஒரு புலவன்; அவன் காலநேமியுமல்லன்; அரம்பைமகனுமல்லன். உருத்திரன் தேவனுவான்; அரசனல்லன். துரோணன் மகன் அசுவத்தாமா; சடாயுவல்லன். துந்துமாரன் ஓர் அரசன். சாணக்கியன் ஓர் அந்தணன். திரிசங்கு மற்றோ ரரசன். இவ்வெல்லாம் ஆகம விருத்தங்களாம்.

[2] கொந்துதல்-குத்துதல் உவமைத ளிரண்டும் இதிகாச விருத்தம். பாரத வருடம் என்பது நிலப்பகுதியை யுணர்த்துவது பாரதயுகம் என்று காலம்பற்றிக் கூறியது மாறுபாடாகும்.

யந்தச் சாணக்கி யன்கொலை
புரிந்தனன் சடாயு
வந்த சீர்த்திரௌ பதியினை
வதைத்தனன் அதுபோற்
கொந்திநின்னையான் கொலைபுரிந்
தொழிப்பன் இப் பொழுதே.

(என்று அடிக்க முயல்கின்றான்.)

வசந்தசேனை—ஆ! தாயே! எங்கிருக்கின்றாய்? ஆ! ஐய! சாருதத்தரே! யான் மனவிருப்பம் முற்றும் நிறைவேறப் பெறாமலே கொல்லப்படுகின்றேன். இனி உரக்கக் கூதறுகின்றேன். ஆனால் வசந்தசேனை உரக்கக் கதறி அழுகின்றாள் என்னும் இது நாணமுறத்தக்கதன்றே, மாட்சி மிக்க [1]சாருதத்தருக்கு வணக்கம். (நமோ சாருதத்தாய.)

சகாரன்—கருப்பதாசி, இன்னும் அத் தீயனது பெயரையே நினைக்கின்றாள். (என்று கழுத்தை நெறித்துக்கொண்டு) நினை. கருப்பதாசீ! நினை.

வசந்தசேனை—(நமோ ஆரிய சாருதத்தாய) மாட்சி மிக்க சாருதத்தருக்கு வணக்கம்.

சகாரன்—செத்துப் போ. கருப்பதாசீ! செத்துப் போ. (அவிநயத்தால் மிகவும் கழுத்தை நெறித்துக் கொல்லுகின்றான். வசந்தசேனை உயிர்ப்பிலளாய்ச் செயலற்று விழுகின்றாள்.)

சகாரன்—(மகிழ்ச்சியோடு)

---

[1] இறுதிக்காலத்தில் நினைக்கப்படும் நல்லோன் மறுபிறப்பிலேனும் வந்துகூடுவன் என்பது கருத்து.

258 ஏதநிறை பேழையதாய்ச் செருக்கினுக்கோர்
இருப்பிடமாய் இழிதக் காளாய்
யாதுமிலா நெடுகூடல் விழைபவளாய்
இறுங்காலம் எய்தப் போந்த
மாதிவளைக் கொன்றனன்என் கைத்திறனை
யெவ்வாறு வருணிப் பேன்யான்
தீதகல்[1]பா ரதத்தின்முனஞ் சீதையென
உயிர்ப்பின்றிச் செத்தா ளம்மை.

259. [2]விரும்பியவென் தனைவிரும்பாமையிற்சினந்திவ்
விலைமகளை விரைந்தென் கையாற்
சுரும்பிசையிப் புட்பகரண் டாகப்பாழென்
றுணர்ந்தஞ்சத் தொலைத்தேன் இன்ன
அருந்திறலை மகன்புரிந்தா னெனநேரிற்
காணுமை யால்என் தந்தை
பொருந்துதிரௌ பதியாம்என் அன்னையுஞ்சோ
தரரும்நலம் பொன்றி னரே.

நிற்க. இப்பொழுது அக் கிழநரி வரக்கூடும். ஆதலின் இவ்விடத்தினின்றும் வேறோரிடத்திற் போயிருக்கின்றேன். (அங்ஙனமே செய்கின்றான்.)

(சேடனோடு விடன் வருகின்றான்.)

---

[1] பாரதத்தில் சீதை இறந்ததுபோல் என்றது ஆகம விருத்தம்; உவம வழு.

[2] தாய் தந்தை உடன்பிறந்தா ரெல்லோரும் பெண் கொலை புரிந்த சூரனாகிய என்னைக் காணுமையால் பேறு இலராயினர் என்பதாம். செய்யத்தகாததைச் செய்தபின் அநுதாபமின்மையும் மகிழ்ச்சியுறலும் கீழ்மக்கள் இயல்பாம். திரௌபதி இவன் தாயல்லள்.

விடன்—தாவரகன் என்னுஞ் சேடனை யான் உடன்படுத்தினேன். ஆதலின், கன்னிகை மகனைக் காண்பேன். (சுற்றிவந்து பார்த்து) ஓ! ஓ! வழியிலேயே ஒரு மரம் வீழ்ந்து கிடக்கின்றது. இம்மரம் வீழ்ந்து ஒரு பெண்ணைக் கொன்றுவிட்டது. ஏ! [1]பாவி! ஏன் இத் தகாத செயலை மேற்கொண்டனை? பாவியாகிய நீ வீழ்ந்து கிடப்பதினும் ஒரு பெண் இறந்து கிடத்தலைக் காண்பது எனக்கு மிகவும் வருத்தந் தருகின்றது. உண்மையாகவே வசந்தசேனையைக் குறித்து என்மனம் ஐயுற்று நடுங்குகின்றதாதலின், இது தீ நிமித்தமாகும். எவ்வாற்றானும் தெய்வங்கள் நல்லனவற்றையே செய்யும். (சகாரன் பக்கல் சார்ந்து) கானீன! தாவரகன் என்னும் சேடனைத் திரும்பி வரும்படி உடன்படுத்தினேன்.

சகாரன்—ஐய! தங்கள் வரவு நல்லதாக. மகனே! தாவரக! சேட! நின்வரவும் நல்லதாக.

சேடன்—ஆம்.

விடன்—என்னுடைய அடைக்கலப் பொருளைக் கொண்டு வா.

சகாரன்—அடைக்கலப் பொருள் யாது?

விடன்—வசந்தசேனை.

சகாரன்—போய்விட்டாள்

விடன்—எங்கே?

சகாரன்—ஐயன் பின்புறமாகவே.

---

[1] பாவி! என்னும் விளி வீழ்ந்து கிடக்கும் மரத்தைக் குறித்ததாகும்.

விடன்—(ஐயமுற்று) அத்திசை வழியாக அவள் போகவில்லை!

சகாரன்—நீங்கள் எத்திசை வழியாகப் போயினீர் கள்?

விடன்—கிழக்குத்திசை வழியாக.

சகாரன்—அவளோ தென்றிசை வழியாகச் சென் ருள்.

விடன்—யான் தென்றிசை வழியாகச் சென்றேன்.

சகாரன்—அவளோ வடதிசை வழியாகச் சென்ருள்.

விடன்—மிகவுங் கலக்கமுற்று மாறுபடப் பேசு கின்றீர். என் உள்ளம் தெளிவடையவில்லை. ஆத லின் உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.

சகாரன்—ஐய! உங்கள் தலையை என் கால்களால் மிதித்துச் சூளுற்றுச் சொல்லுகின்றேன். ஆதலின் உள்ளத்தை அசைவின்றி நிலைப்படுத்திக்கொள்ளுங் கள். அவளை யான் கொன்றுவிட்டேன்.

விடன்—(துன்பத்தோடு) உண்மையாகவே அவள் நுங்களாற் கொல்லப்பட்டாளா?

சகாரன்—என் சொல்லில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை யில்லையாயின் முதலில் அரசன் மைத்துனனும் சமத் தானகனுமாகிய என் வீரத்தைப் பாருங்கள்.[1] (என்று [2]காட்டுகின்ருன்.)

---

[1] என் சொல்லில் நம்பிக்கையில்லையாயின் வீரச் செய லைப் பாருங்கள் என்பதாம்.

[2] வசந்தசேனை இறந்துகிடத்தலைக் காட்டுகின்ருன்.

விடன்—ஆ பேறிலனாகிய யான் கெட்டேன். (என்று மயங்கி வீழ்கின்றான்.)

சகாரன—ஓ! ஓ! ஐயன் இறந்துவிட்டான்.

சேடன்—ஐய! தெளிவடையுங்கள். தெளிவடையுங்கள். ஆராய்ந்து பாராமல் வண்டியைக் கொண்டு வந்த என்னாலேயே முதலிற் கொல்லப்பட்டாள்.

விடன்—(தெளிவுற்று அவலத்தோடு) ஆ! வசந்தசேனே!

260. [1]நாகரிக நீர்நிறைந்த நதியைக் காணேன்.
நலமிகுசீர் இரதியவள் நகரஞ் சார்ந்தாள்.
ஆகமொளி ரணிகளுக்கோ ரணியே! யின்ப
ஆடலினாற் பொலிசுமுக அணங்கே! அந்தோ!
வாகைமிகுங் குணநதியே! முறுவ லாய
மணற்குன்றே! என்போல்வார் மகிழும் வாழ்வே!
ஓகைதரும் எழிற்பண்ட நிலயம் ஆய
ஒருமதனன் [2]அங்காடி யொழிந்த தந்தோ.

(கண்ணீரொழுக்கி) ஆ! துன்பம்! துன்பம்!

261. இச்செயலை நீபுரிதற் கேது வுளதாங்கொல்
அச்சமிலாப் பாவவுரு வாய்வந்து—நச்சுந்
திருநகரத் தென்றுந் திகழ்திருவைத் தீமை
யொருவினளைக் கொன்றாய் உவந்து.

(தனக்குள்) ஆ! இப் பாவி ஒரு சமயம் இத் தகாத செயலை என்மேல் ஏற்றவுங்கூடும். நிற்க. இங்கு நின்றும் போகின்றேன். (என்று சுற்றி வருகின்றான்.)

---

[1] நாகரிகம்-கண்ணோட்டம் [2]அங்காடி—கடைத்தெரு.

(சகாரன் சென்று பிடித்துக் கொள்ளுகின்றான்.)

விடன்—பாவீ! என்னைத் தொடாதே. உன்னோடு பழகியது போதும். யான் போகின்றேன்.

சகாரன்—அடே! வசந்தசேனையை நீயே கொன்று என்னைப் பழித்துரைத்துவிட்டு எங்கே ஓடுகின்றாய்? இப்பொழுது யான் இங்ஙனம் துணையற்றவன் ஆயினேன்.

விடன்—நீ கெட்டாய்.

சகாரன்—

262. [1]இலகுபொன் பொருளீ ரைம்ப
துனக்குயான் ஈவேன் அன்றிப்
பலகறை யிருப தோடு
பணம்பதி னாறும் ஈவேன்.
குலவுமென் ஆண்மை யாம்இக்
கொலைகெழு குற்றந் தன்னைப்
புலனுறு மனிதர்க் கெல்லாம்
பொதுவெனச் செய்தல் வேண்டும்.

விடன்—சீ! இக்குற்றம் உன்னுடையதாகவே முடியும்.

சேடன்—[2]தீமை நீங்குக.

---

[1] இருபதுபலகறை காற்பணமதிப்புடையதென்பது லீலாவதியிற் கண்டது. இக்குற்றத்தைப் பொதுவாக்க வேண்டும் என்றதனாற் சிறப்பு வகையாக என்னைக் குறிப்பிடலாகாது என்பது கருத்து.

[2] இக்கொடுஞ்செயலைக் கேட்டற்கும் இயலவில்லை என்பதாம்.

சகாரன்—(சிரிக்கின்றுன்.)

விட்டன்—

263. [1]முறுவலீங் கெதற்கு வேண்டா
முன்னிநின் றிரங்கல் வேண்டும்;
மறுவுறீஇ மானம் போக்கு
மகிழ்ச்சியை வெறுத்தல் வேண்டும்.
தறுகண வினியோர் காலுஞ்
சார்கிலேன் நினது நட்பை
இறுமொரு வில்லைப் போல
இயல்குண மில்லாய் நீங்க.

சகாரன்—ஐய! அருள் செய்யுங்கள். அருள் செய்யுங்கள். வருக. தாமரைக் குளத்தில் இறங்கி விளையாடுவோம்.

விட்டன்—

264. தீவினை யில்லேன் என்னினும் நின்னைச்
சேர்தலாற் சிறுமைமிக் குடைய
பாவிபோல் என்னை எண்ணுவர் இந்தப்
பாருளார் பெண்கொலை கேட்டுத்
தாவறு நகர மகளிர்கள் அஞ்சித்
தம்விழிப் பாதியாற் காண
மேவுநின் நட்பைக் களைகிலா துன்னை
மீண்டும்யான் எங்ஙனந் தொடர்வேன்?

(அவலத்தோடு) வசந்தசேனே!

---

[1] இற்றவில்லைப்போலக் குணமில்லாதவனே! என்பதால் விலக்கப்படத் தக்கவன் என்பது போதரும். குணம்—வில் நாண்; நற்குணம்

265. பிற்றைப் பிறப்பிற் பிறங்கும்[1] விலைமகளா
உற்றுப் பிறவா தொழிக உறுந்தூய்மை
துற்றும் ஒழுக்கம் நிறைகுலத்தில் தோன்றுதியாற்
கற்றைக் குழற்குக் கனம்வெரூஉங் கட்டழகீ!

சகாரன்—எனது புட்பகரண்டகமென்னும் பழைய பூந்தோட்டத்தில் வசந்தசேனையைக் கொன்றுவிட்டு எங்கே ஓடுகின்றாய்? வா. என் தங்கை மணாளனாகிய அரசன் முன்னிலையில் வழக்கைக் கொடு. (என்று விடனைப் பிடிக்கின்றான்.)

விடன்—ஆ! ஆ! நில். மூர்க்க! (என்று வாட் படையை உருவுகின்றான்.)

சகாரன்—(தனக்குள்) இங்கிருத்தல் தகுதியன்று! நிற்க. ஐயன் சருவிலகன் சந்தனகன் முதலியோர் எங்குள்ளாரோ அங்குச் செல்கின்றேன்.[2] (என்று போகின்றான்.)

சகாரன்—செத்துப் போ. அடே! மகனே! தாவரக! யான் செய்த காரியம் எத்தகையது?

சேடன்—பெருமானே! தாங்கள் செய்தது மிகவும் தகாத செயல்.

சகாரன்—அடே! அடே! யான் செய்தது தகாத செயல் என்று கூறுகின்றாய்? நிற்க. இங்ஙனஞ்

---

[1] விலைமகளாகப் பிறவாதொழிக என்றது அவள்குணங்களுக்கு அப்பிறப்புத் தக்கதன்று என்பது கருதி.

[2] சருவிலகன் சந்தனகன் முதலியோர் அரசனுக்குப் பகைவராவர். ஆதலின் அங்குச் சென்றால் அரசன் தண்டிப்பான் என்னும் அச்சத்துக்கு இடனின்றாம் என்பது கருத்து.

செய்வேன். [பலவகையான அணிகலன்களைக் கழற்றி] இவ்வணிகலன்களை வாங்கிக்கொள். இவை என்னாற் கொடுக்கப்பட்டவை. யான் அணிந்துகொள்ளும் பொழுதெல்லாம் என்னுடையனவாகும். மற்றைக் காலங்களில் உன்னுடையனவாகும்.[1]

சேடன்—பெருமானுக்கே இவை அழகு செய்யும். எனக்கு இவற்றால் என்ன பயன்?

சகாரன்—அப்படியானால் இவ்வெருதுகளைப் பிடித்துச் கொண்டு போ. யான் அங்கு வரும் வரை என் இல்லத்தினது மேனிலத்து வழியில் [2]இரு.

சேடன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே. (என்று போகின்றான்.)

சகாரன்—ஐயன் தன்னைக் காத்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு மறைந்து போயினான். சேடனையும் என் இல்லத்தினது மேனிலத்து வழியில் விலங்கு பூட்டி இறுகுறக் கட்டி வைப்பேன். இங்ஙனம் வசந்தசேனையின் கொலையைப்பற்றிய இரகசியம் வெளிப்படாமற் காக்கப்பட்டதாகும். ஆதலின் போகின்றேன். இனி இவளைப் பார்க்கின்றேன். இவள் இறந்து விட்டாளா? மீண்டும் கொல்ல வேண்டுமா? (பார்த்து) நன்றாக இறந்துவிட்டாளே. நிற்க. இம்மேலாடையால் இவளை மூடுவேன். இவ்வாடை என் பெயரடையாளம் இடப் பட்டுள்ளதே! அதனால் அறிவுடையான் எவனாவது என்

---

[1] எப்பொழுதும் உனக்கேயுரியனவாகக் கொடுக்கப்பட்டனவாகா என்பது கருத்து.

[2] எருதுகளைக் கொட்டிலிற் கட்டிவிட்டு இரு என்பது கருத்து.

குற்றத்தை அறிந்துகொள்ளுவான். நிற்க. இடையீடு இல்லாமல் வீசும் காற்றினல் திரட்டப்பட்ட இவ்வுலர்ந்த சருகுகளால் மூடுவேன். (அங்ஙனமே செய்து நினைவு கூர்ந்து) நிற்க. இங்ஙனஞ் செய்வேன். இப்பொழுது நீதிமன்றஞ் சென்று "வாணிகத் தொழிலாளனகிய சாருதத்தன் எனது புட்பகரண்டகம என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்துட் புகுந்து பொருள் காரணமாக வசந்தசேனையைக் கொன்ருன்" என்று வழக்கு எழுதுவிப்பேன்.

266. [1]தூய நகரில் துணிந்து பசுக்கொலையாம்
தீய செயலதனைச் செய்தாங்கு— மாயமொன்று
தக்கமுறை யிற்புதிதாய்ச்சாருதத்தன் சாமாறு
மிக்கவிரை விற்புரிகு வேன்.

நிற்க. போகின்றேன். (என்று சிறிது தூரஞ் சென்று அச்சத்தோடு பார்த்து) ஆ! ஆ! யான் எவ்வழியாகச் செல்கின்றேனே அவ்வழியாகவே இக்கொடிய புத்தசமயத் துறவி துவர்நீர் தோய்ந்த சீவர ஆடையை எடுத்து வருகின்ருன். இவன் என்னல் மூக்கில் துளையிட்டு ஓட்டப்பட்ட பழைய பகைவன். ஒருசமயம் வெளிப்படுகின்ற என்னைக் கண்டு "இவன் வசந்தசேனையைக் கொன்ருன்" என்று வெளிப்படுத்தவுங்கூடும். ஆதலின் எப்படிப் போவேன். (பார்த்து) பாதி இடிந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் இம் மதிற்சுவரைத் தாண்டிப் போகின்றேன்.

---

[1] வசந்தசேனையின் நெஞ்சத்தை அடைந்தமையால், சாருதத்தன் கொலைக்கு உரியவனுவான். அக்கொலையால் தன் குற்றத்தின் ஒழிவும், பகைவனுக்குக் கேடும் ஒருங்கு நிகழ்வனவாம் என்பது கருத்து.

267. [1]விண்ணிலும் மண்ணிலும்
மேவுமநு மான்மலையாம்
கண்ணிலும் பாதலக்
கண்ணிலும்—நண்ணிமுன்
மாகமுற நீண்ட
மகேந்திரன் தான் சென்றுங்கு
வேகமிகவோடு வேன்.

(என்று போகின்றான்)

[திரை எடாதிருக்க வந்து]

[2]சம்வாகனன் என்னும் துறவி—யான் இச் சீவர ஆடையைத் தோய்த்துக் கழுவினேன். இதனை மரக் கிளையிற் கட்டி உலர்த்தலாம்; இங்குக் குரங்குகள் கிழித்துவிடும். நிலத்தில் உலர்த்தலாம்; புழுதிபடியும். ஆதலின் எவ்விடத்தில் விரித்து உலர்த்துவேன்? (பார்த்து) நிற்க. இடையறவில்லாக் காற்றினால் திரட்டப்பட்ட இவ்வுலர்ந்த சருகுக் குவியலில் இவ் வாடையை விரிப்பேன. (அங்ஙனஞ் செய்து) புத்த பகவானுக்கு வணக்கம். (நமோ புத்தாய என்று இருக்கின்றான்.) நிற்க. அறவுரைகளைக் கூறுகின்றேன். (என்று முற்கூறிய "ஐவர் தமைக்கொன்று" (இவ் வங்கத்தின் 2-ம் செய்யுள் என்பதனைப் படிக்கின்றான்.)

---

[1] மகேந்திர மலையின்கண் என்பதை அநுமான்மலையாம் கண்ணிலும் என்றும், அநுமான் சென்றுங்கு என்பதை மகேந்திரன் சென்றுங்கு என்றும் கூறியது மாறுபாடாம்.

[2] இவன் மாதுரனால் பிடிக்கப்பட்டு வசந்தசேனை உதவிய பத்துப் பொற்காசுகளால் விடுவிக்கப்பட்ட சூதன்; பின்னர்ப் புத்த சமயத்துறவியாயினன்.

அன்றிப் புத்தோபாசிகையாகிய அவ் வசந்தசேனைக் குக் கைம்மாறு செய்யாத வரையில் எனக்கு மறுமை யின்பம் வேண்டுவதொன்றன்று. பத்துப் பொற்காசு களின் நிமித்தம் வசந்தசேனையால் சூதர்களிடத்தினின் றும் யான் விடுவிக்கப்பட்டது முதல் அவளாற் கொள் ளப்பட்ட விலைப்பொருள் போலவே என்னை எண்ணு கின்றேன். (பார்த்து) ஈதென்ன? சருகுகளின் நடுவில் மூச்சுக்காற்று உண்டாகின்றது![1]

268. [2]உருவெயிற் காற்றினால் உலர்ந்து சீவரம்
மருவிய நீரினால் நனைந்த வான்றிரள்
சருகிவை யகற்சியைச் சிறிது சார்தலாற்
குருகின திறகென அசைதல் கூடுமால்.

[வசந்தசேனை தெளிவெய்திக் கையை நீட்டிக் காட்டுகின்றாள்.]

துறவி—ஆ! ஆ! சிறந்த அணிகலன்களால் அலங் கரிக்கப்பட்ட ஒரு பெண்மகளின் கை வெளிப்படுகின் றதே. ஈதென்ன? இரண்டாவது கையும் வெளிப்படு கின்றதே! (பலவகையாக உற்றுப் பார்த்து) இக் கைகள் முன் பார்க்கப்பட்டனபோல் தோன்றுகின்

---

[1] நனைந்த ஆடையின் சேர்க்கையால் வசந்தசேனைக்கு மூச்சுக்காற்று உண்டாக, அதனால் இலைக்குவியல் அசைதலைக் கண்டு இவ்வாறு கூறினன். சருகுக்குவியலின் உள்ளே பாம்பு முதலியவைகள் மறைந்திருக்கலாம் என்று நினைந்து மூச்சுக் காற்று உண்டாகின்றது என்றான்.

[2] உலர்ந்து சுருங்கிய சருகு ஈரம்பொருந்தியவுடன் விரியு மாதலின் "அகற்சியைச் சிறிது சார்தலால்" என்று கூறப் பட்டது. குருகு-பறவை.

றனவே! இவ்வாராய்ச்சி எதற்கு? உண்மையாக என்க்கு முன் அபயம் அருளிய கையே இது. நிற்க. பார்க்கின்றேன். (அவிநயத்தால் இலைகளை விலக்கிப் பார்த்து உண்மை யுணர்ந்து) அப் புத்தோபாசிகையே இவள்.

[வசந்தசேனை தண்ணீரை விரும்பிக் குறிப்புச் செய்கின்றாள்.]

துறவி—ஈதென்ன? தண்ணீர் வேண்டுகின்றாள். குளம் தூரத்திலுள்ளது. இப்பொழுது இதற்கு யான் என்செய்வேன். நிற்க. இவள் மேல் இச் சீவர ஆடையைப் பிழிவேன்.

[அங்ஙனமே செய்கின்றான்.]

[வசந்தசேனை நன்கு தெளிவெய்தி எழுகின்றாள். துறவி ஆடைநுனியால் விசிறுகின்றான்.]

வசந்தசேனை—ஐய! தாங்கள் யார்?

துறவி—புத்தோபாசிகையாகிய தாங்கள் பத்துப் பொன் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கிய என்னை மறந்தீர்களோ?

வசந்தசேனை—தங்களை மறக்கவில்லை. தாங்கள் சொல்லியபடி விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்களாகத் தங்களை எண்ணவில்லை. யான் இறத்தலே சிறந்ததாகும்[1].

துறவி—புத்தோபாசிகே! ஈதென்ன?

---

[1] பாவியாகிய சகாரனால் தீண்டப்பட்ட யான் உயிர் வாழ்தலாற் பயனென்? என்பதாம்.

வசந்தசேனை—(துன்பத்தோடு) பொருட் பெண்டிர் இயல்புக்கு இஃது ஒத்ததே.[1]

துறவி—புத்தோபாசிகே! மரத்தின் பக்கத்திலுள்ள இக் கொடியைப் பற்றிக்கொண்டு எழுக.[2] எழுக. [என்று கொடியை வளைக்கின்றான்.]

[வசந்தசேனை கொடியைப் பற்றிக்கொண்டு எழுகின்றாள்.]

துறவி—இப் பௌத்த மடத்தில் என் தரும சகோதரியாகிய பிட்சுகி இருக்கின்றாள். உபாசிகை அவ்விடத்தில் இளைப்பாற்றிக்கொண்டு இல்லத்திற்குச் செல்லலாம். (என்று சுற்றி வந்து பார்த்து) மெல்ல மெல்லப் புத்தோபாசிகை நடக்க வேண்டும். விலகிச் செல்லுங்கள். ஐயன்மீர்! விலகிச் செல்லுங்கள். இவள் இளம்பெண். யான் துறவி. என்னுடைய இத் துறவறம் மிகவும் தூய்மை வாய்ந்தது.[3]

269. [4]கையடக்கம் நாவின் அடக்கம் கருதுபொறி
மெய்யடக்க மாமிவற்றை மேவினான் — செய்ய

---

[1] பொதுமகளை யாவரும் விரும்புவர் என்பதற்குப் பயன் இதுவேயாம் என்பது கருத்து.

[2] தான் துறவியாதலின் அவளைத் தீண்டலாகாதென்று கருதிக் கொடியைப் பற்றும்படி கூறினான்.

[3] இளம்பெண்முன்னிலையில் விகாரமின்றியிருத்தலே துறவறத்துக்கு உரைகல்லாகும் என்பது கருத்து.

[4] கையடக்கம்—கன்மேந்திரியத்துக்கு உபலக்கணம். பொறிமெய்யடக்கம்-ஞானேந்திரியங்களின் உண்மையடக்கம். இவன் கையில் மறுமை மன்னும் என்க இத்தகைய துற

மனிதனும் மற்றிவன்கை மன்னும் மறுமை
இனியரசர் செய்வ தெவன்.

[என்று போகின்றான்.]

''வசந்தசேனை துன்பநிலை'' என்னும்

எட்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

விக்கு அரசர் செயக்கடவதென்? யாதும் இன்றென்பதாம். இம்மையில் அரசர் முதலியோரால் விளையும் அச்சமுதலி யனவும் மறுமையில் பாவ பயமும் இல்லை என்பது கருத்து.

[1]ஒன்பதாம் அங்கம்

வழக்காராய்ச்சி

[[2]ஏவலன் வருகின்றான்.]

ஏவலன்—"அடே! ஏவற்கார! நீதி மன்றத்தை யடைந்து இருக்கைகளைச் சித்தப்படுத்து" என்று நீதிபதியவர்களால் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளேன். ஆதலின் நீதி மன்றத்தைத் தூய்மை செய்து இருக்கை முதலியவற்றைச் சித்தப்படுத்தற்குப் போகின்றேன். (சுற்றி வந்து பார்த்து) இது தான் நீதி மன்றம். இதன் கட் புகுகின்றேன். (புகுந்து அலகிட்டுத் தூய்மை செய்து இருக்கைகளை உரிய இடங்களில் வைத்து) நீதிமன்றம் என்னால் தூய்மை செய்யப்பட்டுள்ளது. இருக்கைகள் உரிய இடங்களில் வைக்கப்பட்டன. ஆதலின் நீதிபதிக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். (சுற்றி வந்து பார்த்து) கொடியவனும் குறளை கூறுபவனும் அரசன் மைத்துனனுமாகிய இம்மனிதன் இதோ வருகின்றான். அவன் கண்ணிற் படாமற் போகின்றேன். (என்று ஒரு தனியிடத்தில் நிற்கின்றான்.)

[அதன்பின் மிக்க [3]ஒளி செய்கின்ற வேடம் பூண்டு சகாரன் வருகின்றான்.]

---

[1] சகாரன் வசந்தசேனையின் கொலைக்குற்றத்தைச் சாருதத்தன்பால் ஏறிட்டு நீதிமன்றத்தில் வழக்கிடுதலும் அரசன் சாருதத்தனுக்கு மரணதண்டனை விதித்தலும் இவ்வங்கத்தின் உள்ளுறை பொருள்களாம்.

[2] நீதிமன்றத்தை அலகிட்டுத் தூய்மைப்படுத்துதல் முதலியன செய்யும் பணியாள்.

[3] தன் குற்றம் வெளிப்படாமற் செய்தற்காம்.

சகாரன்—

270. [1]பொங்கு நீரிற் புனலிற் படிந்தனை
நங்கை நாரியர் பெண்கள் நயப்புறத்
தங்கு பூம்பொழிற் சோலையைச் சார்ந்தயான்
அங்க நல்லணி யாற்கந் தருவனே.

271. [2]ஒருகண மயிர்முடி யுச்சி யோர்கணம்
ஒருகணங் குஞ்சிமற் றோரி யோர்கணம்
ஒருகண மவிழ்த்தல்மே லுயர்த்த லோர்கணம்
வருபல வுருவினேன் அரசன் மைத்துனன்.

இனி, நச்சுப்பொருட் குவியலினுள்ளே புகுந்துவெளி வருதற்குரிய இடைவெளியைத் தேடும் புழுப்போல யான் செய்த குற்றத்தினின்றும் வெளிப்படுதற்கேற்ற தக்கவழியை அடைந்துளேன். ஆதலின் [3]எவன்மேல் இவ்விழிசெயலை ஏற்றலாம். (நினைவு கூர்ந்து) ஆம். முன்னரே என்னால் நினைக்கப்பட்டதே. வறியவஞ்கிய சாருதத்தன்மேல் இவ்விழிசெயலை ஏறிடுவேன். இன்னும் அவனே வறியவன். அவன்பால் ஏறிடுவனவெல்லாம் பொருந்தும். நிற்க. நீதிமன்றத்தை அடைந்து

---

[1] இதன்கட் கூறியதுகூறல் வெளிப்படை.

[2] உச்சி - மயிர்முடி. குஞ்சி ஓரி—ஆண்மயிர்; கூறியதுகூறல். அரசன்மைத்துனனுதலின் தலைமயிரை முடித்தல் அவிழ்த்தல் உயர்த்துமுடித்தல் முதலிய செயல்களால் விரும்பியவாறு ஒழுகுபவன் என்பது கருத்து.

[3] "வறியவன் பொருளாசையாற் கொலைசெய்வன்" என்பது நம்பத்தக்கதாகும். அதற்கு ஏற்றவன் இன்னனென்பதை இவன் முன்னரே துணிந்துவைத்தும், அச்சத்தால் ஓடிவந்தமையான் மறந்துவிட்டானுதலின் மீண்டும் எவன் மேல் ஏற்றலாமென்று எண்ணுவானுயினுன் என்பதாம்.

"சாருதத்தன் வசந்தசேனையை அடித்துக்கொன்றான்" என்று முதலில் வழக்கை எழுதுவிப்பேன். அதன் நிமித்தம் நீதிமன்றத்தை அடைகின்றேன். (சுற்றிவந்து பார்த்து) இதுதான் அந்நீதிமன்றம். இதன்கட் புகுகின்றேன். (புகுந்து பார்த்து) இருக்கைகள் சித்தப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. நீதிபதி இங்கு வரும்வரை அறுகம்புல் நிறைந்த இவ்வெளியிடத்தில் சிறிதுநேரம் இருந்து அவர் வரவை எதிர்பார்ப்பேன். (அங்ஙனமே இருக்கின்றான்.)

ஏவலன்—(வேறு வழியாக வந்து நேரிற் பார்த்து) இதோ நீதிபதி வருகின்றார். ஆதலின் அவர் பக்கலிற் போகின்றேன். (என்று அண்மையிற் செல்லுகின்றான்.)

(அதன்பின் நீதிபதி, [1]செட்டி [2]எழுத்தாளன் இவர்கள் சூழ வருகின்றான்.)

நீதிபதி—ஓ! ஓ! செட்டி, எழுத்தாளர்களே!

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—பெருமான் கட்டளையிடுக.

நீதிபதி—ஆ! நீதிபதிகள் [3]வழக்குநிலையின் வயப்பட்டவராதலின் பிறர் உள்ளத்தின் இயல்புகளைப் பகுத்தறிதல் அவர்க்கு அரிதாகின்றது:

---

[1] செட்டி-தண்டமாக இறுக்கப்படும் பொருள் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து எண்ணுதல் முதலிய வினைசெய்பவன்.

[2] எழுத்தாளன்-வழக்குமுறையை எழுதுபவன்.

[3] முறையீடு, எதிர்மொழி, ஐயப்பாடு, காரணம், ஆராய்ச்சி அளவை, துணிவு, பயன் என்னும் இவ்வெட்டனையும் உடையது வழக்கு எனப்படும். நீதிபதிகள் வழக்கின் சான்று முத

272. [1]வழக்குரைப்போர் அளவைகளான் மதிப்பரிய
வழக்கியலை மறைத்துச் சொல்வார்.
இழுக்குமவா வயத்தினராய்த் தம்பிழையை
இம்மன்றத் தியம்பார் தாமே
உழக்குமுரை எதிருரையால் உரன்மிகுமப்
பிழையரசற் குறுவ தாகும்.
பழிப்பெளிது புகழ்ச்சியரி தறங்காண்பார்க்
குறல்சுருங்கப் பகரினம்மா.

லியன எவ்வாறுள்ளவோ அவ்வாறே அதனை முடிக்கற்பாலார். தம் அறிவு மாத்திரையே கடைப்பிடித்து ஒருவன் இயல்பைத் தீர்மானித்தல்இயலாததொன்று என்பதுகருத்து.

[1] அளவை-காட்சி முதலியன. மதிப்ப அரிய-துணிதற்கு இயலாத. மறைத்துச்சொல்லல் - அமயத்துக்கேற்றபடி மெய்யைப் பொய்யினுல் மறைத்துக்கூறல். அவா-மேற்கொண்ட செயலைச் சாதிக்கும் ஆசை. தம்பிழையை இயம்பார் என்றதனுல், எல்லோரும் தம்மைக் குற்றமற்றவரென்றும் பிறர் காரணமில்லாமலே தீங்கிழைத்தனரென்றும் கூறும் இயல்பினரென்பது போதரும். உழக்கும் உரை-நியாயம்பெற முயன்றுகூறும் வாதியுரை. உழத்தல்-முயறல். எதிருரை-பிரதிவாதியுரை. உரன் மிகும் அப்பிழை-வலிமிகப்பெற்ற அக்குற்றம். வலிமிகுதலாவது வாதி பிரதிவாதிகளிருவரும் தம்பிழைகளை மறைத்துப் பிறர் பிழைகளை வெளிப்படுத்தற்குச் செய்யும் ஆரவாரங்களால் உண்மை புலனுகாமை. வழக்கின் உண்மையுணராமற் செய்யப்படும் முடிபால் உண்டாம் பிழை அரசனை அடையும் என்பதை, "தண்டிக்கத் தகாதவனைத் தண்டித்தும் தண்டத்திற் குரியவனை விடுத்தும் நீதி வழங்கும் அரசன் பெரும்பழியையும் நரகத்தையும் அடைவன்" என்னும் மனுமொழியானும் (அத்-8. சு-128) உணர்க. அறங்காண்பார்க்கு உறல்-நீதிபதிகளுக்குப் பொருந்துவதை. சுருங்கப் பகரின்-சுருக்கிக் கூறுமிடத்து. பழிப்பு எளிது புகழ்ச்சி அரிது என்க.

273. [1]வழக்கழிய வெகுளியினுற் சான்ருவார்
மறைத்துண்மை வழூவிச் சொல்வார்
ஒழுக்கமுடை யோரெனினுந் தமர்பிழையை
யிம்மன்றத் துரைப்பா ரல்லர்.
உழக்குமுரை யெதிருரையால் உறுபாவ
முற்றுமுறீஇக் கெடுவ ருண்மை.
பழிப்பெளிது புகழ்ச்சியரி தறங்காண்பார்க்
குறல்சுருங்கப் பகரி னம்மா !

நீதிபதிகளுக்கோ,

---

[1] சான்ருவார் ஒழுக்கமுடையாரெனினும் வெகுளியினுல் வழக்கு அழிய உண்மையை மறைத்துச் சொல்வார் எனவும் வழூவிச்சொல்வார் எனவும் இயைக்க. உண்மையை மறைத்துச் சொல்லுவார் என்றதனுற் கண்டனவற்றை மறைத்தலும், வழூவிச் சொல்வார் என்றதனுற் காணுதவற்றை ஏறிட்டுக் கூறுதலும் புலனும். இஃது எதிர்ப்பக்கத்தாரைக் குறித்ததாகும்; பின்னர்த் 'தமர்' என்றதனுல் தம் பக்கத்தார் குறிக்கப்படுதலின். தமர் பிழையை உரையார். தமர்-தம்மைச் சார்ந்தார். இங்ஙனம் மாறுபடச் சான்று கூறுவோர், வாதப் பிரதிவாதங்களினுல் ஏற்படும் குற்றங்களால் பாவத்துக்கு ஆளாகிக் கெடுவர்; இஃது உண்மை. வாதப் பிரதிவாதங்களாற் சான்றுகூறுவோர்க்கு ஏற்படும் பாவமாவது : தம் பக்கத்தார் குற்றத்தை மறைத்தல் ; எதிர்ப்பக்கத்தார்பால் பொய்ம்மையாகக் குற்றத்தை யேறிட்டுக்கூறுதல் என்னும் இரண்டுவகையானும் விளையும் தீங்கு. சான்று கூறுவாரியல்பு இன்னவாதலின் அறங்காண்பார்க்குப் பழிப்பெளிது புகழ்ச்சி அரிதாம் என்க.

274. [1]நூலறிவு சினமின்மை வஞ்சருள்ளம்
நுனித்துணரு மாற்றலொடு நுவலும் வன்மை
ஞாலநிகழ் நண்பர்தமர் பகைவர்க் கெல்லாம்
நடுநிற்றல் வழக்கியலே நாடித் தீர்த்தல்
சாலமெலிந் தவர்ப்புரத்தல் வஞ்சர் தம்மைத்
தகவொறுத்தல் தருமமுற லுலோப மின்மை
மூலமெனும் பரனன்பு முன்ன வாயின்
முனிவரசற்குறிற்றடுத்தல் முற்றும்வேண்டும்.

---

[1] நூல்-அறம் பொருள்களைப் பற்றியவை. சினம் அறிவுடையான் அறிவையும் தடைப்படுத்துமாதலின் அதன் இன்மைவேண்டும். நுவலும் வன்மை-பேசும் ஆற்றல்; தான் அறிந்த பொருளை வெளிப்படுத்தற்குரிய ஆற்றல், தமர்-உறவினர். வழக்கியலையேநாடித் தீர்த்தலாவது, பொருட்பற்றுடையாரெல்லோரும் பொருள்காரணமாகத் தம் இயல்பு மாறுபடுவராதலின், வாதி பிரதிவாதிகளின் முன்னைக் குணங் குற்றங்களை நினையாமல் வழக்கின் தன்மையையே சான்று முதலியவைகளால் ஆராய்ந்து முடிவு செய்தல். மெலிந்தவர்-வலியற்றவர்; உண்மையாக நிகழ்ந்ததொன்றை எடுத்துரைக்கும் ஆற்றலில்லாதவர். புரத்தல்-தாமே உண்மையுணர்ந்து காத்தல். தக ஒறுத்தல்-வஞ்சத்தையுணர்ந்து தக்கவாறு தண்டித்தல். தருமம் உறல்-அறநெறியினின்றும் பிறழாமை. உலோபம் இன்மை-பொருளாசையில்லாமை. பரன் அன்பு-கடவுட்பத்தி; அதனால் அறத்தைக் கடைப்பிடித்தலும் மறந்தை ஒழித்தலும் உண்டாம். முன்னம் வாயில்-பிறர்கருத்துக்களை யுணர்தலில் வாயிலாதல்; பிறர்கருத்துக்கள் தடையின்றிப் புகுதற்குரிய வாயிலாக விளங்குபவன் என்பது கருத்து. அரசற்கு முனிவு உறின் தடுத்தல் - அரசனுக்குச் சினமுறின் நீதிவழியை எடுத்துரைத்துத் தடைப்படுத்தல்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்— பெருமானுக்கும் நன்மை தீமைகள் கூறப்படுகின்றனவா! அங்ஙன மாயின் திங்கள் ஒளியிலும் இருள் உள்ளதென்று கூறல் வேண்டும்.

நீதிபதி—நன்மை மிக்க ஏவல! நீதிமன்றத்தின் வழியைக் காட்டு.

ஏவலன்—வருக. வருக. நீதிபதியவர்களே! வருக.

(சுற்றி வருகின்றனர்.)

ஏவலன்—இது நீதிமன்றம். நீதிபதிகள் இதன்கட் புகுதல் வேண்டும்.

(எல்லோரும் புகுகின்றனர்.)

நீதிபதி—நன்மை மிக்க ஏவல! வெளியே சென்று வழக்குரைப்பவர் யார் யார் என்பதை அறி.

ஏவலன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே. (என்று வெளிச்சென்று)ஐயன்மீர்! இங்கே வழக்குரைப்பவராக வந்தவர்கள் யார் யார் என்று நீதிபதிகள் கேட்கின் றனர்.

சகாரன்—(மகிழ்ச்சியோடு) நீதிபதிகள் வந்துவிட் டனர். (செருக்கோடு சுற்றி வந்து) சிறந்த [1]புருடனும் மனிதனும், வர்சுதேவனும், அரசன்மைத்துனனுமாகிய யான் வழக்குரைப்பவன்.

ஏவலன்—(பரபரப்போடு) ஓ! முதலிலேயே அரசன் மைத்துனர் வழக்குரைப்பவர் ஆயினரா! நிற்க. ஐய! சிறிது நேரம் நில்லுங்கள். அதற்குள் நீதிபதிகளுக்குத் தெரிவிக்கின்றேன். (நீதிபதியின் பக்கல் அணுகி)ஐயன்

---

[1] புருடனும் மனிதனும் என்றது கூறியது கூறல்.

மீர்! அரசன் மைத்துனராகிய இவர் வழக்குரைப்பவ ராக வழக்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்.

நீதிபதி—முதலிலேயே அரசன் மைத்துனர் வழக் குரைப்பவர் ஆயினரா? [1]இது கதிரவன் உதயமாகுங் கால் உண்டாம் கிரகணம் அரசன் முதலிய பெரியோர்க் குத் தீங்கு விளைத்தலைக் குறிப்பிடுதல் போலாம். ஏவல! இவ்வழக்கு இப்பொழுது குழப்பமுடையதாக இருக் கும். நல்லோய்! வெளியே சென்று "இப்பொழுது செல்லுங்கள். உங்கள் வழக்கு விசாரிக்கப்படமாட் டாது" என்று சொல்.

ஏவலன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே. (என்று வெளிச்சென்று சகாரன் பக்கலணுகி) ஐய! "இப் பொழுது செல்லுங்கள். உங்கள் வழக்கு விசாரிக்கப் படமாட்டாது" என்று நீதிபதிகள் கூறுகின்றார்கள்.

சகாரன்—(சினத்துடன்) ஆ! ஆ! என் வழக்கு விசாரிக்கப்படமாட்டாதா? அங்ஙனமாயின், என் உடன்பிறந்தாள் கணவனாகிய பாலகன் என்னும் அரசற்கும், என் உடன்பிறந்தாளுக்கும் தெரிவித்து இந்நீதிபதியை இங்கு நிலைப்படுத்துவிப்பேன். (என்று திரும்பிப் போதற்கு விரும்புகின்றான்.

ஏவலன்—ஐய! அரசன் மைத்துனரே! சிறிது நேரம் நில்லுங்கள். இதோ நீதிபதிகளுக்குத் தெரிவிக்கின்

[1] இது—சகாரன் முதலில் வழக்குரைப்பவனாக வந்தது. கதிரவன் உதயம், நீதிமன்றத்தின் தொடக்கத்தையும் கிர கணம், சகாரன் வரவையும் அரசன் முதலியோர்க்குத் தீங்கு விளைத்தல், நல்லோர்க்குக் கேடுண்டாக்கலையும் ஒப்புமை யாற் புலப்படுத்துவனவாம்.

றேன். (நீதிபதியின் பக்கலடைந்து) அரசன் மைத்துன ராகிய இவர் சினந்து கூறுகின்றார். (என்று சகாரன் சொல்லியதைக் கூறுகின்றான்.)

நீதிபதி—இம்மூர்க்கன் எல்லாவற்றையுஞ் செய்வான். நல்லோய்! "வருக. உங்கள் வழக்கு விசாரிக்கப்படும்" என்று சொல்.

ஏவலன்—(சகாரன் பக்கல் சார்ந்து) ஐய! "வருக. உங்கள் வழக்கு விசாரிக்கப்படும்" என்று நீதிபதி கூறுகின்றார். ஆதலின், பெருமான் வருக.

சகாரன்—முதலில் விசாரிக்கப்படமாட்டாது என்று கூறினார். இப்பொழுது விசாரிக்கப்படும் என்று கூறுகின்றார். ஆதலின் நீதிபதி மிகவும் அச்சமெய்தினார் போலும்! இனி யான் கூறுவனவெல்லாவற்றையும் நம்பும்படிச் செய்வேன். நிற்க. உட்புகுவேன். (புகுந்து நீதிபதியின் பக்கல் சென்று) [1]நாம் நலமுடையேம். நுமக்கு [2]நலந்தருவேம். தரமாட்டேம்.

நீதிபதி—(தனக்குள்) ஆ! வழக்குக் கொண்டு வருபவனுடைய உறுதிப்பாடு [3]வியப்பைத் தருகின்றது. (வெளிப்படையில்) இருக்க வேண்டும்.

சகாரன்—ஆம். இந்நிலம் என்னுடையதாகும். ஆதலின் எவ்விடத்தில் எனக்கு விருப்பமோ அவ்

---

[1] அரசன் மைத்துனனாதலின் நாம் நலமுடையேம் என்றான்.

[2] வழக்கு எமக்கு அநுகூலமாகச் செய்யின் நலந்தருவேம்; இன்றேல் தரமாட்டேம் என்பது கருத்து.

[3] இஃது அரசனது குற்றம் என்பது கருத்து.

விடத்தில் இருக்கின்றேன். ([1]செட்டியை நோக்கி) யான் இருக்கின்றேன். ([2]ஏவலனை நோக்கி) இவ்விடத்தில் இருக்கின்றேன். (என்று [3]நீதிபதியின் தலையைக் கையால் தொட்டு) இதோ யான் இருக்கின்றேன். (என்று நிலத்தில் இருக்கின்றான்.)

நீதிபதி—நீவிர் வழக்குரைப்பவரா?

சகாரன்—ஆம்.

நீதிபதி—அங்ஙனமாயின் காரியத்தைச் சொல்லுங்கள்.

சகாரன்—காரியத்தைச் செவியிற் கூறுவேன். இங்ஙனம் தொன்னைபோல்அகன்ற [4]பெரிய குலத்திற் பிறந்தவன் யான்.

275. [5]என்றுதை வேந்தர்க் கியல்மாமன் தந்தைக்கு
மன்றனினிய மருகனும்—என்றங்கை

---

[1] செட்டியை நோக்கிக் கூறியது நீதிபதியைப் பொருட்படுத்தாமைப்பொருட்டாம்.

[2] ஏவலனை நோக்கிக் கூறியது செட்டியைப் பொருட்படுத்தாமைப்பொருட்டாம்.

[3] நீதிபதியின் தலையைக் கையால் தொட்டுக் கூறியது "யான் அரசன் அன்புக்கு உரியவன்; நீ அரசியல்வினைசெய்பவன்" என்னும் தற்பெருமையைப் புலப்படுத்தற்காம்.

[4] மற்றை வாதி பிரதிவாதிகளைப்போலப் பெரியகுலத்திற் பிறந்த என்னையும் விசாரித்தலாகாது என்பது கருத்து.

[5] இச் செய்யுளில் முன்னிரண்டடியிலும் பின்னிரண்டடியிலும் உள்ள இரண்டிரண்டு பொருள்களுள் ஒன்றுனே மற்றொன்று பெறப்படும்; ஆதலின் மீண்டுங் கூறியது பொருளின்மையாம்.

கேள்வனும் எற்கரசன் கீர்த்தி மிகுமரசற்கு
ஆளவலிய மைத்துனனே யான்.

நீதிபதி—எல்லாம் அறிந்துளேம்.

276. [1]குலம்பேசி யாம்பயனென் கூறும் இதன்கண்
பலஞ்சில காரணமே பாங்காம்—நிலஞ்சார்ந்து
இனத்தொடு கூடி யெழுந்து வளர்ந்து
கனத்திருக்கும் முள்மரங்கள் காண்.

ஆதலின் காரியத்தைச் சொல்லுங்கள்.

சகாரன்—அப்படியே சொல்லுகிறேன். யான் குற்றவாளியாயினும், என்னை அரசர் ஒன்றுஞ் [2]செய்ய மாட்டார். என் உடன்பிறந்தாள் மஞ்ஞளராகிய அரசர் யான் இன்பம் நுகர்தற்கும் காப்பாற்றுதற்கும் உரியதாக உய்யானங்கள் எல்லாவற்றினும் மிகச் சிறந்த புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்தை எனக்கு மகிழ்ந்து அளித்தார். அதனைக் காண்பதற்கும் [3]ஈரம் உலர்த்துதற்கும் தூய்மை செய்தற்கும் வளர்த்தற்கும் களைதற்கும் நாடோறும் அங்குச் செல்வேன். விதிவசத்தால் இறந்து கிடக்கும் ஒரு பெண்ணினுடம்பைப் பார்த்தேன். அன்றிப் [4]பார்க்கவில்லையோ!

நீதிபதி—அங்ஙனமாயின் இறந்த பெண் யாவள் என்று அறிந்திருக்கின்றீரா?

---

[1] இச் செய்யுள் சகாரனை நோக்கி விடன் கூறியதாக முன் எட்டாம் அங்கத்திலும் வந்துளது. (செய்யு-251.)

[2] அரசர் என் தங்கைமஞ்ஞளர் ஆதலின்.

[3] ஈரம் உலர்த்துதலாவது நீர்வேண்டாத கொடிகளுக்கு மழை நீரால் கேடுறுவண்ணம் அந்நீரை வெளிப்படுத்துலர்த்தல்.

[4] ''பார்த்தேன்'' என்றபின் ''பார்க்கவில்லையோ'' என்று கூறியது முரணுகும்.

சகாரன்—ஏ! ஏ! நீதிபதிகளே! பல பொன் ஆப ரணங்களையுடையவளாய் நகரத்திற்கு அலங்காரமாக விளங்கும் அத்தகைய அப்பெண்மணியை ஏன் யான் அறியமாட்டேன். யாரோ இழிதகவனொருவன் சன வழக்கமற்ற புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந் தோட்டத்துள் வசந்தசேனையைப் புகுவித்துப் பழஞ் சோற்றளவு பொருள் காரணமாக அவளைக் கையால் இறுக்கிக் கொன்றுவிட்டான். யான் இல்லை. (என்று பாதி கூறிய அளவில் வாயை மூடிக்கொள்ளுகின்றான்.)

நீதிபதி—ஆ! ஊர்காவலரது விழிப்பின்மை என்னே! ஏ! செட்டி, எழுத்தாளர்களே! [1]"யான் இல்லை" என்னும் வழக்காராய்ச்சிக்குரிய இச் சொற்களை முதலில் எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

எழுத்தாளன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே. (என்று அங்ஙனமே செய்து) ஐய! எழுதிக்கொண்டேன்.

சகாரன்—(தனக்குள்) ஆ! ஆ! கொதித்து விரைவாக வெளிக்கிளம்புகின்ற பாயசான்னத்தைப்போல் இப்பொழுது என்னையே யான் கெடுத்துக் கொண்டேன். [2]நிற்க. இங்ஙனம் கூறுவேன். (வெளிப்படையில்) ஏ! நீதிபதிகளே! யான் கண்டேன் என்று சொல்லுகின்றேன். நீங்கள் ஏன் ஆரவாரஞ்

---

[1] "யான் இல்லை" எனத் தொடர்பில்லாததொன்றைக் கூறியதால் இவன் இக்குற்றத்தைச் செய்திருப்பானோ என்று ஐயுற்று அத்தொடர்மொழியை எழுதிக்கொள்ளச்செய்தான்.

[2] பிறர்பாற் குற்றத்தையேறிடுதற்பொருட்டு யானாகவே கிளம்பிக் கொதிக்கின்ற பாலில் இடப்பட்ட அன்னம் விரைந்து பொங்கி வடிந்து கெடுதல்போல, எனக்கே கேடு விளைக்கும் சொற்களைக் கூறினேன் என்பது கருத்து.

செய்கின்றீர்கள்? (என்று காலால் இலிகிதத்தைச் சிதைக்கின்ருன்.)

நீதிபதி—பொருள் காரணமாகக்கையால் இறுக்கிக் கொல்லப்பட்டாள் என்பதை நீங்கள் எங்ஙனம் அறிந் தீர்கள்?

சகாரன்—ஓ! கழுத்து மிகவும் [1]வீங்கி வெறுமையுற் றிருத்தலாலும் அணிகலன் அணிதற்குரிய மற்றை யுறுப்புக்கள் அவற்றை [2]இழந்திருத்தலாலும் நிச்சய மாக எண்ணுகின்றேன்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—பொருத்தமாம் போலும்.[3]

சகாரன்—(தனக்குள்) தெய்வ வயத்தால் இறந்து பிழைத்தேன். ஆ! ஆ!

---

[1] இது கையாலிறுக்கிக் கொன்றதற்குஅடையாளமாகும். வாள் முதலிய கருவிகளாற் கொல்லப்பட்டிருப்பின் புண் காணப்படும். கயிற்ருல் இறுக்கப்பட்டிருப்பின் அதன் அடையாளம் தோன்றும். கைக்குத்தாயின் நடுவிடம் பருத் திருக்கும். இவற்றுள் யாதும் தோன்ருமையாற் கையால் இறுக்கிக் கொல்லப்பட்டிருப்பள் என்று எண்ணினேன் என்பதாம்.

[2] வசந்தசேனை சாருதத்தன்புதல்வன் உரோகசேனனுக் குப் பொன்வண்டி செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டுத் தன் அணிகலன்களைக் கொடுத்துவிட்டபடியால் கொலைப்படுங் கால் அவள் உடம்பில் அணிகலனில்லை. அவ் வின்மையையே கொலைக்குக் காரணமாகக் குறிப்பிடலானுன் என்பதாம்.

[3] சகாரன் பொய் கூறுபவனுதலின் "போலும்" எனப் பட்டது.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—ஓ! இவ்வழக்கு யாரைப் பற்றி நிற்கின்றது?

நீதிபதி—இங்கு இவ்வழக்கு இருவகையாகும்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—எப்படி?

நீதிபதி—[1]வாக்கியங்களைப்பற்றியதும், [2]விடயங்களைப்பற்றியதும் என வழக்கு இருவகைப்படும். வாக்கியங்களைப் பற்றியது வாதி பிரதிவாதிகள் முகமாகவும் விடயங்களைப் பற்றியது நீதிபதியின் புத்தி வன்மையானும் ஆராய்ந்து தீர்க்கத்தக்கனவாம்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—அங்ஙனமாயின் இவ்வழக்கு வசந்தசேனையின் [3]தாயைப்பற்றி நிற்பதாகும்.

நீதிபதி—இ∴து அங்ஙனமேயாம். நன்மை மிக்க ஏவல! வசந்தசேனையின் தாயை [4]வருத்தப்படுத்தாமல் அழைத்து வா.

ஏவலன்—கட்டளைப்படியே. (என்று வெளிச்சென்று வசந்தசேனையின் தாயோடு வந்து) பெருமாட்டி! வருக. வருக.

---

[1] வாக்கியங்களைப் பற்றியது, வழக்குரைப்பார் எதிர் வழக்குரைப்பார் சான்று கூறுவார் என்னும் இவர்களின் சொற்களை ஆதாரமாகக் கொண்டது.

[2] விடயத்தைப்பற்றியது, வழக்கியல்பின் ஆராய்ச்சியை ஆதாரமாகக்கொண்டது.

[3] அவளே தன்மகளைப்பற்றிய வழக்கிற்கு வாதியாகற்பாலள் என்பது கருத்து.

[4] அவள் மகள் இறந்த செய்தியைக் கூறித் துன்புறுத்தாமலும், எதிர்பாராத நிலையில் நீதிபதியின் அழைப்பு ஐயுறச் செய்யுமாதலின் அமைதியாகவும் அழைத்துவா என்பதாம்.

கிழவி—என் மகள் தன் இளமைப் பயனை நுகர்தற் பொருட்டு நண்பனது இல்லத்தை அடைந்தாள். இந் நீதிமன்றத்து ஏவலனோ "நீதிபதி அழைக்கின்றார். வருக" என்று கூறுகின்றான். ஆதலின் [1]என்னை மயக்கத்தின் வயப்பட்டவள்போல் அறிகின்றேன். என் நெஞ்சம் துடிக்கின்றது. ஐய! நீதிமன்றத்தின் வழியை எனக்குக் காட்டு.

ஏவலன்—பெருமாட்டி! வருக. வருக.

[இருவரும் சுற்றி வருகின்றனர்.]

ஏவலன்—இதுதான் நீதிமன்றம். பெருமாட்டி இதன் கட்புகுக.

(இருவரும் புகுகின்றனர்.)

கிழவி—(அணிமையிற் சென்று) பெரியீராகிய நுங்கட்கு நலமுண்டாக.

நீதிபதி—நங்காய்! நின்வரவு நல்வரவாக. இருக்க வேண்டும்.

கிழவி—அப்படியே. (என்று இருக்கின்றாள்.)

சகாரன்—(உரப்புதலோடு) வந்தனையா. விருத்த [2]குட்டினி! வந்தனையா.

நீதிபதி—ஏ! நீ வசந்தசேனையின் தாயா?

கிழவி—ஆம்.

---

[1] காலையில் மகள் திரும்பி வாராமையால் ஏதோ தீங்கு நேர்ந்ததுகொல் என்று வருந்தும் என் நெஞ்சம் நீதிபதியின் அழைப்பால் பெரிதும் கலக்கமுறுகின்றது என்பதாம்.

[2] குட்டினியென்பது ஈண்டு வேசையையுணர்த்தும் பழிப்புரையுமாம்.

நீதிபதி—அப்படியானல் இப்பொழுது வசந்த சேனை எங்கே போயினள்?

கிழவி—நண்பனது இல்லத்திற்கு.

நீதிபதி—அவளுடைய நண்பன் பெயர் என்ன?

கிழவி—(தனக்குள்) ஆ! ஆ! மிகவும் நாணமுறத் தக்கதன்றே இது.[1] (வெளிப்படையில்) இச்செய்தி பிறர்பழி தூற்றும் மனிதரால வினவத்தக்கது. [2]நீதிபதிகள் வினவத்தக்கதன்று.

நீதிபதி—நாணமுற வேண்டா. வழக்கு நிமித்த மாகவே நீ வினவப்படுகின்ருய்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—வழக்கு நிமித்தம் வினவப்படுகின்ருய். [3]குற்றமில்லை. சொல்.

கிழவி—வழக்கா? அங்ஙனமாயின் பெரியோர் களே கேளுங்கள். வசந்தசேனையின் நண்பரோ வாணி கத் தொழிலாளராகிய வினயதத்தருடைய பெயரர்; சாகரதத்தருடைய புதல்வர்; மிகப் பிரசித்தி வாய்ந்த மாட்சி மிக்க சாருதத்தர் என்னும் பெயரினையுடையர்; செட்டித் தெருவில் வாழ்கின்ருர். அவரிடத்தில் என் மகள் தன் இளமை இன்பத்தை அனுபவிக்கின்ருள்.

---

[1] இது—சாருதத்தன் நண்பனுவான் என்னும் இச்செய்தி. அவன் வறியவனுக இருத்தலின் அவனை நண்பனென்று கூறு தல் நாணந் தரத்தக்கது என்பது கருத்து.

[2] கணிகையரின் மறைவொழுக்கத்தை நீதிபதி வினவு தலாற் பயனின்று என்பது அவள் கருத்தாம்.

[3] வழக்கிற் சொல்லத் தகாததொன்றும் இல்லை. எல்லா விடயங்களையும் வழக்காராய்ச்சி தூய்மைப்படுத்தும் என்பது கருத்து.

சகாரன்—பெரியோர்களே! கேட்டீர்களா? இச் சொற்களை எழுதிக்கொள்ளல் வேண்டும் [1]சாருதத்தனோடு எனக்கு வழக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—சாருதத்தன் நண்பன் என்னும் இது குற்றமின்று.

நீதிபதி—இவ்வழக்குச் சாருதத்தரைப்பற்றி நிற்கின்றது.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—அப்படியே.

நீதிபதி—தனதத்த! "வசந்தசேனை மாட்சி மிக்க சாருதத்தரது இல்லத்தை அடைந்தாள்" என்று வழக்கின் முதற்கூற்றை எழுதிக்கொள். மாட்சி மிக்க சாருதத்தரும் நம்மால் [2]அழைப்பிக்கத் தக்கவராயினரோ! அதனாலென்? வழக்கு நிமித்தம் அழைக்கப் படுகின்றார். நன்மை மிக்க ஏவல! போ. "ஒரு காரிய நிமித்தம் நீதிபதி தங்களைக் காண்பதற்கு விரும்புகின்றார்" என்று மாட்சிமிக்க சாருதத்தரைப் பரபரப்பின்றி அச்சுறுத்தாமல் [3]அன்போடு மெல்ல அழைத்து வா.

ஏவலன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே. (என்று வெளியே சென்று சாருதத்தனோடு வந்து) ஐயன் வருக. வருக.

---

[1] இவ்வழக்கில் சாருதத்தன் பிரதிவாதியாவான், யான் வாதியாவேன்; வழக்கை மெய்ப்பிக்கும் பொறுப்பு என்னைச் சார்ந்திருத்தலால்.

[2] இன்னோரன்ன நிகழ்ச்சிகளில் அழைக்கப்படும் நிலையினரல்லர் என்பது கருத்து.

[3] நல்லொழுக்கமுடைய ஒருவரை ஐயுறுங் காரிய நிமித்தம் அழைக்க நேரின் அவர் பெருமையைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

சாருதத்தன்—(நினைவு கூர்ந்து)

277. மன்னவர் மதித்துணர் மாண்புஞ் சீலமும்
மன்னிய உயர்குடிப் பிறப்பும் வாய்ந்தவென்
தன்னை [1]யாண்டழைத்தலென் னிலையின் தாழ்வினை
உன்னுறச் செய்யுமீ துண்மையாகுமால்.

(உய்த்துணர்வோடு தனக்குள்)

278. [2]வன்றளை யொருவிப் போந்து
வழியிடைச் சார்ந்தென் வண்டி
தன்றனை பற்றிச் சென்றான்
தனையரச றிந்ததேகொல்!
ஒன்றிய ஒற்றாங் கண்கள்
உடையமன் செவிக்கொண டான்கொல்!
இன்றுயா னபியுத் தன்போல்
இங்ஙனம் ஏகுகின்றேன்.

இனி இவ்வாராய்ச்சியாற் பயனென்! நீதிமன்றத் திற்கே செல்வேன். நன்மை மிக்க ஏவல! நீதிமன்றத் தின் வழியைக் காட்டு.

---

[1] "ஆண்டு அழைத்தல் என் நிலையின் தாழ்வினை உன்னுறச் செய்யும்" என்றது, குற்றம் அற்ற என்னை நீதிமன்றத் துக்கு அழைத்தல் என் நிலைப்பிறழ்ச்சியின் இழிவை நினை வுறுத்தும் என்பதாம்.

[2] சென்றான்—ஆரியகன், அரசன் மேனிலத்திருந்து அறிந் தான்கொல்லோ! செவிக்கோடல் ஒற்றரால் நிகழ்வது. அபியுத்தன்—அபியோகஞ் செய்யப்பட்டவன்; பிரதிவாதி. அபியோகம்—வாதி முதலில் நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளும் வழக்குநிலை.

ஏவலன்—ஐய! வருக. வருக.

(சுற்றி வருகின்றனர்.)

சாருதத்தன்—(அச்சத்தோடு) ஈதென்ன! மற்றொன்று.

279. [1]கடுங்குரல் கரையும் இந்தக்
காக்கைதான் அடுத்தடுத்துப்
படுஞ்செயல் துணைவரேவற்
பணியினர் அழைப்பர் அன்றி
இடந்திகழ் கண்ணும் மற்றோர்
இயைபின்றித் துடிக்கும் இங்ஙன்
தொடர்ந்துதீ நிமித்தம் என்னைத்
துன்புறச் செய்யு மாலோ.

ஏவலன்—ஐய! கலக்கமின்றி மெல்ல வருக. வருக.

சாருதத்தன்—(சுற்றி வந்து எதிரே பார்த்து)

280. [2]பட்டமரத் திற்காகந் தங்கிப் பகலவனை
யொட்டி யெதிர்நோக்கி யுற்றதால்—தட்டின்றிச்
சாலக் கொடியவிடக் கண்ணைத் தமியேன்பால்
ஏலச் செலுத்துமால் ஈங்கு.

---

[1] துணைவர் ஏவற்பணியினர் அடுத்தடுத்து அழைப்பர் என்க. அழைத்தல் ஈண்டு அவர் தம்முள் ஒருவர் ஒருவரையாதல் அவ்விரு திறத்தினரும் சாருதத்தனையாதல் விளித்தலையுணர்த்தும். ஒருவன் ஒரு காரியத்தை முன்னிட்டுச் செல்லுங்கால் அவனைப் பிறர் அழைத்தலும், பிறர் தம்முள் ஒருவர் ஒருவரை அழைக்க அவன் கேட்டலும் அவற்குத் தீ நிமித்தம் என்ப.

[2] இச் செய்யுளிற் கூறப்பட்டனவும் தீ நிமித்தங்களேயாம்.

(மீண்டும் மற்றொருபுறத்தேநோக்கி) ஆ! ஈதென்ன! பாம்பு!

281. பிளவுண்ட அஞ்சனக்க லென்க்கரிய
வொளிபடைத்துப் பிறங்கி நீண்ட
அளவுண்ட நாவொடுநான் காகியவெண்
பல்லினையும் அடைந்து சால
விளைவுண்ட துயினீத்து வழியிடையே
தடைப்படுத்து மிகவுஞ் சீறி
வளைவுண்ட பெருவயிற்றிக் கரும்பாம்பிங்
கெனைநோக்கி வருமா லம்ம!

282. [1]நிலமுறுகால் வழுக்குமிந்த
நிலமுமிக நனைந்திலதே
அலைவுறுமால் இடக்கண்ணும்
அடுத்தடுத்திவ் விடத்தோளும்
பலமுறைமற் றீங்குறுமிப்
பறவைமுரண் படவொலிக்கும்
புலமுறுத்துங் கொடுமரணப்
புரையிதன்கண் ஆய்விலதால்.

எவ்வாற்றானும் தெய்வங்கள் நலஞ் செய்தல் வேண்டும்.

ஏவலன்—ஐய! வருக. வருக. இதுதான் நீதி மன்றம். இதன்கட் புகுக.

---

[1] நிலம் மிகுதியான ஈரமில்லாமலிருக்கவும் அதன்கண் ஊன்றிய கால் வழுக்கும். இடக்கண்ணும் இடத்தோளுந் அலைவுறும். அலைவுறல் - துடித்தல். இவ்வெல்லாம் கொடிய மரணக்குற்றம் நேரும் என்பதைப் புலப்படுத்துவனவாம். இதன்கண்-இந்நிகழ்ச்சியில். ஆய்வுஇலது-ஆராய்ச்சி இன்று.

சாருதத்தன்—(புகுந்து நாற்புறமும் பார்த்து) ஆ! இந் நீதிமன்றத்தின் சிறந்த அழகு என்னே!

283. [1]காரியச் சூழ்ச்சியிற் சீரிய அறிவைத்
தோய்தரச் செலுத்தி யாயுமவ் வமைச்சர்
என்னுநீர்ப் பெருக்கும் முன்னிய வினைபுரி
தூதுவ ராய துயல்வரு திரைவளை
வரம்பிடை மரீஇ யுரம்பெறும் ஒற்றராம்
முதலையும் மீனும் மதமிகு களிற்றொடு
குதிரையும் ஆய கொடுந்தொழி லவுணர்
அரக்கரும் பலப்பல உரக்கப் பேசும்
வழக்கியல் மாக்களாம் உழப்புடைக் கழுகும்
எழுதுவினைக் கணக்கராம் பழுதுடைப் பாம்பும்

---

[1] ஆழமுடைமையால் அமைச்சர் நீர்ப்பெருக்காகவும், போக்கு வரவு புரிதலில் தூதுவர் அலைகளாகவும் சங்கினங்களாகவும், தம்நிலையை மறைத்துக்கொண்டுறைதலில் ஒற்றர் முதலைகளாகவும் மீன்களாகவும், வன்செயலுடைமையால் யானை குதிரைகள் அவுணர் அரக்கராகவும், இடையறாது முயன்று வேண்டுவன பெற விழைதலின் வாதி பிரதிவாதிகள் கழுகுகளாகவும், நஞ்சுபோன்ற மையைவெளிப்படுத்திப் பிறர்க்குத் தீங்குவிளைத்தலின் எழுதுவினைக் கணக்கர் பாம்பாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டனர். பலவகை நீதியாம் ஆறுகளால் தாக்கப்பட்டு நீதிமன்றமாம் கடல் வரம்பழிதலின் அவ்வரம்பழிந்த நீதிமன்றம் கொடுந்தொழிலாகிய தண்டத்தையுடைமையாற் கடல்போல்வதாம் என்க. நீர்ப்பெருக்கும், திரை வளைகளும், முதலை மீன்களும், அவுணரும், அரக்கரும், கழுகும், பாம்பும் மலிதரப் பெற்றுத் தாக்குறீஇ அழியுங் கரையினையுடைய இந்நீதிமன்றம் கொடுவினையுடைமையால் கடலெனச் செப்பலாந்தகைத்து என்க.

மலிதரப் பெற்றுப் பலவகை நீதியாம்
ஆற்றினுல் தாக்குறீஇ யழிதரு கரையினை
உடையவிந் நீதி யடைவுறு மன்றம்
தண்டமாங் கொடுவினை சார்தலில்
தெண்டிரைக் கடலெனச் செப்பலாந் தகைத்தே.

நிற்க. (உட்புகுந்து தலையிலடித்தலை அவிநயித்து உய்த்துணர்வோடு) ஆ! ஆ! இது மற்றென்று.

284. [1]என்றன் இடக்கண் துடிக்கும் எதிர்காக்கை
கன்று நிலையிற் கரையுமே—யொன்றி
வழிமறித்துப் பாம்பு வருமால் நலம்நம்
உழையுறுத்துந் தெய்வமே யூங்கு.

இதோ புகுகின்றேன். (என்று புகுகின்ருன்.)

நீதிபதி—இவரே சாருதத்தர்.

285. [2]உயர்ந்த மூக்கொடு கடையகல் விழியினையுடைய
நயந்த இம்முகம் ஏதுவில் நவைக்கிடனுகாது
இயைந்த மானுடர் கரிபரி பசுக்களி னியல்பு
வயந்த வாதவவ்வடிவொடுபொருந்துதல்வழக்கே.

---

[1] ஊங்கு நம்முழைத் தெய்வமே நலம் உறுத்தும் என்க. இனி, தெய்வமே நமக்குப் புகலிடமென்பது கருத்து.

[2] மூக்கொடு விழியினையுடைய இம்முகம் உத்தம இலக்கண முடையது என்பது கருத்து. இம்முகம்-இச் சாருதத்தனது முகம். ஏது இல் நவைக்கு இடன் ஆகாது-காரணம் இல்லாமல் வலிந்து ஏறிடும் குற்றத்துக்கு இடனுகாது. இயல்பு வடிவொடு பொருந்துதல் வழக்கென்க. குணங்கள் உருவத்தைப் பற்றி நிற்பனவாம். "இலங்கெழிலளவு குணமென உரைப்பர்" (நைடதம் அன்னத்தைத் தூதுவிட்ட படலம். செய். 31) என்பது ஈண்டுக் கருதற்பாலது.

சாருதத்தன்—நீதிமன்றத்துள்ளவர்களே! நுங்களுக்கு நலமுண்டாக. நீதிபதி முதலியவர்களே! நீங்கள் நலமுடையீரா?

நீதிபதி—([1]பரபரப்போடு) ஐயன் வரவு நல்லதாக. நன்மை மிக்க ஏவல! ஐயர்க்கு இருக்கை கொண்டு வா.

ஏவலன்—(இருக்கை கொணர்ந்து) இ∴து இருக்கை. இதன்கண் தாங்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

(சாருதத்தன் இருக்கின்றான்.)

சகாரன்—[2](சினமுற்று] வந்தனையா! அடே! பெண் கொலையாள! வந்தனையா! ஆ! ஆ! பெண் கொலையாளனாகிய இவற்கு இருக்கையீதலால் இவ்வழக்கு எப்படி நீதியுடையதாகும்? அறத்தினின்றும் பிறழாததாகுமா? (செருக்கோடு) நிற்க. [3]இருக்கை கொடுக்கப்படுக.

நீதிபதி—ஓய்! சாருதத்தரே! இப்பெருமாட்டியின் மகளோடு தங்களுக்குச் சேர்க்கையாதல், காதற்கிழமையாதல் நட்புரிமையாதல் உண்டா?

சாருதத்தன்—யாருடைய மகள்?

நீதிபதி—(இவளுடைய மகள். (என்று வசந்தசேனையின் தாயைக் காட்டுகின்றான்.)

சாருதத்தன்—(எழுந்து) பெருமாட்டி! வணங்குகின்றேன்.

---

[1] பரபரப்புற்றது சாருதத்தன்பாலுள்ள பெருமை நோக்கி.

[2] இருக்கையீந்தது சினத்திற்குக் காரணமாகும்.

[3] பின்னர் மாறிவிடும் என்பது கருத்து.

கிழவி—என் குழந்தாய்! நீடு வாழ்க. (தனக்குள்) இவன்தான் அச் சாருதத்தன். என் மகள் தன் யௌவனத்தை [1]நல்லிடத்தில் வைத்துப் பயன்படுத்தினுள்.

நீதிபதி—ஐய! விலைமகள் தங்களுக்கு நட்புரிமையுடையளா?

(சாருதத்தன் நாணமுறுதலை அவிநயிக்கின்ருன்.)

சகாரன்—

286. [1]அச்சமே நாணமே யாதல் மேற்கொடு
பொச்சமா ரொழுக்கினை மறைப்பர் புல்லியோர்;
நச்சுபு பொருட்கொலை புரிந்த நம்பியின்று
அச்செயல் மறைத்திடத் துணிகின் ருனரோ.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—ஐய! சாருதத்தரே சொல்லுங்கள். நாணமுறல் வேண்டா. இது வழக்கைப் பற்றியதன்ருே?

சாருதத்தன்—(நாணத்தோடு) நீதிபதிகளே! விலைமகள் எனக்கு நட்புரிமையுடையாள் என்று யான் எங்

---

[1] எவ்வாற்ருனுஞ் சிறந்த இளைஞனுடைய சேர்க்கையால் பயன்படுத்தினுள் என்பது கருத்து.

[1] அச்சம் வரக்கடவ அரசதண்டத்தால் உண்டாவது; நாணம் தகாத செயலைச் செய்வதால் விளைவது. இவற்றுள், ஒன்றை மேற்கொண்டு அதனுலே புல்லியோர் தம் பொய்யொழுக்கத்தை மறைக்க முயல்வர். பொச்சம்-பொய். பொருள் நச்சுபு கொலை புரிந்த நம்பி என்க. வறியனுயிருந்தும் செல்வமுடையவனைப் போல் நடிக்கின்ருன் என்னும் இகழ்ச்சிக் குறிப்புத் தோன்ற ''நம்பி'' என்ருன். அச் செயல் அக் கொலைச் செயல்.

ஙனம் இவ்வாறு கூறுவேன்? இந்நிகழ்ச்சியில் யௌவ னப் பருவமே குற்றமுடையதாகின்றது. [1]ஒழுக்கம் அங்ஙனமன்று.

நீதிபதி—

287. [2]இடையூறுடையதாம் இவ்வழக்கு நெஞ்சத்து
அடைநாணுரீ இக்கலக்கமற்றுத்-திடமேற்கொண்
டுண்மை யுரைத்திர் உயர்நீதிமன்றத்தில்
எண்மையுறு பொய்யேற்ப தின்று.

நாணமுறல் வேண்டா. வழக்கு நிமித்தம் கேட்கப் படுகின்றீர்கள்.

சாருதத்தன்—நீதிபதிகளே! [3]யாரோடு எனக்கு வழக்குளது?

சகாரன்—(செருக்கோடு) அடே! என்னோடு வழக் குண்டு.

சாருதத்தன்—[4]உன்னோடு எனக்கு வழக்கு நிகழ்தல் பொருத்தமின்றே!

---

[1] தூய ஒழுக்கமுடையவனையும் இளம்பருவம் காம வயப்படுத்தும் என்பது கருத்து.

[2] இடையூறுடையது என்றதால், இயைபுடைய வேறு பல காரியங்களையும் ஆராய்ந்து இவ்வழக்குத் தீர்க்கத் தக்க தென்பது கருத்து. பொய் ஏற்பதின்று-நாண முதலியவை களை வெளிக்காட்டி உண்மை மறைத்தலை இந் நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாது. சகாரன் பேச்சிற் காணப்பட்ட தைக்கொண்டு நீதிபதி இவ்வாறு கூறினன்.

[3] விலைமகளோடு நட்புக்கொண்ட விடயத்தில் வழக்கு எவ்வாறு உண்டாகும்? என்பதாம்.

[4] சிறிதும் தொடர்பில்லாத மிகவும் தீயொழுக்க முடைய உன்னோடு என்க.

சகாரன்—அடே! பெண்கொலையாள! பலவகை [1]இரத்தினுபரணங்களையுடைய சிறப்புமிக்கஅவ்வசந்த சேனையைக் கொன்றுவிட்டு இப்பொழுது மிக்க வஞ்சக முடையவனாய் அதனை மறைக்கின்றாய்.

சாருதத்தன்—பொருத்தமற்ற சொற்களைப் பேசுகின்றாய்.

நீதிபதி—ஐய! சாருதத்தரே! இவனோடு பேசல் வேண்டா. உண்மையைச் சொல்லுங்கள். விலைமகள் தங்களுக்கு நட்புரிமையுடையளா?

சாருதத்தன்—ஆம்.

நீதிபதி—ஐய! வசந்தசேனை எங்கே?

சாருதத்தன்—இல்லத்திற்குப் போயினாள்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—[2]எவ்வாறு போயினாள்? [3]எப்பொழுது போயினாள்? எவனாற் பின்தொடரப் பட்டுச் சென்றாள்?

சாருதத்தன்—(தனக்குள்) என்னாற் காணப்படாமலே சென்றாள் என்று சொல்லுவேனா?

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—ஐய! சொல்லுங்கள்.

---

[1] "இரத்தினுபரணங்களையுடைய" என்றது கொலைசெய்தற்கு நிமித்தத்தைப் புலப்படுத்தும்.

[2] ஊர்தியில் ஏறிச் சென்றாளா? அன்றி நடந்து சென்றாளா? என்பதாம்

[3] இரவிலா? பகலிலா? என்பதாம்.

சாருதத்தன் — இல்லத்திற்குச் சென்றாள். [1]வேறென்ன சொல்லுவேன்?

சகாரன் — எனது புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்தை அடைவித்துப் பொருள் காரணமாகக் கையால் நெரித்துக் கொன்றுவிட்டாய். அடே! இப்பொழுது இல்லத்திற்குச் சென்றாள் என்று கூறுகின்றாய்.

சாருதத்தன்—ஆ! ஆ! பொருத்தமின்றிப் புலம்புகின்றவனே.

288. [2]முகில்பொழி நீரால் நனைந்திலை காடை
முன்னிய சிறைநுனி யென்னத்
தகவில தாகி நடுவிடைக் கருமை
சான்றநின் முகமது பனிநாள்
அகமலர் முளரி யலரென வொளியை
யகன்றுசோர் வுற்றிடலானே

---

[1] தன்வீட்டிற்குச் சென்றவளைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியது யாதுளது என்பதாம்.

[2] "மழைநீரால் நனைந்திலை" என்றதனால் அகாலத்தில் புதிதாக நீராடி இருக்கின்றாய் என்பதும், அஃது ஐயுறத்தக்கதென்பதும் போதரும். புதிதாகக் கழுவப்பட்டிருத்தலால் முகத்தின் கருமை நன்கு விளங்குகின்றது என்பான், "காடைப் புள்ளின் நுனி இறகு போலக் கருமைசான்ற" தென்றான். அகம் மலர் முளரி அலர்-உள்ளிடம் மலர்ந்த தாமரைமலர். பனிக்காலத்து அலர்ந்த தாமரை மலர் வாட்டமுற்றிருக்கும். அதுபோல முகம், "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங், கடுத்தது காட்டும் முகம்" (திருக்குறள் 706) என்னும் பொருளுரைப்படி ஒளியகன்று சோர்வுற்றிருத்தலான் நீ கொண்டு வந்த வழக்கைப் பொய்யெனக் கூறும்படி புலப்படுத்தாநிற்கும் என்பதாம்.

புகருற என்பால் தொடர்ந்தநின் வழக்குப்
பொய்யெனப் புகல்தரப் படுமால்.

நீதிபதி—(முகத்தை ஒருபுறத்தே மறைத்துக் கொண்டு)

289. [1]வள்ளலாஞ் சாருதத்தர் மாட்டுக் குறையேறிட்டு
எள்ளல் மலையரசையீர்த்தசைத்தல்—கொள்ளவரு
காலைக்கை யாற்பிடித்தல் காலாற் கடல்கடத்தல்
போலுமால் என்னே பொருள்.

(வெளிப்படையில்) இவர் மாட்சி மிக்க சாருதத்த ரன்றோ! இத் தகாத காரியத்தை எங்ஙனஞ் செய்வார்? ("உயர்ந்த மூக்கொடு" (285-ஆம் செய்யுள்.) என்பதனைக் கூறுகின்றான.)

சகாரன்—ஈதென்ன! [2]ஒருதலைச் சார்பாக வழக்கை ஆராய்கின்றீர்கள்?

நீதிபதி—அறிவிலாய்! செல்.

290. [3]இழிவுடையாய் மறைப்பொருளை யிகழ்கின்றாய்
நின்னாவோ இற்று வீழாது

---

[1] வரு காலைக் கொள்ள-வருகின்ற காற்றைக் கொள்ள. சாருதத்தன்பாற் குறையேறிடல் இயலாது என்பதாம்.

[2] மனிதனைக் கருதிப் பேசுகின்றீர்களே யன்றி வழக்கின் இயல்பை ஆராய்கின்றீர்கள் இல்லை.

[3] மறைகளைப் பழித்தல் முதலியன செய்துழி நாஇற்று வீழ்தல் முதலியவை நேர்தல்போலச் சாருதத்தரைப் பழித்த வுடனே நீ தீங்கு எய்த வேண்டும். அங்ஙனம் எய்தாதிருத்தலே வியப்பிற்கு இடனாம் என்பதாம்.

ஒழிவில்லாக் கதிரவனை நண்பகலிற்
காண்கின்றாய் ஒளிபோ யொல்லை
விழியிழவாய் எரிநெருப்பிற் கையிடுதி
அதுகரிந்து வேவா தென்றும்
பழிபடையாச் சாருதத்தற் பழிக்கின்றாய்
நினதுடல்மண் பற்றா தென்னே!

மாட்சி மிக்க சாருதத்தர் இத்தகாத செயலை எங்ஙனஞ் செய்வார்?

291. [1]நீர்நிறை யளவில் எஞ்சிய தாக
நெடுங்கடல் தனைப்புரிந் திரப்போர்
யாரும்நன் குவப்பத் தனக்கென வின்றி
யாவையும் வழங்குவோன் எதிரில்
சீருடைப் பெரியோன் நல்லறம் எவைக்குஞ்
சிறந்ததோர் நிலயமே யன்னான்
பாரினிற் பொருளாற் கயவரிற் கொடிய
பாவத்தை யெங்ஙனம் புரிவான்?

கிழவி—[2]தீயோய்! முன்னர் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட பொற்பணியை இரவிற் கள்வர் கவர்ந்து செல்ல, அது குறித்துக் கடல் சூழ்ந்த் நிலவுலகத்திற் சிறந்த இரத்தினாவளியை அளித்த பெருந்தகையாளராகிய சாருதத்தனார், இப்பொழுது மிகவும் இழிந்த

---

[1] கடலை நீரளவில் எஞ்சியதாகப் புரிந்து என்றதனால் வாணிகத்தால் மிக்க இரத்தினம் முதலியவைகளைச் சாருதத்தன் ஈட்டினான் என்பதும், அதனாற் கடலில் நீரன்றி வேறு மணி முதலிய பொருள்கள் இல்லை என்பதும் போதரும். கயவரின்-கீழ்மக்களைப்போல. கொடியபாவம்-பெண்கொலை.

[2] "தீயோய்" என்று கூறியது சகாரனைக் குறித்து.

பொருள் காரணமாக இத் தகாத செயலை எங்ஙனஞ் செய்வார்? [1]ஆ! குழந்தாய்! என் மகளே! வருக-(என்று அழுகின்ருள்.)

நீதிபதி—ஐய! சாருதத்தரே! வசந்தசேனை கால்களால் நடந்து சென்ருளா? அன்றி வண்டியிலேறிச் சென்ருளா?

சாருதத்தன்—ஐய! யான் பார்க்கச் சென்றிலள். ஆதலின் கால்களால் நடந்து சென்ருள் என்ருவது வண்டியில் ஏறிச் சென்ருள் என்ருவது யான் அறிந்திலேன்.

(சினத்தோடு புகுந்து)

வீரகன்—

292. [2]காலுதையால் தாக்கக் கனமழிந்தேன் மற்றதனுல்
ஏலும் பெரும்பகைக்கு யானுடைந்து—சாலத்
தருதுயர மாகுஞ் சலதி படிந்தேற்கு
அரிதின் இரவகன்றதால்.

ஆதலின் [3]நீதிமன்றத்தை அடைகின்றேன்-(அடைந்து) பெரியோர்களுக்கு நலமுண்டாக.

நீதிபதி—ஓ! நகர்க்காவலாளர் தலைவனுகிய வீரகனு? வீரக! நீ எக்காரியத்தை முன்னிட்டு வந்தனை?

---

[1] வேறுவிதமாக மகள் கொலைப்பட்டிருக்கலாம்என்று உணர்ந்து "ஆ! குழந்தாய்" என்று அழுதாள்.

[2] இரவு துன்ப நுகர்ச்சியிலே நீங்கிற்று என்பதாம். பகையொழியும்வரை உறக்கம் வாராதென்பது கருத்து.

[3] பகைவனுகிய சந்தனகன் குற்றத்தை வெளிப்படுத்தற்கு.

வீரகன்—ஆ! விலங்கு முறிந்ததனுல் உண்டாகிய குழப்பத்தில் ஆரியகனைத் தேடுங்கால் மறைக்கப்பட்ட வண்டி போதலை அறிந்து ஐயமுற்று அதனை ஆராயும் பொழுது "அடே! உன்னுலும் பார்க்கப்பட்டது. என்னுலும் பார்க்கப்பட வேண்டும்" என்று யான் சொல்லிய அளவில் சந்தனகன் என்னும் படைத்தலைவன் தன் காலால் என்னை உதைத்து விட்டான். இதனைக் கேட்டுத் தாங்கள் நீதி செலுத்துதல் வேண்டும்.

நீதிபதி—நல்லோய்! அவ்வண்டி யாருடையது என்று அறிந்திருக்கின்ருயா?

வீரகன்—இச்சாருதத்தருடையது. "புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்தில் விளையாடி இன்புறுதற்கு வசந்தசேனை ஏற்றிக்கொண்டு போகப் படுகின்ருள்"[1] என்று வண்டியோட்டுபவன் கூறினன்.

சகாரன்—மீண்டும் பெரியோர்களே! கேட்டீர்களா?

நீதிபதி—

293. [2]மாசறு நிலவினுல் வயங்கு மிம்மதி
கூசலில் கோளின்வாய்க் கொள்ளப்பட்டதால்;

---

[1] இதனுல், சாருதத்தருடைய வண்டியிலேயே வசந்தசேனை புட்பகரண்டகத்தை அடைந்தனள் என்பது வெளிப்பட்டது.

[2] நிலவினுல் வயங்கும் இம்மதி என்பதும், தெளிவினுற் சிறக்கும் இப்புனல் என்பதும் கொடை முதலிய உயர்குணங்களால் விளங்கும் சாருதத்தனையும், கோளின்வாய்க் கொள்ளப்படுதலும் கரைவிழக் கலங்குதலும் தீயூழ் காரணமாகச் சகாரனுல் நேர்ந்த தீவினைப்பயனுற் பற்றப்படுதலையும் குறிப்பனவாம். இது பிறிது மொழிதல் என்னும் அலங்காரம்.

தேசுறு தெளிவிஞற் சிறக்கு மிப்புனல்
காசுறு கரைவிழக் கலங்கிற் றம்மவோ!

வீரக! பின்னர் இந்நீதிமன்றத்தில் நின் வழக்கை ஆராய்வோம். நீதிமன்றத்தின் வாயில் வெளியில் இதோ குதிரை நிற்கின்றது. அதன்கண் [1] ஏறிப் புட்ப கரண்டகம்என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் இறந்த ஒரு பெண்ணின் உடல் இருக்கின்றதா இல்லையா என்று பார்த்து வரல் வேண்டும்.

வீரகன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே. (என்று போய்த் திரும்பி வந்து) அங்கே போயினேன். [2]நரி முதலிய கொடிய விலங்குகளாற் சிதைக்கப்படும் ஒரு பெண்ணின் உடலை யான் கண்டேன்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—பெண்ணின் உடலென்று நீ எவ்வாறு அறிந்தனை?

---

[1] வெளிப்பட்டுவிடும் என்னும் அச்சத்தால் இறந்த பெண்ணுடலை யாரேனும் மறைத்துவிடக்கூடும் என்று நினைந்து விரைவிற் சென்று கண்டு வருமாறு குதிரையிலேறிச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டான்.

[2] இதனுல் வசந்தசேனை கொலைப்பட்டிறந்தாள் என்பது ஐயமின்றிக் கூறப்பட்டதாயிற்று. இங்கு வீரகன் கண்டதாகக் கூறப்பட்ட பெண்ணுடல், எட்டாம் அங்கத்தில் புட்பகரண்டகத்திற் சகாரனைக் காண விடன் செல்லுங்கால் வழியிடை ஒரு மரத்தின் வீழ்ச்சியால் இறந்து கிடந்த பெண்ணின் உடலாகும். அவ்வுடலை விடன் கண்டு வருந்தியதும் தீ நிமித்தம் என்று எண்ணியதும் ஆங்குக் காண்க.

வீரகன்—(விலங்குகள் உண்டு) எஞ்சிய கூந்தலாலும் [1]கை கால்களாலும் யான் பெண்ணுடல் என்று கண்டேன்.

நீதிபதி—ஆ! உலக நிகழ்ச்சியின் மாறுபாட்டுத் தன்மை என்னே!

294 [2]ஈங்கிதனை யுய்த்துணர்ந்து
யான்தெளிய எண்ணுதொறும்
ஓங்குமிடை யூறே
யுளதாகும்—ஏங்கி
யுழக்குமதி சேற்றில்
உறும்ஆவைப் போல
வழக்கு நெறியரிய வாம்.

சாருதத்தன்—(தனக்குள்)

295. [3]அலர்தரத் தொடங்கும்போதே
யம்மலர் மதுவையுண்பான்

---

[1] கையில் வளையலும், காலிற் சிலம்பும் காணப்படுதல் ஈண்டுப் பெண்ணுடல் என்பதற்குரிய அடையாளங்களாகும்.

[2] இதனை-சாருதத்தனைப் பற்றிய இவ் வழக்கை. சேற்றில் உறும் ஆவைப்போல மதி ஏங்கி உழக்கும் என்க. ஆ-பசு. மதி-என் அறிவு. வழக்கு நெறிகள் புகுதற்கு அரியவாமென்க.

[3] ஒருமலர் முற்றும் மலராது சிறிது வாய்விண்ட அளவில் அச்சிறு வழியாகப் பல வண்டுகள் திரண்டு வீழ்தல்போல, ஒருவன் தீவினைப்பயன் நுகரத் தொடங்குங் காலத்தே புரை வழி சிறிது உண்டாய அவ்வளவிற் பல துன்பங்கள் நண்ணுதல் இயல்பென்க. வசந்தசேனையின்பால் வைத்த காதல் வடிவான சிறிய காரணத்தை முன்னிட்டுப் பெண் கொலையாகிய பெரும்பிழையுண்டாயிற்றென்பது கருத்து. ஈண்டு ஆற்று

பலவளி திரண்டு வீழும்
 பான்மைபோல் ஒருவன் தீமைப்
பலனுகர் காலத் தாங்குப்
 படுநெறி சிறிதுண் டேனும்
நலிதரு துன்பம் பல்ல
 நண்ணுத லியல்பே யன்றோ.

நீதிபதி—ஐய! சாருதத்தரே! [1]உண்மையைக் கூறல் வேண்டும்.

சாருதத்தன்—

296. [2]பிறர்நலத்தில் அழுக்காறும் பிறருயிரைக்
 கவரவுறும் பெட்பும் காம
மறநிலையும் இரக்கமிலா வன்னெஞ்சும்
 மிகவுளவிம் மனித னீங்குக்

வெள்ளம் அதன் கரையின் உடைப்பு மிகச் சிறியதாயினும் அதன் வழியாக வெளிப்பட்டு அதனைப் பெரிதாக்கிக் கரையை அழித்துவிடுதல்போல என்னும் உவமைத்தொனி புலனாதல் அறிக.

[1] இது வீரகன் சொற்களால் ஐயுற்றுக் கூறியது.

[2] குலப்பண்பு செயல் முதலியன இன்னவென்றறியப் படாதவன் என்பான் பொதுவாக "இம்மனிதன்" என்றான். ஒருவனைப் பற்றி நல்லோன் ஒருவன் குறைகூறினும் அதனை முதலிற் சான்று முதலிய அளவைகளால் ஆராய்தல் வேண்டும். பின்னர்க் குற்றவாளி எனக் கொள்ளப்பட்டவனை வினாதலும் வேண்டும். இது வழக்காராயும் முறை. இப்பொழுது சான்று முதலியன இல்லாமலே சகாரன் கூறிய பொய்யுரையை நம்பி என்னையே வினவுகின்றீர்கள் என்பான் 'அறநெறியின் இதனியல்பை ஆராய்தல் வேண்டாவோ? அமையுங்கொல்லோ?" என்றான் என்க.

குறையுடைய தன்பிறப்பின் குற்றத்தாற்
பொய்யுரையே கூறுகின்றான்
அறநெறியின் இதனியல்பை யாராய்தல்
வேண்டாவோ அமையுங் கொல்லோ.

297. [1]மலர்நிறை கொடியினை மலர்கொ ளாசையால்
உலைவுற வளைத்தலுக் கொருப்ப டாதயான்
குலவளிச் சிறையன குழலைப் பற்றியீர்த்து
அலறவோர் பெண்கொலை யாற்று கிற்பனே.

சகாரன்—ஆ! நீதிபதிகளே! கொடியவனாகிய சாருதத்தனை இன்னும் இருக்கையில் இருக்கச் செய்தலால் நீங்கள் வழக்கின் நிலையை ஒருதலைச் சார்பாகக் காண்பவர் ஆகின்றீர்கள் அன்றோ!

நீதிபதி—நன்மை மிக்க ஏவல! [2]இங்ஙனஞ் செய்.

(ஏவலன் அங்ஙனஞ் செய்கின்றான்.)

சாருதத்தன்—வழ்க்கை யாராயுங்கள். நீதிபதிகளே! வழக்கை ஆராயுங்கள். (என்று இருக்கையினின்றும் இறங்கி நிலத்தில் இருக்கின்றான்)

சகாரன்—(தனக்குள், மகிழ்ச்சியோடு நிருத்தஞ் செய்து) ஆ! ஆ! இதோ யான் செய்த பாவத்தை

[1] அறிவில்லாத பூங்கொடியை வளைப்பினும் அதற்குத் துன்பம் உண்டாம் என்று எண்ணும் இயல்பினனாகிய யான் ஒரு பெண்ணை அஞ்சி நடுங்கும்படி எவ்வாறு கொலை செய்யத் துணிவேன் என்பதாம். ‘‘குலவளிச்சிறையன குழல்’’ என்னும் இதனாற் சாருதத்தனது காதற்குறிப்புப் புலனாம்.

[2] இருக்கையை எடுத்துவிடு என்பது கருத்து.

மற்ருருவன் தலையில் ஏற்றிவிட்டேன். ஆதலின் எவ்இருக்கையிற் சாருதத்தன் இருந்தானே அதன்கண் யான் இருக்கின்றேன். (அங்ஙனமே செய்து வெளிப் படையில்) சாருதத்த! என்னைப் பார். பார். "என்னுற் கொல்லப்பட்டாள்" என்று சொல். சொல்.

சாருதத்தன்—ஓ! நீதிபதிகளே! (மேற்கூறிய "பிறர்கலத்தி லழுக்காறும்" என்னும் 296-ஆம் செய் யுளைப் படித்துப் பெருமூச்செறிதலோடு தனக்குள்.)

298. [1]நேசமார் மைத்தி ரேய
நேர்ந்ததென் கொலைக்கா ளானேன்
மாசில்பார்ப் பனியே தூய
மறையவர் மரபில் வந்தாய்
ஏசலில் உரோக சேன
எற்குறு துயரங் காணுய்
பேசுறு துன்பத் தாலே
பிணிப்புண்டு மகிழ்கின் ருயால்.

வசந்தசேனையின் செய்தியை அறிந்து வருதற்கும், பொன்வண்டி செய்தற்பொருட்டு உரோகசேனற்கு அவள் கொடுத்த அணிகலன்களைத் திருப்பிக் கொடுத்

---

[1] தனக்கு விளைந்த கேட்டினுல் துன்பம் உறுதற்குரிய நண்பன், மனைவி, புதல்வன் என்னும் இவர்களை நினைவுக்கு அணியராக்கி விளித்துக்கூறுகின்ருன். "மாசில்பார்ப்பனியே" என்றதனுல் நினக்குக் கணவற்பிரிவாகிய இத்தகைய தீங்கு நேர்தல் தக்கதன்று என்பது கருத்து. "துன்பத்தாலே பிணிப்புண்டு மகிழ்கின்ருய்" என்பது குழந்தைப்பருவத்தின் இயல்பு நோக்கிக் கூறியது.

தற்கும் மைத்திரேயனை யான் அவள்பால் அனுப்பினேன். ஏன் காலந் தாழ்க்கின்முன்.

(அதன்பின் அணிகலன்களை எடுத்துக்கொண்டு விதூடகன் வருகின்முன்.)

விதூடகன்—மாட்சி மிக்க சாருதத்தர் வசந்தசேனையின் அணிகலன்களை என்பால் தந்து "ஐய! மைத்திரேய! குழந்தை உரோகசேனனை வசந்தசேனை தன் அணிகலன்களால் அலங்கரித்து அவன் தாயின்பக்கல் போக்கினுள். அவள் அணிகலன் அவட்குக் கொடுக்கத்தக்கதே; நாம் பெறத்தக்கதன்று. ஆதலின் கொடுத்துவிடு" என்று கூறி வசந்தசேனையின் பக்கல் என்னை விடுத்தார். ஆதலின் வசந்தசேனையினிடத்தே செல்கின்றேன். (சுற்றி வந்து பார்த்து ஆகாயத்தை நோக்கி) என்ன? ஐயர் இரேபிலரா? ஓ! ஐய! இரேபிலரே! நீங்கள் எதற்காக மிகவும் வருத்தமுற்றவர்போற் காணப்படுகின்றீர்கள்? (கேட்டு) அன்பு மிக்க நண்பராகிய சாருதத்தர் நீதிமன்றத்துக்கு அழைக்கப் பட்டார் என்று சொல்லுகின்றீர்கள்? அப்படியாஞல் அது சிறிய காரியமாக இராது. (நினைவு கூர்ந்து) ஆதலின் வசந்தசேனையின்பாற் பின்னர்ச் செல்வேன். இப்பொழுது நீதிமன்றத்திற்குப் போகின்றேன். (சுற்றி வந்து பார்த்து) இதுதான் நீதிமன்றம். இதன்கட் புகுகின்றேன். (புகுந்து) நீதிபதிகளே! நலமுடையீரா! என் அன்புமிக்க நண்பர் எங்கே?

நீதிபதி—இதோ இருக்கின்முர்.

விதூடகன்—நண்பீர்! தங்களுக்குமங்கலமுண்டா?

சாருதத்தன்—இனி உண்டாதல் வேண்டும்.

விதூடகன்—தங்களுக்கு நலமுண்டோ?

சாருதத்தன்—இதுவும் இனி உண்டாதல் வேண்டும்.

விதூடகன்—ஓ! நண்பீர்! எதற்காக வருத்தமுற்றவர்போற் காணப்படுகின்றீர்கள்? எதன்பொருட்டு இங்கு அழைக்கப்பட்டீர்கள்?

சாருதத்தன்—நண்ப!

299. [1]மறுமையை யிகிலா வஞ்சனாகிய
தறுகணன் யானிறை நைதய லாளைமற்று
உறுமெழில் இரதியைச் சிறப்பின் ஒதுங்காற்
குறையுள செய்தியைக் கூறுவானிவன்.

விதூடகன்—என்ன? என்ன?

சாருதத்தன்—(செவியில்) இங்ஙனம். இங்ஙனம்.

விதூடகன்—எவன் இப்படிச் சொல்லுகின்றான்?

---

[1] "மறுமையை......தறுகணன் யான்" என்றது ஒரு குற்றமும் இல்லாத தன்னைப் பெண்கொலையாகிய பெருங் குற்றத்துக்கு ஆளாக்கிய சகாரன் கருத்தாகக்கொண்டு கூறியது. வசந்தசேனை பொதுவாகப் பெண்ணாயினும் உருவ நலத்தால் இரதியை ஒப்பாள் என்பான் "தையலாளைச் சிறப்பின் ஒதுங்கால் உறும்எழில் இரதியை" என்றான். குறையுள செய்தியாவது - கொன்றேன் என்பதாம். அக்கொடுஞ்சொல்லைத் தான் கூற விருப்பமில்லாதவனாய் "கூறுவானிவன்" எனச் சகாரனைச் சுட்டினான் என்பதாம்.

சாருதத்தன்—(குறிப்பிளுற் சகாரனைக் காட்டுகின்ருன்.) [1]இரங்கத்தக்க இவன் காரணமாக என் தீயூழ் என்னைக் கூறுகின்றது.

விதூடகன்—(முகத்தை ஒருபுறத்தே மறைத்துக் கொண்டு) "வீட்டுக்குச் சென்ருள்" என்று இங்ஙனம் ஏன் நீங்கள் சொல்லவில்லை.

சாருதத்தன்—யான் அப்படிக் கூறியும் என் நிலையின் தாழ்வுபற்றி (நீதிபதிகள்) அங்கீகரித்திலர்.

விதூடகன்—ஓ! ஓ! ஐயன்மீர்! எவர் புதிய மேன் மாளிகைகள், பண்டசாலைகள், மடங்கள், உய்யானங்கள், திருக்கோயில்கள், ஊருணி கிணறுகள், யூபங்கள் என்னும் இவற்ருல் உச்சயினீ நகரத்தை அலங்கரித்துள்ளாரோ, அத்தகைய பெருஞ்செல்வராக விளங்கிய சாருதத்தர் மிகவும் இழிந்தபொருள் காரணமாக இத்தகைய தகாத செயலைச் செய்யத் துணிவாரா? (சினத்தோடு) அடே! அடே! கன்னிகையின் மகனே! அரசன் மைத்துனனுகிய சமத்தானக! அடக்கமில்லாதவனே! சனங்களுக்குத் தீங்குசெய்பவனே! நகைத்து இகழ்தற்

---

[1] சகாரனை "இரங்கத்தக்கவன்" என்றது, அவன் செய்யும் தீவினை அவனைத் துன்பத்துக்கு ஆளாக்குமாதலின். அங்ஙனம் துன்புறும் நிலையிலுள்ளானை நோக்கி இரங்க வேண்டுமென்றிப் பகையாகக் கோடலாகாது என்பதை யுட்கொண்டு கூறியது. "தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை, எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று, பரிவதூஉஞ் சான்ருேர் கடன்" (நாலடியார். செய்—58) என்பது ஈண்டுக் கருதி யின்புறற்பாலது.

குரியவனே! பலவகை அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட குரங்கே! என் முன்னிலையிற் சொல். சொல். மலர்ந்த மாதவிக்கொடியையும் வளைத்து மலர் பறிப் பின் அங்ஙனம் வளைத்தலால் ஓர் அமயம் அதன் தளிர் உதிர்ந்துவிடுமோ என்னும் ஐயத்தால் அக்காரியத்தைச் செய்தற்கும் மனம் ஒருப்படாத என் இனிய நண்பரா கிய அச் சாருதத்தர் இம்மை மறுமையாகிய இரண்டு உலகத்திற்கும் மாறுபட்ட இத்தகைய தகாத செயலை எங்ஙனஞ் செய்வார்? நில். அடே! குட்டினிமகனே! நில். உன் மனம் போல் வளைந்த இம்மரத் தடியால் உன் தலையை அடித்துப் பல துண்டுகளாகச் சிதறச் செய் வேன்.

சகாரன்—(சினத்தோடு) கேளுங்கள். கேளுங்கள். பெரியோர்களே! எனக்கு [1]விவாதமோ வழக்கோ சாரு தத்தனோடுதான் உண்டு. அங்ஙனம் இருக்கக் காக்கைக் கால் போன்ற தலையினையுடைய இவன் எதற்காக என் தலையை அடித்துப் பல துண்டுகளாகச் செய்யவேண் டும்? நிற்க. அடே! தேவடியாள் மகனே! துட்டப் பையலே!

(விதூடகன் மரத்தடியைக் தூக்கிக்கொண்டு முன் கூறியபடி கூறுகின்றான். சகாரன் சினத்தோடு எழுந்து அடிக்கின்றான். விதூடகன் எதிர்த்து அடிக் கின்றான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அடிக்கின்றனர். விதூடகனது கக்கத்தினின்றும் அணிகலன்கள் வீழ் கின்றன.)

---

[1] ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட உரைகளை யுடையது விவாதமாகும். வழக்கின் இயல்பு மேற்கூறப்பட்டது.

சகாரன்—(அவ்வணிகலன்களை எடுத்துப் பார்த்து [1]அச்சத்தோடு) பாருங்கள். பாருங்கள். பெரியோர்களே! இவைதாம் அந்த எளியவளுடைய ஆபரணங்கள். (சாருதத்தனைக் குறிப்பிட்டு) இச்சிறுபொருள் காரணமாகவே அவள் கொல்லப்பட்டாள்.

(அதிகாரிகள் எல்லோரும் [2]தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டனர்.)

சாருதத்தன்—(முகத்தை ஒருபுறத்தே மறைத்துக் கொண்டு)

300. [3]ஊறுசா லிற்றைப் போழ்திங்கு
உள்ளவர் காண என்தன்
மாறுபா டாய வூழின்
வலியினுன் மறைவின் வீழ்ந்த

---

[1] இருவரும் கைகலந்து கலகம் விளைக்குங்கால் விழுந்த அணிகலன்கள் இன்னாரிடத்தினின்றும் வீழ்ந்தன என்பதை நீதிமன்றத்தார் அறியாமல், தான் அவற்றை எடுத்தது பற்றித் தன்பால் அக்குற்றத்தை யேறிடவுங்கூடும் என்னும் ஐயமே சகாரனுக்கு அச்சமுண்டாதற்குக் காரணமாகும்.

[2] எல்லாவகையானும் வழக்காராய்ச்சி, சாருதத்தனுக்கு மாறாகவே முடிகின்றதெனக்கண்டு சாருதத்தன்பால் நன்மதிப்புடைய அதிகாரிகள் நாணத்தால் தலையைக் கவிழ்த்தனர் என்பதாம்.

[3] இங்கு உள்ளவர் என்றது நீதிபதி முதலியோரை. மாறுபாடு ஆயவூழ்-தீயூழ். வீழ்ந்த இவ்வணிகள் எனவும் விளங்கும் இவ்வணிகள் எனவும் கூட்டுக. பீழை-மரணத் துன்பம்.

வீறுசா லொளியான் மிக்கு
விளங்குமிவ் வணிக ளெல்லாம்
பேறிலா எளியேன் தன்னைப்
பிழையுள் வீழ்தத வம்மா.

விதூடகன்—ஓ! ஏன் [1]உண்மை நிகழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கக் கூடாது?

சாருதத்தன்—நண்ப!

301. [2]உண்மையின் இயல்பைத் தேறி
உணர்கிலா மையினால் என்றும்
வெண்மைசால் அரசர் கண்கள்
விறலில வாத மன்றே.
உண்மையை யுரைப்போர்க் கிந்நாள்
உறுவதோ எளிமை யிந்த
எண்மையால் இறத்தல் அந்தோ
இழிவிழி வெந்த ஞான்றும்.

நீதிபதி—துன்பம்! ஆ! துன்பம்!

302 [3]வாம மார்வலி சுன்றி மருங்கணை
பூம கன்பகை பற்றிய பொன்னற்குத்

---

[1] உண்மைநிகழ்ச்சியாவது, இவ்வணிகலன்கள் வசந்த சேனையால் உரோகசேனனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுப் பின்னர் அவளுக்கே திருப்பிக் கொடுக்கும் நிமித்தம் கொண்டுவரப் பட்டனவென்பது.

[2] வெண்மை—அறிவுமுதிராமை. விறல்-உண்மையுணரும் ஆற்றல். எண்மை-எளிமை.

[3] வாமம் ஆர் வலி-ஒளியாகிய நிறைந்தவன்மை கோள் ஒளியை ரச்மி என்று சோதிடநூலார் கூறுவர். பூமகன்-பூதேவியின் மகனாகிய செவ்வாய். பொன்னன்—வியாழன்.

தூம கேதுவோர் பக்கல் துறுத்தென
ஏம மார்கலன் ஈதொன்று வந்ததால்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—(அணிகலன்களைக் கண்டு வசந்தசேனையின் தாயை நோக்கி) பெருமாட்டி! இப் பொற்பணி அதுதானா? இல்லையா? என்பதை ஊன்றிப் பார்த்தல் வேண்டும்.

கிழவி—(பார்த்து) இஃது அதனை ஒத்திருக்கின்றது. [1]அஃதன்று.

சகாரன்—ஆம். விருத்தகுட்டினி! [2]கண்களாற் சொல்லி வாக்கினால் மறைத்துவிட்டாய்.

கிழவி—தீயவனே! போ.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—இஃது அதுதானா? இல்லையா? என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்.

வலிகுன்றிப் பற்றிய பொன்னன் என்க. தூமகேது-உபக் கோள்களிலொன்று. துறுத்தல்-நெருக்குதல். முன்னரே வலியிழந்து நிற்கும் பொன்னற்குத் தன் மருங்கு அணைந்த செவ்வாயின் பகைமையால் ஒருபாற் கேடு நேர்ந்திருக்குங் கால் மற்றொருபால் தூமகேதுவின் நெருக்கம் நேர்ந்து துன்புறுத்தல்போல, முன்னரே பொருள்வலியிழந்து வறியனாயிருக்கும் நல்லோனாகிய சாருதத்தற்குச் சகாரனது பகைமை ஒருபாற் கேடு விளைக்க மற்றொருபால் இவ்வணிகலன் வெளிப்பட்டுத் துன்புறுத்துகின்றது என்பது கருத்து.

[1] "அஃதன்று" என்றது சாருதத்தன்பாலுள்ள கருணையாற் கூறப்பட்டது.

[2] கண்டவுடன் அதுவே இஃதென்று நினைந்தது கண்களின் குறிப்பால் உணரப்பட்டது என்பதாம்.

கிழவி—ஐய! [1]சிற்பியின் திறமையாற் கண்ணைக் கவர்கின்றது. ஆனால் அஃதன்று.

நீதிபதி—அம்மா! இவ்வணிகலன்களைக் கண்டிருக்கின்றாயா?

கிழவி—இல்லை. இல்லை. கண்டதில்லை என்றே சொல்லுகின்றேன். அன்றி ஒருசமயம் சிற்பியினால் அதுபோல் அமைக்கப்பட்டதாகவும் இருக்கலாம்.

நீதிபதி—செட்டியாரே பார்க்க வேண்டும்.

503. [2]ஒருபொருள்போற் பிறபொருள்கள்
உளபலமற் றணிகலன்கள்
உருவமைதி குணஞ்செய்கை
யொத்தனமுற் கண்டியற்றும்
அரியதிறல் சிற்பிகள்பா
லமைந்துளதா தலிற்பெரிதும்
பொருவுநிலை கைவன்மை
புலப்படுத்த வெளிப்படுமால்.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—[3]இவ அணிகலன்கள் பெருமான் சாருதத்தர் உடையனவா?

சாருதத்தன்—இல்லை. இல்லை.

---

[1] "கண்களாற்சொல்லி" என்னும் சகாரன் கூற்றுக்கு ஏதுக் கூறியவாறு.

[2] பிறபொருள்கள் பலவுள என்க. பொருவுநிலை-ஒப்புத் தன்மை.

[3] இது கிழவியைநோக்கிக் கேட்டது.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—அப்படியானல் யார்க்கு உரியவை?

சாருதத்தன்—இதோ இருக்கின்ற பெருமாட்டியின் புதல்விக்கு உரியவை.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்— அவளிடத்தினின்றும் இவ் வணிகலன்கள் எப்படிப் பிரிவெய்தின?

சாருதத்தன்—[1]இவ்விதம் பிரிவெய்தின. இதுண்மை.

செட்டியும் எழுத்தாளனும்—ஐய! சாருதத்தரே! இந் நீதிமன்றத்தில் உண்மை கூறுதல் வேண்டும். பார்க்க. பார்க்க.

304. [2]உண்மைசொல இன்பம் உளதாகுந் தீவினைகள்
உண்மைசொல எய்தா வுறுதியே—உண்மை
இரண்டக் கரத்தானும் ஈங்கிதனைப் பொய்யான்
மருண்டு மறையற்க மன்.

---

[1] இவ்விதம்-வசந்தசேனையினிடத்தினின்றும் கவர்ந்ததாக நீங்கள் எண்ணுகின்றபடியே. நிகழ்ந்தவாறு கூறின் ஏற்றுக்கொள்ளாரெனக்கருதி உண்மையைக் கூறிஞனல்லன் என்க. இவ்விதம் என்பதற்கு உரோகசேனனுக்குச் சிறுதேர் அமைத்துக்கொள்ள வசந்தசேனையாற் கொடுக்கப் பட்ட செய்தியைப்பற்றியது என்று பொருள்கொள்வாரும் உளர்.

[2] அக்கரம்-எழுத்து. பொருணிலையால் என்றும் அழிவில்லாததும் சொன்னிலையால் ஒற்ருெழித்தெண்ணுங்கால் இரண்டெழுத்தானயதும் ஆகிய உண்மையை அழிதன்மாலையதும் ஒரெழுத்தானயதுமாகிய பொய்யான் மறையற்க என்பது கருத்து. அக்கரம் என்பது ஈண்டு எழுத்து அழி

சாருதத்தன்—[1]அணிகலன்களை அணிகலன்களாகக் காண்கின்றேன் அல்லேன். [2]என் இல்லத்தினின்றும் கொண்டுவரப்பட்டவைகளாகமாத்திரம் அறிகின்றேன்.

சகாரன்-உய்யானத்துட் புகுவித்து முதலிற் கொன்ருய். இப்பொழுது மிக்க வஞ்சகத்தால் மறைக்கின்ருய்.

நீதிபதி—ஐய! சாருதத்தரே! உண்மையைக் கூறல் வேண்டும்.

305. [3]நல்லெழில் வாய்ந்தநின் மெல்லிய உடலில்
நின்னைக் காக்க உன்னுமெம் மனத்தொடு
பொல்லாக் கசையடி பொருக்கென
வீழுமீ துறுதி தாழா தைய.

சாருதத்தன்—

306. [4]பாவமோர் சிறிது மில்லாப்
பழியறு குலத்தில் வந்தேன்

வின்மை என்னும் பொருள்களைப் புலப்படுத்து நிற்றலுங் கருதற்பாலது. மன்-அசைநிலை.

[1] அவை அவாவப்படும் பொருள்களாக என் கண்களுக்குப் புலப்பட்டில என்பது கருத்து.

[2] புட்பகரண்டகத்தினின்றும் அடையப்பட்டில என்பது கருத்து.

[3] உண்மையை வெளிப்படுத்துதற்பொருட்டு இக்கசையடித் தண்டம் விதிக்கப்படும் என்பது கருத்து.

[4] குற்றம் குணங்களை உணர்ந்து ஒறுத்தல் விடுதல் செய்தற்குரிய பொறுப்புத் தங்கள்பாலதே. அத்தகைய தங்கள் கருத்து மாறுபடுமாயின் எளியேனுகிய யான் செயற்பாலதென்? என்பதாம்.

பாவமென் பால்வந் தெங்ஙன்
பற்றுநீ ரென்மாட் டிந்தப்
பாவமுண் டெனவுள் ளத்தாற்
பார்த்திரேற் கனவி லேனும்
பாவமொன் றில்லேன் செய்யப்
படுவதொன் றியாதே யம்ம!

(தனக்குள்) வசந்தசேனையைப் பிரிந்த யான் இனி உயிர் வாழ்தலாற் பயனென்? (வெளிப்படையில்) ஓ! [1]பலவாறு கூறுதலென்?

307. [2]மறுமையை யறிகிலா வஞ்ச னாகிய
தறுகணன் யானொரு தைய லாளைமற்று
உறுமெழில் நங்கையைச் சிறப்பின் ஓதுங்காற்
குறையுள செய்தியைக் கூறு வானிவன்.

சகாரன்—அவள் கொல்லப்பட்டாள். [3]அடே! "யான் கொன்றேன்" என்று நீயும் சொல்.

சார்ருதத்தன்—[4]நீயே சொல்லிவிட்டாயே.

---

[1] கொடியவனாகிய சகாரனது கூற்றை நம்பி ஆராயாது சமத்தப்பட்ட குற்றத்தையுடையவனாகிய யான் உண்மையை வெளிப்படுத்தற்கு முயறல் பயனில்லாதது என்பது கருத்து.

[2] 299-ஆவது செய்யுளே இது. இதன் குறிப்புக்களை ஆண்டுக் காண்க. நங்கை-என்பதொன்றே வேறாகவுள்ளது. நங்கை—பெண்ணிற் சிறந்தாள்.

[3] மேற்செய்யுளில் உள்ள "நங்கையை" என்னும் சொல்லை முடித்துக்காட்டுவான் "யான் கொன்றேன்" என்றுசொல் என்றான் என்க.

[4] இந்நிகழ்ச்சியில் யான் கூறற்பாலது யாதுமின்று. நின் சொல்லே அதனை உறுதிப்படுத்தும். "யான்கொன்றேன்"

சகாரன்—கேளுங்கள். கேளுங்கள். பெரியோர்களே. இவனே கொன்றான். இவனாலேயே ஐயம் நீங்கிற்று. வறியவனாகிய இச்சாருதத்தனுக்கு [1]உடலைப் பற்றிய தண்டம் விதித்தல் வேண்டும்.

நீதிபதி—ஏவல! சகாரன் சொல்லியபடி செய். ஓ! சேவகர்களே! இச்சாருதத்தனைப் பிடியுங்கள்.

(சேவகர்கள் பிடிக்கின்றார்கள்.)

கிழவி—அருள்செய்தல் வேண்டும் பெரியோர்களே! அருள்செய்தல் வேண்டும். ("முன்னர் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட" (399-ஆவது பக்கம்) என்பது முதலிய சொற்களை மேற்கூறியபடி கூறுகின்றாள்.) என் மகள் கொலை செல்யப்பட்டு இறந்தாளாயின் இறக்க. என் பொருட்டு இவர் நீண்ட வாணாளையுடையவராக உயிர் வாழ்க. அன்றியும் வழக்கு வாதி பிரதிவாதிகளைச் சார்ந்ததாகும். யான் வாதியாவேன். இவரை விடுதலை செய்யுங்கள்.

சகாரன்—போ. கருப்பதாசீ! போ. இவ்வழக்கினால் உனக்கு என்ன?

நீதிபதி—அம்மா! போகலாம். ஓ! சேவகர்களே! இவளை வெளிப்படுத்துங்கள்.

கிழவி—ஆ! மகனே! ஆ! குழந்தாய்! (என்று அழுதுகொண்டு வெளியே செல்கின்றாள்.)

என்று அநுவாதமாகக்கொண்டு நீ கூறினும் அச்சொல்லே உண்மையாக நீ கொன்றாயென்பதைக் குறிப்பிற் புலப்படுத்தும் என்பதாம்,

[1] உடலைப்பற்றிய தண்டம்-மரணதண்டனை.

சகாரன்—(தனக்குள்) என் [1]தகுதிக்கு ஏற்றதை யான் இவனுக்குச் செய்துவிட்டேன். இப்பொழுது போகின்றேன். (என்று போகின்றான்.)

நீதிபதி—ஐய! சாருதத்தரே! வழக்கைத் துணியும் விடயத்தில் எங்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு. [2]எஞ்சிய காரியம் அரசனைச் சார்ந்தது. [3]ஆயினும் ஏவல! பாலகன் என்னும் அரசற்குப் பின் வருமாறு [4]அறிவித்தல் வேண்டும்.

308. [5]குற்றமிழைத் தானிவனே
யாயினுமென் கொல்லுதற்கு
உற்ற மறையோன்
உரியனலன்—பெற்றியினல்
என்று மனுவுரைத்தான்
ஈங்கிவனை நங்நாட்டி
னின்றுபொரு ளோடகற்றல் நேர்.

---

[1] தகுதி-அரசன் மைத்துனனும்நிலே. என்னோடு பகைத்து உயிர் வாழ்பவன் யாவன் ? என்பது கருத்து.

[2] எஞ்சியகாரியமாவது தண்டம் இன்னதென்று கட்டளையிடுதல்.

[3] தண்டித்தற்கு உரிய அதிகாரம் எங்களுக்கு இல்லையாயினும் என்றவாறு.

[4] பொருத்தமானதொன்றை அறிவிப்பது குற்றமாகாது என்பதாம்.

[5] பெற்றி-தன்மை, பிராமணத்தன்மை யுண்மையால் குற்றம் புரிந்த பார்ப்பான் கொலைக்குரியன் ஆகான் என்று மனு கூறினன். ஆதலின், இவனை நம் நாட்டினின்றும் உரிய பொருளோடு வெளிப்படுத்தலே நேரிதாம் என்க. இதுவே இவற்குச் செய்யத் தக்க தண்டமாகும் என்பது கருத்து.

ஏவலன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே (என்று வெளியேபோய் மீண்டும் வந்து கண்ணீர் வடிய) ஐயன்மீர்! அரசர் பாற்சென்றேன். பாலகன் என்னும் அரசர், "மிகவும் இழிந்த பொருள் காரணமாக வசந்தசேனையைக் கொன்ற அச்சாருதத்தன் கழுத்தில் அவ்வணிகலன்களையேகட்டிக் குற்றம் வெளிப்படப் பறைசாற்றுவித்து அவனைத் தென்பாலுள்ள சுடலைக்குக் கொண்டுபோய்க் கழுவில் ஏற்றிக் கொன்றுவிடுங்கள்" என்று கூறுகின்றார். வேறு எவனொருவன் இத்தகாத செயலைச் செய்கின்றானோ அவன் இவ்வவமானத்தோடுங் கூடிய தண்டத்துக்கு ஆளாவான்.

சாருதத்தன்—ஆ! அரசன் பாலகன் ஆராய்ச்சியில்லாத செய்கையுடையவன் ஆகின்றான். ஆம்.

309. [1]இத்தகை வழக்கெனு மெரியில் தீச்செயல்
மெத்திய அமைச்சரால் வீழ்த்தப் பட்டுளார்
மத்தமா ரரசர்கள் வழீஇய தன்மையால்
ஒத்ததோர் கீழ்நிலை யுறுத லுண்மையே.

---

[1] இத்தகை-நுணுகியாராய்தற்குரிய. மெத்திய-மிகுந்த. மத்தம்-மயக்கம். அரசர்கள் வீழ்த்தப்பட்டுளார் எனவும், அரசர்கள் வழீஇய தன்மையால் உறுதலுண்மை யெனவும் இயைக்க. அரசியல் பிழைத்தோர் இம்மையிற் பழியையும் மறுமையில் நரகத்தையும் எய்துவர் என்பதைப் பின்வரும் மனுமொழியானும் உணர்க. "ஒறுத்தற்குரியரல்லாதாரை யொறுத்தலையும், ஒறுத்தற்குரியாரை யொறாதுவிடுதலையும் செய்யும் அரசன் இம்மையில் மிக்க பழியையும் மறுமையில் நரகத்துன்பத்தையும் எய்துவன்" (மநு அத்-8. சு-128)

310. [1]மன்னவ னுணையை மாசு றுத்தியே
பன்னுவெண் காக்கைமேற் பறப்ப தாச்சொலும்
இன்னவன் கொடியரால் இயைந்த நல்லறம்
அன்னவ ரழிந்தனர் அழிகின் றூர்பலர்.

---

[1] அரசனது செங்கோலை மாசுறச்செய்து "வெள்ளைக் காக்கை பறக்கின்றது" என்பது போன்ற பொய்யுரைகளைக் கூறும் இச் சகாரனைப்போன்ற கொடியவர்களால், அறக் கடவுள் போன்ற பெரியார் பலர் அழிந்தனர்; பலர் அழி கின்றனர் என்பதாம். அரசன் உண்மை யுணர்ச்சியிற் சிறி துந் தலைப்படாமையால் அவன் அறிவின்மை மிகப் பெரிய தென்பது கருத்து.

இனி, இத்தகைய தீயொழுக்கமுடையவன் இயல்பை யறியாமல் இவனை நாட்டு மக்களுக்குரிய நன்மை தீமைகளிற் றலைப்படும் அதிகாரபதவியில் நியமனஞ் செய்தது முதலா வது அரசனது குற்றமாகும். பின்னர், இன்னோரன்ன தீய வர் கூற்றில் நம்பிக்கை வைத்து, நல்லொழுக்கமுடையா ரியல்பை மதியாமல் அவர்பாற் குற்றந்துணிதல் நீதிபதி களின் பிழையாகும். வசந்தசேனையைக் கொலைசெய்யுங் கால் "யான் இவனைக் கண்டேன்" என்று சகாரனாலும் கூறப்பட்டிலது. "வசந்தசேனை வண்டியில் ஏறியிருக்கின்றாள்" என்று சந்தனகன்கூற, "அதனை நேரிற்காணும்விருப்பினனாய் அவ் வண்டியில் ஏறிய என்னை அச் சந்தனகன் அடித்து வீழ்த்தினான்" என்னும் வீரகன் சொல்லால் அவனுக்குச் சந்தனகன் உரையில் அவநம்பிக்கையுண்டாயிற்று என்பதை உய்த்துணர்ந்துகொள்ளாமல், வசந்தசேனை சாருதத்தன் வண்டியில் ஏறிச் சென்றாள் என்றும் துணியப்பட்டது. இறந்து கிடக்கும் ஒரு பெண்ணுடலைக் கண்டு கூறிய அளவில் வசந்தசேனையின் கொலையும் துணியப்பட்டது. "கொன்று விட்டான்; யான் இல்லை" என்று சகாரன் முதலிற் கூறிப்

நண்ப! மைத்திரேய! போ. தாய்க்கு இறுதியாகிய வணக்கத்தை யான் கூறியதாகச் சொல். என் புதல்வன் உரோகசேனனையும் காப்பாற்று.

விதூடகன்—[1]வேர் அறுக்கப்படின் மரம் எங்ஙனம் காப்பாற்றப்படும்?

சாருதத்தன்—அங்ஙனமன்று.

311\. விண்ணுல கெய்தினர் விளங்கு நல்லுடற்
புண்ணிய வுருவமே புதல்வ னுதலின்
எண்ணியென் பாற்புரி யினிய நட்பினை
நண்ணிய உரோகசே னற்கு நாட்டுதி.

விதூடகன்—ஓ! நண்பரீர்! தங்களுக்கு இனிய நண்பனாகிய யான் தங்களைப் பிரிந்தபின் உயிரைத் தாங்குவேனா?

சாருதத்தன்—[2]உரோகசேனனையும் பார்த்துக் கொள்.

பின் வேறு விதமாக அச்சொல்லை மாற்றியதில் ஐயப்பாடும் ஏற்பட்டிலது. இவை முதலிய எல்லாம் நீதிபதிகளால் ஆராய்ந்தறியற்பாலன. இவ்வெல்லாப் பிழைகளும் அரசனையே சார்வனவாம். இது கருதியே முதல் அங்கத்தில் "வழக்கின் மாறுந் தன்மையும்" (செய்யுள்-5) என்று கூறப்பட்டது.

[1] சாருதத்தனை வேராகவும் புதல்வனை மரமாகவும் கருதினான் என்பதாம்.

[2] யான் இல்லாதபொழுது நீயே அவனுக்குப் பற்றுக்கோடாவாய் என்பது கருத்து. முதனூலில் "தர்சய" என்றுள்ளது. இது பார் என்னும் பொருளோடு காட்டு என்னும் பொருளும் தருதலால் "உரோகசேனனையும் கொண்டு வந்து காட்டு" என்றும் கொள்ளலாம். பின்னர் 10-ஆம் அங்கத்தில் உரோகசேனனின் சந்திப்புக் கூறப்படுதலின்.

விதூடகன்—ஆம். பொருத்தமே.

நீதிபதி—நன்மை மிக்க ஏவல! இப்பையலைவெளிப் படுத்து.

[ஏவலன் அங்ஙனமே செய்கின்றான்.]

நீதிபதி—ஓ! யார் இங்கே? கொலையாளிகளுக்கு அரசனது ஆணையைத் தெரிவி.

[சாருதத்தனை விட்டு நீதிபதி முதலிய அதிகாரிகள் எல்லாரும் போய்விடுகின்றனர்.]

ஏவலன்—ஐயன் இங்கே வருக.

சாருதத்தன்—(துன்பத்தோடு "நேசமார் மைத்திரேய" என்னும் 298–ஆம் செய்யுளைக் கூறுகின்றான். [1] ஆகாயத்தை நோக்கி.)

312. [2]என்னைப் பற்றிய இவ்வழக் கியலை
முன்னித் தீர்க்க மொழிநீர் துலைநஞ்சு
எரியெனு மிவற்றை யெண்ணு தரிய
இவ்வுடல் துணிபடற் கியையும்வெவ் வாளென

---

[1] அரசன் அரங்கத்தில் வெளிப்பட்டிலனாயினும் அவனைக் குறித்துக் கூறியது.

[2] சான்று முதலிய ஆராய்ச்சிகளால் துணிதற்குஅரிய வழக்கு, நீர் துலை நஞ்சு எரி என்னும் தெய்விகங்களால் ஆராயத்தக்கதாகும். ஆராய்தல்: நீரின் முழுகல், துலையில் ஏறுதல், பாம்புப்பற்றிற் கையிடல், தீயிற்புகுதல் என்னும் இவற்றால் ஏதமுறாமை தெரிதல். அரிய இவ்வுடல்-கிடைத்தற்கரிய எனது இவ்வுடல். உடல் துணிபடற்கு வெவ்வாள் இயையுமெனத் துணிந்து பார்ப்பனனும் என்னைக்கொல்

வெளவிய நின்சிறு மதிகொடு துணிந்தோ
பகையுரை பற்றியோ பார்ப்பன ஞமெனத்
தகவறக் கொல்லுதி சாற்றுமிச் செயலால்
அடுநர கிடைநின் குடிவழி மக்களொடு
கடிதின் வீழ்ந்து படுதுய ருறுகவே.

[1] இதோ வந்துவிட்டேன்.

[எல்லோரும் போகின்றனர்.]

"வழக்காராய்ச்சி" என்னும்

ஒன்பதாம் அங்கம் முற்றிற்று.

லுதியென இயைக்க. துணிந்தோ என்பதிலுள்ள ஓகாரத்தைக் கொடு என்பதனோடு கூட்டி, நின் சிறுமதிகொண்டோ பகையுரைபற்றியோ துணிந்தெனக் கூட்டுக. வெளவிய-தீயொழுக்கமுடைய அமைச்சர் முதலியோராற் கவரப்பட்ட. தகவு அற-நடுவுநிலை ஒழிய.

[1] ஏவலனை நோக்கிக் கூறியது.

[1]பத்தாம் அங்கம்

தொகுத்துரைத்தல்

([2]சண்டாளர்கள் இருவர்பின் தொடரச்
சாருதத்தன் வருகின்றான்.)

சண்டாளர்கள் (இருவரும்)—

313. [3]பலவிதக் கொலைசிறைப் படுத்தல் ஒல்லையில்
தலைதனை வெட்டுதல் கழுவி லேற்றுதல்
வலமித னேதுவை மதித்து நம்மனம்
அலைவுறல் தன்பொருட் டாகும் அம்மவோ!

[4]விலகுங்கள்; ஐயன்மீர்! விலகுங்கள். இவ்வையன் சாருதத்தன்,

---

[1] இவ்வங்கத்தில் வசந்தசேனை உயிர்பிழைத்துத் திரும்பி வருதலால் சாருதத்தன் விடுதிபெறலும், ஆரியகன் அரசனாதலும், சருவிலகனது சேர்க்கையும் ஆகிய இவை முதலியன கூறப்படும்.

[2] கொலைக்களத்துக்குக் கொண்டுபோகப்படும் சாருதத்தனது வருகை முதலிற் கூறப்படுகின்றது.

[3] கொலைபுரிதல் சிறைப்படுத்தல் வெட்டுதல் கழுவேற்றல் ஆகிய இச்செயல்களில் வல்லமையுடையேம். வலம்-தன்மைப் பன்மை. இதன் ஏதுவை-இக்கொலையின் காரணத்தை. நமக்கு ஆற்றலும் அரசன் கட்டளையும் உண்மையால் நாம் சிந்திக்கவேண்டுவதென்? என்பது கருத்து.

[4] சாருதத்தனைக் காண விரும்பிக் கூடிய மக்களை நோக்கிக் கூறியது.

314. [1]படுகொலை வினைஞர்யாம் பற்றச் செங்நிறத்
தொடுமலர் அலரியைச் சூடி நெய்யற
அடைவினின் விளக்கொளி யவிதல் போன்றிவண்
வடுவுறீஇத் தனதொளி மாண்டு நிற்பனால்.

சாருதத்தன்—[துன்பத்தோடு]

315. [2]கண்ணீரான் மிகநனைந்து கடும்புழுதி
உறுப்பெல்லாங் கறையிற் சார
எண்ணீம மலர்மாலை யியைதரச்செஞ்
சந்தனச்சே றனை இ யீங்கே
நண்ணியவென் னுடலிதனைப் பலியுணவென்
றுண்ணுதற்கு நயந்து காக்கை
கண்ணுறீஇக் கடுங்குரலாற் கரைந்துகரைந்
தருகிலுறக் கருது மாலோ.

சண்டாளர்கள்—விலகுங்கள். ஐயன்மீர்! விலகுங்கள்.

---

[1] தொடுமலர் அலரி-தொடுக்கப்பட்ட மலர்களையுடைய அலரிமாலை. அடைவினின் என்னும் உவமையடையைப் பொருளுக்கும் கூட்டுக. அடைவினின்-முறையாக. வடு-கொலைக்குற்றம். ஒளிமாண்டு நிற்றற்குக் காரணம், கொலைவினைஞராகிய யாங்கள் பிடித்த அளவினனே இறத்தல் உறுதியெனத் துணிந்துகொண்டமையாம் என்பது.

[2] நனைந்து சார இயைதர அலைந்து நண்ணிய உடல் என்க. ஈமம்-சுடலை. ஈங்கு-சுடலைக்கண். பூசித்தற்குரிய மலரோடு இயைதலும் புழுதிபடிதலும் ஆடு கோழிகளின் புண்ணீரில் தோய்தலும் பலியுணவுக்கும் உளவென்பது அறியற்பாலது.

316. [1]சில முடைப்பெரியோ ராய செழும்புட்கள்
ஏலவுறுங் தக்கோனும் இத்தருவைக்—காலமெனும்
கோடரியின் கூர்நுதிகள் கூறு படுத்துதலே
நாடியுறக் காண்டலெவன் நன்று.

வா. அடே! சாருதத்த! வா.

சாருதத்தன்—[2]யான் இத்தகைய நிலைமையை அடைந்தேன். மக்களுடைய ஊழ்வினைப்பயன்கள் நினைவுக்கு அடங்காதனவன்றோ?

317. [3]அரிசிமாப் பொடிநனி படிந்த யாக்கையேன்
விரவுசெஞ் சாந்திஞல் விளங்த மைவிரல்

---

[1] ஏல உறும்-மிகத் தங்கும். காலம் ஈண்டு எல்லாப் பொருள்களும் அழிவெய்தற்குக் காரணமாக நிற்பது. நுதிகள்—மக்களின் கன்மபரிபாக வடிவமாகவுள்ள நுனிகள். எங்களையும் அரசனையும் தலைக்கீடாகக்கொண்டு காலமே கூறுபடுத்துகின்றது என்பது கருத்து. நுங்கட்குப் பற்றுக் கோடாகவுள்ளவனை இந்நிலையிற் காண்டல் நன்றன்று என்பார் "காண்டலெவன்" என்ருரென்க.

[2] எல்லோர்க்கும் புகலாகவுள்ளவன் என்பான் "யான்" எனவும், இப்போது புகலற்றவன் ஆயினேன் என்பான் "இத்தகைய நிலைமையை அடைந்தேன்" எனவும் கூறினுன்.

[3] மாப்பொடி-மாவாகிய பொடி; அல்லது பொடியை எள்ளுப்பொடி எனவும் கொள்ளலாம். யாக்கையேனுகிய என் உறுப்புக்களில் இலச்சினை சேர்தலாற் புருடனுயிருந்தும் பசுவின் நிலையை அடைந்தேன் என்பதாம். உடம்பில் அரிசி மாப் பொடியைப் பூசிச் செஞ்சந்தனத்தாற் பஞ்சாங்குல முத்திரையிடல் கொலைப்படற்கு உரியானது அலங்காரமென்ப. இலச்சினை-அடையாளம்; முத்திரை. தேவதைகளுக்குப் பலியாக வெட்டப்படும் பசுக்களுக்கும் இவ்வலங்காரம் உண்டென்ப. பசு ஈண்டு ஆடு முதலியன.

உருவுகொள் இலச்சினை யுறுப்பிற் சேர்தலாற்
புருடனைப் பசுநிலை பொருந்தப் பெற்றனன்.

[எதிரே பார்த்து] ஆ! [1]மனிதரின் ஏற்றத்தாழ்வு என்னே! [துன்பத்தோடு]

318. [2]யானுறு நிலையை நோக்கி
இந்நகர் மக்க ளெல்லாம்
மானுடப் பிறவி தீதென்
றுரைத்துமா ழாந்து கண்ணீர்
தானுற அழுதீங் கென்னைத்
தாங்குதற் காற்ற லின்றி
வானுறீஇ யின்பந் துய்க்க
என்றுரை வழங்கு கின்றார்.

சண்டாளர்கள்—விலகுங்கள்! ஐயன்மீர்! விலகுங்கள்! ஏன் பார்க்கின்றீர்கள்?

319. [3]நாடிகந்து வேந்தன் நடத்தலயல் நாண்மீன்கள்
பாடு பெயர்தல் பசுவினல்—பீடுயரும்

---

[1] நகரத்து நன்மக்கள் தன்பால் இரக்கமேற்கொண்டு வருந்துதலைக் கண்டு இவ்வாறு கூறினன். அவர் வருத்தம் பின்வருஞ் செய்யுளிற் காண்க. மக்கட்டன்மை பொதுவெனினும் நல்லோர்க்கும் அல்லோர்க்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வாகிய வேறுபாடு மிக்கதென்பது கருத்து.

[2] நின் நல்வினைகளின் பயன் இவ்வுலகத்திற் காணப்படாமையான் வானுற்று இன்பம் துய்க்க என்று வாழ்த்துவார் ஆயினர் என்க.

[3] நாடு-தன் நாடு. அயல் நடத்தல் என்க. அயல்-வேற்றிடம். நாண்மீன்கள்-நக்ஷத்திரங்கள். பாடுபெயர்தல்-இடம் பெயர்தல்; வீழ்தலுமாம். எனும் உவை நான்கும் காண்டற்கு ஒல்லாவாம் என இயைக்க.

நல்லோ யிரூர்க்கேடு நண்ணல் எனும்நான்கும்
ஒல்லாவாங் காண்டற் குவை.

சண்டாளருள் ஒருவன்—அடே! [1]ஆகிந்த! பார். பார்.

320. [2]இந்நகர்க் கணியென இலங்கு வோனிவன்
முன்னையூழ் வலியினாற் கொலையின் முற்றினன்
அன்னது கண்டுவிண் ணரற்று கின்றதோ
மின்முகி லிலாதிடி வீழு கின்றதோ.

இரண்டாமவன்—அடே! கோக!

321. விண்ணும் அழவில்லை மேகமின்றி யேயசனி
நண்ணி விழவுமிலை நங்கையராங்—கொண்மூ
இனம்பொழியுங் கண்ணீர் இடையரு தீங்கு
மனம்பதற வீழுமால் மற்று.

---

[1] ஆகிந்த! கோக! என்பன சண்டாளர்கள் ஒருவரை யொருவர் அழைக்கும் குறிப்பு மொழிகளாம்.

[2] மேன்மாளிகைகளில் உள்ள பெண்கள் சாருதத்தனது நிலைகண்டு அழுதலான், அவர்கள் கண்களினின்றும் நீரொழுக, அதனைக் கண்டு இவ்வாறு கூறினன். அந் நீரொழுக்கம் பருமை வெண்மை வெம்மை என்னும் இவற்றை உடைமையால் அது விண் அழுதலாகவும் வச்சிரப் படை உருகி வீழ்தலாகவும் தற்குறிப்பேற்றத்தாற் கூறப் பட்டது. இடி-வச்சிரப்படை. வீழ்தல் ஈண்டு உருகி வடிதலின்மேற்று. இடியின் வீழ்ச்சி அரசற்கு விளையுந் தீங்குகளுக்கு நிமித்தம் என்பதும் புலப்படுத்தவாறு.

322. [1]கொலையுறும் இவனையாங் கொணர்தல் கண்டுளம்
அலைவுறு மாந்தர்கள் அனைவ ரும்சூழீஇ
மலைவுற அழுதலின் வழிகண் ணீரினால்
நிலமுறு புழுதிமேல் எழுதல் நீங்கிற்றே.

சாருதத்தன்—[துன்பத்தோடு பார்த்து]

323. [2]அரமியத் துலவுமிவ் வணங்க னாரெழில்
விரவுசா ளரத்திறை முகம்வெ ளிப்படீஇத்
தருதுயர் உறுமெனைச் சாரு தத்தவென் று
உரைகொடு தூம்பென ஒழுக்கு வார்கணீர்.

சாண்டாளர்கள்—வா. அடே! சாருதத்த! வா. இது தான் பறைசாற்றுமிடம். பறையை [3]அடியுங்கள். குற்றத்தை வெளிப்படுத்திச் சொல்லுங்கள்.

சண்டாளர்கள் — கேளுங்கள். பெரியோர்களே! கேளுங்கள். இவன் வாணிகத்தொழிலாளனாகிய வினயதத்தனுடையபெயரன்; சாகரதத்தன் மகன்; மாட்சிமிக்க சாருதத்தன் எனும் பெயருடையன் ஆவான். தகாத செயலைச் செய்பவனாகிய இவன், வசந்தசேனை என்னும் கணிகையை இழிந்த பொருள் காரணமாகச் சனவழக்கமில்லாத புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய

---

[1] நிலத்துப் புழுதிகளை நனைக்கும் அத்துணைக் கண்ணீர் ஒழுகின என்னும் இது உயர்வுநவிற்சியணியாகும். இதனாற் சாருதத்தன் யாவர்க்கும் இனியன் என்பது புலப்படும்.

[2] இறை-சிறிது. வெளிப்படீஇ-வெளிப்படுத்து. உரைகொடு—சொல்லிக்கொண்டு.

[3] "அடியுங்கள்; சொல்லுங்கள்" என்பன அவ்வத்தொழிலாளரை நோக்கிக் கூறப்பட்டனவாம்.

தோட்டத்தை அடைவித்து அவளைக் கையினால் நெரித்துக்கொன்றான். அதுபற்றி இவன் களவுப்பொருளோடு பிடிக்கப்பட்டான். குற்றத்தைத் தானும் உடன்பட்டான். ஆதலிற் பாலகன் என்னும் அரசர் இவனைக் கொன்றுவிடும்படி எங்களுக்கு ஆணை தந்தார். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் மாறுபாடான இத்தகைய தகாத செயலைச் செய்யும் மற்றையோரையும் பாலகன் என்னும் அரசர் இப்படியே தண்டித்துவிடுவார்.

சாருதத்தன்—[துன்பத்தோடு தனக்குள்]

324. வாய்மைசால் மகம்பல வழிவழி யியற்றித்
தூய்மை சான் றெளிருமென் தொழுகுலம்
முன்னைநாள்
வேள்விச் சாலையிற் கோளிறீக் கடவுளைப்
பற்றிய மறைகளின் உற்றநல் லொலிகளாற்
களக்கமற் றுயர்ந்து விளக்கமுற் றுளதால்;
இற்றைநாள் அதுவே யிறத்தலாம் நிலையினைப்
பற்றிய என்தன் பாவமே லீட்டால்
தண்டம் வெளியிடு உந் தானத் திங்ஙன்
தகுதியின் மாக்கள் சாற்றிடப்
பறையொலி யொடுவெளிப் படுவதால் அந்தோ.[1]

---

[1] தண்டம் ஈண்டு அதற்குரிய குற்றத்தையுணர்த்தும். மறையொலிகளின் நிலையிற் பறையொலியும், வேள்விச்சாலையின் நிலையிற் குற்றத்தை வெளிப்படுத்துப் பறைசாற்றும் இடமும் அமைந்தன என்னும் இதனால், முன்னை நிலைக்கும் இற்றை நிலைக்கும் உள்ள பிறழ்ச்சி வேறுபாடு பெரிதென்பது கருத்து.

[[1]நடுக்கமுற்றுச் செவிகளைப்பொத்திக்கொண்டு]
ஆ! காதலீ! வசந்தசேனே!

325. [2]மறுவில்தண் கதிரொளி மானும் வெண்ணகைச்
செறியெழிற் பவளவாய்த் தெரிவை நின்னிதழ்
உறுசுவை யமுதநன் குண்ட யானெவன்
பிறர்வய முறீஇப்பழி விடமுண் பேனரோ.

சாண்டாளரிருவரும் — விலகுங்கள். ஐயன்மீர் விலகுங்கள்.

326. [3]நல்லோர் துயர்க்கடலை நாடிக் கடக்குமணை
எல்லா வுயர்குணமும் ஏற்றநிதி— எல்லார்ந்த
பொன்னுல் இயலாப்பூண் போகின்றதின்றேகாண்
என்னே நகரின் எழில்!

---

[1] நடுக்கம் வசந்தசேனையின் கொலையைப்பற்றிய செய்தியைக் கேட்கப்பொருமல் உண்டாயது.

[2] எவன்-எப்படி. "பிறர்வயத்தனும் -நிலையினின்று எங்ஙனம் பழிவிடம் உண்பேன்?" என்றதனுல், இதழமுது உண்ணுங்கால் தன்வயத்தனும் நிலையினின்று உண்டான் என்பது போதரும். நின்னைப் பிரிந்த எனக்கு உயிர்வாழ்தலில் விருப்பம் இன்று; பழியோ மிகவும் வருத்துகின்றது; அப்பழியும் நின்னைப்பற்றி நிகழ்ந்தது மிகவும் பொறுத்தற்கரிய துன்பந் தருவதாம் என்று வருந்தினுன் என்பது கருத்து.

[3] போகின்றதென்னும் பயனிலைக்கு அணை நிதி பூண் என்பவைகளைத் தனித்தனியே எழுவாயாக்குக. சாருதத்தன் பிரிவால், நல்லோர்க்குக் கேடும் நற்குணங்களுக்கு உறையுளின்மையும் நகர்க்கு அலங்காரமின்மையும் உண்டாயின வென்பது கருத்து.

327. [1]இவ்வுலகில் எல்லோரும் இன்புற் றிருப்பார்க்குச்
செவ்வே நலம்புரியச் சிந்திப்பார்—எவ்வத்து
உழலும் மனிதர்க் குதவி புரிவோர்
மொழியின் அரியரென முன்.

சாருதத்தன்—(நாற்புறமும் பார்த்து)

328. [2]உலைநுனி யான்முக மறைத்துக் காணுறார்
விலகியென் நண்பர்கள் விரைந்து செல்வரால்
நலமுடை யவர்க்கய லாரும் நண்பரே
அலமரு மவர்க்குற வாரு மில்லையே.

சண்டாளரிருவரும்—எல்லோரும் விலகினர். இராச வீதி சனங்கள் இல்லாததாயிற்று. கொலைப்படுதற்குரிய அடையாளங்களையுடைய இவனைக் [3]கொண்டு வாருங்கள்.

[சாருதத்தன் பெருமூச்செறிந்து "நேசமார் மைத்திரேய" என்னும் 298-ஆம் செய்யுளைக் கூறுகின்றான்.]

(வேட சாலையுள்)

---

[1] சிறந்த வள்ளலாகிய சாருதத்தனது துன்ப நிலையில் அவனைக்குறித்து இரக்கமுறுவார் யாருமிலர் ஆயினர் என்பது கருத்து.

[2] ஆடையான் முகத்தை மறைத்தல் துன்பநிலை பற்றிய செயலாம். நண்பர்கள் விலகிச் சேறற்குக் காரணம், கொடுங்கோலனாகிய அரசனை எதிர்க்கும் ஆற்றலின்மையும் தற்காப்பு விருப்பமும் ஆகும். அலமரல்--துன்புறுதல்.

[3] தொட்டுப்பிடித்தற்கு உரிய அதிகாரிகளை நோக்கிக் கூறியது.

[1]ஆ! தந்தையே! [2]ஆ அன்பு மிக்க நண்பரீர்!

சாருதத்தன்—(கேட்டு வருத்தத்துடன்) ஓ! புலைஞர் சாதித் தலைவ! யான் உன்னிடத்தினின்றும் ஒன்றைப் பெற விரும்புகின்றேன்.

சண்டாளர்—என்ன? [3]எங்கள் கையினின்று ஒன்றைப் பெற விரும்புகின்றாயா?

சாருதத்தன்—(தனக்குள்)[4] தீவினை நீங்குக. [5]இச் சண்டாளன், ஆராயாமற் செய்யும் தீயொழுக்கமுடையோனாகிய அரசன் பாலகனைப் போல்வான் அல்லன்.

---

[1] இஃது உரோகசேனன் கூற்று.

[2] இது மைத்திரேயன் கூற்று.

[3] நீ ஏற்றுக்கொள்வதானால் எங்களுக்குத் தடையின்று என்பது கருத்து.

[4] சண்டாளர் கையினின்றும் தான் ஒரு பொருள்பெற விரும்புவதாக அவர் எண்ணுதற்குக் காரணமாக நின்ற தீவினை நீங்குக என்பது கருத்து.

[5] பாலகன் என்னும் அரசன் உண்மையை யுணராமற் கொலை செய்யக் கட்டளையிட்டதனால் தீயொழுக்கமுடையன் ஆவான். இச்சண்டாளனோ பிறர்க்குக் கொடுக்கும் தகுதியில்லாத தன் தன்மையை யுணர்ந்தும் இவ்வாறு வினவினன். கொலையாளியாக நியமிக்கப்பட்டும், கொலைப்படற்குரிய எனது முன்னை ஒழுக்கத்தின் நம்பிக்கையால் என் விருப்பத்துக்கு இணங்குகின்றான். இதனால் இவன் அவனைப் போல்வான் அல்லன் என்பது கருத்து.

(வெளிப்படையில்) மறுமைப்பயன் குறித்துப் புதல்வன் முகத்தைக் காண்பதற்கு [1]வேண்டுகின்றேன்.

சண்டாளர்—அப்படியே செய்.

(வேடசாலையுள்)

ஆ! தந்தையே! ஆ! ஐய!

(சாருதத்தன் கேட்டுத் துன்பத்தோடு ஓ! "புலைஞர் சாதித்தலைவ!" (434-ஆம் பக்கம்) எனபது முதலியவற்றைச் சொல்லுகின்றான்.)

சண்டாளர்—ஓ! நகரத்தவர்களே! கணப்பொழுது வழிவிடுங்கள். இப்பெருமான் சாருதத்தன் தன்மகன் முகத்தைப் பார்க்கட்டும். (வேடசாலையை நோக்கி) ஐய! இதோ இதோ வருகின்றான். வா. அடே! குழந்தாய்! வா.

(அதன்பின் குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு விதூடகன் வருகின்றான்.)

விதூடகன்—குழந்தாய்! விரைந்து வா. விரைந்து வா, உன் தந்தையைக் கொல்லுதற்குக் கொண்டு போகின்றனர்.

குழந்தை—ஆ! தந்தையே! ஆ! ஐய!

விதூடகன்—ஆ! அன்பு மிக்க நண்பரீர்! யான் தங்களை [2]எங்கே காண்பேன்!

---

[1] இரத்தற்கு இரக்கப்படுவானது சாதிநிலை கருதத் தக்கதன்று; குணநிலையே கருதற்பாலது. ஆதலின் ஈண்டு "வேண்டுகின்றேன்" என்றான் என்க.

[2] உயிர்களின் வினைகளுக்குத் தக்கவாறு மறுமையிலும் இடம் வேறுபடும். ஆதலின் ஒன்றுகூடல் அரிதென்பது கருத்து.

சாருதத்தன்—(புதல்வனையும் நண்பனையும் பார்த்து) ஆ! மகனே! ஆ! நண்ப! (துன்புறுதலை அவி நயித்து) ஆ! துன்பம்.

329. [1]அம்மையாம் உலகினில் அளவில் காலமா
விம்மலுற் றுண்ணுநீர் வேட்கை விஞ்சுவேற்கு
இம்மகன் தருப்பணத் தியைக்கு நீருணு
அம்மவோ சிறிய!தாய் அமையுமாலரோ.

புதல்வன் பொருட்டு எதனைக் கொடுப்பேன்! (தன் உடம்பைப் பார்த்துப் பூணூலைக்கண்டு) ஆம். எனக்கு இஃது ஒன்று இருக்கின்றது.

330. [2]பொன்புனை மணியினுற் பொருந்த லின்றியே
அன்பமை யந்தணர்க் கணியி னுயது
தென்புல வாணர்க்குந் தேவர்க் குங்கடன்
இன்புற விறுத்தல்மற் றிதனின் ஆகுமால்.

(என்று பூணூலைக் கொடுக்கின்றான்.)

சண்டாளன்—வா. அடே! சாருதத்த! வா.

---

[1] புதல்வன் ஒருவனுதலானும் அவன்மாட்டு வைத்த அவா ஒழிவெய்தாமையானும் அவன் உதவும் நீர் தன் பேரவாவைப் போக்குதற்குப் போதியதாகாது என்பான் "நீருணு...சிறியதாய்மையும்" என்றான் என்க.

[2] இதனின்-இப் பூணூலினுல். தேவர் கடன் இறுக்குங் கால் இடத்தோளினும் தென்புலத்தார் கடன் இறுக்குங்கால் வலத்தோளினும் பூணூல் அணிதல் விதியாம். ஈரிடத்தும் அணிதலை முறையே உபவீதமெனவும் பிராசீனுவீதமெனவும் கூறுப.

இரண்டாமவன்—அடே! பெருமான் சாருதத்தனை பெருமை குறிக்கும் அடைமொழியின்றிப் பெயர் மாத்திரம் சொல்லி அழைக்கின்ருய். அடே! பார்.

331. [1]அல்லின் நண் பகலின் மற்றை
யாக்கத்தி னழிவி னென்றும்
வல்லவெத் தடையி ணுலு
மறிபடா வழிமேற் கொண்டு
பல்லவாங் குழுவிற் புக்குத்
தாயினைப் பற்றுங் கன்றிற்
புல்லுமால் விரைந்து தற்செய்
புருடனை நாடி யூழே!

332. [2]குன்றெனுங் குணத்தான் சீர்த்தி
குன்றிய தெனினு முன்னர்
நின்றுநாந் தலைவ ணங்க
னேரிதாங் கரிய பாம்பு

---

[1] ஊழைக் கடத்தற்கு ஒருவனுலும் இயலாதென்பது கருத்து. "பல்லாவு ளுய்த்து விடினுங் குழக்கன்று, வல்ல தாம் தாய்நாடிக் கோடலைத்—தொல்லைப், பழவினையு மன்ன தகைத்தே தற்செய்த, கிழவனை நாடிக் கொளற்கு." (நாலடியார் 11-ஆம் அதிகாரம். செய்யு–1.) என்பது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கற்பாலது.

[2] கரிய பாம்பு-இராகு. இராகுவினுற் பற்றப்பட்ட சந்திரனை மக்கள் நீராடித் தருப்பணஞ் செய்தல் முதலிய வற்ருல் சிறப்புமுறையிற் போற்றுதல்போலக் கேடுற்றிருக்கும் ஒரு பெருந்தகையாளனை எல்லோரும் அவமதியாமற் பாராட்ட வேண்டும் என்பதாம்.

சென்றுற விழுங்கிற் றேனுந்
திங்களஞ் செல்வ னன்னை
நன்றுற வணங்கி வாழ்வர்
நானிலத் துள்ளா ரன்றே.

குழந்தை—அடே! அடே! சண்டாளர்களே! என் தந்தையை எங்கே கொண்டு போகின்றீர்கள்?

சாருதத்தன்—குழந்தாய்!

333. [1] அருந்துயரம் உளந்தாங்க அலரிமலர்
மாலைகள மணியிற் றூங்கப்
பொருந்துதிருத் தோள்சூலப் பொற்றைதாங்க
உயிர்தாங்கிப் பொலியுந் தேவர்
அருந்தவருள் வேள்வியிலே மறைமொழியிற்
கொலைப்படச்செல் லாடு போலப்
பெருந்துயரத் தொடுகொலைஞர் பின்தொடரக்
கொலைக்களத்தே பெயர்கின்றேனுல்.

சண்டாளன்—குழந்தாய்!

334. [2] சண்டாளர் தங்குலத்தில்
தாம்பிறந்தே மாயினுமுன்

---

[1] துயரம்–புகழ்கெட வரும் பழி பற்றியது. தோளிற் சூலந்தாங்குதல் கொலைக்குரிய தான்இவர்தற்பொருட்டாம். சூலம் ஈண்டுக் கழுவையுணர்த்தும்.

[2] முன் பிறந்தேம் ஆயினும் என இயைக்க. எங்களுக்குப் பிறப்புப்பற்றி நேர்ந்த சண்டாளத்தன்மை இப்பிறப்பளவினும்; மேற்றொடர்வதின்று. கன்மம்பற்றி நேரும் சண்டாளத்தன்மை பல பிறப்பினுந் தொடர்வதாகும். ஆதலின் கன்மசண்டாளரை நோக்க, யாங்கள் சண்டாளரல்லேம் என்றார் என்பதாம். பெருமையுடையாரைப் பேதுறுக்குந்

சண்டாளர் அல்லேம்
தகவுநனி—கொண்ட
பெருமையுடையாரைப்
பேதுறுக்குந் தீயர்
கருமமுறு சண்டாளர் காண்.

குழந்தை—அப்படியானால் என் தந்தையை ஏன் கொல்லுகின்றீர்கள்?

சண்டாளன்—நிறைநாட்செல்வ! இந்நிகழ்ச்சியில் அரசனுடைய ஆணையே குற்றம் உடையதாகும். [1]யாங்கள் பிழையுடையேம் அல்லேம்.

குழந்தை—என்னைக் கொல்லுங்கள். என் தந்தையை விடுங்கள்.

சண்டாளன்—சிரஞ்சீவி! குழந்தாய்! இப்படிச் சொல்லுகின்ற நீ என்னிடத்தினின்றும் நீங்கி [2]நீடு வாழ்க.

சாருதத்தன்—[கண்ணீரோடு மகன் கழுத்தைத் தழுவிக்கொண்டு]

தீயர் கன்மசண்டாளராவர் என்றதனால், சகாரன் பாலகன் முதலியோர் அன்னர் ஆவர் என்பது குறிப்பிற் புலப்படுத்தவாறு.

[1] அரசன் கட்டளையைக் கடவாது செய்தல் எங்கள் கடமையாதலின் "பிழையுடையேம் அல்லேம்" என்றான்.

[2] உனக்கு இத்தகைய கெடுநிலை ஒருபொழுதும் நிகழ வேண்டா என்பது கருத்து.

335. [1]அருமருந் தன்ன திருமகன் உடலம்
குழைதர உவந்து தழுவுமிப் பேறே
சந்தனம் உசீரஞ் சார்தரா தியைந்து
நெஞ்சிற் பூச நிலவுங் கலவையாம்;
[2]செல்வர் வறியவ ரென்றிரு வோர்க்கும்
அல்கா தொத்த அன்பின் சாரமாம்.

["அருந்துயர முளந்தாங்க" என்னும் 333 – ஆம் செய்யுளை மீண்டுங் கூறிப் பின்னர், பார்த்துத் தனக்குள் "கலைநுனியான் முக மறைத்து" என்னும் 328-ஆம் செய்யுளையும் மீண்டும் கூறுகின்றான்.]

விதூடகன்—ஓ! இனியமுகமுடையீர்! அன்புமிக்க நண்பராகிய சாருதத்தரை விட்டுவிடுங்கள். என்னைக் கொல்லுங்கள்.

சாருதத்தன்—தீவினை ஒழிக [பார்த்துத் தனக்குள்] இப்பொழுது அறிகின்றேன். ["நலமுடையவர்க் கயலாரும்" என்னும் 328-ஆம் செய்யுளின் பிற்பகுதியைக் கூறுகின்றான். (வெளிப்படையில்) "அரமியத்

---

[1] தழுவும் இப்பேறே கலவையாமெனவும் சாரமாமெனவும் முடிக்க. நெஞ்சு ஈண்டு மார்பையும் உள்ளத்தையும் உணர்த்தும். உசீரம்-விலாமிச்சைவேர். சந்தனம் உசீரம் இவற்றாலாகிய பூச்சுப் பொருளளவிற்கேற்ப உடலின்புறத்திற்கு இன்பஞ் செய்வதாம். புதல்வனைத் தழுவுதல் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்து நல்லின்பஞ் செய்வதாம்.

[2] செல்வர் வறியவர் என்னும் இரு திறத்தினர்க்கும் ஏற்றத் தாழ்வின்றி ஒத்து நிலவும் அன்பினது சாரமும் ஆம் என்க.

துலவும்'' என்னும் 323-ஆம் செய்யுளை மீண்டுங் கூறுகின்ருன்.]

சண்டாளன்—விலகுங்கள். ஐயன்மீர்! விலகுங்கள்.

336. [1]பழிவயப் பட்டுயிர் வாழ்க்கைப் பற்றிலான்
மொழிதரு கயிறறக் கிணற்றின் மூழ்கிய
வழுவில்பொற் குடநிகர் வள்ளல் தன்னையிவ்
விழிதரு நிலையினிற் காண்டல் என்னையோ.

[சாருதத்தன் துன்பத்தோடு ''மறுவில்தண் கதிரொளி'' என்னும் 325-ஆம் செய்யுளை மீண்டுங் கூறுகின்ருன்.]

மற்ருெருவன்—அடே! மீண்டும் பறைசாற்று.

(சண்டாளன் அங்ஙனமே செய்கின்ருன்.)

சாருதத்தன்—

337. [2]பொருளற மெலிந்தே யிழிதரு நிலையைப்
பொருந்தினேன் இதன்பய ஞக
மருளுறி இ யுயிர்க்கும் இறுதியாம் நிலைமை
வாய்க்கவும் பெற்றனன் அன்றித்

---

[1] கிணற்றில் மூழ்கிய பொற்குடம் உடையாமல் உரு மறைந்து கிடத்தல்போலச் சாருதத்தன் தன் உயர்குணங் களினின்றும் பிறழாமற் கேடெய்தியுள்ளான் என்பதாம். பொற்குடம் என்றதனுல் மட்குடம் வீழின் உடைந்துவிடும் என்பதும் அதுபோற் கயவர் கேடெய்திற் குணப்பிறழ்ச்சி எய்துவர் என்பதும் போதரும்.

[2] பொருளறமெலிதல், இழிதருநிலையைப் பொருந்துதல், உயிர்க்கு இறுதிநிலை வாய்க்கப்பெறுதல் என்னும் இவற்

திருமிகு வசந்த சேனையை யானே
செகுத்தனன் என்னுமித் தீய
உரைசெவிப் படவீங் கொலிபறை முழக்கம்
உளத்தினைக் கவற்றுமா லந்தோ.

[அதன்பின் சகாரனது இல்லத்து மேனிலத்தில் இருந்த வண்ணமாக விலங்கிடப்பட்ட தாவரகன் என்னும் சேடன் வருகின்றான்.]

தாவரகன்—[பறையொலித்துக் கூறும் சொற்களைக் கேட்டு மிக்க வருத்தத்தோடு] ஒரு தீங்குமில்லாத சாருதத்தர் கொலை செய்யப்படுகின்றாரோ? என்னை என் தலைவனாகிய சகாரன் விலங்கிட்டுச் [1]சிறைப்படுத்தினான். நிற்க. உரக்கக் கத்துகின்றேன். 'கேளுங்கள். ஐயன்மீர்! கேளுங்கள். இப்பொழுது இஃது உண்மை. பாவியாகிய யான் வண்டிமாற்றத்தால் புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்திற்கு வசந்தசேனையைக் கொண்டுசேர்த்தேன். பின்னர் என் தலைவன் சகாரன் வசந்தசேனையை நோக்கி "என்னை விரும்புகின்றாயல்லை" என்று சொல்லி அவளைத் தன் கையால் நெரித்துக் கொன்றுவிட்டான். இப்பெருமான் சாருதத்தர் கொல்லவில்லை.' என் சொற்களை மிகுதூரமாக இருத்தலால் ஒருவரும் கேட்கின்றார்களில்லையே!

றினும், காதலியாகிய வசந்தசேனையை யானே கொன்றதாகச் சாற்றப்படும் பறையொலி என்னுள்ளத்தை மிகவும் துன்புறுத்துகின்றது என்பதாம்.

[1] சிறைப்படுத்தியதால் உண்மையை வெளிப்படுத்திச் சாருதத்தரைக் காத்தற்கு இயலாதவனான் ஆகின்றேன் என்பது கருத்து.

ஆதலால் என்ன செய்வேன்! என் உடம்பைக் கீழே வீழ்த்துகின்றேன். [நினைவுற்று] இப்படிச் செய்வேன் ஆயின் பெருமான் சாருதத்தர் கொல்லப்படமாட்டார். நிற்க. இம்மேனிலத்து வழியிடத்தினின்றும் இப் பழமையான சாளரத்தின் வழியாக என் உடம்பைக் கீழே வீழ்த்துகின்றேன். யான் இறப்பது நல்லதே. நற் குலத்துத் தோன்றிய நல்லோராகிய பறவைகள் வாழ் தற்குரிய நன்மரமாகிய இப்பெருமான் சாருதத்தர் இறப்பது நல்லதன்று. யான் இங்ஙனம் இறப்பேனு யின் மறுமையின்பத்தை யடைவேன். [என்று தன் உடலைக் கீழே வீழ்த்துகின்றான்.] ஆ! ஆ! நான் இறக்க வில்லையே! எனக்குத்[1] தண்டத்தோடு இயைத்துப் பிணைக் கப்பட்ட விலங்கும் முறிந்துபோயிற்று. ஆதலின் சண் டாளன் பறைசாற்றிக் கூறும் இடத்தைத் தேடிச் செல் கின்றேன். [அவ்விடத்தைக் கண்டு அருகிற்சென்று] ஆ! ஆ! சண்டாளர்களே! வழி வேண்டும். வழி வேண்டும்.

சண்டாளர்கள்—அடே! யார் வழி வேண்டுகின் றவன்?

[சேடன் "கேளுங்கள் ஐயன்மீர்! கேளுங்கள்." (பக்கம்-442) என்று தொடங்கி முன்சொல்லியவற்றைக் கூறுகின்றான்.]

சாருதத்தன்—ஆ! யான்,

---

[1] தண்டமாவது கால்களை விரும்பியவாறு மடக்குதற் கும் நீட்டுதற்கும் இயலாத வண்ணம் குறுக்காக அமைக்கப் படுவது.

338. காலன்கைப் பாசத்தாற் கட்டுண்டு துன்புறூஉம்
வேலைதனின் நீரறவின் மெய்வாடிச்—[1]சால்புதவிர்
பைங்கூழ் செழிக்கப் பயன்செய் கருமுகில்போல்
இங்குற்ருன் யாவன் இவன்?

ஓ! ஓ! நீங்கள் கேட்டீர்களா!

339. [2]இறப்பதற் கஞ்சுவே னல்லன் இன்புகழ்
மறப்பழி யாற்கெடல் வாதை செய்யுமால்;
திறப்படுந் தூய்மையில் திறம்ப லின்றியான்
இறப்பது மகப்பெறும் இன்ப மாகுமால்.

340. [3]முற்பகைமை யில்லான் மொழியுஞ் சிறுமதியான்
அற்பன் மரபொழுக்கமற்றுநின்ருன்-இப்பொழுது
மாசு படுத்தியெனை வாட்டினுன் வன்னஞ்சு
பூசுநுதி யம்பிற் புகுந்து.

சண்டாளர்கள்—தாவரக! உண்மையாகச் சொல்லுகின்ருயா?

சேடன்—உண்மையே. யார்க்கும் இச் செய்தியைச் சொல்லக்கூடாதென்றுகூறித் தன் இல்லத்தின் மேனிலத்து வழியில் என்னையும் தண்டத்தோடியைந்த விலங்கினுற் பிணித்துவைத்தான்.

---

[1] சால்பு-குணம்.

[2] யான் தூய்மையினின்றும் திறம்பவில்லை என்னும் உண்மையை உலகம் அறியுமாயின், பொய்யாக ஏறிடப்பட்ட குற்றத்தோடு உயிர் வாழ்தலினும் இறத்தல் இன்பந் தருவதாகும் என்றவாறும்.

[3] அற்பன்-சகாரன். இல்லானும் மதியானும் அற்றுநின்ருனுமாகிய அற்பன் என்க. அன்பின்-இன் ஐந்தாவது உவமப்பொருளில் வந்தது.

[வந்து]

சகாரன்—[மகிழ்ச்சியோடு]

341. கைப்பொடு புளிப்புச் சார்ந்த
கறிகளும் இறைச்சித் துண்டும்
நற்சுவைப் பருப்பும் மீனும்
நல்லநெல் லரிசிச் சோறும்
துய்ப்புறற் கினிய வெல்லச்
சோறுமென் இல்லின் ஆக்கி
இப்படித் தினமும் உண்டே
யின்பமுற் றிருப்பன் யானே.

[செவிசாய்த்துக் கேட்டு]

உடைந்த வெண்கலத்தைப்போற் கணகணவென்று கடுமையாக ஒலிக்கின்ற சண்டாளனது பேச்சுக்குரல் கேட்கப்படுகின்றது. நீண்டு இசைக்கின்ற இக்கொலைப் பறையின் ஒலியும், படக வாத்தியங்களின் ஒலியும் கேட்கப்படுகின்றமையால், வறியவணிகிய சாருதத்தனைக் கொலைக்களத்துக்குக் கொண்டு வருகின்றார்கள் என்று எண்ணுகின்றேன். அதனைப் பார்ப்பேன். பகைவனது மரணமோ என் உள்ளத்திற்கு மிகப்பெரு மகிழ்ச்சியாகும். எவன் கொலை செய்யப்படும் பகைவனைப் பார்க்கின்றானோ அவனுக்கு மறுபிறப்பிற் கண்ணோய் வாராது என்னும் இச்செய்தியை யான் கேட்டிருக்கின்றேன். நச்சுப்பொருள் இடுக்கினுள்ளேபுகுந்த புழுவைப்போல வெளிப்படுதற்குரிய யாதேனும் ஒரு வழியைத் தேடுகின்ற யான், வறியவணிகிய அச்சாருதத்தனுக்கு மரணத்தை விளைத்தேன். இப்பொழுது என் இல்லத்தின் மேனிலை வழியில் ஏறிநின்று என் பராக்கிரமத்தைப் பார்க்கின்றேன். [அங்ஙனமே ஏறிநின்று பார்த்து] என்னே! என்னே! வறியவணிகிய இச் சாரு

தத்தனைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோகுங்கால் இத்துணைச் சனநெருக்கம் உள்ளதே! என்னைப் போன்ற பெரிய மனிதனைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டு போகும்பொழுது எத்துணைக் கூட்டம் உண்டாகும்! [பார்த்து] புதிய காளையைப்போல் அலங்கரிக்கப்பட்ட அச் சாருதத்தனை இதோ தென்திசையை நோக்கிக் கொண்டுபோகின்றனர். எதற்காக நம் இல்லத்தின் மேன்மாளிகைக்கு அணிமையில் பறையொலி தடைப் படுத்தப்பட்டு ஒழிவுற்றது? [பார்த்து] என்ன? தாவரகன் என்னும் சேடனும் இங்கு இல்லையே? அவன் இங்கு நின்றும் போய் நம் இரகசியத்தை வெளிப்படுத் தாமலிருக்க வேண்டுமே? ஆதலின் அவனைத் தேடு கின்றேன் [என்று கீழே இறங்கி வருகின்றான்.]

சேடன்—[பார்த்து] [1]ஐயன்மீர்! இதோ [2]அவன் வருகின்றான்.

சண்டாளர்கள்—

342. [3]ஓடுமின்கள் வாயில் உறுகதவைத் தாழிடுமின்
கூடி யொருமொழியுங் கூறன்மின்—நாடி
வழி விடுமின் பொல்லா மதக்கூர்ங்கோட்டேறீண்டு
உழிதருமால் நம்மெதிரே யுற்று.

சகாரன—அடே! அடே! வழிவிடுங்கள். வழிவிடுங் கள். [அணிமையிற் சென்று] மகனே! தாவரக! சேட! வா போவோம்.

---

[1] இவ்விளி அங்குக் கூடியிருக்கும் மக்களைப் பற்றியது.

[2] சுட்டு வசந்தசேனையைக் கொலை புரிந்த கொடியோன் என்பது உணர நின்றது.

[3] மதமாகிய கூரிய கோட்டினையுடைய பொல்லாத ஏறு என்றது சகாரனை. மதம்-செருக்கு. உழிதரல்-திரிதல்.

சேடன்—ஏ! ஏ! இழிதவக! வசந்தசேனையைக் கொன்று அவ்வளவின் மகிழ்ச்சியடைந்தாயல்லே. இப் பொழுது இரப்போர்க்குக் கற்பக தருவாக விளங்கும் பெருமான் சாருதத்தரையும் கொல்லுதற்கு முயன்று விட்டாய்.

சகாரன்—[1]மணிக்குடத்தை யொத்த யான் பெண் கொலே செய்யவில்லே.

சனங்களெல்லோரும்—ஓ! நீதான் கொன்ருய் பெருமான சாருதத்தர் கொல்லவில்லே.

சகாரன்—எவன் இப்படிச் சொன்ஞன்?

எல்லோரும்—[சேடனைக் குறிப்பிட்டு] இப் பெரி யோன் சொல்லிஞன்.

சகாரன்—[ஒருபுறந் திரும்பி அச்சத்தோடு தனக் குள்] ஓ! ஓ! தாவரகன் என்னும் சேடனை யான் நன்ருக விலங்கிட்டுக் கட்டவில்லேயே? இவன்தான் என் தகாத செயலுக்குச் சான்ருவான் [நினைவுற்று] இப்படிச் செய்வேன். [வெளிப்படையில்] ஐயன்மீர்! இது பொய். ஆ! ஆ! இச்சேடன் பொற்பணியைத் திருடினமையால் இவனை யான் பிடித்து அடித்துக் [2]கொன்று கட்டினேன். அதுபற்றிப் பகைவஞன இவன் எதனைச் சொல்லுகின் ருனே அஃது உண்மையாகுமா? [[3]மறைவாகச் சேட

---

[1] மணிக்குடம்-இரத்தினத்தாற் செய்யப்பட்ட குடம். அது சிறப்புக்கும் தூய்மைக்கும் உவமையாகும்.

[2] கொன்று கட்டினேன் என்பது முரணும்.

[3] மறைவாகக் காப்பைக் கொடுத்தல் தன்குற்றத்தை வெளிப்படுத்தாமலிருத்தற்கும் பின்னர்ச் சேடன்பால் திருட்டுக் குற்றத்தை ஏறிடற்குமாம்.

னுக்குக் கைக்காப்பைக் கொடுக்கின்றான். மெல்ல மகனே! தாவரக! சேட! இதனைப் பெற்றுக்கொண்டு மாறுபடச் சொல்.

சேடன்—[பெற்றுக்கொண்டு] பாருங்கள். பாருங்கள். பெரியோர்களே! ஆ! ஆ! பொற்காப்பினால் என்னை ஏமாற்றுகின்றான்.

சகாரன்—[காப்பைப் பிடுங்கிக்கொண்டு] இது தான் அப்பொற்காப்பு. இதனைத் திருடியது காரணமாகவே யான் விலங்கிட்டேன். [சினத்தோடு] ஆ! சண்டாளர்களே! இவன் என்னுற் பொற்கருவூலத்திற்குக் காவலாக நியமிக்கப்பட்டுப் பொற்பணியைத் திருடினமையால் இவனைக் கொன்று அடித்தேன். இதனை நீங்கள் நம்பவில்லையாயின் இவன் முதுகைப் பாருங்கள்.

சண்டாளர்—[பார்த்து] நன்ருகச் சொன்னீர். துன்புறுத்தப்பட்ட சேடன் எதைத்தான் சொல்லமாட்டான்?

சேடன்—அந்தோ! [1]அடிமைத்தன்மை இத்தகையது! உண்மையை யாரும் நம்பவில்லை. [துன்பத்தோடு] ஐய! சாருதத்தரே! இவ்வளவுதான் என் ஆற்றல். [என்று [2]பாதங்களில் வீழ்கின்ருன்.]

சாருதத்தன்—[துன்பத்தோடு]

---

[1] அடிமையாளன் கூறும் மெய் பொய்யாகவும் தலைவன் கூறும் பொய் மெய்யாகவும் மாறுபடுகின்றன என்பது கருத்து.

[2] காலில் வீழ்தல் நல்லோற்கு ஓர் எளியவன் வேறு உதவி புரிய இயலாமையைப் புலப்படுத்தும்.

343. [1]எழுக எழுக விழுமியோய் எழுக
காரணம் எதுவுங் கருதா தெய்திய
உறவோய் செயலெலா மறவோய் நல்லோர்
பாலருள் சுரக்கு மேலோய் எழுக
என்னையிவ் விடர்க்கடல் வீழா தெடுக்க
முன்னிநீ செய்த முயற்சியோ மிகப்பெரிது
ஆயினும் அதன்பயன் தீயவென் னூழாற்
பெறலரி தாயிற் றறவோய் இன்னும்
நீசெயக் கடவ ஆயின்மற் றிலையே.

சண்டாளர்—பெருமானே! இச்சேடனை அடித்து [2]வெளிப்படுத்துங்கள்.

சகாரன்—அடே! வெளியே போ. [என்று வெளிப் படுத்துகின்ருன்.] ஓ! சண்டாளர்களே! ஏன் காலந் தாழ்க்கின்றீர்கள்? இவனைக் கொல்லுங்கள்.

---

[1] பண்டு தன்னால் ஓர் உதவி பெருமையையும் எதிர் காலத்தில் உதவிபெறுதற்கு இடமின்மையையும் எண்ணாமல் என்பான் "காரணம் எதுவுங் கருதாது" என்ருன். செயல் எல்லாம் அற ஓய்நல்லோர்-ஆற்றல் எல்லாம் ஒழியத் தளர்ந் திருக்கும் பெரியோர். மேன்மாளிகையினின்றும் வீழ்தல், தலைவன் கட்டளைகடத்தல் முதலிய அருஞ்செயல்களை நோக்கி 'முயற்சியோ மிகப்பெரி'தென்ருன் என்க. "நீசெயக் கடவ ஆயின் மற்று இல்லை" என்றதனால், இயன்றவெல்லாம் செய்தனை; என் தீயூழ் தடைப்படுத்திற்று. ஆதலின், ஆற்ற லில்லாதவனைப்போல என் கால்களில் வீழ்தல் உனக்குப் பொருந்தாது என்பது போதரும்.

[2] சோற்றுக்கடனை வீணுக்கித் தலைவன் பொருளையும் கவர்ந்து அவனைப் பழித்துரைப்பவனை வைததுக்கொள்ள லாகாதென்பது கருத்து.

சண்டாளர்கள்—விரைந்து செய்ய விரும்புவீர்க ளாயின் [1]நீங்களே கொல்லுங்கள்.

உரோகசேனன்—ஓ! சண்டாளர்களே! என்னைக் கொல்லுங்கள். தந்தையை விடுங்கள்.

சகாரன்—மகனோடுகூட இவனைக் கொன்று விடுங்கள்.

சாருதத்தன்—இம்மூர்க்கன் [2]எல்லாவற்றையுஞ் செய்வான். ஆதலின், மகனே! தாயின் பக்கலிற் செல்.

உரோகசேனன்—யான் போய்ச் செய்ய வேண்டிய தென்ன?

சாருதத்தன்—

344\. [3]என்னரும் புதல்வநீ யினிய தாயுடன்
மன்னிய தவவனம் வல்லை சேர்தியால்;
என்னுறு பிழையினால் நீயும் இந்நிலை
துன்னுறப் பெறுதலைத் துறத்தி யாலைய.

---

[1] எங்களுக்குக் கொலையில் விருப்பமின்று; கட்டளை கடவாமை யொன்றே மேற்கொள்ளத்தக்கதாயிற்று என் பது கருத்து.

[2] நின்னையும் கொலைபுரிவான். இவன் கொடுஞ்செயற் குக் காரணம் வேண்டுமென்பது இன்று. அதற்கு யானே எடுத்துக்காட்டாவேன் என்பதாம்.

[3] கொடுங்கோலனாகிய அரசனது நாட்டில் இருத்த லாகாதென்பான் "தவவனம் வல்லை சேர்தி" என்றான். இந்நிலை-கொலைப்படும்நிலை. "இவன் தந்தை குற்றவாளி யாதலின் இவனையும் கொன்றுவிடவேண்டும்" என்று சகாரன் கூறுவானாயின், அவனிடத்து நம்பிக்கை மிக்க

ஆதலின் நண்ப! மைத்திரேய! இவனை அழைத்துக் கொண்டு போ.

விதூடகன்—ஓ! நண்பரீர்! தங்களைப் பிரிந்து யான் உயிர் தாங்கி வாழ்வேனா என்று நீங்கள் அறிந்திருக்கின்றீர்களா?

சாருதத்தன்—நண்ப! [1]சுதந்திரமான வாழ்க்கையுடைய நீ உயிரைவிடல் தகுதியன்று.

விதூடகன்—[தனக்குள்] இது பொருத்தமே. ஆயினும், அன்புமிக்க நண்பரைப்பிரிந்து உயிர்தாங்கி வாழ்தற்கு ஆற்றலிலேன் என்பது உறுதியே. ஆதலின், பார்ப்பனியின்பால் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு யான் உயிர் நீங்கி என் அன்புமிக்க நண்பரைப் பின்தொடர்வேன். [வெளிப்படையில்] ஓ! நண்பரீர்! இக்குழந்தையை விரைந்து தூரத்திற்கொண்டு போகின்றேன். [என்று கழுத்தைப் பிடித்துத் தழுவிக்கொண்டு கால்களில் வீழ்கின்றான்.]

[புதல்வனும் அழுது வீழ்கின்றான்.]

சகாரன்—அடே! சாருதத்தனை அவன் மகனோடு கூடக் கொன்றுவிடுங்கள் என்று சொல்லுகின்றேனே?

[சாருதத்தன் அச்சமுறுதலை அபிநயிக்கின்றான்.]

பாலகன் என்னும் அரசன், ஆராய்ச்சியிலனாய்க் குற்றம் ஒரு சிறிதுமில்லாத நின்னையும் கொலைபுரிவிப்பன் என்பது கருத்து.

[1] கொலைப்படற்குரிய யான் வேறு புகலில்லாமையால் இறப்பன். நீ அத்தகையன் அல்லன் என்பது கருத்து.

சண்டாளர்—சாருதத்தனை மகனோடு கொன்றுவிடுங்கள் என்று இவ்வாறு எங்களுக்கு அரசன் கட்டளையிடவில்லை. ஆதலின் வெளியே போ. அடே! குழந்தாய்! வெளியே போ. [என்று வெளிப்படுத்துகின்றனர்.] இது பறைசாற்றுதற்குரிய மூன்றும் இடமாகும். பறையை அடியுங்கள். [மீண்டும் பறைசாற்றிக் கூறுகின்றனர்.]

சகாரன்—[தனக்குள்] இந்நகரத்து மக்கள் ஏன் [1]நம்புகின்றார்களில்லை? [வெளிப்படையில்] அடே! சாருதத்தப பையலே! இந்நகரத்து மக்கள் நம்புகின்றார்களில்லை. ஆதலின "வசந்தசேனையைக் கொன்றேன்" என்று உன் நாவினாலேயே சொல்.

[சாருதத்தன் வாய்வாளா விருக்கின்றான்.]

சகாரன்—அடே! சண்டாள மனித! சாருதத்தப் பையல் பேசுகின்றான் இல்லை. ஆதலின் கொலைப் பறையை ஒலியெழ அடிக்கும் இம்மூங்கிற் கழியால் இவனை [2]அடித்தடித்துச் சொல்லச் செய்.

சண்டாளன்—[கழியைத் தூக்கிக் கொண்டு] ஏ! சாருதத்த! சொல்.

சாருதத்தன்—[துன்பத்தோடு]

---

[1] சாருதத்தன் பொருட்டு நகரத்து மக்கள் இரக்கங் காட்டுகின்றார்கள் என்பது கருத்து.

[2] அடித்தடித்து என்னும் அடுக்கு, சொல்லாமலிருக்குந்தோறும் அடிக்க வேண்டும் என்னும் பொருள்பற்றி வந்தது.

345. [1]இன்ன துயர்ப் பெருங்கடலுள்
வீழ்ந்தழியும் ஏழைமையேற்கு
உன்னவரும் உளநடுக்கம்
உறுகவலை பிறிதிலையால்;
கொன்னுனைவேற் கண்மயிலைக்
கொலைப்படுத்தே னெனயானே
பன்னவிவ ணுறுநிலையிற்
பழிநெருப்புச் சுடுமெனையே.

[சகாரன் மீண்டும் அங்ஙனமே கூறுகின்றான்.]

சாருதத்தன்—ஓ! ஓ! நகர்த்தவர்களே! [மறுமையை யறிகிலா" (செய்யுள் 307) என்பதனை மீண்டுங் கூறுகின்றான்.]

சகாரன்—"கொன்றேன்" என்று சொல்.

சாருதத்தன்—அங்ஙனமாக.

சண்டாளருள் முதலாமவன்—அடே! இவன் விடயத்திற் கொலைத்தொழில்முறை உன்னைச் சார்ந்தது.

இரண்டாமவன்—அடே! [2]உன்னைச் சார்ந்தது,

---

[1] நகரத்து மக்களெல்லோரும் நீ கொலை புரியவில்லை. என்று நம்புங்கால் நினக்குப் பழி எவ்வாறுண்டாம் எனின், கொலையாளிகள் செய்யுந் துன்பம் பொறுக்கலாற்றாது "வசந்தசேனையை யானே கொன்றேன்" என்று என் நாவினாலேயே சொல்ல நேர்ந்ததாகலின், என்னுரையை மக்கள் எங்ஙனம் நம்பாமலிருப்பர் என்னுங் கருத்தால் "பழிநெருப்புச் சுடுமெனையே" என்றான் என்க. இவண் பன்னவுறும் நிலை-இவ்விடத்திற் சொல்ல நேர்ந்திருக்கும் என் நிலைமை. நிலைமையால் உண்டாகிய பழிநெருப்பு என்க.

[2] என்முறை முன்னரே முடிந்தது என்பது கருத்து.

முதலாமவன்—அடே! எழுதிப்பார்ப்போம். [என்று பலவிதமாக எழுதிக் கணக்கிட்டுப் பார்த்து] அடே! கொலைத்தொழில்முறை என்னதாயின் ஒரு முகூர்த்தப் பொழுது காலந்தாழ்த்தல் வேண்டும்.

இரண்டாமவன்—எதற்காக?

முதலாமவன்—அடே! என் தந்தை இறக்கும் பொழுது என்னை நோக்கி "மகனே! வீரக! உனக்குக் கொலைத்தொழில்முறை வருமாயின் கொலைப்பட வேண்டியவனை விரைந்து கொன்றுவிடாதே" என்று சொன்னார்.

இரண்டாமவன்—அடே! எதற்காக?

முதலாமவன்—ஒரு சமயம் எவனாவது ஒரு நல்லோன் போதிய பொருளைக் கொடுத்துக் கொலைக்குரியானை விடுவிக்கவுங் கூடும். ஒருகால் அரசனுக்கு மகன் பிறக்க அதுபற்றியுண்டாம் பிறந்தநாட்கொண்டாட்டங் காரணமாகக் கொலைத்தண்டம் எய்தினரெல்லோரும் விடுதலையடையவுங் கூடும். ஒருவேளை யானை மதத்தாற் கட்டுத்தறியை முறித்துச் செல்ல, அதுபற்றியுண்டாங் குழப்பத்தால் கொலைக்குரியான் விடப்பெறவுங் கூடும். ஒருசமயம் அரசு நிலைமாறுதலால் கொலைத்தண்டம் எய்தினரெல்லோர்க்கும் விடுதலை யேற்படவுங் கூடும்.

சகாரன்—[1]என்ன! என்ன! அரசு நிலைமாறுதலா?

சண்டாளன்—அடே! கொலைத்தொழில்முறையைப் பற்றி எழுதிப் பார்க்கின்றோம்.

---

[1] தான் செய்த குற்றத்துக்கு அஞ்சி இவ்வாறு கேட்டான்.

சகாரன்—அடே! எழுதிப்பார்த்தது போதும். [1]விரைந்து சாருதத்தனைக் கொல்லுங்கள். [என்று கூறிச் [2]சேடனை அழைத்துக்கொண்டு ஒருதனியிடத்தில் இருக்கின்றான்.]

சண்டாளன்—ஐய! சாருதத்த! அரசனது ஆணையே தீங்கிழைக்கின்றது. சண்டாளர்களாகிய யாங்கள் இல்லை. ஆதலின் யாதனை நினைக்கவேண்டுமோ அதனை நினை.

சாருதத்தன்—

346\. [3]மதிவலி மாற்றும் விதிமுத லாக
வலியவர் கூறிய வல்லுரை வழக்கால்
அரிதினே றிட்ட அரிசுளேன் எனினும்
யான்புரி நல்லறன் வான்திறல் உடையதேல்
ஆதிம் பெருக்கும் காதற் கிழத்தியாம்
மானமார் வசந்த சேனையே வானிற்
பொன்னுடல் பெற்றுப் பொலிவுற் றிருப்பினும்
இந்நில வரைப்பின் எவ்விடத் துறினும்

---

[1] அரசு நிலைமாறுங்கொலோ என்னும் அச்சத்தால் 'விரைந்!' என்றான்.

[2] பகைவனாகிய ஆரியகனைச் சார்ந்தவர்களிடத்தில் உண்மையை வெளிப்படுத்துவான் என்று ஐயுற்றுச் சேடனைத் தன் அருகிலேயே வைத்துக்கொண்டான்.

[3] இ செய்யுட்பொருள் சூளுறவின்பாற்படும். விதிமுதலாக-ஊழ் காரணமாக. இந் நிலவரைப்பின் எவ்விடத்துறினும்-இந் நிலவுலகத்தில் யாண்டேனும் இறவாமலிருப்பினும். வசந்தசேனை வெளிப்பட்டு உண்மையைப் புலப்படுத்திடுவாளாயின் பின்னர்ப் பழிநீங்கிய நிலையில் நேரும்

இப்பொழுது ஈங்கு மெய்ப்பொலி வோடு
வந்துத னியற்கை வண்மைசால் குணத்தால்
என்பழி துடைத்தே யின்புறுத் துகவே.

ஓ! நான் எங்கே போக வேண்டும்?

சண்டாளன்—[முன்னிடத்தைக் காட்டி] அடே! கொலைத்தண்டமுடையார் கண்ட அளவிலேயே விரைந்து உயிர்விடத்தக்க இத்தென்பாற்சுடலை இதோ காணப்படுகின்றது. பார்! பார்!

347. [1]நழுவிய வரையுடல் நயந்து நீணரி
இழிதர ஈர்ப்பன எஞ்சும் ஓரரை
கழுமுளிற் பதிந்துவேற் றுருக்கொள் காலனார்
விழுமிய பெருஞ்சிரிப் பென்ன மேவுமே.

சாருதத்தன்—ஆ! பேறிலனாகிய யான் கெட்டேன்! [என்று வருத்தத்தோடு இருக்கின்றான்.]

சகாரன்— யான் திரும்பிப்போகமாட்டேன். சாருதத்தனைக் கொன்று முடியும்வரை பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். [சுற்றி வந்து பார்த்து] என்ன! [2]கீழ இருக்கின்றானே?

கொலை துன்பந்தருவதன்றாம் என்பது கருத்து. பழி-கொலைக் குற்றம்.

[1] எஞ்சும் ஓர் அரை-எஞ்சிய உடலின் ஓர் அரைக் கூறு. காலனாரது வேற்றுருக்கொள் பெருஞ்சிரிபென்ன மேவும் என இயைக்க. தசை எலும்பு வெளிப்படக் கழுமுள்ளிற் பதிந்து கிடக்கும் உடற்கூறு, வாய்திறந்துபற்கள் வெளிப்படக் காலன் சிரிப்பதுபோல அச்சம் விளைப்பதாம் என்க.

[2] கொலைக்களத்துக்குப் போகாமல் இருக்கின்றான் என்பது கருத்து.

சண்டாளன்—சாருதத்த! [1]அஞ்சுகின்றுயா?

சாருதத்தன்—(விரைந்தெழுந்து) அறிவிலாய்! ("இறப்பதற்கு அஞ்சுவே னல்லன்" என்னும் (339-ஆம்) செய்யுளைக் கூறுகின்றுன்.)

சண்டாளன்—ஐய! சாருதத்த! [2]ஆகாயத்தில் வாழ்கின்ற சந்திர சூரியர்களும் [3]துன்பம் எய்துகின்றனர். அங்ஙனமாயின் [4]மரணத்திற்கு அஞ்சும் இயல்புடைய மற்றை உயிர்த்தொகுதிகளைப் பற்றியும் மனிதரைப் பற்றியும் [5]சொல்ல வேண்டுமோ? உலகத்தில் உயர்ந்தவனொருவன் தாழ்கின்றுன் தாழ்ந்தவனொருவன் உயர்கின்றுன். (பிறந்தவன் இறக்கின்றுன். இறந்தவன் பிறக்கின்றுன் என்பதுமாம்.) உண்டாகி அழிகின்ற உடலுக்கு [6]ஆடையின் வீழ்ச்சிபோன்ற வீழ்ச்சி உள்ளது. இப்பொருள்களை உள்ளத்தமைத்துத் தேறுதலடைந்து அச்சமற்றுயிரு. (இரண்டாமவனை நோக்கி) இது நான்காவது பறைசாற்றுமிடம். ஆதலின் பறையை முழக்கி அறிவிப்போம்.

---

[1] மரணத்துக்கு அஞ்சுகின்றுயா என்பது கருத்து.

[2] பிறர் எவராலும் எய்த இயலாத இடத்தில் என்பான் "ஆகாயத்தில்" என்றுன்.

[3] துன்பம்-இராகு கேதுக்களாற் பற்றப்படுதல்.

[4] மரணத்திற்கு அஞ்சும் இயல்பை மனிதர்க்கும் கொள்க.

[5] இறப்பு முதலிய துன்பம் எய்துதலைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ என்பது கருத்து.

[6] காற்றினுல் அலைத்து உயர்த்தப்பட்ட ஆடை அக்காற்றெழிவில் தானே வீழ்தல்போலப் பழவினையால் உண்டாகிய உடல் அதன் ஒழிவில் தானே ஒழியும் என்பதாம்.

[மீண்டும் அங்ஙனமே பறைசாற்றி அறிவிக்கின்றனர்.]

சாருதத்தன்—ஆ! காதலி! வசந்தசேனே! "மறுவில்தண் கதிரொளி மானும் வெண்ணகை" என்னும் (325-ஆம்) செய்யுளைக் கூறுகின்றான்.

[அதன்பின் பரபரப்போடு வசந்தசேனையும் துறவியும் வருகின்றனர்.]

துறவி—ஆ! ஆ! தகுதியில்லாத இடத்தில் உயிர்ப்பற்றுக் கிடந்த வசந்தசேனையைத் தேற்றி அழைத்து வருகின்ற யான், [1]இத்துறவொழுக்கத்தால் அருள் செய்யப்பட்டுளேன். உபாசிகே! தங்களை எங்கே சேர்ப்பிக்க வேண்டும்?

வசந்தசேனை—எம்பெருமான் சாருதத்தரது இல்லத்திற்கே. முயற்கறையாளனாகிய சந்திரனது தரிசனத்தால் ஆம்பலோடை இன்புறுதல் போல அப்பெருமான் தரிசனத்தால் யான் இன்புறச்செய்தல்வேண்டும்.

துறவி—(தனக்குள்) எவ்வழியாகப் போவேன்? (நினைவுற்று) இராசவீதி வழியாகவே போகின்றேன். உபாசிகே! இவ்விராசவீதி வழியே வரவேண்டும். (கேட்டு) ஈதென்ன? இராச வீதியில் கலகலவென்று மிகப்பெரிய ஒலி கேட்கப்படுகின்றது!

வசந்தசேனை—(எதிரேபார்த்து) என்ன? எதிரிற் பெரும் சனக்கூட்டம்! ஐய! இஃது இன்னதென்று அறியவேண்டும். ஒத்ததல்லாத பாரத்தையுடைய

---

[1] எனக்கு உதவி புரிந்த வசந்தசேனையைப் பிழைப்பித்தலாகிய இப்பேரறம் சீவர ஆடையைக் கழுவ முற்பட்டமையால் உண்டாயிற்று என்பது கருத்து.

உச்சயினி நகரம் ஒருபால் உயர்ந்திருக்கும் பூமியைப் போற் காணப்படுகின்றது. (இவ்வுச்சயினி நகரம் ஒத்ததல்லாத பாரத்தால் நிறைந்த தோணியைப் போல் ஒருபக்கம் உயர்ந்துள்ளது என்பதும் பாடம்.)

சண்டாளன்—இது [1]முடிவாகப் பறைசாற்றுமிடம். ஆதலின் பறையை அடியுங்கள். சொல்லவேண்டியவற்றை உரக்கச் சொல்லுங்கள். (அங்ஙனமே செய்து) ஓ! சாருதத்த! சித்தமாக இரு. அஞ்ச வேண்டா.[2] அதி விரைவிலேயே கொல்லப்படுவாய்.

சாருதத்தன்—[3]சிறப்பு மிக்க தெய்வங்களே!

துறவி—(கேட்டுப் பரபரப்போடு) உபாசிகே! தங்களைச் சாருதத்தர் கொன்றுவிட்டார் என்று சாருதத்தரைக் கொலை செய்தற்குக் கொண்டு போகின்றனர்.

வசந்தசேனை—(பரபரப்போடு) அந்தோ! அந்தோ! பேறிலளாகிய என் நிமித்தம் பெருமான் சாருதத்தர் கொல்லப்படுகின்றாரா! ஓ! விரைந்து வழியைக் காட்டுங்கள்.

துறவி—புத்தோபாசிகையாகிய தாங்கள் பெருமான் சாருதத்தர் உயிரோடிருக்கும்பொழுதே அவர்க்கு ஆறுதலளித்தற்பொருட்டு விரைந்து வருக. விரைந்து வருக. ஐயன்மீர்! வழிவிடுங்கள்.

வசந்தசேனை—வழிவிடுங்கள். வழிவிடுங்கள்.

---

[1] ஐந்தாம் இடம் என்பதாம்.

[2] துன்பந் தோன்றுது என்பதாம்.

[3] குலதெய்வங்களைப் பற்றிய விளி.

சண்டாளன்—ஐய! சாருதத்த! அரசனது ஆணையே தீங்கு விளக்கின்றது. ஆதலின் எதனை நினைக்க வேண்டுமோ அதனை நினை.

சாருதத்தன்—பலவாறு நினைப்பதென்? ("மதிவலி மாற்றும் விதிமுதலாக" என்னும் (346-ஆம்) செய்யுளைப் படிக்கின்றான்.)

சண்டாளன்—(வாளை உருவி) ஐய! சாருதத்த! நிமிர்ந்து நேராக நில்! [1]ஒரே வெட்டினால் உன்னைக் கொன்று துறக்கம் அடைவிப்போம்.

[சாருதத்தன் அங்ஙனமே நிற்கின்றான்.]

சண்டாளன்— (கொல்லுதற்கு முயல்கின்றான். கையினின்றும் வாள் நழுவுதலை அவிநயித்து) ஓ! ஈதென்ன!

348. மிக்கவன் கண்மை யோடு
வீழிடி யன்ன கூர்வாள்
ஒக்கவல் லுறையி னின்றும்
உருவியவ் வடியைப் பற்றி
இக்கையின் இறுகக் கொண்டேன்
ஆயினும் இடறி யீது
பக்கென நிலத்தின் கண்ணே
வீழ்ந்ததிப் பரிசென் அம்ம.

இந்நிகழ்ச்சியால் ஐயன் சாருதத்தன் கொல்லப் படமாட்டானென்று எண்ணுகிறேன். பகவதி! [2]சகிய

---

[1] "ஒரேவெட்டினைல்" என்றது துன்பமில் மரணத்தைக் குறிக்கும்.

[2] சகியவாசினி என்பது சகியபருவதத்தில் உள்ள குலதெய்வமாகும்.

வாசினி! அருள்க! அருள்க! சாருதத்தனுக்கு விடுதலை யுண்டாகுமாயின் அது குலதெய்வமாகிய உன்னால் சண்டாளகுலம் [1]அனுக்கிரகிக்கப்பட்டதாக முடியும்.

மற்றொருவன்—அரசன் கட்டளைப்படி செய்வோம்.

முதலாமவன்—நிற்க. இப்படிச் செய்வோம்.

[சண்டாளரிருவரும் சாருதத்தனைக் கழுவில் ஏற்றுதற்கு முயல்கின்றனர்.]

[சாருதத்தன் "மதிவலிமாற்றும் விதிமுதலாக" என்னும் 346-ஆம் செய்யுளை மீண்டும் படிக்கின்றான்.)

துறவியும் வசந்தசேனையும்— (பார்த்து) [2]ஐயன்மீர்! வேண்டா. வேண்டா. ஐயன்மீர் இவ்வரைக் கொல்லுதற்கு எவள் காரணமாகவுள்ளவளோ அத்தகைய பேறில்லாதவள் யானே.

சண்டாளன்—(பார்த்து)

349. தோளுறச் சரிந்து வீழுங்
கூந்தலின் சுமையி னோடு
மாளவிச் செயல்செய் யற்க
செய்யற்த வென்று கூறி
நீள்கர முயர்த்துக் காட்டி
நேருற விவண்வி ரைந்து
வாளன கண்ணி னல்லாள்
வருகின்றாள் இவள்யார் கொல்லோ!

---

[1] இத்தகைய பெரியோனைக் கோறல் கொலைசெய்பவன் குலத்துக்குக் கேடு விளைவிப்பதாகும். ஆதலின் அவனைக் கொலை புரியாது விடுதல் சண்டாள குலத்துக்கு அநுக்கிரகம் செய்ததாக முடியும் என்றான் என்பதாம்.

[2] இவ் விளி, கொலையாளிகளைப் பற்றியதாகும்.

வசந்தசேனை—ஐய! சாருதத்தரே! ஈதென்ன? (என்று [1]மார்பில் வீழ்கின்றாள்.)

துறவி—ஐய! சாருதத்தரே! (ஈதென்ன?) என்று [2]பாதங்களில் வீழ்கின்றான்.)

சண்டாளன்—(அச்சத்தோடு விலகி) என்ன? வசந்தசேனையா? [3]நம்மால் இப்பெரியோன் கொல்லப் பட்டிலன்.

துறவி—(எழுந்து) அடே! சாருதத்தர் உயிரோடி ருக்கின்றாரா?

சண்டாளன்—[4]நூறாண்டு உயிரோடு வாழ்வர்.

வசந்தசேனை—(மகிழ்ச்சியோடு) [5]மீண்டும் பிழைத் தேன்.

சண்டாளன்—இச் செய்தியை வேள்விச்சாலை யிலிருக்கின்ற அரசற்குத் தெரிவிப்போம். [போகின் றனர்.]

---

[1] அன்பினால் இறுகத் தழுவிக்கொள்கின்றாள்.

[2] முன்னர்க் கால் பிடித்தலாகிய தொழில் செய்தமை யால்.

[3] நாம் சொல்லுநராயினும் தெய்வ வயத்தால் ஒரு குற்ற மும் இல்லாத சாருதத்தன் நம்மாற் கொல்லப்பட்டிலன். இது நமக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாகும் என்பது கருத்து.

[4] இனி இவர்க்குக் கேடு வாராது என்பது கருத்து.

[5] சாருதத்தரது வாழ்க்கையையே தன் வாழ்க்கையாகக் கொண்டவளாதலின் ''மீண்டும் பிழைத்தேன்'' என்றாள்.

சகாரன்—[வசந்தசேனையைப் பார்த்து [1]அச்சத்தோடு] ஆ! இக்கருப்பதாசி எவனால் உயிர் பிழைத்தாள்? [2]இவளுயிர் முன்னமே போய்விட்டதே! நிற்க. ஓடுகின்றேன். [என்று விரைந்து ஓடுகின்றான்.]

சண்டாளன்—[[3]அணிமையிற் சென்று] அடே! "எவன் வசந்தசேனையைக் கொன்றவனோ அவனை நீங்கள் கொன்றுவிடுங்கள்" என்பதே அரசன் நமக்கு இட்ட கட்டளையாகும். ஆதலின் அரசன் மைத்துனனாகிய [4]சகாரனையே தேடிப்பிடிப்போம். [போகின்றனர்.]

சாருதத்தன்—[வியப்போடு.]

350. [5]காலன்வாய்ப் பட்டுக் கடியவாட் காளாகும்
வேலைதனி னீரறவின் மெய்வாடிச்—சால்புதவிர்

---

[1] தன்குற்றம் வெளிப்படுமே என்பதுபற்றி அச்சம் நிகழ்ந்தது.

[2] இவளுயிர் போய்விட்டது முன்னரே என்னால் ஆராய்ந்து துணியப்பட்டது என்பது கருத்து. ஈண்டு "என்னுயிர் போயிற்று" என்னும் பாடமும் உண்டு. அதற்கு என் குற்றம் வெளிப்பட்டமையால் என் உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கியது போலாம் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

[3] மற்றொரு சண்டாளன் பக்கலில் சென்று என்பதாம்.

[4] அரசன் கட்டளைப்படி தண்டம் குற்றத்திற்கன்றி, மனிதர்க்கு அன்று என்பது துணிந்து சகாரனைப் பிடிக்கக் கருதினர் என்பதாம்.

[5] இஃது இவ்வங்கத்தில் தாவரகனைக் குறித்துச் சாருதத்தன் கூறிய 338-ஆம் செய்யுளையே சிறிதுமாற்றி ஈண்டு

பைங்கூழ்செழிக்கப்பயன்செய் மழைமுகில்போல்
இங்குற்ருள் யாவ ளிவள்?
[பார்த்து]

351. [1]மற்ருெரு வசந்த சேனே
யிவள்கொலோ வானி னின்றும்
சொற்றவவ் வணங்கே மீண்டுந்
தொல்லுருக் கொடுவந் தாளோ?
பற்றுமென் மனமா ழாந்து
பார்க்கின்ற திவளே யேகொல்?
பொற்ருெடி வசந்த சேனே
பொன்றினள் அல்ல ளேயோ?

வசந்தசேனையைக் குறித்துக் கூறியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அச் செய்யுளிற் "கருமுகில்" என்பது ஈண்டு "மழைமுகில்" என மாற்றியுரைக்கப்பட்டது. கருமுகில் பெருங்காற்ருல் ஒரோவமயம் மழைபெய்யாமலும் போய்விடும். மழைமுகில் என்பது மழைபெய்யும் முகில் என்னும் பொருளதாகலின் அஃது அவன் உய்திக்கு ஏதுவாய் நின்று வசந்தசேனைக்கு உவமமாயிற்று.

1 "மற்ருெரு வசந்தசேனே யிவள்கொலோ" என்றதனுல் அவ்வுலகில் உருவமும் பருவமும் ஒழுக்கமும் ஒத்த வசந்த சேனை இருவருளராக, அவருள் ஒருத்தி இறப்ப மற்ருெருத்தி என்னை அருள் செய்தற்பொருட்டு ஈண்டு வந்தாள் கொல்லோ எனவும், "வானினின்றும் அவ் வணங்கே தொல்லுருக்கொடு வந்தாளோ" என்றதனுல் யான் அழைத்தலைக் கேட்டு என்னைக் காத்தற்பொருட்டுத் தனது பண்டை யுருவோடு வந்தாளோ எனவும், "என் மனம் மாழாந்து இவளைப் பார்க்கின்றதுகொல்" என்றதனுல் என்னெஞ்சம் அவாவயப்பட்டு மயங்கி இவ்வுலகத்தையே அவளாகக்

352. [1]என்னுயிர் வாழ்க்கையில் இயைந்த பேரருள்
துன்னியத் துறக்கமும் துறந்துற் ருள்கொலோ
மின்னனை யாளவள் உருவின் வேறெரு
கன்னிநல் லுருக்கொடு காண்கின் ருள்கொலோ.

வசந்தசேனை—[கண்ணீரொழுக எழுந்து கால்களில் வீழ்ந்து] ஐயா! சாருதத்தரே! எவள்பொருட்டுத் தாங்கள் தகுதியில்லாத இந்நிலையை யடைந்தீர்களோ [2]அப் பாவியாகிய வசந்த சேனையே யான்.

[வேடசாலையுள்]

வியப்பு! வியப்பு! வசந்தசேனை உயிரோடிருக்கின்ருள்! [என்று எல்லோரும் பேசுகின்றனர்.]

கண்டு பாவனையின் ஆற்றலால் இன் புறுகின்றதுகொல் எனவும், "வசந்தசேனை பொன்றினள் அ லளேயோ" என்றதனுல் அவள் இறப்பைச் சகாரன் பொய்ய க வெளிப்படுத்தினுன்கொல் எனவும் கருதினுன் என்பது பு னும். மாழாந்து-மயங்கி.

[1] இது மேற்செய்யுட் பொருளையே வேருெருபடியாகக் கூறியதாகும். "அத்துறக்கமுந் துறந்துற்ருள்கொலோ" என்றதனுல் என்பாலுள்ள அன்பால் இன்பநிலையாகிய துறக்கத்தையும் நீத்து வந்தாளோ என்று கருதினுன் என்பதாம்.

[2] சாருத்தனது துன்பத்துக்குக் காரணமாதல்பற்றித் தன்னைப் பாவி என்று கூறினுள் என்பதாம். அவளே யான் என்றதனுல், இரண்டாமவளும் வானுலகத்தினின்றும் வந்தவளும் மயக்கவுணர்வாற் காணப்பட்டவளும் அல்லள் என்பது போதரும்.

சாருதத்தன்—[கேட்டு விரைந்தெழுந்து ஊற்றின் பத்தை அவிநயித்து மூடப்பட்ட கண்களையுடைய னாய்ப் பெருவகையால் தழுதழுத்த குரலோடு] காதலீ! நீ வசந்தசேனையா?

வசந்தசேனை—பேறிலளாகிய அவளே யான்.

சாருதத்தன்—[கண்டு மகிழ்ச்சியோடு] உண்மை யாக வசந்தசேனை தானா? [இன்புற்று]

353. [1]காலனார் என்னுயிர் கவர நிற்குமிவ்
வேலைபின் மெய்யுணர் வெளிப்பட் டாலெனச்
சாலநீ ரொழுக்கினாற் றனத்தை யாட்டுமிவ்
வேல்விழி யெவணிருந் தீங்கு மேவினாள்.

காதலீ! வசந்தசேனே!

354. நின்மறைவால் அழிவெய்து
நிலையுற்ற எனதுடல்மீண்டு
உன்வரவால் உய்ந்ததால்
உயிரனையாய் ஒருவற்கு
மன்மனம்பற் றியபொருளே
வந்தியையின் மாண்மிகவாம்
வன்மரணம் எய்தினான்
எவன்பிழைப்பான் மாநிலத்தில்.

இன்னும், காதலீ! பார்க்க.

---

[1] ஒருவற்கு இறப்பச்சம் உள்வழி அதனைப் போக்கும் ஆற்றல் மிக்க மெய்யுணர்வு உண்டானாற்போல என்க. உணர்-உணர்வு. "மடம்படு முணர்நெய்யட்டி" (தேவாரம். பொது. தனித்திரு நேரிசை. பதிகம்—1. பா—4.)என வருதல் காண்க. வேல்விழி—உவமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

355 [1]செந்நிறந் தோய்ந்த ஆடையும் அலரிச்
செழுமலர் மாலையும் மணப்பெண்
அன்னதின் வரவால் மணமகற் கியைந்த
ஆடையும் மாலையும ஆய
பன்னிய எழுந்த கொலைக் களப் பறையே
பயில்மணப் பறையொலிப் பொலிந்து
முன்னுற முழங்கிற் றதனால் விதியின்
முறையினை யளவிட லரிதால்.

வசந்தசேனை—மிக்க கண்ணோட்டத்தால் எம்பெருமானாகிய தாங்கள் இச்செயலை முயன்று மேற்கொண்டீர்களோ?

சாருதத்தன்—காதலீ! நீ என்றாற் கொல்லப்பட்டாய் என்று [2]கூறி,

356. [3]முற்படு பகைவனும் மூரி மொய்ம்பனும்
அற்படு நரகிடை விழும் ஆதனும்

---

[1] செந்நிற ஆடையும் செவ்வலரிமாலையும் கொலைக்குரியாற்கு உரிய அடையாளங்களாகும்.

[2] கூறி என்னும் இவ் வினையெச்சம் பின்வரும் செய்யுளிலுள்ள ஆற்றிய என்னும் பெயரெச்சத்தோடு முடியும்.

[3] மூரி மொய்ம்பன்—மிக்க வலியுடையான். அரசன் மைத்துனனாதலின் நினைத்ததை முடிக்கும் ஆற்றலுடையான் என்பது கருத்து. அல்படும்—இருளடர்ந்த. ஆதன்—அறிவிலான். அரசன் மைத்துனனாயினும் தீவினையாளனாதலின் மறுமையில் நரகத்துன்பம் எய்துதல் ஒருதலை என்பதாம். வசந்தசேனையின் வரவால் தனக்கு நேர்ந்த துன்பம் சிறிதாயிற்றென்பான் "துயர்நிலை சிறிது துய்த்தனன்" என்றான் என்க.

தற்புகழ் பவனுமாஞ் சகாரன் ஆற்றிய
சொற்படு துயர்நிலை சிறிது துய்த்தனள்.

வசந்தசேனை—[செவிகளைப் பொத்திக்கொண்டு] தீவினை ஒழிக. அரசன் மைத்துனனாகிய அச் சகாரனே என்னைக் கொன்றான்.

சாருதத்தன்—[துறவியைப்பார்த்து] இவர் யார்?

வசந்தசேனை—அத்தீயவன் கொன்றான். இந் நல்லோர் உய்வித்தார்.

சாருதத்தன்—காரணமில்லாமல் உதவிபுரிந்த உறவினராகிய நீர் யார்?

துறவி—எம்பெருமான் என்னை மறந்துவிட்டீர்கள் போலும்! எம்பெருமானுக்குக் கால்பிடித்தலாகிய (சம்வாககத்) தொழிலையே நினைந்திருக்கும் சம்வாககன் என்னும் பெயரினையுடைய அவனே யான். சூதர்களால் யான் பிடிக்கப்பட்டபொழுது அது கண்ட இவ் வுபாசிகை எம்பெருமானைச் சார்ந்தவன் இவன் என்று கொண்டு தன் அணிகலன்களையே விலைப்பொருளாகக் கொடுத்து என்னை [1] விலைக்கு வாங்கினாள். அதனாற் சூதாடுவதில் வெறுப்புற்றுப் புத்தசந்நியாசி ஆயினேன். எம்பெருமாட்டியாகிய இவள் வண்டியின் மாற்றத்தால் புட்பகரண்டகம் என்னும் பழைய பூந்தோட்டத்தை அடைந்தாள். தீயவனாகிய அச் சகாரன் தன்னை விரும்பவில்லை என்று கருதித்

---

[1] பணிபுரிதலால் தங்களுக்கும், சூதர்களிடத்தினின்றும் விடுவித்தமையால் வசந்தசேனைக்கும் கடமைப்பட்டவனாயினேன் என்பது கருத்து.

தன் கைகளால் வலிந்து கழுத்தைநெரித்து இவ்வம்மை யைக் கொன்றான். அதனை [1]யான் நேரிற் கண்டேன்.

[வேடசாலையுள் கலகல வென்னும் பேரொலி உண்டாகின்றது.]

357. [2]தக்கனார் வேள்விதகர்த் தானேறு
கொடியுயர்த்த தாணு வும்பின்
மிக்கபகை யறவென்று கிரவுஞ்ச
மலைபிளந்த வேளும் மேன்மை
யொக்கவிளங் கினரதன்பின் வன்பகைவென்
றாரியக னொளிமிக் கோங்கி
அக்கயிலை தனைத்துவச மாவுடைய
அகனிலத்தை யாள்கின றானல்.

[[3]விரைந்து வந்து]

சருவிலகன்—

358. [4]கொடியபா லகனைக் கொன்று
குறைவிலா ரியகற் காங்கே

---

[1] எதிர்பாராத நிலையிற் கண்டேன் என்பது கருத்து.

[2] இறைவன் ஒருவரே எல்லாத் தேவர்களையும் துன் புறுத்து ஓட்டித் தக்கன் வேள்வியைச் சிதைத்தது போலவும், பின்னர் அவ்விறைவன் புதல்வராகிய முருகவேள் ஒருவரே தாரகனை வென்று கிரௌஞ்சமலையைப் பிளந்தது போலவும் ஆரியகன் ஒருவனே வெல்லற்கரிய பகைவனாகிய பாலகனை வென்று நிலமுழுதும் தன் வயப்படுத்து ஆளுகின்றான் என் பதாம்.

[3] சாருதத்தனைக் காத்தற்பொருட்டு விரைந்து வந்தான் என்பதாம்.

[4] ஆங்கே என்பதற்கு அப்பாலகன் இராச்சியத்தில் எனவும் அப்பொழுதே எனவும் பொருள் கொள்க. அவனது

முடிபுனைந் தரசை யீந்தேன்
முறைமையின் அவன தாணை
கடிதலில் சேடம் போலக்
காண்வரச் சிரத்திற் றாங்கி
வெடியுறு சாரு தத்தன்
தன்னையும் விடுவிப் பேனால்.

359. [1]படைவலி யமைச்ச ரில்லாப்
பாலகன் றன்னைக் கொன்று
சடைவற நகர மாந்தர்
நம்மையுந் தேற்றி வீறுற்று
உடையவ னும்பர் நாட்டின்
ஓங்கிய பகைநாட் டோடு
புடவிக ளெல்லாந் தன்பாற்
குடைநிழல் பொருந்தப் பெற்றான்.

ஆணையைக் கடிதலில் சேடம்போலத் தாங்கி என்க. கடிதல் இல்-விலக்குதல் இல்லாத. சேடம்-தேவநின்மாலியம். வெடி-கேடு. "வெடிபடக்கடந்து" (அடி 233) என்னும் மதுரைக் காஞ்சியானும் உணர்க. ஆரியகனுக்கு முடிசூட்டல், சாருதத்தனை விடுவித்தல் என்னும் இரண்டும் யான் கடமையாக மேற்கொள்ளத் தக்க அறங்களாம் என்பது கருத்து.

[1] படைகளும் அமைச்சரும் உட்கலகத்தால் தாமே நீங்கினராதலின், "படைவலி யமைச்ச ரில்லாப் பாலகன்" என்னப்பட்டான். சடைவு-மனத்தளர்ச்சி. உடையவன் கொன்று தேற்றி வீறுற்றுப் பொருந்தப் பெற்றான் என முடிக்க. உடையவன்-ஆரியகன். உம்பர்நாட்டின், இன் ஒப்புப்பொருளது.

[எதிரே பார்த்து] நிற்க. இவ்விடத்தில் [1]மக்கள் பலர் கூடியிருத்தலால் இங்குச் சாருதத்தர் இருத்தல் வேண்டும். ஆரியகன் என்னும் மன்னவனுடைய [2]இம்முயற்சி சாருதத்தரது உயிர்வாழ்க்கையால் [3]பயனுடையதாகுங்கொல்! [மிக்க விரைவோடு நெருங்கி வந்து] [4]கீழ்மக்களே! விலகிச் செல்லுங்கள். (பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு) [5]வசந்தசேனையோடு சாருதத்தர் உயிர் தாங்கியிருக்கின்றாரா? நம் தலைவனது விருப்பம் நிறைவேறியது.

360. [6]குணநலம் ஒழுக்கம் ஆர்ந்த
கூரெழிற் றோணி யன்ன

---

[1] சாருதத்தருக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைப் பொறுதவர்களாய நகரத்து மக்கள் பலர் கூடியிருந்தனர் என்பது கருத்து.

[2] முயற்சி சாருதத்தருக்கு நலம்புரிய மேற்கொண்டது.

[3] பான் செல்வதற்குமுன் இறப்பெய்தாமல் இருக்க வேண்டுமே என்பான் "பயனுடையதாகுங்கொல்" என்றான்.

[4] வழியைத் தடுத்தல்பற்றிக் "கீழ்மக்களே" என்று சினந்து கூறினான்.

[5] இருவருள் ஒருவர்க்கு இறப்பு நேரினும் இருவர்க்கும் நேர்ந்ததாகும் என்பான் "வசந்தசேனையோடு" என்றான் என்க.

[6]கூர் எழில்-மிக்க வனப்பு. ஆர்ந்த கூரெழிற் றுணைவி எனவும் தோணியன்ன துணைவி எனவும் கூட்டுக. கரையிகந்த துன்பமாம் புணரி-கடைகடந்த துயர்க்கடல். தோணியன்ன துணைவி என்றதனால் துன்ப நீக்கத்திற்குத் துணைவியே கருவியாயினாள் என்பது புலனும். தோணியில் ஏறிச் செல்லும் ஒருவன் கெடுதலில்லாத அத் தோணியோடு

துணைவியால் நல்லூழ் கூட்டத்
துன்பமாங் கரையி கந்த
புணரியைக் கடந்தான் தன்னைப்
பொங்கர வுமிழப் பட்ட
குணநிறை மதியிற் கண்ணுல்
நெடிதுயான் கொள்கின் றேனுல்.

ஆதலின், [1]பெரும் பாதகச் செயலைச் செய்தவனுகிய யான் இவரணிமையில் எங்ஙனஞ் செல்வேன்! ஆனுல் எல்லாவிடத்தும் [2]நேர்மையே சிறப்புறுவதாகும். [அணிமையிற் சென்று கைகூப்பி] ஐய! சாருதத்தரே!

சாருதத்தன்—தாங்கள் யார்?

சருவிலகன்—

361. [3]பொன்னனையாள் முன்னுட்
பொருந்தும் அடைக்கலமா
நின்னிற்கண் வைத்த
நெடும்பணியைக்— கன்னமிட்டுக்

கரைசேறல்போல இறப்புக்கேடுருத துணைவியை உய்திக் கருவியாகக்கொண்ட சாருதத்தன் அவளோடு துன்பத்தினின்றும் விடுதிபெற்றுன் என்பது கருத்து. மதியின், இன் உவமப்பொருளது. கோடல் ஈண்டுக் காண்டலென்னும் பொருளதாம்.

[1] பெரும் பாதகம்—பொற்பணியைக் களவுசெய்தது.

[2] ஒருவன் தான்செய்த குற்றத்தை மறையாமை.

[3] பொன் அனையாள்-வசந்தசேனை. நின்னையே புகலாகக் குறித்துக்கொண்டேன் என்க. குற்றம் இழைத்ததையும் எண்ணுமற் புகலடைந்தேன் என்பான் "நின்னையே" என்றுனென்க.

கொண்ட கொடுவினையேன்
கூசிப் புகலாகக்
கொண்டேன் நினையே குறித்து.

சாருதத்தன்—நண்பீர்! குற்றமன்று. தங்களால் [1]அது நட்புரிமையாகச் செய்யப்பட்டதாகும். (என்று கழுத்தைப் பற்றித் தழுவிக்கொள்கின்ருன்.)

சருவிலகன்—[2]மற்ருெரு செய்தியைக் கூறுகின்றேன்.

362. [3]நல்லொழுக்கம் மிக்க நவையில் குலமானம்
புல்லியசீ ராரியகப் புண்ணியன்மற்—றெல்லாச்
செயல் புரிந்த பாலகனைச் செற்ருன் பசுவின்
உயிர்துறக்க வேள்விநிலத் துற்று.

சாருதத்தன்—உண்மைதானு!

சருவிலகன்—

363. [4]நின்வண்டி யேறிமுன்னுள் நின்னைப் புகலடைந்த
மன்னியசீர் ஆரியகன் வன்மையினுல்—இந்நாளப்

---

[1] அது-பொற்பணிக்களவு. அது காரணமாகவே நமக்கு இத்தகைய நட்புரிமை உண்டாயிற்று என்பது கருத்து.

[2] வசந்தசேனையோடு உயிர் பிழைத்ததே ஒரு நற்செய்தியாகும். அதன்மேலும் ஒரு நற்செய்தியுண்டு; கூறுகின்றேன் என்பதாம்.

[3] குலம் மானம் புல்லிய-குலப்பெருமையையும் மானத்தையும் பாலகன் செய்த சிறைத்தண்டனையினின்றுங் காத்துக்கொண்ட. ஒல்லாச்செயல்-தகாதசெயல். புண்ணியன், வேள்விநிலத்துற்றுப் பாலகனை உயிர்துறக்கப் பசுவிற் செற்ருன் என முடிக்க. இன் உவமப்பொருளது.

[4] வேள்விநிலத்தில் யாட்டைக் கொன்றதுபோற் கொன்ருன் என்றது எளிதிற் கொன்றதைப் புலப்படுத்தும்.

பாலகனை வேள்விநிலம் பற்றி யுயிர்செகுத்தான்
கோலமுறும் யாட்டிற் குறித்து.

சாருதத்தன்—சருவிலக! பாலகன் என்னும் அரசனால் இடைச்சேரியினின்றுங் கொணர்ந்து காரணமில்லாமலே வஞ்சித்துச் சிறைப்படுத்தப்பட்டு உன்னால் விடுதலையடைந்த ஆரியகன் என்னும் பெயரினையுடைய அவனா கொன்றான்?

சருவிலகன்—தாங்கள் சொல்லுகின்றபடியே.

சாருதத்தன்—இது நமக்கு மிகவும் [1]மகிழ்ச்சி தருவதே.

சருவிலகன்—நண்பனாகிய ஆரியகன் தான் உச்சயினி நகரில் தலைவனாக முடிசூடிய அளவில் வேணையாற்றின் கரையிலுள்ள [2]குசாவதி என்னும் தலைநகரில் தங்களுக்கு அரசியலை வழங்கினான். ஆதலின் நண்பனது முதலாவதாகிய அன்புரிமை வேண்டுகோளையேற்றுப் பெருமைப்படுத்தல்வேண்டும். (வேடசாலைப் பக்கந்திரும்பி) அடே! அடே! மறைவில் தீங்குசெய்தொழுகும் பாவியாகிய இச் சகாரனைக் கொண்டு வாருங்கள்.

தீயவனாகிய பாலகனையே ஈண்டு வேள்விப் பசுவாக்கி ஆரியகன் வேள்விப்பயனை எய்தினான் என்பது குறிப்பிற் புலனாம்.

[1] முன்னர்த் தன் உதவிபெற்ற நண்பனுக்கு அரசும், கொடியவனாகிய பாலகனுக்கு இறப்பும் நேர்ந்தது சாருதத்தனது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகும்

[2] குசாவதி என்பது, இராமபிரான் புதல்வனாகிய குசனால் அமைக்கப்பட்டது.

(வேடசாலையில்)

சருவிலகர் கட்டளைப்படியே.

சருவிலகன்—ஐய! "இவ்விராச்சியத்தைத் தங்கள் [1]அருட்குணத்தால் யான் அடைந்துளேன்; ஆதலின் இதனை ஏற்று [2]அநுபவித்துக்கொள்ளல்வேண்டும்" என்று ஆரியகன் என்னும் அரசர் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றார்.

சாருதத்தன்—இவ்விராச்சியம் [3]என் அருட்குணத்தாலா அடையப்பட்டது?

(வேடசாலையில்)

அடே! அடே! அரசன் மைத்துனனாகிய சகார! வா. வா. நீ செய்த [4]தீங்கின் [5]பயனை அநுபவி.

(அதன்பின் பின்புறமாக வைத்துக்கட்டப்பட்ட கைகளையுடைய சகாரன் காவலரால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றான்.)

சகாரன்—ஐயோ! ஐயோ!

---

[1] அருட்குணமாவது வண்டியைத் தந்து உயிரைப் பாதுகாத்தது.

[2] யானும் தங்கள் ஏவலாளனும் நிலையிலிருப்பேன் என்பது கருத்து.

[3] அவனுடைய வீரம் முதலாகிய குணங்களாலேயே அடையப்பட்டதாகும் என்பது கருத்து.

[4] பிறரைத் துன்புறுத்தல், பொய்கூறல் முதலியன.

[5] பயன்-மரண தண்டனை.

364. [1]சுட்டவிழப் பெற்ற கழுதைபோல் மற்றவரால்
எட்டிப் பிடிக்க இயைந்திலனாய்—ஒட்டி
நெடுந்தூரம் ஆடி நிலையற்ற நாய்போற்
கொடுங்கயிற்றாற் கட்டுண்டேன் கொண்டு.

(நாற்புறமும் நோக்கி) அரசன் மைத்துனனாகிய எனக்கு நாற்புறத்தும் தடை ஏற்பட்டுள்ளது. புகலற்ற வனாகிய யான் இப்பொழுது யாரைப் புகலாக அடைவேன? (நினைவு கூர்ந்து) நிற்க. அடைக்கலமாயினார் பால் அருள் மிக்க [2]அச்சாருதத்தரையே அடைவேன். (என்று அணிமையிற் சென்று) மாட்சி மிக்க சாருதத் தரே! காத்தருளுங்கள். காத்தருளுங்கள். என்று பாதங் களில் வீழ்கின்றான்.)

(வேடசாலையில்)

மாட்சிமிக்க சாருததத்தரே! விடுங்கள். விடுங்கள் இவனைக் கொன்று விடுகின்றோம்.

சகாரன்—(சாருதத்தனை நோக்கி)ஓ! புகலற்றவர்க் குப் புகலாகவுள்ளவரே! காப்பாற்றல் வேண்டும்.

சாருதத்தன்—(இரக்கத்தோடு) ஆ! ஆ! அடைக் கலம் புகுந்தோர்க்கு அச்சமின்றாக. அச்சமின்றாக.

---

[1] ஒட்டி-உணவின்றி வற்றி. கொணடு-கொள்ளப்பட்டு; பிடிக்கப்பட்டு. கொண்டு கயிற்றாற் கட்டுண்டேன் என்க. பிறராற் பிடித்தற்கரிய நான் இப்பொழுது இழிந்த நாய் போலப் பிடிபட்டது கால வேற்றுமையானும் என்று கருதி னான் என்றவாறு.

[2] சுட்டு என்னல் துன்புறுத்தப்பட்ட எ.ன் னு ம் பொருளது.

சருவிலகன்—(பரபரப்போடு) ஆ! ஆ! இவனைச் சாருதத்தரின் பக்கலினின்றும் [1]கொண்டுபோங்கள். (சாருதத்தனை நோக்கி) இப்பாவிக்கு எத்தகைய துன்பத்தைச் செய்தல் தகும் என்பதைச் சொல்லல் வேண்டும்.

365 [2]கயிறுகளால் இன்றிவனைக் கட்டி யிழுத்தல்
உயிரோடு நாய்களுண ஊட்டல்—துயர்கூர
முட்கழுவி லேற்றல் முரண்வாளி னூற்பிளத்தல்
உட்கவெது செய்தல் உறும்.

சாருதத்தன்—யான் எதனைச் சொல்லுகின்றேனே அது செய்யப்படுமா?

சருவிலகன்—இதன்கண் ஐயம் யாது?

சகாரன்—பெருமானாகிய சாருதத்தரே! அடைக்கலம் அடைந்தவனாகின்றேன். ஆகலின் காத்தருளுங்கள். காத்தருளுங்கள். எது[3] தங்கள் உள்ளத்திற்கு ஒத்ததோ அதனைச் செய்யுங்கள். [4]மீண்டும் இத்தகைய காரியத்தைச் செய்யமாட்டேன்.

---

[1] கொண்டுபோகவில்லையாயின், காப்பாற்றி விடுவர் என்பது கருத்து.

[2] இழுத்தல், ஊட்டல், ஏற்றல், பிளத்தல் என்னும் இச் சித்திரவதைகளுள் யான் எதனை விதிக்க வேண்டும் என்பதாம்.

[3] ''தங்கள் உள்ளத்திற்கு ஒத்தது'' என்றதனால் என் குற்றத்திற்கு ஒத்ததாக இருத்தலாகாது .என்பது கருத்து. ஒத்தது அடைக்கலம் புகுந்தார் குற்றஞ் செய்தவராயினும் அவரை அருள்செய்து காத்தல்.

[4] இதுகாறுஞ் செய்தவற்றைப் பொறுத்தருள வேண்டும் என்பது கருத்து.

[வேடசாலையில்]

நகரத்துக்காவலரே! கொன்றுவிடுங்கள். பாவியாகிய சகாரன் எதற்காக உயிர் பிழைத்திருக்க வேண்டும்?

[வசந்தசேனை சாருதத்தனது கழுத்திலுள்ள கொலை மாலையைக் கழற்றிச் [1]சகாரன்மேல் எறிகின்றாள்.]

சகாரன்—[2]கருப்பதாசி மகளே! [3]பொறுத்தருள்க. பொறுத்தருள்க. இனி மீண்டுங் கொல்லமாட்டேன். ஆதலின், காப்பாற்றுவாயாக.

சருவிலகன்—அடே! அடே! கொண்டு போங்கள். மாட்சி மிக்க சாருதத்தரே! இப்பாவிக்குச் செய்ய வேண்டிய தண்டனையைப்பற்றிக் கட்டளையிடுங்கள்.

சாருதத்தன்—யான் எதனைச் சொல்லுகின்றேனோ அது செய்யப்படுமா?

சருவிலகன்—இதன்கண் ஐயம் யாது?

சாருதத்தன்—உண்மைதானா?

சருவிலகன்—உண்மையே.

சாருதத்தன்—அங்ஙனமாயின் இவனை விரைவில்

---

[1] இனிச் சகாரனே கொலைப்படற்குரியவன் என்பது கருத்து.

[2] இது சாதியின் இயல்பு குறித்துப் பேசியது; பழித்துரைத்தலன்று.

[3] செல்வநிலையில் தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என்றுணராமற் செருக்குறுதலும், கெடுநிலையில் அளவின் மிக்க எளிமையை மேற்கோடலும் கயவர் இயல்பாமெனச் சகாரன் செய்தியாற் புலப்படுத்தவாறு.

சருவிலகன்—கொன்றுவிடவேண்டுமா?

சாருதத்தன்—இல்லை. இல்லை. விடவேண்டும்.

சருவிலகன்—எதற்காக?

சாருதத்தன்—

கலிவிருத்தம்

366. உடைப்பெரும் பகைவனு யூறு செய்தவன்
அடைக்கலம் என்றுநம் அடிககண் வீழ்வனேற்
படைக்கலத் தவனுடல் படுத்தல் நன்றல.

சருவிலகன்—ஆம். [1]அப்படியானுல் நாய்களை விட்டுக் கடித்துண்ணச் செய்யலாம்.

சாருதத்தன்—அதுவுஞ் செய்தலாகாது.

நடைப்படா வுதவியால் [2]தடிதல் வேண்டுமே

சருவிலகன்—ஆ! [3]ஆச்சரியம்! என்செய்வேன்! பெருமான் கூறல் வேண்டும்.

---

[1] அப்படியானுல் - படைக்கலத்தாற் கொல்லலாகாதெனின்.

[2] தடிதல்-கொல்லுதல். அடைக்கலம்புகுந்த பகைவனைக் காத்தலே அவற்கு வாழ்நாள்காறும் நாணமுறச் செய்யுந் தண்டமாம் என்பது கருத்து. "இன்னுசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண, நன்னயஞ் செய்து விடல்' (திருக்குறள் 314) "இன்னுசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால், என்ன பயத்ததோ சால்பு'' (திருக்குறள் 987) என்னும் பொருளுரைகள் ஈண்டு நினைந்து இன்புறற்பாலன.

[3] பகைவனைக் காத்தல் யாண்டும் முன்னர்க் கண்டதன்று என்பதாம்.

சாருதத்தன்—அங்ஙனமாயின் விடல்வேண்டும்.

சருவிகலன்—விடுதலை யடைந்தவனுகுக.

சகாரன்—ஆ! ஆ! மீண்டும் பிழைத்தவன் ஆகின்றேன்.

[என்று காவலர்களோடு போய்விடுகின்றான்.]

[வேடசாலையில் [1]கலகலவென்னும் ஒலி உண்டா கின்றது]

[மீண்டும் வேடசாலையில்]

[2]"பெருமான் சாருதத்தருடைய மனைவியாகிய இப் பெருமாட்டி தூதை, தன் கால்களையும் முன்றானையை யும் பற்றி யிழுக்கின்ற குழந்தையை விலக்கிவிட்டு நீரொழுகுங் கண்களையுடைய நகரத்து மக்களால் தடுக் கப்பட்டும் கேளாமல் எரிகின்ற நெருப்பிற் புகுகின்றாள்."

சருவிலகன்—[கேட்டு வேட்சாலையின் எதிரே பார்த்து] சந்தனகனு? சந்தனக! ஈதென்ன?

சந்தனகன்—[வந்து] ஐயன் பார்க்கவில்லையோ! அரசனது அரண்மனைக்குத் தென்பால் பெரிய சனக் கூட்டம் உள்ளது. ["பெருமான் சாருதத்தருடைய மனைவி" என்பது முதலிய சொற்களை மீண்டுங் கூறுகின்றான்.] "பெருமாட்டீ! இத்துணிவுச் செயலை மேற்கொள்ள வேண்டா. பெருமான் சாருதத்தர்

---

[1] சாருதத்தனது மனைவியாகிய தூதை தீப்புகுதல் பற்றி நகரத்து மக்கள் ஆரவாரஞ் செய்தல் ஈண்டுக் கலகலவொலி யாகும்.

[2] இது சந்தனகன் கூற்று.

உயிரோடிருக்கின்றார்" என்று யான் அவ்வம்மைக்குக் கூறினேன்; ஆயினும், துன்பமேலிட்டால் என்சொல்லை யார் கேட்பர்? யார் நம்புவர்?

சாருதத்தன்-(வருத்தத்தோடு) ஆம்! என் அன்பே! யான் உயிரோடிருக்கவும் இங்ஙனந் துணிந்ததென்ன?

[உயரப் பார்த்து நெடுமூச்செறிந்து]

367. [1]சீலமுயர் கற்புடைய
சேயிழாய் நின்னியல்பித்
தாலத் திருக்குந்
தகுதியிலா மாண்டினதால்
சாலச் சிறந்த
தலைவன் தனையொழித்து
மேலுலக வின்பம்
மிசைதல் நலமன்றே.

[என்று மயக்கம் எய்துகின்றான்.]

சருவிலகன்—ஆ! என்ன துன்பம்!

368. [2]ஆண்டுநாம் விரைந்தினி யடையவேண்டுமற்
றீண்டுநம் பெருமகன் மயக்கம் எய்தினான்
காண்டகு முயற்சிமேற் கொண்டுங் காண்கிலேம்
யாண்டுமற் றதன்பயன் என்கொல் அம்மவோ.

---

[1] மறுமை யின்ப நுகர்ச்சியிலும் தலைவனைவிட்டுத் தனிப் படல் நின் கற்பொழுக்கத்துக்கு ஒத்ததன்றென்பது கருத்து.

[2] ஆண்டு—சாருதத்தனது இல்லம். இனி விரைந்தடைய வேண்டும் என்றது தூதை தீப்புகுதலைத் தாழாது தடைப்

வசந்தசேனை—பெருமான் தேறுதலடைக. அங்கே சென்று பெருமாட்டியைப் பிழைப்பித்தல் வேண்டும். இல்லையேல் மனத்திட்பம் இன்மையால் கேடுவிளையும்.

சாருதத்தன்—(தெளிவுற்று விரைந்தெழுந்து) ஆ! காதலி! எங்கே இருக்கின்றாய்? எனக்கு மறுமொழி தரல் வேண்டும்.

சந்தனகன்—பெருமான்! இங்கே வருக. இங்கே வருக.

(எல்லோரும் சுற்றி வருகின்றனர்.)

[அதன்பின் முற்கூறிய நிலையில் தூதையும், அவள் முன்றானையைப்பற்றிக்கொண்டு விதூடகனாற் பின்றொடரப்பட்ட உரோகசேனனும், இரதனிகையும் வருகின்றனர்.]

தூதை—(கண்ணீரோடு) குழந்தாய்! என்னைவிடு. இடையூறு செய்யாதே. எம்பெருமானுக்கு நேரும் [1]அமங்கலச் செய்லைக்கேட்டற்கு அஞ்சுகின்றேன். (என்று எழுந்து முன்றானையயிழுத்துக்கொண்டு நெருப்பிற்கு எதிர்முகமாகச் செல்லுகின்றாள்.)

படுத்தற்கு. தாழ்ப்பேமாயின் தீயிற் புகுந்து உயிர்விடுவள் என்பதுபற்றி இவ்வாறு கூறினான். சாருதத்தனுக்கு உதவி புரிய நினைந்து சிறந்த முயற்சி மேற்கொண்டும் அதன் பயனை யாண்டும் காண்கிலேம். ஈதென்? என்றான். முயற்சிக்குப் பயன் காணாமை, தூதை எதிர்பாராமல் இறந்துவிடின் சாருதத்தனும் இறப்பான் என்பது பற்றியாம்.

[1] அமங்கலம்-மரணம்.

உரோகசேனன்—தாயே! பெருமாட்டீ! என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். நீ இல்லாமல் யான் உயிர் தாங்குதற்கு ஆற்றலில்லாதவன் ஆகின்றேன் (என்று விரைந்து அணிமையிற் சென்று மீண்டும் முன்றானையைப் பற்றுகின்றான்.)

விதூடகன்—பார்ப்பனியாகிய தங்களுக்குத் தலைவனோடன்றி வேருகச் [1]சிதைக்கண் ஏறல் பாவமாகும் என்று இருடிகள் கூறியுள்ளார்.

தூதை—இங்குப் பாவகாரியம் விரும்பத்தக்கதாகும். எம்பெருமானுக்கு நேரும் அமங்கலத்தைக் கேட்டல் விரும்பத் தக்கதன்று.

சருவிலகன்—(எதிரே பார்த்து) பெருமாட்டி நெருப்பின் அருகில் நிற்கின்றாள். ஆதலின் விரைந்து செல்லுங்கள். விரைந்து செல்லுங்கள்.

(சாருதத்தன் விரைந்து செல்லுகின்றான்.)

தூதை—இரதனிகே! யான் விரும்பியதை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வரை குழந்தையைப் பிடித்துக் கொள்

சேடி—(துன்பத்தோடு) யானும் எம்பெருமாட்டிக்கு [2]வழிகாட்டுபவள் ஆகின்றேன்.

---

[1] சிதைக் கண் ஏறல்-ஈம விறகில் ஏறுதல்; ஈண்டு நெருப்பிற் புகுதலைக் குறிக்கும். வேருகச் சிதையேறல் பாவமாகும் என்றதனால் கணவனுடன் இறத்தல் அறமாம் என்பது கருத்து.

[2] வழிகாட்டுதல்-முதலில் தீப்புகுதல்.

தூதை—(விதூடகனைப் பார்த்து) ஐய! தாங்கள் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்.

விதூடகன்—(பரபரப்போடு) விரும்பிய காரியம் நிறைவேற்றத்தில் முயற்சி மேற்கொண்டிருப்போர் பிராமணனைமுன்னிட்டுச் செய்வர். ஆதலின் தங்களுக்கு யான் [1]முற்படுகின்றேன்.

தூதை—[2]இருவரும் மறுத்துவிட்டனரே? (குழந்தையைத் தழுவிக்கொண்டு) குழந்தாய்! எங்களுக்கு எள்ளும் தண்ணீரும் தருதற்பொருட்டு நீயே உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாயாக. கடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிப் பலவாறு எண்ணுதலாற் பயன் என்? [பெருமூச்செறிந்து] [3]எம்பெருமான் உன்னைக் காப்பாற்றமாட்டார்.

சாருதத்தன்—(கேட்டு விரைந்து அணிமையிற் சென்று) யானே குழந்தையைக் காப்பாற்றுவேன். (என்று குழந்தையைக் கைகளால் எடுத்து மார்போடு தழுவிக் கொள்ளுகின்ருன்.)

தூதை—(பார்த்து) ஆ! எம்பெருமான் குரலாகவே தோன்றுகின்றதே! (மீண்டும் உற்று நோக்கி மகிழ்ச்சியோடு) தெய்வவயத்தால் வந்த இவர் எம்பெருமானே. எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி தருகின்றது.

---

[1] யானே முதலில் தீப்புகுவேன் என்பதாம்.

[2] இருவரும்-இரதனிகையும் மைத்திரேயனும்.

[3] அவர் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்துவிட்டார் ஆதலின் உன்னைக் காப்பாற்றமாட்டார் என்ருள் என்க. அவரை யிழந்தமையால் யானும் இறப்பேன் ஆதலின் என் பாதுகாப்

குழந்தை— [மகிழ்ச்சியோடு பார்த்து] ஆ! தந்தை யார் என்னைத் தழுவிக்கொள்ளுகின்றனர். தூதையை நோக்கி) அன்னாய்! நலமுடையவளாகின்றாய்! தந்தை யாரே என்னைக் காப்பாற்றுகின்றார். (என்று எதிராகத் தழுவிக்கொள்ளுகின்றான்.)

சாருதத்தன்— [தூதையை நோக்கி]

369. [1]கண்ணே யுயிரோடுன்
காதலன்மற் றீண்டிருக்க
எண்ணாக் கொடுஞ்செயலை
யெங்ஙனமேற் கொண்டனை நீ?
உண்ணீர் நிறைகமல
ஓடைமகள் கண்மூடல்
விண்ணிற் கதிர்மறையா
வேலைதனிற் கூடுங்கொல்?

தூதை—எம்பெருமானே! அதனாலேதான் அத் தாமரையோடை [2]அறிவில்லாதது என்று கூறப்படு கின்றது.

பும் உனக்கு இன்றாம் என்பது கருத்து. இதனால் "நீயே உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாயாக" என்பதை வலி யுறுத்தவாறு.

[1] கொடுஞ்செயல்-தீப்புகுதல். கமல ஓடைமகள்-தாம ரையையுடைய ஓடையாகிய பெண். கண்மூடல் ஈண்டு மலர் குவிதலையும் மகிழ்ச்சி யொழிவையும் குறிக்கும்.

[2] அறிவுடையாள் ஆகிய ஒருபெண் தன் காதலனது பிரிவுத் துன்பத்தை அனுபவித்துப் பின் இறவாள். உடன் இறப்பாள் என்பது கருத்து. இதனைத் "தலைத்தா ணெடு மொழி தன்செவி கேளாள், கலக்கங் கொள்ளாள் கடுந்

விதூடகன்—(பார்த்து மகிழ்ச்சியோடு) ஆ! ஆ! [1]இக்கண்களாலேயே அன்பு மிக்க நண்பரைக் காண்கின்றேன். [2]தீப்புகும் முயற்சியினாலேயே காதலனது சேர்க்கையை எய்தப் பெற்றாள்! ஆ! ஆ! கற்பரசியின் பெருமை என்னே! [சாருதத்தனை நோக்கி] அன்பு மிக்க நண்பர் வாழ்க. வாழ்க.

சாருதத்தன்—வருக. மைத்திரேய! (என்று தழுவிக்கொள்ளுகின்றான்.]

சேடி—ஆ![3]ஊழ்வலியால் நிகழ்ந்தது இக்கூட்டம். பெருமானே! வணக்கம். [என்று சாருதத்தனுடைய அடிகளில் வீழ்கின்றாள்.]

சாருதத்தன்—[முதுகிற் கையை வைத்து] இரதனிகே! எழுந்திரு. [என்று எழுவிக்கின்றான்.]

துயர் பொறாஅள், மன்னவன் செல்வுழிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர்தேடினள்போற், பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனள்" என்னும் சிலப்பதிகாரத்தானும் உணர்க. (காட்சிக்காதை அடி 82-86.)

[1] சுட்டு, இம்மையில் இவ்வுடலில், அமைந்த கண்களாலேயே என்னும் பொருளதாகும். இதனால் இறந்தபின் மறுமையில் அமையும் உடற்கண்ணாற் காணும் நிலை நேர்ந்திலது என்பதும் புலனும்.

[2] தீப்புகுந்து மறுமையில் வேற்றுடம்புகொடு எய்தினாள் அல்லள் என்பது கருத்து.

[3] இருவரும் இறவாமல் மீண்டுங் கூடியது தெய்வ வயத்தால் ஆயிற்று என்பதாம்.

தூதை—(வசந்தசேனையை நோக்கி) [1]தெய்வ வயத்தால் உடன்பிறந்தாள் நலமுடையள் ஆயினள்.

வசந்தசேனை—[2]இப்பொழுதுதான் நலமுடையவளாக இருக்கின்றேன்.

(ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொள்ளுகின்றனர்.)

சருவிலகன்—தெய்வவயத்தாற் பெருமான்பிழைத்திருக்கும் உறவினரெல்லோரையும் உடையராயினர்.

சாருதத்தன்—தங்கள் [3]அநுக்கிரகத்தால்.

சருவிலகன்—பெருமாட்டீ! வசந்தசேனே! மகிழ்ச்சி மிக்க ஆரியகன் என்னும் அரசர் தங்களை (குலமகளிர்க்குரிய) [4]வது என்னுஞ் சொல்லால் அழைக்க அருள் செய்துள்ளார்.

வசந்தசேனை—ஐய! நல்வினைப்பேறுடையள் ஆயினேன்.

---

[1] முன்னர் இறந்தாள் என்று துணியப்பட்டமையால் இவ்வாறு கூறினள்.

[2] நீ தீப்புகுந்து இறப்பின் சாருதத்தரும் இறந்தொழிவர். அங்ஙனம் நேரில் எனக்கு எங்ஙனம் நலமுண்டாம்? நின் இறப்பின்மையே என் நலத்திற்குக் காரணமாயிற்றென்பது கருத்து.

[3] அநுக்கிரமாவது, ஆரியகனது ஆக்கத்திற்கும் பாலகனது கேட்டிற்கும் சாதகமாகவுள்ளது.

[4] வசந்தசேனையின் ஒழுக்கம் கணிகையர் குலத்துக்கு அரிதாம் என்பது பற்றி இவ்வாறு பெருமைப்படுத்தப்பட்டாள் என்பது கருத்து.

சருவிலகன்–(வசந்தசேனைக்கு[1] முக்காடிட்டுச் சாருதத்தனை நோக்கி) பெருமானே! இத்துறவிக்கு யாது செய்தல் வேண்டும்?

சாருதத்தன்—பெரியீர்! தாங்கள் விரும்பி மதிக்கும் பொருள் யாது?

துறவி—[2] இத்தகைய இவ் அநித்தியத் தன்மையைக் கண்டமையால் துறவறநெறியில் எனக்கு [3] இருமடங்கு மிகுதியான மதிப்பு நிகழ்வதாயிற்று. (அதுவே யான் விரும்பி மதிக்கும் பொருளாகும்.)

சாருதத்தன்—நண்பீர்! இத்துறவியின் துணிபு திட்பமாகவுள்ளது. ஆதலின் இந்நிலவுலகத்துள்ள விகாரங்கள் (பௌத்தமடங்கள்) எல்லாவற்றிற்கும் இவரைத் தலைவராகச் செய்தல் வேண்டும்.

சருவிலகன்—பெருமான் கட்டளைப்படியே.

துறவி—இஃது எனக்கு மகிழ்ச்சி தருகின்றது.

வசந்தசேனை—[4] இப்பொழுதுதான் உயிர்பிழைத்தவள் ஆகின்றேன்.

---

[1] ஆடையான் முக்காடிடுதல் குலமகளிர்க்குரியது. அதனால் வசந்தசேனையை இனி எவரும் பொதுமகளெனக் கருதலாகாது என்பது கருத்து.

[2] தங்களுக்கு நேரவிருந்த கொலைத்தண்டமும் அதனை விதித்த பாலகன் என்னும் அரசனுக்கு நேர்ந்த அழிவும் அநித்தியத் தன்மையை யான் காண்டற்குரிய ஏதுக்களாயின என்பதாம்.

[3] பற்றறுதியே வன்மையுறுவதாயிற்றென்பதாம்.

[4] இப்பொழுது-இத்துறவிக்குக் கைம்மாறு செய்யப்படும் இவ்வமயம். இதுவே என் வாழ்க்கையின் பயனும் என்பது கருத்து.

சருவிலகன் — தாவரகனுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்.

சாருதத்தன்—நல்லொழுக்கமுடைய அவன் அடிமைத் தன்மையில்லாதவனுக இருக்க வேண்டும். [1]அச்சண்டாளர்கள் எல்லாச் சண்டாளர்களுக்கும் தலைவராக இருக்கவேண்டும். சந்தனகன் இத்தேயத்திற்குத் தலைமையான படைத்தலைவனுக இருத்தல் வேண்டும். அரசன் மைத்துனனுகிய அச்சகாரனுக்கு எச்செயல் முன்னருள்ளதோ அதுவே இப்பொழுதும் இருக்க வேண்டும்.

சருவிலகன்—இங்ஙனம் பெருமான் கட்டளைப்படியே செய்வேன். [2]இவனைமாத்திரம் விடுங்கள். விடுங்கள். கொன்றுவிடுகின்றேன்.

சாருதத்தன்—[3]அடைக்கலம் அடைந்தோற்கு அபயமளித்தல் வேண்டும். ["உடைப்பெரும் பகைவனுய்" என்னும் (366-ஆம்) செய்யுளை மீண்டுங் கூறுகின்ருன்.]

சருவிலகன்—தங்களுக்கு இன்னும் பிரியமானது யாது? அதனைச் சொல்லல் வேண்டும். செய்கின்றேன்.

சாருதத்தன்—இவற்றிலுஞ் சிறந்ததாக எனக்குப் பிரியமானது யாது இருக்கின்றது?

---

[1] சண்டாளர்கள் கொலைச்செயலைத் தாழ்த்து உதவி புரிந்தமைபற்றி இங்ஙனம் கூறினுன்.

[2] இவனை-சகாரனை.

[3] ஒருவன் அடைக்கலம் புகுவானுயின் அதுவே அவன் செய்த பாவங்களுக்கெல்லாம் கழுவாயாகும் என்பது கருத்து.

370. [1]ஒழுக்கம் தூய்தென விழுப்ப முற்றுளேன்
மிகைபல விளைத்த [2]பகைவனும் என்தன்
அடிமிசை வீழ்ந்து விடுதிபெற் றனனுல்;
அன்புறு நண்பனும் ஆரியகன்றான்
சார்தரு பகையெலாம் வேரறக் களைந்தே
இருநில முழுதும் ஒருகுடை நிழலில்
தங்கி யின்புறச் செங்கோல் தாங்கினன்;
மீண்டுமிக் [3]காதலி யீண்டுற் றனளால்;
என்னருந் துணைவனாய் இயைதரு நீயும்
நின்னருந் [4]துணைவனை நேர்ந்தின் புற்றனை;
இவற்றினும் வேறு எய்தற் பாலது
யாதுள தைய நூதன மாக
எதனையான் நின்பால் இதமுற வேண்டுவல்?
முந்துரை [5]கூப யந்திர கடிகா
நியாயமா நிகழூஉந் தயாவறு மிவ்வூழ்
வறுமையுற் றுழலச் சிலரை வாட்டியும்
நிறைவுறச் சிலரை நெடுமகிழ் வூட்டியும்

---

[1] வசந்தசேனையின் வரவு, அவளை யான் கொன்றதாக எழுந்த பழியை நீக்கி என் ஒழுக்கம் தூய்தாதற்குக் காரண மாயிற்று என்பதாம்.

[2] எனக்குக் கேடு செய்தவனும் ஆரியகனுக்குப் பகைவனும் முன்னை அரசனாகிய பாலகனுக்கு உறவினனும் ஆகிய சகாரன் என்பதாம்.

[3] காதலி-வசந்தசேனை.

[4] துணைவன்-ஆரியகன்.

[5] கூபயந்திரகடிகாநியாயமாவது. கிணற்றில் நீர் இறைத் தற்கு அமைக்கப்பட்ட உருளிற் கயிற்றாற் பிணைக்கப்பட் டுள்ள சால்களைப்பற்றி அறியும் முறை. கயிற்றின் இரு

நல்குர வுடையவரை நடுக்குற வீழ்த்தியும்
எஞ்சிய சிலரைச் சஞ்சலத் தாழ்த்தியும்
ஒன்றுக் கொன்று நின்றமுறை பிறழ்ந்து
மாறுபடு குழுவிற் கூறுமிவ் வுலக
நிலைவெளிப் படுத்து நின்றீண்டு
அலகிலா விளையாட் டயருமா லம்ம!

ஆயினும், [1]இப்பரத வாக்கியம் நிலைபெறல் வேண்டும்.

பாலும் பிணைக்கப்பட்ட சால்களுள் ஒன்றை நீரில் அமிழ்த்துங்கால் மற்றொன்றை மேலெழச் செய்வதும், ஒன்றை நீர் நிரப்புங்கால் மற்றொன்றை வறிதாக்குவதும் அக் கூப யந்திரத்தின் இயல்பாம். ஊழின் இயல்பும் அங்ஙனமாம் என்ப. நீர் நிறைந்த சாலை நீரை வெளிப்படுத்தி வறிதாக்குதல் போலச் செல்வமுடையாரை வறியராக்கியும், வெறுஞ்சாலை நீர் நிறையச் செய்தல்போல வறியரைச் செல்வராக்கியும், நீர் முகந்த சாலை மேல்எழச் செய்வதுபோலச் செல்வம் எய்தினாரைச் சிறப்புறவுயர்த்தியும், நீர் நீங்கிய சாலைக் கிணற்றுள் வீழ்த்தல்போலப் பொருளிழந்தாரைத் துன்பத்துள் வீழ்த்தியும், கீழ்விழாமலும் மேலெழாமலும் இடையில் தூங்கும் சாலைப்போல இடைநிகராகவுள்ளாரைக் கீழ்நிலையினுதல் மேல் நிலையினுதல் அடைவித்தும், இங்ஙனம் ஒன்றுக்கொன்று நின்றமுறை பிறழ்ந்து மாறுபடுங் குழுவினையுடைய இவ்வுலக நிலையை வெளிப்படுத்து, இவ்வூழ் அலகிலா விளையாட்டயரும் என்க. உலகத்து மக்களுக்கு ஆக்க அழிவுகளை எளிதிற் புரியும் என்பதுபற்றி "விளையாட்டயரும்" என்று கூறப்பட்டது.

[1] பரத வாக்கியமாவது, நடன் சாருதத்தனும் தன்மையை ஒழித்து இசைப்பாடகனும் தன்மையை மேற்கொண்டு கூறும் மங்கல வாழ்த்தாகும்.

371. வான்முகில்கள் காலமுறப் பொழிக! பைங்கூழ்
வளம்பெருக்கி நிலஞ்சிறக்க! வழாது தீம்பால்
ஆனினங்கள் நனிசுரக்க! உயிர்கள் யாவும்
அன்புடைய வாய்உவகை யடைக! என்றும்
மேன்மைதரும் அந்தணர்கள் நல்லோ ராக!
வீசுக [1]மென் கால்! இன்பம் மிகுவித் தெங்கும்
பான்மைதரு திருவினெடு தருமம் பற்றிப்
பகைமையொழித் தரசர் [2]நிலம் பரித்து வாழ்க

[என்று எல்லோரும் போய்விடுகின்றனர்.]

"தொகுத்துக்கூறல்" என்னும்

பத்தாம் அங்கம் முற்றிற்று.

மண்ணியல் சிறுதேர் முற்றிற்று.

---

[1] மென்கால்-இளங்காற்று.

[2] நிலம் பரித்து வாழ்க-நிலத்தைத் தாங்கி வாழ்க.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

மண்ணியல் சிறுதேர்

முதுபெரும்புலவர் பண்டிதமணி

மு. கதிரேசச் செட்டியார்

ஆனந்த நிலையம்